A CSOKI OLCSÓBB, MINT A TERÁPIA – ÉS MÉG BE SEM KELL JELENTKEZNI

A Csoki-imádók karácsonya

„Mesésen szórakoztató... csupa szív és csupa móka."
MILLY JOHNSON

Carole Matthews

CARTA

„Az üzlet vezetését – álmaim szakmáját – úgy képzeltem el, hogy bágyatagon állok, és sorra kóstolgatom csokoládés remekműveimet Nigella Lawson önelégülten csücsörítő modorában, új birodalmamon legeltetve szerető pillantásomat, miközben csinos 40-42-es méretemet könnyedén őrzöm pusztán a pozitív gondolkodás erejével, nem olyan alpári és időpocsékoló módszerrel, mint a testmozgás. Haha.

Térjünk vissza a földre. Reggeltől estig halálra strapálom magam, és a ruháim dereka egyre szorosabb. És tudom, hogy nem vagyok terhes, mert őszintén, nem is emlékszem, hogy Mr. Aiden „Imádott" Holbyval – életem szerelmével – mikor hódoltunk utoljára a test örömeinek. Mégpedig azért, mert minden este végkimerülésben zuhanok az ágyba, és mintegy három másodpercen belül már horkolok is. Lehet, hogy ő szeretkezik velem, de én észre sem veszem."

Carole Matthews

A Csoki-imádók karácsonya

Közeledik a karácsony, de a Csokiimádók Klubjának baráti körét nem csak az ajándékvásárlás gondjai nyomasztják.

Lucy lelkesen, teljes erőbedobással vezényli a Csokoládé Mennyország kávézó mindennapjait, ám emiatt már hetek óta nem jut ideje barátjára, az Imádott Aidenre. Ráadásul ismét felbukkan volt vőlegénye, a csalfa Marcus, akinek a megjelenése szinte mindig csak újabb bonyodalmakkal jár.

Nadia az őt ért szívszorító veszteség után nem kereste a férfiak társaságát, de az ellenállhatatlanul vonzó Jacob talán hosszú idő után utat találhat a szívéhez. Vajon valóban egymásnak szánta őket a sors?

Chantal és a férje, Ted nem tud betelni újszülött lányuk, Lana szépségével. Ám Chantal egyáltalán nem biztos abban, hogy a baba érkezése elég ahhoz, hogy a házasságuk ne fusson zátonyra.

Autumn a családot sújtó váratlan tragédiával birkózik, próbálja visszanyerni lelki egyensúlyát. Ha vőlegényétől nem kapja meg mindazt a bátorítást és segítséget, amire szüksége van ahhoz, hogy magára találjon, előfordulhat, hogy másnál keres vigaszt?

A Csokiimádók Klubjának tagjai jól tudják, hogy a nehéz helyzetekben sokat segít, ha barátnőikkel megbeszélik ügyes-bajos dolgaikat főleg ha mindezt intenzív csokifogyasztás közben teszik.

Életelvük változatlan: a csoki legalább olyan örömteli, mint a szex, és még gyantázni sem kell hozzá

Ezekről a csokifüggő csajokról olvasva Carole Matthews-függő lettem!
Mary Berry

Sok-sok szerelem, sok-sok nevetés.
Tricia Ashley

Carole Matthews az egyik legnépszerűbb angol romantikus szerző, aki sziporkázó humorával nemcsak a rajongók seregét kápráztatta el, hanem a kritikusok elismerését is kivívta. Regényeinek szinte bérelt helye van a legfontosabb bestsellerlistákon, különféle díjait összeszámolni is nehéz lenne. Carole tévéműsort is vezetett, és a rádióban is rendszeresen szerepel. Amikor éppen nem regényt ír vagy a rajongói leveleire válaszol Milton Keynes-i otthonában, akkor élvezettel fogyaszt csokoládét és utazgat szerte a világban.

Lucy Lombard és a Csokiimádók Klubja többi tagjának fergeteges története folytatódik A Csokiimádók esküvője című kötetben.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Carole Matthews / *The Chocolate Lovers' Christmas*
Sphere, London, 2015

Copyright © Carole Matthews Ink Ltd, 2015

Fordította Földváry Kinga

Hungarian translation © Földváry Kinga, 2017
Illustration © Alice Tait

Hungarian edition © Cartaphilus Könyvkiadó, Budapest, 2017

Felelős kiadó a *Cartaphilus Könyvkiadó* ügyvezetője
Szerkesztette *N. Kiss Zsuzsa*
Tördelte *Bocz József*

A nyomtatás és kötés a debreceni nyomdászat
négy és fél évszázados hagyományait őrző
Alföldi Nyomda Zrt. munkája
Felelős vezető *György Géza* vezérigazgató
ISBN 978 963 266 598 6
ISSN 2062 2996

Karen Phillipsnek – drága barátnőmnek
és tiszteletbeli Szórakoztatási Főbiztosomnak.
Vicces vagy és csupa élet, de minden képzeletet
felülmúlóan gondoskodó és kedves is.
Imádom a közös kirándulásainkat, még akkor is,
amikor halálközeli élményekben van részünk.
Végül is mi a legrosszabb, ami történhet velünk?

Közismert tény, hogy ha a csokoládét kifelé törjük, akkor minden kalória kipotyog belőle. Zseniális. Próbára teszem az elméletet, és letöröm egy vaskos szelet 70%-os madagaszkári csokoládé csücskét, hogy elindítsam a napot. Hmm. Látok a szememtől, máris kevesebb kalóriát tartalmaz. Ahogy a számba teszem, szétárad nyelvemen a mennyei tömény sötétség. Én, Lucy Lombard, a Csokoládé Mennyország üzletvezetője és bevallott csokoládéfüggő, boldogan sóhajtok az éterbe.

Közeledik a karácsony, és annak eredményeképpen, hogy lehetetlenül korán kezdtem a napot, a Csokoládé Mennyország eddig soha nem látott gyönyörűséges ünnepi díszt öltött. Saját tervezés az eBay legmélyebb akciós bugyraiban megejtett beszerzésekből, a giccses Télapó-barlang helyett inkább az ízlés irányába tendáltam. Szerintem teljes sikerrel. Jelenleg a forgalmas kávézó és minden csokoládés dolgok kereskedelmi központja roppant visszafogottan ezüst, fehér, csokoládébarna és Dairy Milk csokipapír-lila. Tökéletes.

Harmonizáló színekben csecsebecsék kis csoportjai függnek kívánatosán a falikarokról, a pult mögött pedig csinos, diszkréten villódzó karácsonyfaizzó-sorok díszítik a falat. A bőrkanapékon a megszokott barna bársonypárnákat lecseréltem fehér nemezpárnákra, amelyeken elhintve csillámló flitterhópelyhek ragyognak. A bejárati ajtó két oldalán egy-egy

gyönyörű, magas karácsonyfa áll, szintén az egyszerűen csak „kézjegyem”-nek nevezett ünnepi színskálával. Az ajtón is van egy csecsebecsékből összeállított koszorú – pénzért vettem, nem pedig a két szép kacsómmal készítettem. A színskála talán visszafogott, a dekorációk mennyisége viszont a véglet véglete szerintem.

Mindjárt nyit a bolt, befejezem a díszekkel való babrálást, és elfoglalom a posztomat. Ellenőrzőm magam előtt a pultot, és még apró igazításokat teszek a tálcákon sorakozó kézzel sütött brownie-k, ropogós csokidarabos kekszek és a hosszan kígyózó színes, szájban olvadó, gazdag csokoládékrémmel összeragasztott macaronok halmain. Büszkén jelenthetem, hogy mióta átvettem az üzlet vezetését, több új terméket is bevezettem – most például több a süteményalapú édesség, a tulajdonosok, Clive és Tristan által előnyben részesített tisztán csokoládékészlethez képest – és mindet elkapkodják. A süti az új szex, nem igaz? És a csokis süti, természetesen, a legeslegjobb a világon. Nem hiszem, hogy dicsekvés, ha azt mondom, hogy az étcsokis-pisztáciás Rocky Road csokicsoda máris legenda a föld minden táján. Na jó, Észak-Londonban. Matatok még egy kicsit a duplacsokis tortámmal, és úgy fordítom, hogy a legjobb oldalát mutassa a nagyvilágnak. Kincseimen még egyszer végigpillantok a büszke tulajdonos tekintetével, aztán odalépek a kávézó ajtajához, a táblát „nyitva” állásba fordítom, és várom, hogy elkezdődjön a nap.

Lassan kilencedik hónapja vettem át a Csokoládé Mennyország vezetését, és nem túlzás, hogy totál ki vagyok merülve. A karácsonyi díszítés feldob, mégis ég a szemem a kialvatlanságtól, mivel – nem elég a hajnali kelés – tegnap is éjszakába nyúlóan próbáltam utolérni magam a könyveléssel. Ki a fene gondolta volna, hogy ennyi adminisztrációval jár mindez? Végtelen a papírmunka – könyvelni az eladásokat, ellenőrizni,

hogy a megrendelések teljesültek-e, megrendelni az alapanyagokat, kitölteni az adóbevallásokat. Sose gondoltam volna, hogy a táblázatkezelő művészetében ennyire jártas nő leszek valaha. Csokoládés tapasztalataim korábban kizárólag a fogyasztásán, nem pedig az adminisztrációján alapultak. Míg a Csokoládé Mennyországnak csupán ügyfele voltam – tegyük hozzá, a leglelkesebbek egyike fogalmam sem volt arról, hogy mennyi munka, mire csak úgy a pultra tesszük a mesés csokis finomságokat. Rengeteg, most már elmondhatom. *Rengeteg.*

Az üzlet vezetését – álmaim szakmáját – úgy képzeltem el, hogy bágyatagon állok, és sorra kóstolgatom csokoládés remekműveimet Nigella Lawson önelégülten csücsörítő modorában, új birodalmamon legeltetve szerető pillantásomat, miközben csinos 40-42-es méretemet könnyedén őrzöm pusztán a pozitív gondolkodás erejével, nem olyan alpári és időpocsékoló módszerrel, mint a testmozgás. Haha.

Térjünk vissza a földre. Reggeltől estig halálra strapálom magam, és a ruháim dereka egyre szorosabb. És tudom, hogy nem vagyok terhes, mert őszintén, nem is emlékszem, hogy Mr. Aiden „Imádott" Holby – életem szerelme – és jómagam mikor hódoltunk utoljára a test örömeinek. Mégpedig azért, mert minden este végkimerülésben zuhanok az ágyba, és mintegy három másodpercen belül már horkolok is. Lehet, hogy ő szeretkezik velem, de én észre sem veszem.

A csokoládékat sem a megálmodott bágyadt eleganciával majszolom. Reggel, délben és este tömöm magamba, mert se időm, se indíttatásom arra, hogy bármilyen más ennivalót készítsek magamnak. Persze erre azt is mondhatják egyesek, hogy nincs semmi új a nap alatt.

Lehet, hogy pajzsmirigy-alulműködésem van. Létezik ilyen. Elmúltam harminc, és nagy léptekkel haladok Afelé a Bizonyos Kor felé. Közismert tény, hogy a nők teste, amint belépünk a

középkorú kategóriába, egyszer csak önfejűsködni kezd. Zsírt halmozunk fel a csípőnkön, hasunkon, fenekünkön arra az eshetőségre, ha egyszer az éhhalál fenyegetne, vagy valami más efféle. Nyilvánvaló, hogy én már itt tartok. Csak a csípőmből hetekig eléldegélnék. Gyorsan bekapok még egy csokoládét, mivel sikerült rendesen lelombozódnom, és a csokoládé a depresszió legjobb ellenszere. Ez cáfolhatatlan tény.

Mégsem panaszkodom. Dehogyis. Ez álmaim bulija. Vége a hosszú éveknek, mikor az alkalmi irodai munka útvesztőjében bolyongtam katasztrofális eredménnyel. Révbe értem. Ez a számomra rendelt küldetés. Erre születtem. Mintha apácafogadalmat tettem volna, vagy valami hasonló. A csokoládé a hivatásom, és én önzetlenül, kizárólag mások javára, vállalom ezt az életformát. Ennek örömére eszem is még egy csokoládét. Nyami. A fizetés nem épp mesés, de a béren kívüli juttatásokat nem adnám semmiért.

Itt szeretném megjegyezni, hogy a szerződésem értelmében annyi csokoládét ehetek meg, amennyit csak akarok. O, igen. Szerintem Clive és Tristan azt hitte, hogy ha – szó szerint – rászabadítanak egy édességboltra, akkor idővel alábbhagy a lelkesedésem, és a fogyasztásom visszaesik az önmérséklet tartományába. Reménytelen. Lankadásnak semmi jele. Még most is alig várom reggelente, hogy beérjek, és beszívjam a vanília mámorító illatát. Ah, ez maga a mennyország.

A kellő hatás kedvéért éppen még néhány csillagot és hópelyhet ragasztok fel taktikusan az üvegtárolóra, amikor az üzlet ajtaja fölötti harang egy vásárló érkezését jelzi. Négytagú csokoholista csapatom – a Csokiimádók Klubja – első tagja küzdi be magát erősen fújtatva.

Csokoládéfüggő klubunkat jómagam – az alapító tag – mellett Nadia Stone, Autumn Fielding és Chantal Hamilton alkotja. Egymástól sok mindenben különböző nők vagyunk, akiket számos holdtöltével ezelőtt vezérelt itt össze a kölcsönös rajongás a csokoládé összes megjelenési formája iránt, ez tartja a mai napig életben a kapcsolatunkat. Egymás legjobb barátai vagyunk, egy csokoholista család, a Csokoládé Mennyország pedig a szentélyünk és egyben főhadiszállásunk.

Ma Chantal érkezik elsőnek, és beküzdi maga után szupertrendi babakocsiját a bejáraton át.

– Azt a mindenit! – Tátva marad a szája. – Ez azért egy kicsit a Télapó barlangjára hajaz, Lucy.

– Tényleg? Szerintem kifejezetten visszafogott.

Chantal elneveti magát.

– Azt hittem, alkalmaztad az elvet, hogy a karácsonyi díszek tekintetében a *több* az több. Pontosan úgy, mint a csokoládénál.

Próbálom kritikusabban megszemlélni munkám eredményét. Még mindig úgy gondolom, hogy egyáltalán nem rossz.

– Szerinted vegyem le egy részét?

– Dehogy. – Chantal megpuszil. – Tökéletes. Annyira te vagy.

– Hadd segítsek. – Átveszem tőle a babakocsit, és rámosolygok a mélyén rejtőző, vastagon bebugyolált csecsemőre.

– Rémesen hideg van odakint – panaszkodik barátnőm, és megborzong. – Szerintem már megint jó nagy havazás várható. Már a levegőben van.

– Hurrá!

Sötét pillantást vet felém.

– Karácsony van – mondom bocsánatkérően. – Vagy legalábbis majdnem. Ilyenkor csak essen a hó.

Chantal utálkozva néz föl, és sötét bubifrizurájáról leráz néhány hópelyhet.

– Nekem annyi, mint latyak. Életveszélyes járdák. Te meg valószínűleg arról ábrándozol, hogy a szerelmeddel vigyorgó hóembert építesz, meg hógolyózásról, ami aztán előjátékba csap át.

– Erre konkrétan nem gondoltam – vallom be –, de határozottan remek ötlet. – Megjegyzem magamnak. Hógolyózás/előjáték program. Pompás.

Chantal gyilkos pillantása még sötétebb lesz erre, így aztán gyorsan leparkolom neki a babakocsit, míg ő szívből jövő huhh-sóhajtással lehuppan a legközelebbi kanapéra.

– A pultig már nem bírtam elvergődni – szabadkozik.

Nem vagyok benne biztos, hogy barátnőm lassan ringó járása csupán annak tudható-e be, hogy még nem sikerült megszabadulnia a terhesség alatt felszedett kilóitól, és nem sokkalta inkább annak, hogy az ősi bölcs hagyományokat követve annyi csokoládét eszik, ami kettőnek is elég – sőt talán háromnak is. Nincs szívem megmondani neki, hogy lassan ideje lenne abbahagynia, hiszen a tündéri Lana baba már közel öthónapos. Chantal előtte maga volt a sarkos dizájner elegancia.

Most sokkal anyásabb, finoman kipárnázott alakkal, és a gumis derekú ruhák híve. Szerintem jól áll neki az egész, de nem vagyok benne biztos, hogy barátnőm egyetértene velem.

A maga közel negyven évével Chantal a Csokiimádók Klubjának legidősebb tagja, és szerintem soha életében nem szándékozott anya lenni. Lanát bátran nevezhetjük „kis meglepetésnek". De most, hogy gyereke van, Chantal teljes erőbedobással vetette bele magát az egész anyaság témába.

– A díszítés tényleg gyönyörű – néz körül Chantal. – Igazad van. Az ünnepi hangulatból soha nem lehet elég. Rengeteg munkád lehet benne.

– Reggel hatkor már bent voltam.

– Hah – mondja Chantal –, akkor bátran csatlakozhattam volna. Őnagysága ma négykor ébresztett. Már megint. Minden vágyam, hogy megint reggel hatig ágyban lehessek. – Chantal megdörgöli a halántékát.

– Lana bébi még mindig azon az elven működik, hogy az éjszaka a bulizásra való, a nappal pedig az alvásra.

Lana olyan gyönyörű, mint egy kis angyal, és én teljesen elolvadva gügyögök neki. Mindannyian rajongunk érte. Ennek a gyereknek annyi pótnénikéje van, hogy csak na, és szentül megfogadtuk, hogy a Csokiimádók Klubja elkötelezett tagjának fogjuk felnevelni.

– Teljesen kivagyok – vallja be Chantal.

– Látszik rajtad, hogy egy kicsit le vagy harcolva.

– Szerintem egy dupla csokis dózisra van szükségem. Elindultam a kamillatea és főtt tojás útján, de a fáradtságom maradt. Hálám örökké üldözni fog.

– Előtte még gyorsan babázhatok egy kicsit Lanával? Már alig vártam.

– Csak bátran.

Drága kicsi Lana egy imádnivaló rózsaszín anorákba van bújtatva. Felemelem, nyögök egyet. Hű, van súlya.

– A kis Hamilton kezd szép nagy lenni.

– Nekem mondod? Lana az anyjára üt. Szerintem soha többet nem fogom látni a lábamat.

– Azt hittem, hogy amikor elkezdesz szoptatni, akkor a súlyfelesleg lazán leolvad rólad – jegyzem meg. – Minden celeb ezt mondja.

– Igen? A celebek hazudnak. Fogadni mernék, hogy egy vagyont fizetnek ki a személyi edzőjüknek, aki mindennap kínozza őket, és semmi mást nem esznek, csak salátát. Én folyamatosan éhes vagyok, csakúgy, mint ez a kis jószág.

Lana kap egy finom gyömöszkölő ölelést, és gügyögök még egy sort, aztán kissé vonakodva megválók tőle, majd elindulok Chantal italát megcsinálni.

Amikor újra a pult mögött állok, fogok egy kis tejet, és felhabosítom a hiperszuper új kávégépemmel. Úgy néz ki, mint valami retró űrhajó vezérlőpultja, és egy teljes napom rament a tanfolyamra, ahol megtanítottak a kezelésére. Mostanra viszont otthonosan mozgok a kis habos tejeskávék és a mogyorós latték világában. A karamellás macchiatóm pedig egyenesen gyönyörűség.

– Hogy áll az a forrócsokoládé?

– Máris hozom. – Itt nem találsz mindenféle zacskós forrócsokikat. Minden egyes csésze valódi csokoládépehelyből készül, és jó bőven kanalazok belőle, míg pont olyan sűrű és sötét nem lesz, ahogyan Chantal szereti. Aztán látványos mozdulattal, amit szintén a tanfolyamon szedtem fel, a csésze tetején a tejhabra kakaóporral egy szívet rajzolok. *Et voilá!* Leteszem Chantal elé az asztalra. – Egy ilyen műremek elkészítése időbe telik.

– Bocs, Lucy – sóhajtja. – Olyan érzésem van, mintha az idő a normál tempó felével mászna előre. A napok végeláthatatlanul nyúlnak előttem a semmibe. Mást se csinálok, csak erről az apróságról gondoskodom. Imádom, de néha akkor is úgy érzem magam, mint egy rabszolga.

– Tudtommal huszonegy éves korukban felmondanak – mondom vigyorogva.

– Manapság már ebben sem vagyok olyan biztos. A barátaim felének még otthon laknak a huszonéves gyerekei. Amúgy meg Lanát soha nem engedem elköltözni otthonról. Megtartom magamnak örökre.

A csokoládéhoz jár egy brownie is, ami olyan friss, hogy még langyos, és tettem mellé egy extra tejszínhabgombócot is.

Chantal vágyakozó pillantással szemléli.

– Hány kalória?

Megrántom a vállam.

– Lesz még bőven idődd arra, hogy fogyózzál. Mikor kényeztesd magad egy kicsit, ha nem az anyaság kezdeti fázisában? Ha mindent megvonsz magadtól, az még veszélyes is lehet.

– Nem mintha szükségem lett volna a biztatásra. – Chantal megpaskolja a pocakját, és hálás sóhajjal beleharap a brownie-ba. – Emlékszel még arra az időre, amikor egy divatos magazin ápolt és cérnavékony újságírója voltam?

– Persze, hogy emlékszem.

– Jó. Mert én nem. Úgy érzem, mintha az a valaki egy teljesen más ember lett volna. Méghozzá olyan, akivel valószínűleg soha többet nem fogok találkozni.

– Ne gyötörd magad! Még nagyon az elején vagy. Most Lanáé a főszerep. Nem csinálhatsz mindent egyszerre.

– Látod ezt? – Chantal megmarkol egy tincset rövid bubifrizuráján. – Valaha minden negyedik héten levágattam a

hajamat egy elegáns szalonban. Ezt pedig tegnap este a konyhai ollóval nyiszáltam le a fürdőszobatükör előtt. Mi történt velem?

– Semmi baja a hajadnak. – Bár, ha őszinte akarok lenni, a frufruja tényleg egy kicsit tépett, most, hogy így felhívta rá a figyelmemet. – Az élet másról is szól, nem csak a tökéletes frizurákról és a manikűrözött körmökről.

– Örömmel hallom. – Elborzadva néz rágott, lakkozatlan körmére, és elém tartja kezét, hogy én is szemügyre vehessem őket.

– Majd hozod a formád újra. Semmi sem sürget. Most élvezd ezt az apróságot. Olyan fantasztikus anya vagy. Ennél jobb munka nincs is a világon. Van egy egészséges és boldog gyereked. A csillogó magazinok nyüzsgése még várhat egy ideig.

– Az egyik felemnek hiányzik a munka – vallja be. – Attól, hogy egész nap otthon vagyok, egy kicsit becsavarodom, de egyébként azt is imádom, hogy az időmet folyton Lanával töltöm. – Chantal szerető mosollyal néz kislányára.

Az én szememben Chantal még mindig fantasztikusan néz ki, bár manapság – tagadhatatlanul – korábbi énjének kissé bővített kiadása. Menő sportmárkákat, laza szabású melegítőket visel a baba előtti idők szűk Joseph nadrágjai és testre szabott Ghost blúzai helyett. Míg Chantalon korábban egy rendetlen hajszálat sem lehetett látni, és tökételesen kivitelezett manikűrje mindig a legújabb divatszínben pompázott, most kétségtelen, hogy némiképp… hát… lazább hozzáállást mutat a megjelenését illetően. És nincs is ezzel semmi baj. Most mi van akkor, ha felszed egy-két plusz kilót? Mosolya kedves és elégedett. Mi kell még?

– Vannak napok, amikor úgy érzem, hogy megbolondulok az unalomtól. – A kiskanállal nekilát a tejszínhabnak. – Más napokon pedig azt érzem, hogy soha többé nem is akarok dolgozni, csak egész életemben gyönyörködöm a kislányomban.

– Kicsit furán veszi majd ki magát, amikor már barátja lesz.

– Soha nem lesz pasija – vág vissza Chantal. – Távol fogunk tartani a sok nyavalyás pasitól, nem igaz? Úgy bizony. Nem fogod ugyanazokat a hibákat elkövetni, mint Anyuci, helyes?

Lana boldogan gurgulázik, mi pedig elbűvölve vigyorgunk rá.

– Hogy van Ted? – kérdezem. Chantal és férje kapcsolata soha nem volt zökkenőmentes, de az utóbbi időben különösen feszültnek tűnik.

– Megvan. Sokat dolgozik. Imádja Lanát. Nagyon igyekszik jó apa lenni. – Chantal felvonja a szemöldökét. – Mindkét kislányának.

Nem szívesen hozom ezt fel, de kicsi Lana születésekor volt némi bizonytalanság az apa személyével kapcsolatban, mivel Chantal félrelépett drága barátunkkal, Jacob Lawsonnal – többek között. Khm. Ő csak úgy utal erre, mint a Vad Korszakára.

Ráadásul nem ő volt az egyetlen, aki elcsatangolt abban az időszakban. Amíg Chantal Jacobbal randizott,

Ted egy másik Hamilton babát is nemzett. Így aztán most a családi viszonyaik finoman szólva is komplikáltak. Nem csoda, hogy egy nő a csokoládéhoz menekül ilyenkor. Bár manapság kinek nem bonyolult a helyzete valamilyen módon vagy mértékben? A szerteágazó családok korát éljük. De egy gyors DNS-teszt bizonyította, hogy Lana valóban száz százalékig Hamilton csemete, és egy rázósabb időszak után Ted és Chantal most a baba kedvéért próbálják újra működőképessé tenni a kapcsolatukat. Amitől mi mindannyian határozottan megkönnyebbültünk, nem utolsósorban Chantal.

– Imádja Lanát.

– Hát persze, hogy imádja. Annyira cuki ez a gyerek. – Legszívesebben megpuszilgatnám a pufók, rózsaszín arcocskáját. Elég, ha ránézek, és máris kavarogni kezdenek bennem az

érzelmek. Majdnem annyira, mint drága Imádottam láttán, és tőle is elég sűrűn kavarognak. – Mi nem imádnivaló rajta?

– Esetleg szeretnél te is csatlakozni hozzánk? – biccent Chantal Lana irányába.

– Én? Mármint hogy gyereket szüljek? Nem tudom. Majd talán egyszer. – Megcsap a vágyakozás. Elég gyakran van ez így, amikor Lanára nézek. Azt hiszem, szeretném, ha gyerekem születne az Imádóitól, mert fantasztikus apa lenne. Nagyon klassz dolog, ha az ember törtető és ambiciózus üzletasszony, de most emiatt minden mást parkolópályára kellett állítanom. – Tudod, milyen vagyok. Az is gondot okoz, hogy a saját testem-lelkem egyben tartsam. Hogy tudnék bárki másról üzembiztosán gondoskodni?

– Ne várj vele olyan sokáig, mint én. Én már elfogadtam, hogy soha nem lesz gyerekem. Ha egyszer elmúltál negyven, és a termékenységi mutatók leszálló ágán csúszdázol, a dolog nem teljesen lehetetlen ugyan, de korántsem könnyű. Te még fiatal vagy.

– Harmincas éveim első virágzását élem. Úgy gondolom, még éveim vannak hátra.

– Nem feltétlenül. Gondolkodj el azon, hogy bele kéne vágni a dologba. – Bölcs tekintetet szegez rám, hogy ezzel is nyomatékot adjon a mondanivalójának. – Nem állíthatom, hogy Lana tervezett gyerek volt, mint ezt jól tudod, de most már a világ minden kincséért nem lennék meg nélküle. Örülnék, ha lehetne még egy gyerekem, de a halogatással fogy az esély.

– Van akadálya?

– Van az az aprócska kis probléma, hogy Teddel, szóval… tudod. Nem igazán vagyunk *közel* egymáshoz a hálószobafronton.

– Még mindig nem?

Chantal megrázza a fejét.

– Semmi esemény, mióta Lana megszületett. Még egymás kezét se fogtuk meg.

Ezen mindketten elnevetjük magunkat.

– Az egyetlen dolog, amire vágyom mostanság az ágyban, az az alvás – teszi hozzá.

Meg kell hagyni, hogy Chantal szerelmi élete korábban meglehetősen színes volt. Egy időben pont fordított volt a helyzet. Ki volt éhezve a szexre, de Ted érdeklődését képtelen volt felkelteni. Hogy változnak az idők!

– Sok mindentől megkímélted volna magad, ha erre néhány évvel korábban jössz rá.

– De mennyire, hogy igazad van, húgocskám – bólint egyetértőén, és mindketten kuncogunk egy jót.

– Valamivel több kell annál, hogy *alszol* Teddel, ha Lanának kistestvért szeretnél.

– Nem hivatkozhatok állandóan Lanára mint kifogásra. – Chantal elfordítja a fejét, és mélyet sóhajt. – Megváltozott a kapcsolatunk. Nem igazán tudom megmondani, hogy mi történt, de már nem úgy vagyunk, mint korábban. Sok szempontból jobban kijövünk egymással, mert ott van Lana, akire figyelnünk kell, de valami határozottan hiányzik.

Karjára teszem a kezem.

– Pedig mindkettőtök számára olyan boldog időszak lehetne ez.

– Lehet, hogy így természetes, ha az embernek a gyerekére kell már gondolnia. Megváltozik a kapcsolat dinamikája. Ha erősek vagytok, akkor ez még jobban összehoz benneteket, de ha ingatag alapokon álltok, hát, akkor talán éppen ilyenkor kezd repedezni az építmény. Próbálom folyamatosan emlékeztetni magam, hogy mindkettőnk számára ismeretlen terület ez, és a kimerültségnek meg az elkötelezettségnek egészen új szintjét éljük át.

– Ha bármiben tudok segíteni, csak szólj!

– Köszönöm. De majd biztos megoldjuk valahogy – mondja. – Idővel.

– Addig is kérem szépen megint ezt az ennivaló babát, amíg te a brownie-ra koncentrálsz – mondom. – Lucy nénikéjétől még egy hatalmas gyömöszölésre van szüksége.

– Lehet, hogy a pelenkáját is ki kéne cserélni. – Chantal húzza az orrát.

– Arra már nem terjed ki a szerződésem – válaszolom a barátnőmnek. – A nénikék arra szolgálnak, hogy játsszanak, a fiúkról beszéljenek, és a csokoládé rejtelmeibe bevezessék a következő nemzedéket.

– A többi Csokiimádó lány ma nem is jön?

– Bármelyik percben itt lehetnek.

És, mintegy végszóra, újra megszólal az ajtó fölötti csengő.

Nadia Stone és Autumn Fielding együtt lép be az ajtón nagy lendülettel, én pedig Lanával a karomban eléjük sietek, hogy köszöntsem őket.

– Halihó. De jó látni benneteket!

Chantal próbál felállni, hogy úgy köszönjön nekik, aztán feladja.

– Nagyon durván le kéne mennem tornázni – mormolja sötét tekintettel.

– Esküszöm, ez a baba napról napra gyönyörűbb lesz – szólal meg Autumn. – Tessék ideadni.

Kötelességtudóan átnyújtom neki Lanát, aki gyorsan hozzászokott, hogy úgy adogatjuk magunk között, mint egy csomagot. Autumn magához öleli. A baba megmarkol egy tincset Autumn vörösesbarna hajából, és egyenesen a szájába veszi. Barátnőm gyönyörű zöld szeme viszont kissé fénytelen, és nagyon úgy fest, mint akinek legalább annyi szüksége van egy ölelésre, mint a babának.

Autumn a legfiatalabb közöttünk – mindössze huszonkilenc éves –, de sok szempontból a legbölcsebb. Ő az, aki szeret kapcsolatba lépni az anyafölddel, aki képes meditálni jógázás közben anélkül, hogy azt ordítsa, „csináljunk már valamit” – amiért például engem kidobtak az én csoportomból –, és úgy általában szeret azon munkálkodni, hogy a világ jobb hely

legyen. Ő az örök optimista köztünk, akinek a pohár mindig félig tele van. Én pedig a borospohár-rendszerint-félig-üres típus vagyok.

– Gratuláljatok! – mondja Nadia, és összecsapja a tenyerét. – Épp most hívtak be egy állásinterjúra! – Táncikál egy kicsit. – Jippí!

Mosolyt csal az arcomra, hogy ilyen izgatottnak látom a barátnőmet. Épp itt az ideje, hogy valami jó dolog történjen vele, mert rettenetes éve volt.

– Ez fantasztikus! Pont azon gondolkodtam, hogy miért vagy így kicsípve.

– Tetszik a kosztümöm? – Megperdül előttünk.

– Gyönyörű vagy. Még inkább, mint máskor, ha ez egyáltalán lehetséges. – Nadia indiai származású, de egész életében Angliában élt. Barna bőrű, hosszú, fényes haj omlik súlyosan a hátára, és rendszeresen megfordulnak utána az utcán. Mielőtt Chantal megszülte Lanát, ő volt köztünk az egyetlen anya. Kisfia, Lewis most négyéves – erőtől duzzadó kissrác, aki igen sok energiát igényel.

Nadiának mostanában nagyon nehéz az élete – és még finoman fogalmaztunk. Nemrég halt meg a férje, és gyászol. Bárki számára rettenetes az ilyen, de Nadia alig múlt harminc. Tudom, hogy kitart Lewis kedvéért, de ez soha nem lesz könnyű. Szerintem még korai, hogy visszamenjen dolgozni, de ő mindent elkövet, hogy újra munkába állhasson. Az, hogy sírásban tört ki az interjúkon eleinte, nem igazán győzte meg a potenciális munkaadókat arról, hogy meg fog birkózni a feladattal. De munkát kell vállalnia, méghozzá sürgősen. Fel kell nevelnie Lewist, és a drága elhunyt Toby olyan helyzetben hagyta hátra, amely rászolgál a „vészes” jelzőre. Nyakig a szarban, úszógumi nélkül és masszív fizetendő számlákkal.

Megölelem.

– Biztos vagyok benne, hogy ezt meg fogod kapni. Bízzál egy kicsit magadban! Szép is vagy, meg okos is, és még a nyelved is fel van vágva. Hülyék lennének, ha nem csapnának le rád.

– Kösz, Lucy – feleli. – Máris sokkal jobban érzem magam, de rám férne még egy kis bátorítás. Rettenetes verseny van az álláspiacon. Ez pont valami irodai kulimunka lenne, amit gond nélkül el tudnék látni, de annyira izgulok. Hogy fogom őket meggyőzni arról, hogy rám van szükségük, és nem másra? Vannak olyanok, akik közönséges hivatali munkát végeznek tucatnyi diplomával. Egy csomóan fizetés nélküli gyakornokként dolgoznak. Hogy vehetem fel velük a versenyt, amikor én rendes fizetést akarok? Már a gondolatától is kiver a víz. Erre csokoládé kell, Lucy, méghozzá nagyon gyorsan.

Égnek emelem a kezemet.

– Miért van az, hogy ma mindenki ennyire rohan?

– Nekem ez lesz a reggelim. Épp csak arra volt időm, hogy Lewist összecuccoljam az óvodába. – Nadia pillantása végigfut a pulton, mint a kilőtt rakéta, pályára áll. – Egy kapucsínót kérek, meg egy szeletet abból a mesés kávés-csokis tortából.

– Már jön is!

– Te jó ég – kuncogja el magát. – Még mindig iszonyú fura érzés, hogy most a pult túloldalán állsz. Szerintem soha nem fogom megszokni.

– De jó értelemben fura?

– Persze – helyesel. – Vadorzóból lesz a legjobb vadőr. Még mindig élvezed?

– Imádom. – Elnyomok egy kéretlen ásítást. – De totál ki vagyok nyúlva. Úgy érzem, az én felelősségem, hogy ne lankadjon az üzlet, amíg Tristan és Clive visszatér. Égne az arcom a szégyentől, ha visszaesne a profitjuk. – Bűntudatosan nézek a csokoládéra, amit az imént kézbe vettem, és gyorsan leteszem. – Szerencsére ti még rendes forgalmat csináltok.

– Fantasztikusan néznek ki a karácsonyi díszek is – mondja Nadia. – Bár a karácsony nem hiányzik most nekem.

– Az első karácsonyod Toby nélkül biztos nem lesz könnyű.

Egyetértőén bólint.

– Fura lesz, Lewisszal kettesben.

– Hát azt már nem fogjuk hagyni – közlöm vele. – Majd szervezünk valamit, hogy elfeledkezzél minden rosszról. Mit szólsz hozzá, Autumn?

– Hát persze, mindenképpen. Addisonnal még úgyse döntöttük el, hogy mit csináljunk. Azt tudom, hogy Anyuékhoz biztosan nem akar majd menni. A tavalyi karácsony kész katasztrófa volt.

Ha jól emlékszem, Autumn vadóc öccse, Richard, részegen és betépve jelent meg a színen, és elmondhatatlan dolgokat művelt a pulykával.

– Bármit csinálunk is, a szüleimét kihagyjuk. – Megborzong az emléktől. – Úgyse valószínű, hogy hiányoznék nekik.

Autumn kapcsolata a családjával a legjobb indulattal is maximum „távolságtartó”-nak nevezhető.

– Majd kitalálunk valamint. Ne aggódj. Most pedig mondjad, mit hozhatok neked?

Autumn végigfuttatja pillantását a pulton gyönyörűen elrendezett ínyencfalatokon, aztán erre a következtetésre jut:

– Fogalmam sincs, mit akarok. – Kimerülten sóhajt fel. – Ugyanazt kérem, mint Nadia.

Még valaki, aki ahhoz is fáradt, hogy gondolkodjon.

– Hogy bírod?

Autumn felsóhajt.

– Valahogy megvagyok.

Ő is gyászolja még Richard halálát, aki tragikus módon a csokoládénál jóval erősebb drogokra volt rákattanva.

Mosolyt erőltetve próbálja lebűvészkedni magáról a kabátját miközben még mindig a karjában tartja Lanát.

– Ne emészd magad. – Aggódva veszem szemügyre. Autumn tűzvörös haja szárazon és élettelenül lóg. Arca teljesen színtelen. Még a gyönyörű szeplői is fakónak tűnnek.

– Próbálkozom – mondja.

– Adjál magadnak időt. Az a legjobb orvosság.

– Az idő meg a csokoládé – próbál viccelni. – Azt hittem, megbolondulok a négy fal között. Ezért is van rettenetes szükségem erre a pillanatnyi kikapcsolódásra.

A Csokoládé Mennyország továbbra is menedékhely mindannyiunk számára szükség idején. A földgolyó kis csücske, amely kedélyesen körülölel és kényeztet bennünket, és csokoládéval táplál. Efurrá! Éljen soká!

Még egyszer megölelem Autumn-ot, aztán indulok kiszolgálni a barátnőimet, akik ezenközben Chantalt és Lanát borítják el puszival és bókkal. Végül leülnek mind egy kupacban, én pedig munkához látok.

Két másik törzsvendég érkezik, akik elvitelre rendelnek, felpakolom őket finomságokkal. Újra beüzemelem a kávégépet, és nekilátok, hogy felvágjam a tortát. Aztán ráöntöm a forró tejet az eszpresszókra, gazdagon megszórom őket csokipehellyel, tányérra teszem a tortát, melléjük rakom a szalvétát, kisvillákat, és mintegy ráadásként veszek egy olyan langyos brownie-t magamnak is. Hmm.

– Kész is vagyunk – mondom, ahogy a magasra emelt tálcával átszelem a helyiséget. Az utóbbi hónapokban felszolgálói képességeim látványos fejlődésnek indultak, és már csak egészen ritkán botlom el vagy öntök végig valamit a kuncsaftokon. – Ezennel megnyitom a Csokiimádók Klubjának ülését.

Leteszem a tálcát barátaim elé a kávézóasztalra, és kiosztom az italokat, mielőtt magam is leülnék. Egyik szememet a pulton

kell majd tartanom – mint mindig –, de jelen pillanatban a legjobb barátnőimen kívül nincs más, akiről gondoskodnom kellene.

– Híreket kérek – mondom. – Az összes hírt. Gyorsan. Hogy haladnak az esküvői előkészületek, Autumn?

– Hát, egy kissé megtorpantak. – Elgondolkozva ujja köré csavarja egyik göndör fürtjét. – Nem lelkesedem a dologért, mióta Rich meghalt. A legkevésbé sem vágyom esküvőszervezésre. Nincs hozzá hangulatom. És Addisonnal sem tudunk megegyezni abban, hogy hogyan legyen.

– Mik az alternatívák?

– Addison azt szeretné, ha csendes szertartás lenne az anyakönyvi hivatalban. Csak a közeli barátok jelenlétében. Én is örülök, ha nincs nagy felhajtás, de azért ennél jobban megadnám a módját. Valami olyasmit képzelek, ami visszavisz minket a természetbe. Talán egy tengerparti vagy erdei esküvő.

– Rejtély, hogy mi a csudáért élsz Londonban – szól közbe Chantal.

Autumn elneveti magát.

– Ezen sose gondolkodtam. Családi kötöttségek, gondolom. Azért vagyok itt, mert Rich is itt van. – Elcsuklik a hangja a rádöbbenéstől, hogy ez már a múlt. – Volt – helyesbít szomorúan.

Megszorítom a kezét.

– A bentlakásos iskolánk vidéken volt – teszi hozzá –, és azt nagyon szerettem.

Legkedvesebb Autumn barátnőm szíve mélyén mindig is faimádó lesz. Ezért ragaszkodik még most is a szálfestett anyagokhoz, eszik olyan ételeket, amikben a Quorn névre hallgató húspótló található, és valószínűleg kaliforniai szörfös csajnak vagy hippinek termett. Gondolom, közülünk ezért rá jellemző leginkább a társadalmi felelősségtudat: hátrányos

helyzetű gyerekekkel foglalkozik, akik próbálnak leszokni a kábítószerről.

– Miért nem kéred meg Jacobot, hogy segítsen? – veti fel Chantal. – Amikor Lucy esküdött, pazar munkát végzett.

– Mármint amikor nem esküdött – javítom ki.

Ha nem világos, miről beszélek, hadd szolgáljak némi információval. Úgy volt, hogy problémás exvőlegényem,

Marcus és én Valentin napján esküszünk örök hűséget egymásnak, de mire odaértem a templomhoz, alig néhány perc késéssel, Marcus meggondolta magát, és felkötötte a nyúlcipőt. De minden jó, ha jó a vége. Véleményem szerint szerencsésen megmenekültem. Ha Marcusnak nem száll inába a bátorsága, és alig öt perccel tovább vár, akkor most Mrs. Marcus Canning lenne a nevem, és meg lennék áldva Marcusszal és az ő Sok Nőjével, így viszont a csodás Aiden „Imádott" Holby az enyém, meg az ő hozzám való hűsége.

Nadia az órájára néz.

– Ideje indulnom. Mindjárt kezdődik az interjú, és még el kell jutnom a Fenchurch Streetre.

– Nem kell rohannod vissza Lewisért – mondja Autumn. – Majd elhozom helyetted az óvodából és hazaviszem.

– Angyal vagy – nyom Nadia puszit Autumn arcára, aztán feláll. – Kívánjatok nekem szerencsét.

– Semmi szükséged nincs rá – mondja Chantal. – Le fogod hengerelni őket.

– Már vagy egy tucatnyi interjún voltam, és még egy állásajánlatot sem kaptam – emlékeztet Nadia.

– Ne ezen rágódj most – felelem. – Csak adjál bele mindent. Annál többet nem tehetsz.

– Nekem is ideje mennem – mondja Autumn. – Megígértem, hogy egy-két órára benézek ma dolgozni. – Némi vonakodással visszaadja Lanát Chantalnak.

– Hát, én viszont nem rohanok sehova – jegyzi meg Chantal. – Kérek szépen még egyet abból a mesebeli brownie-ból, Lucy.

– Máris, asszonyom. – Bár semmire nem vágyom úgy, mint tovább üldögélni Chantallal, pletykálni, és még egy kicsit Lanát ölelgetni, ásítok egyet, aztán nagy erőfeszítéssel feltornászom magam egy jaj-de-mennyire kényelmes székből, amelyik mintha szántszándékkal vissza akarna rántani. Kockáztatva, hogy Chantal meglincsel, azt hiszem, felteszek valami karácsonyi zenét, hogy beindítsam a verklit.

Késő́re jár, amikor bezárom a Csokoládé Mennyországot, és indulás előtt lekapcsolom a karácsonyi égőket. Miután a lányok elmentek, a nap további részében tömegestül jöttek a vásárlók, nem hagytak unatkozni. Különleges karácsonyi tortákat lehet rendelni nálunk aranyozott, csokoládé magyallevelekkel, amik tényleg gyönyörűek. Ahogy mindenki kezd ráhangolódni az ünnepre, van rájuk kereslet. Nagyon figyelek, hogy az összes mai rendelést megfelelően véglegesítsem.

Hála az égnek, ezeket a finomságokat nem nekem kell elkészítenem, mivel a konyhaművészetem szintje alulmúlja a béka fenekét. Ötletem sincs, mit kell csinálni az étellel, hacsak nem mélyhűtött állapotban kerül a kezembe. Rendkívül bölcsen, Clive és Tristan felvették egyik régi barátjukat, Alexandrát, aki mindent megsüt nekem. Ő elégíti ki a vevőim minden cukrászművészeti igényét, és nem is akárhogyan. Előző életeiben csokoládéműves és desszertszakács volt a világ egyik legjobb szállodájában, de most három kis csúszómászója van otthon, és ezért csak otthonról dolgozik, kicsiben.

Időnként, amikor otthon egy csöppet sok neki a nyüzsgés, bejön ide a konyhába dolgozni, de legtöbbször napi rendszerességgel szállít, és szerencsére alig néhány utcányira lakik. Majdnem minden reggel már pitymallatkor itt van egy

rakomány frissen sült tortával, keksszel, muffinnal és brownie-val.

Alexandra mostanában olyan karácsonyi gyümölcskosárkákkal kísérletezik, amiknek a tetejét leheletvékony brownie-forgács koronázza. Remélem, hamarosan elkészülnek. Esetleg csinálhatna a rocky road sütiből is ünnepi változatot, áfonyával, mandulával meg fehér csokival. A karácsony olyan tempóval száguld felénk, mint egy gyorsvonat, én meg szeretném lelassítani, hogy annál jobban élvezhessem.

Tavaly teljes csőd volt a karácsonyom. Az Imádott eltűntnek volt nyilvánítva az ausztrál nagy büdös semmi közepén, ahol eltévedt, és kis híján meghalt. Én meg, amilyen hülye vagyok, azt hittem, hogy lepattintott. Ismerve az előéletemet, nem is olyan nehéz erre a következtetésre jutni. De nem, valójában a sivatagban barangolt étel, víz és mobiltelefon nélkül, és utolsó erejével küzdött a túlélésért. Én pedig a karácsonyt egy hajléktalanszállón töltöttem, és pulykát porcióztam ki vacsorára. Aztán, örök és soha el nem múló szégyenemre, kizárólag a puszta magány – és semmi más – következtében lefeküdtem a nyomorult exvőlegényemmel, Marcusszal, a karácsonyfám alatt. Amit életem végéig bánni fogok. Tudom. Úgy üssenek agyon.

Na, de idén minden máshogy lesz. Idén szerelmes nő vagyok, fogékony az eszmére, hogy szeretet, béke, jóakarat minden embernek. Kivéve Marcust. Aki soha az életben nem számíthat tőlem jóakaratra. Különösen nem a karácsonyfa alatt. Csak azért se.

Küldök egy SMS-t az én drága Imádottamnak, hogy indulok. A szemhéjam leragad a fáradtságtól, majdnem elalszom a metrón hazafelé. Amikor megérkezem, miután utastársaim kirázták és kilökdösték belőlem a lelket is, kinyitom az ajtót, és elindulok felfelé a lépcsőn a lakásom felé. Minden egyes lépcsőfokon úgy vonszolom fel magam, mintha hegyet másznék. Ahogy a bejárati

ajtó zárjába teszem a kulcsomat, még mindig alig tudom elhinni, hogy az Imádott itt fog várni rám. Már kilenc hónapja élünk együtt felnőtt barát és barátnőként, igazi, valódi kapcsolatban, és minden várakozásomat felülmúlja az élmény. Csak arra vágyom, hogy egy kicsit több minőségi időt tölthessünk együtt.

Csodálatos illat árad a konyhából, és az iPodból nyugtató zene szól. Otthon, édes otthon. A lakásom kicsi, és kissé ütött-kopott. Szeretem azt mondani, hogy a Camden High Streeten lakom, mert az úgy hangzik, mintha egész menő lennék. A valóságban egy enyhén lepukkant fodrászat fölött van a hely, és csak azért engedhetem meg magamnak, mert az anyámé az épület, és bűntudattól hajtva olcsón számítja nekem a lakbért. De az enyém, és *szuper* cím. Most pedig még sokkal jobban szeretem, mert tele van az Imádott pasicuccaival. Felakasztom a kabátomat a fogasra az övé mellé, és szépen beteszem a cipőmet is az ő cipője mellé. A kanapén egy autós magazin meg egy kupac könyv – főleg krimik és thrillerek –, amiket vagy elolvas egyszer, vagy sem. A fürdőszobaszekrényben az összes pipereszerem be van zsúfolva fele akkora helyre, mint korábban. A hónalj dezodorom szépen meghúzódik az Imádott dezodorja mellett. A fogkeféink egy bögrében laknak. Imádom az egészet úgy, ahogy van. Néha körbejárok a lakásban, és megérintem a holmijait, csak hogy biztos lehessek benne, hogy tényleg itt van.

– Tökéletes időzítés, Gyönyörűségem – kiabál az Imádott a konyhából. – Mindjárt kész a vacsora.

Ha még mindig egyedül élnék, valószínűleg egy Mars szeletet vacsoráznék. Esetleg kettőt. Vagy ha éppen az egészséges életmód irányába tennék lépéseket, akkor egy zacskós levest. Most pedig valami fantasztikus étel rotyog a tűzhelyen, amit a csodás társam főz, és hirtelen elönt az érzés, hogy gondoskodnak rólam.

Soha nem fáradok bele, hogy elnézzem ezt a pasit. Magas, jóképű, mint egy tévésztár, és folyton úgy érzem, hogy a súlycsoportom fölött bokszolok azzal, hogy leakasztottam magamnak. A haja barna és kócos, a szeme, a csokoládépraliné színű szeme állandóan kedvesen mosolyog. Minden képzeletet felülmúlóan kedves, és a türelme egy szentével vetekszik. És az enyém. Az enyém.

– Szeretlek – mondom, miközben ledobom a táskámat, és odabújva hozzá átölelem a derekát, miközben valamit kever egy lábasban. A vállára hajtom a fejem, és beszívom az illatát. – Elégszer mondom én ezt neked?

– Legalább tízszer naponta.

– Többször kéne mondanom. Sokkal többször. – Aztán kitör belőlem a sírás.

– Hé, hé, ez meg mi? – Az Imádott hátat fordít a vacsoránknak, és felém fordul, hogy erős karjával átöleljen. – Lucy, mi baj?

– Egy kicsit fáradt vagyok és elöntöttek az érzelmek – szipogok.

– *Rettentően* túlhajtod magad – búgja, miközben a hajamat simogatja. – Teljesen kimerültél – mondja, mintha ötéves volnék.

– Biztos – hüppögöm. – Chantal behozta Lanát is ma a boltba.

– Szinte mindennap beviszi – emlékeztet.

– Ma valahogy más érzés volt. – Próbálom lenyelni a könnyeimet. – Mert azt hiszem, én is szeretnék egy kisbabát.

– Semmi gond. Abszolút semmi gond – paskolja meg a hátamat szeretettel. – Dolgozhatunk a témán. Sőt, akár rögtön vacsora után elkezdhetünk dolgozni a témán, ha szeretnéd.

Nyakon vágom.

– Nem most. Majd egyszer. – Aztán kibuggyan belőlem. – Tudom, hogy mostanában nem sokat… tudod… az utóbbi

időben. Borzasztó sűrű időszak volt. Te is sokat dolgoztál. De majd kárpótollak érte.

Az Imádott összevonja a szemöldökét.

– Erről még beszélnünk kellene.

– Tényleg, majd kárpótollak mindenért. Ígérem. – Amikor az Imádottal összejöttünk, állandóan szeretkeztünk. Naponta. Sőt, naponta többször. Most meg jó, ha hetente egyszer találunk alkalmat arra, hogy szeretkezzünk, és nem akarom, hogy elege legyen ebből, és elkezdjen másfelé kacsintgatni. Miután évekig gyűjtöttem a sebeket, amiket Marcus kacsintgató pillantása és kószáló keze okozott, nem sok önbizalmam maradt. Ha nem sikerül örömet szereznem az Imádottnak ezen a téren, akkor biztos lesz valami lelkes ribanc, aki nem hisz a női véd- és dacszövetségben, és hajlandó a helyembe lépni. – Csinálhatjuk a rózsaszín pelyhes bilincsekkel, vagy a nővérruhában. Amit csak akarsz.

– Nem arról van szó, te szamár – pöcköl meg az állam alatt. – Rettentően elfoglalt vagy, Lucy. Túlságosan is. Tudom, hogy imádod a Csokoládé Mennyországot vezetni, de nem csinálhatod egyedül.

– Megoldom.

– Alig.

– Nem akarom, hogy Clive és Tristan azt higgye, hogy nem győzöm.

– Amikor ők vitték a Csokoládé Mennyországot, ők ott voltak egymásnak – emlékeztet az Imádott. – Neked nincs ott senki. Fel kell venned még valakit segítőnek. Valakit, akiben megbízhatsz. Azt mondtad, hogy jól megy az üzlet. Megengedhetnek maguknak még egy embert.

– Tudom, tudom. – És tényleg tudom. Utálom bevallani, de nem bírom tovább a magányos vergődést. Be akartam bizonyítani, hogy valami csokoládékereskedő Superwoman

vagyok, de kezd beletörni a bicskám. Felnézek az Imádott aggódó arcára. Minden ízemmel szeretem ezt az embert, és közben elhanyagolom. – Nem szeretném, ha a kapcsolatunk megsínylené.

– Én sem szeretném, Gyönyörűségem. De szembe kell néznünk a tényekkel, ezzel nem oldunk meg semmit. Én is iszonyú sokat dolgozom, hogy a víz fölött tartsam a fejem a Targánál. Nem töltünk együtt túl sok minőségi időt.

– Ne haragudj. Olyan sokáig vágytam egy ilyen kapcsolatra, mint amilyen a miénk, nem szeretném elbaltázni. – Ámbár egy jó állásra is milyen sokáig vártam, és azt sem szeretném elbaltázni.

Amikor kisegítő titkárnő voltam a Targánál, más dolgom se volt, mint egész nap ott ülni, és vágyakozva bámulni a főnökömet – bizonyos Mr. Aiden Holbyt – meg csokit enni. Nem épp megerőltető munkakör. Bár néha már sajgott a könyököm attól, hogy annyit könyököltem az íróasztalra, a kezembe támasztva az államat. A szemem meg egészen kiszáradt, annyit bámultam rá. És az arcom égett a vágytól. Most meg végre itt van, én a karjában, és erre én hülye, túl elfoglalt meg lestrapált vagyok ahhoz, hogy élvezzem is a helyzetet.

– Szeretlek – mondja. – Soha nem fogok neked fájdalmat okozni. Egyszerűen csak aggódom érted.

– Köszönöm. – És újra hozzábújok hálásan.

– Azt hiszem, szét kéne bogozódnunk, Gyönyörűségem – javasolja az Imádott, és finoman lefejti magáról a karomat. – A carbonara kezd odaégni.

– Isteni illata van. Csodálatos vagy. – Ebben a kapcsolatban nem én vagyok a házitündér. – Hoztam haza néhány szeletet a dupla csokis ördögtortából, hogy valamivel én is hozzájáruljak a vacsorához. Gondoltam, hátha az felvidít minket.

– Tökéletes – és még egyszer megcsókol. – De nem vagyok szomorú, csak aggódom érted. Az egészen más.

Elnézem, ahogyan az Imádott tálalja a vacsoránkat, gondoskodó figyelemmel, és tudom, hogy szeretnek engem. Igazán szeretnek. Hány ember mondhatja ezt el magáról tökéletes bizonyossággal? Ettől újra sírni támad kedvem. Túl sok időt töltöttem az exbarátommal, Marcusszal, aki úgy bánt velem, mint a kapcaronggyal, ezért most nem értetődik magától, hogy az Imádott viszontszeret. Az Imádott elkényeztet, éreztetnem kéne vele, hogy milyen drága nekem. Mr. Aiden Holby abszolút tökéletes. A mindenem. És a dolgok nem mehetnek tovább úgy, mint eddig.

Nadia úgy érezte, hogy az interjú nem sikerült. Hallotta, milyen a hangja, míg a kérdésekre válaszolt – túl űzött, túl kétségbeesett, túl ideges. Rákérdeztek, hogyan fogja megoldani a gyerekfelügyeletet, ő nem is tudta, van-e egyáltalán joguk hozzá, és túl részletesen válaszolt, szinte tüstént kedve, úgy hangzott, mintha az égvilágon semmilyen problémát nem jelentene számára, hogy fiát naphosszat mások féltő gondoskodására hagyja. Lehet, hogy átláttak a színjátékon. Nem feltétlenül akarna dolgozni, de nincs más választása. Nadia nem számított arra, hogy csörögni fog a telefonja. Újabb tapasztalatot könyvelhet el, ennyi.

– Mami – mondta Lewis, aki kezdte elveszteni a türelmét –, *kétszer* olvastad *ugyanazt* a mondatot.

– Ne haragudj, kis szívem. – Nadia elmosolyodott a szemrehányásra. Kétségkívül bűnös abban, hogy az esti meseolvasásra nem koncentrál kellőképpen.

– Miért vagy szomorú?

– Nem vagyok szomorú – válaszolta Nadia csak gondolkodtam.

Lewis odabújt hozzá.

– Gondolkodj, amikor már elolvastad a mesét. Amikor alszom.

– Igen, hát persze. – Bölcs tanács, főleg mivel leginkább az esték voltak számára a legnehezebbek. Olyan hosszúnak,

végtelenül hosszúnak tűntek most, hogy Toby már nem volt velük. Napközben el tudta foglalni magát. Ott volt a házimunka, meg Lewis, akivel játszani kellett, a bevásárlás, és ha nagyon magányos volt, akkor mindig számíthatott egy kis vigasztalásra a Csokoládé Mennyországban. Amikor viszont Lewis aludni ment, nem maradt más, mint a tévénézés. Nem tudott elmenni otthonról, vagy futni egy kört a porszívóval. Néha elfogta a kísértés, hogy késő estig ébren tartsa a kisfiút, csak hogy ne érezze egyedül magát. Máskor meg lefeküdt aludni Lewisszal egy időben. Még mindig jobb aludni, mint magányosnak lenni. De ennek meg az a hátulütője, hogy ilyenkor hajnali négykor már ébren van. Régebben szeretett olvasni, a kanapén összekuporodva vagy az ágyban, amíg Toby a számítógépnél ügyködött – minél romantikusabb volt a könyv, annál jobb. De most képtelen volt olvasni, mert minden könyv jól végződött, ami csak tündérmese. A való életben vacak dolgok történnek, és ami szar, az szar.

Összeszedte magát, hogy folytassa a *Charlie és a csokoládégyár* felolvasását, amikor Lewis megkérdezte:

– Ma nem jön hozzánk Jacob?

A, Jacob. Egy-egy estén Nadia hálás volt a társaságáért. Nem sok mindent csináltak – legfeljebb megnéztek együtt egy filmet. Láthatólag kifogyhatatlan DVD-készlettel rendelkezett, ami rendkívül jól jött. Amellett még kellemes is volt együtt lenni vele. Jacob értelmesen, szórakoztatóan beszélt. Laza volt és kedves. És szívesen ült és hallgatott is beszélgetés helyett. Vele végtelenül jobb volt, mint egyedül.

– Nem – felelte Nadia Lewisnak. – Ma este nem, szívem. Sok dolga van. – Jacob rendezvényszervezői munkája gyakran kitöltötte az estéit is.

Lewis magához szorította a mackóját, és hüvelykujja a szájába kúszott – biztos jel, hogy néhány oldal múlva már mélyen fog aludni.

– Szeretem Jacobot.

– Én is. – Nadiának jó barátja volt Jacob, őszintén kedvelte. Néha azon tűnődött, hogy vajon a jövőben lehet-e köztük majd valami más is, de Toby nagyon fájdalmas sebet hagyott benne, és korai lett volna egy új kapcsolatban gondolkodnia. Nem engedhette meg magának sem érzelmileg, sem anyagilag, hogy újra megégesse magát.

– Ő lesz az új apukám?

Nadia elnevette magát. A négyévesek kérdéseinél jobban semmi sem tapint a lényegre.

– Nem, drágám. Jacob csak egy jó barát.

Lewis ezen elgondolkodott.

– Ahogy nekem Pasha a barátom?

– Igen, pontosan úgy.

– Lesz valamikor új apukám?

– Nem tudom, édesem. – Megsimogatta a kisfiú sötét haját. Sokat változott mostanában, és ahogy nőtt, egyre jobban hasonlított Tobyra. A gesztusai pont olyanok, mint az apjának, a legapróbb mozdulatig. Néha fájdalmas volt elnézni. – Nem olyan könnyű jó apukát találni.

– Aha.

– Hiányzik a papa?

– Igen – felelte Lewis, miután komolyan elgondolkodott a kérdésen. – De már nem annyira.

Nadia azon tűnődött, hogy vajon kisfia fel tudja-e még idézni Toby arcát, emlékszik-e még arra, hogy milyen volt. Amikor idősebb lesz, vajon marad-e bármi emléke az apjáról? Közösen vészelték át a bajokat, és Lewis jól birkózott meg a feladattal – láthatólag jobban, mint Nadia. Nadiának voltak napjai, amikor

még mindig elviselhetetlenül hiányzott neki Toby, annak ellenére, hogy mekkora bajban hagyta itt. Kétségkívül rettenetes nagy bajban. A fő ok a férje onlineszerencsejáték-függősége volt.

Borzasztó időszakot élt át – Lewis szintén. Még amikor gyászolt, akkor is az árulás fájt a legjobban. Toby évek óta játszott, de a halála előtt teljesen kezelhetetlenné vált a helyzet, és Nadia alig ismert a férjére.

Meglehet, ostobán, de elhitte, hogy a férje kilábalt a függőségből, holott a valóságban egyre mélyebbre és mélyebbre rántotta őket az adósságba. Őrült módon még elutazott Vegasba, hogy ott majd mindent rendbe tegyen – a végső kétségbeesés vitte rá. Amikor Nadia rájött, hogy mit tett Toby, utolsó tartalékaikból repülőjegyet vett, és utánament. Abban bízott, hogy megtalálja, és meg tudja akadályozni, hogy minden pénzüket, a jövőjüket is eljátssza. Későn érkezett, és tragikus tehetetlenséggel kellett végignéznie, ahogy férje a Stratosphere Tower tetejéről a halálba zuhan. A szíve szakadt meg.

Voltak olyan éjszakák, amikor nem merte lehunyni a szemét, vagy azt kockáztatni, hogy elalszik, mert akkor véget nem érő álmai voltak arról, ahogy Toby zuhan a mélységbe, és hallotta halálsikolyát. Ezen képtelen volt túltenni magát.

Mondani se kell, hogy a férje mindenüket eljátszotta. Nadia nem bírta megérteni, hogyan volt képes ilyet tenni nemcsak vele, de Lewisszal is. Hát az sem tartotta vissza, hogy drága, ártatlan kisfiúkat biztos jövő nélkül hagyja itt? Nyilvánvalóan nem. Sok mindent megbocsátott Tobynak az évek során, de ezt nem bocsáthatja meg soha.

A helyzetet tovább rontotta, hogy a biztosítótársaság még vacillált, hogy balesetnek vagy öngyilkosságnak minősítsék Toby halálát, és a döntésig nem voltak hajlandóak kifizetni az életbiztosítás összegét. Isten tudja, meddig akarták húzni.

Bölcsen akarta felhasználni azt a pénzt, mert hosszú időn át kell kitartania. Egy részét a házra akarta költeni – amit kis híján elvesztettek mert már erősen rászorult a felújításra. Igencsak leharcolt volt, és a környék sem a legjobb. Alkalom kínálkozott, hogy Lewisszal elköltözzenek, és valahol máshol kezdjenek új életet. Szeretett volna elköltözni Londonból, akár egészen a tengerpartra. A város nem való gyereknevelésre. De lenne-e valaha bátorsága ahhoz, hogy lemondjon a Csokiimádók Klubjának barátságáról? Annyit számított neki a lányok érzelmi támogatása, hogy ezt elképzelni is nehéz volt. Napi szinten találkozott vagy beszélt valamelyikükkel, vagy akár mindannyiukkal. Nem győzte volna ezt a napot sem Autumn önként és ingyen nyújtott segítsége nélkül. Családja elfordult tőle, amikor nemtetszésükre Tobyhoz ment feleségül. Azt hitte, hogy a férje halálakor majd megenyhülnek, de nem jelentkeztek. Még részvétnyilvánítást sem küldtek.

Aztán ma reggel, teljesen váratlanul, nővérétől, Anitától érkezett egy levél. Azt kérte benne, hogy találkozzanak. Nadia vagy tucatnyiszor elolvasta a levelet, Anita régről ismerős, rendezett írását. Szíve mélyén továbbra is haragudni akart rá, de nem tagadhatta, hogy ez az egyszerű üzenet is a boldogság apró szikráját lobbantotta fel benne. Anita újra látni akarja: ez boldoggá tette Nadiát.

– Mami – nógatta Lewis.

– Bocs, drágám. – Megint a kisfiára figyelt.

– Ezt már az előbb is mondtad. – Lewis betakarta a mackóját a paplannal. – Álmos vagyok.

– Akkor Charlie várhat holnapig?

Lewis bólintott. Így hát Nadia megpuszilta, és vonakodva felállt a kiságyról.

– Aludj jól, életem.

– Jó éjt, mama.

Nadia lekapcsolta a kislámpát, és ahogy Lewis szeme lecsukódott, és légzése egyre szabályosabb lett, óvatosan kiosont a szobából. Most majd leül a tévé elé, újra elolvassa Anita levelét, bosszankodik az interjútechnikáján, és aggódik azon, hogy miből fogja kifizetni a számláit.

Chantal tudta, hogy sok időt tölt a Csokoládé Mennyországban. Még a szokásosnál is több időt. Ami picit sem használt a derékvonalának, de még mindig jobb volt annál, hogy az egész napot egyedül töltse otthon. Illetve nem is volt egyedül. Soha többé nem lesz már egyedül. Most már bármit csinál, bárhová megy, mindig ott a lánya, akire gondolnia kell.

Mióta megszületett Lana, egyfolytában kimerültnek érezte magát, érzelmileg és fizikailag is. Leginkább arra lenne szüksége, hogy jó korán ágyba kerüljön. Egy olyan éjszakára, amit konkrétan alkonyaitól hajnalig végig tud aludni. Nem csoda, hogy az alvásmegvonást kínzóeszközként is használják.

Ted későn ért haza a munkából, és gépiesen megcsókolta. Nemrég ettől még lehúzta volna a depresszió örvénye. Most, ha őszinte akar lenni magához, igazából hálás, amiért a férje nem akar tőle mást.

– Helló – köszönt férje. – Hogy töltötte a napot az én kis tündérem?

– Remekül – felelte Chantal. – Elvittem a Csokoládé Mennyországba. A lányok mindig úgy örülnek, ha látják. Nemrég fektettem le a kiságyába. – A babaőrből egy szusszanás hallatszott, mire mindketten odafordultak, és csak akkor lélegeztek fel, amikor Lana elnyugodott, és kialudtak a piros lámpák.

– Felugróm egy percre, hogy ránézzek.

– Ne ébreszd fel – mondta Chantal. – Egy örökkévalóságba telt, mire sikerült elaltatnom.

– Igyekszem nem felkelteni.

Amíg Ted felment, hogy megnézze a lányát, Chantal tányérra tett neki valami vacsorafélét. Egy szeletnyi paradicsomos quichet, amit a jóféle sarki delikátban vett, meg friss salátát. Ted annyi üzleti ebédet szenvedett végig, hogy esténként inkább könnyű vacsorára vágyott, ami Chantalnak is tökéletesen megfelelt.

Mikor Lanával volt állapotos, valamivel közelebb kerültek egymáshoz, de mióta megszületett a baba, szinte semmi idejük nem maradt arra, hogy a kapcsolatukkal is törődjenek. Volt idő, amikor nem hitte, hogy a házasságuk túléli a válságot, de még mindig együtt voltak. Nem veszekedtek – hála az égnek, mert arra sem lett volna energiája de a problémáikat sem oldották meg igazán. Egy házban éltek, egy ágyban aludtak, de testi kapcsolat nem volt köztük, mintha testvérek lennének inkább, mint házastársak – Így voltak amúgy Lana születése előtt is. Annyi volt a különbség, hogy ezt most már nem érezte problémának. Ellenkezőleg, kifejezetten örült neki. Végképp nem vágyott hálószobái hancúrozásra. Pláne a megnövekedett tömegével: ez vágyölő hatással volt. Azt meg csak a jó ég tudta, hogy Ted mit gondolt. Csak belegondolni, hogy a lányok valaha férfifalónak tekintették.

Ted befejezte a vacsorát, és a dolgozószobában nézte át az e-mailjeit. A babaőrből hallatszódó egyre határozottabb nyöszörgésre Chantal felment az emeletre, hogy Lana is megkapja a késő esti étkezését.

A gyerekszobában ült a hintaszékben. A lámpa le volt tompítva, csak lentről hallatszott a tévé duruzsolása, meg időről időre a mellénél cuppogott elégedetten a gyerek. Apró lánykája még fütyült a közeledő karácsonyi káoszra, de Chantal

feldíszítette a szobáját. Lehet, hogy Lana kicsi ahhoz, hogy értékelje, mégis emlékezetessé kell tennie a kislánya első karácsonyát.

Chantal nem árulta el a lányok közül senkinek, hogy kivette magának a délutánt, és elment Jacob Lawsonnal vásárolni, akivel közösen választották ki Lana szobájába az összes díszt. Hihetetlenül jól szórakoztak, teljesen feldobta a napját, és egy csomót nevettek.

Nem kéne Jacobbal találkoznia. Őrültség. Ha azon dolgozik, hogy rendbe tegye kapcsolatát Teddel, akkor Jacobot teljes mértékben ki kéne hagyni a történetből. De el kellett ismernie, hogy Jacob társaságában mindig rendkívül kellemesen telt az idő.

Ráadásul Nadia és Jacob között mintha valami kapcsolat lett volna kialakulóban. Az utóbbi hónapokban nagyon közel kerültek egymáshoz, és Jacob sok időt töltött náluk. Nadia kijelentette, hogy még nem kész egy új kapcsolatra, és Chantal ezt teljesen meg tudta érteni, de bizony Nadia nem járt volna egy Jacob kaliberű valakivel. Chantal jó szívvel ajánlhatta férjnek. Kedves és gondoskodó, vicces, és nem is kevéssé kívánatos. Magas és szőke, mindig tökéletes eleganciával öltözik, és hibátlan a modora. Chantal nem értette, hogy miért nem követik falkában a nők, merthogy Jacobra nem ez volt jellemző. Hűséges típus, mindig jó barát, és nincs is tudatában, hogy mennyire jóképű.

Ettől függetlenül nem tudta Chantal, hogy a lányok – vagy, ami még fontosabb, Ted – mit szólnának ahhoz, hogy újra találkozik Jacobbal. Így aztán elhatározta, hogy ez kettejük titka marad, bár a kapcsolat teljes mértékben plátói volt.

Nagyon jól érezték magukat együtt. Bevették magukat a Heals lakberendezési áruházba, és kiköltekeztek, bevásároltak Lanának néhány mesés ünnepi díszt. A szoba sarkában egy pufók

hóemberlámpa állt, és barátságos fényt sugárzott. A fiókos szekrény tetején egy modern üvegvázában apró rózsaszín izzók csillogtak. Mellette egy fehér karácsonyfáról rózsaszín és ezüst csecsebecsék függtek gyerekvers-illusztrációkkal. Jacob nemcsak jó társaság volt, de remek ízléssel is rendelkezett. Ketten együtt majd gondoskodnak arról, hogy ez a gyerek megtanulja, mi a stílus.

Chantal lenézett a hozzábújó kisbabára, érezte a bársonyos bőréből áradó meleget. Tényleg az övé ez az apróság? Pici öklök dolgoztak a levegőben, nyíltak és csukódtak; becsúsztatta ujját az egyikbe, és a tökéletes kis ujjacskák szorosan ráfonódtak az övére, miközben a barna szemek az arcát fürkészték.

– Sssss, kicsikém – mondta lágyan. – Nincs semmi baj.

Erre a baba csuklott egyet, és Chantal megmasszírozta a hátát.

– Jó volt ma látni Lucyt, Autumn-ot és Nadiát? Olyan nagyon szeretnek téged mindnyájan. Pompás nénikéid lesznek. Rengeteget fogsz majd tőlük tanulni a legfinomabb csokoládékról. Úgy bizony. Én nagyon szeretem a lányokat, Lana, és remélem, hogy te is szeretni fogod mindannyiukat. Nem is tudom, mit csinálnék nélkülük.

Lana elbiggyesztette rózsaszirom alakú ajkát, és összevonta a szemöldökét.

Chantalban felbuzgott a gyermeke iránti szeretet, olyan mély érzelem, aminek a létezését sem sejtette, nemhogy megtapasztalta volna valaha. Tudta, hogy mostantól az életét is áldozná ezért a kis nyüszítő batyuért.

– Hallod-e, milyen jókat fogunk majd mulatni együtt, te meg én.

Ahogy a kisbabát nézte, Chantal elmerengett, hogy valójában kire is hasonlít Lana. Ted kétségkívül jóképű, de vajon Lana tőle örökölte-e szemrevalóságát? Egyelőre nem mutatott feltűnő hasonlóságot apjával. Ted haja sötét, amit klasszikus stílusban

hátrafésülve hord. Tündéri kislányának világos a haja, de az még változhat. Most Lana vonásait leginkább a rózsaszín és pufók jelzőkkel lehet leírni, és Chantal egészen biztos benne, hogy a „vad korszaka” alatt sem feküdt le senkivel, aki így nézett volna ki. Szerencse, hogy ennyit haladt a tudomány, különben egész életét kétségek között élhette volna le. Mélyet sóhajtott. Annak idején úgy tűnt, hogy rendkívül jól szórakozik azzal, hogy férfiakat szed fel minden szállodában, ahol üzleti útjai során megszáll. Ettől úgy érezte, hogy ura a sorsának. Most viszont rájött, hogy mennyire nevetséges és kétségbeesett dolog volt, arról nem is beszélve, hogy milyen kockázatos. Bölcsebb nőként mászott ki a slamasztikából. Ezt pedig Lanának köszönheti. Chantal most már felelős anya volt. Nem csak magára gondolt. A családi kör mindennél fontosabb lett számára, és mostantól egypasis nő lesz.

Azóta Teddel sokat dolgoztak azon, hogy megerősítsék házasságukat, és alapvetően rendben voltak egymással. Bizonyos újfajta gyengédséget is érzett férje iránt. Volt viszont egy másik bonyodalom, aminek a kezelése már egy kicsit macerásabbnak ígérkezett. Rövid különélésük idején Ted sem volt önmegtartóztató, és egy másik Hamilton baba várta a színfalak mögött.

Chantal alig néhányszor találkozott Staceyvel – a kettes számú Hamilton baba anyjával. Néhányszor ő vette fel a telefont, érdeklődött a hogyléte iránt, váltottak pár szót, de semmi több. Eddig sikerült Ted másik családját tisztes távolságban tartania. De ez vajon meddig lesz így? Stacey a közelben lakik, és Ted eljár hozzá meglátogatni a kisbabát. Ez a Hamilton baba is kislány, Ted elbeszélése szerint egy Elsie névre hallgató tündéri kis apróság. Ted hetente legalább egyszer meglátogatja őket, és minden hétvégén is. Van, hogy egész szombatra eltűnik, és furcsa érzés, hogy a másik családját látogatja meg. Arról eddig

nem beszéltek, hogy mi lesz, ha Elsie nagyobb lesz, és Ted az egész hétvégét vele akarja tölteni. Márpedig ez óhatatlanul be fog következni.

Chantal, ha őszinte magához, voltaképp kedves lánynak találja Staceyt. Más körülmények között, ki tudja, talán még barátok is lehettek volna. Férje és Stacey viszonya nem tartott sokáig – lényegében semeddig se. Ted munkahelyén kezdődött a kapcsolat abban az időszakban, amikor Chantallal átmenetileg különköltöztek. Bármi volt is az ok – ez is olyasmi volt, amiről soha nem beszéltek –, az affér nem állta ki a próbát. Amikor Chantal rájött, hogy állapotos, Ted, hála az égnek, úgy döntött, hogy ad még egy esélyt a házasságuknak.

Stacey maradt egyedül a kisbabájával. Chantal lelkének fele végtelenül hálás volt, amiért Ted vele maradt. De közben rettenetesen érezte magát Stacey miatt; egyedülálló anyaként borzasztó keserves felnevelni egy gyereket. Hiszen Isten a tudója, milyen nehezen győzik ketten is.

Micsoda káosz. Ostobaságuk következményeit évekig viselik majd. Chantal fejében ezer kérdés motoszkált. Ted vajon majd Lanát vagy a másik babát fogja jobban szeretni? Az egyik gyerek jobban hasonlít majd rá idővel, mint a másik? Melyik kötelék bizonyul majd erősebbnek? És hogy a fenébe fognak megbirkózni ezekkel a fura családi kapcsolatokkal a jövőben? Chantal mélyet sóhajtott. Csak az idő adhat választ. Összekuszált kapcsolatuk eredményeként született két gyönyörű kisbaba, akik egymásnak vér szerinti rokonai – féltestvérek. A lányoknak tudniuk kell erről.

Az ilyen bonyodalmak generációkon át éreztetik hatásukat, csak mert néhány ostoba felnőtt néhány rosszul időzített pohár bortól feljogosítva érezte magát egy kis „szabad” szexre. Chantal ismét sóhajtott egyet. Ez így talán a kelleténél szigorúbban

hangzott, de az kétségtelen, hogy a következmények sokkal összetettebbek, mint valaha is gondolta.

– Van egy féltestvéred, Lana – mormolta Chantal, miközben kislánya fején a lágy pihés hajat simogatta. – Esetleg szervezzünk egy-két játszódélutánt?

Noha próbált vidám hangon beszélni, érezte, hogy könny szökik a szemébe. Nem akar viharos jövőt a kislányának. Lana élete legyen hosszú és boldog, jusson rengeteg szeretet és egy kis csokoládé.

Autumn egész este csendes volt; Richen járt az esze, és ettől elszomordott. Addison most az egyszer szívesen beszélt volna az esküvői tervekről, de ő nem tudott koncentrálni. Ettől Addison szokás szerint ideges lett. Autumn öccséért a vőlegénye soha nem rajongott – se holtában, se éltében.

– Jobb, ha megyek – szólalt meg Addison némiképp ingerülten. Sötét bőrű helyes arca fintorba rándult. Végighúzta kezét borotvált, ébenfekete fején.

– Maradj még – mondta Autumn. – Ne haragudj. Az egész olyan fájdalmas még mindig. Olyan egyedül érzem magam Rich nélkül.

Addisonban láthatóan felment a pumpa. Nem volt szerencsés ez a megjegyzés.

– Itt vagyok neked én.

– Úgy értettem, hogy a családomban – helyesbített Autumn. – Mindig úgy éreztem, csak hozzá van közöm. – Azt remélte, hogy a körülmények jobban összekovácsolják a szüleivel, de ők maradtak ugyanolyan hidegek és távolságtartók. Anyja sírt Rich temetésén. Ez volt az első alkalom életében, hogy Autumn szeme láttára kimutatta az érzéseit. De még ezek is kontrollált, elegáns könnyek voltak. Semmi vörös szem vagy csorgó orr, pláne nem hangos zokogás. Apja összeszorította a száját, rendületlenül

fegyelmezte magát a szertartás végéig. Hogy képes valaki arra, hogy száraz szemmel temesse el az egyetlen fiát?

Addisonnal megnéztek egy filmet, azazhogy, Autumn fel sem fogta az egészet, és mikor Addison ölébe hajtotta a fejét, odabújt volna hozzá, Addison elzárkózott. Autumn reménykedett, hogy Addison megérti, min megy keresztül. Hiszen biztos elveszített ő is már valakit, akit szeretett, vagy nem? Egy testvért elveszíteni olyan, mintha az ember kezét-lábát vágnák le. A személyiségének egy részét is elveszítette, és nem tudta érezheti-e magát Rich nélkül valaha is teljes egésznek.

Később mindketten ingerülten feküdtek le, és egymásnak háttal aludtak el. Ma reggel pedig Addison felkelt, és rögtön bement a munkahelyére. Az sem segített sokat, hogy ugyanott dolgoztak. A kábítószer-rehabilitációs központban volt állásuk, ahol Addison jóval fölötte állt a ranglétrán. Eleinte vállalkozásfejlesztési előadó volt, de a közelmúltban előléptették ügyvezető igazgatóvá, és Autumn egyre gyakrabban látta a megnövekedett felelősség miatti feszültséget az arcán. Autumn meg csupán üvegfestő technikákat tanított csoportoknak, nem igazán a drogkezelés frontvonalában, de legalább segített a gyerekek egy részét távol tartani a bajtól. Egy időben mindennap bent volt a központban. Most kevesebb foglalkozást vitt, volt olyan hét, amikor csak egyszer vagy kétszer ment be. Ennek egyetlen előnye az volt, hogy legalább a közös munkahely problémáját enyhítette, hiszen alig látta Addisont. A férfi napjának nagy részét az adminisztráció töltötte ki – Autumn bízott benne, hogy mire ő beér, talán valamivel jobb kedve lesz.

Amint Addison elment, Autumn leült a konyhaasztalhoz, és evett egy szelet pirítóst. Jóformán semmi étvágya nincs az utóbbi néhány hónapban – még a csokoládét sem kívánja. Korábban az volt a rutin, hogy mindennap átment Richhez, hogy megnézze, mi van vele, eszik-e és bevette-e a gyógyszerét, és még nem

találta meg, mivel tölthetné ki ezt az űrt. Az, hogy Nadiának segített Lewisra vigyázni, nagyon hatékonyan elterelte a figyelmét a fájdalmáról, ráadásul Nadiával is közelebb kerültek egymáshoz. Mindketten átélték a szenvedésnek egy olyan formáját, amit Lucy és Chantal nem tudott teljesen megérteni – senki sem képes erre, amíg maga is nem csinálta végig –, Autumn nagyon örült kettejük barátságának. Korábban abban bízott, hogy a gyászban ezt a közelséget és empátiát Addisonnál találja meg, a jelek szerint hiába.

Nadia kétségbeesetten keresett állást, és az egyik cég, ahol néhány héttel korábban járt, most behívta egy második interjúra. Feltétlenül menni akart, és előző este azért telefonált, hogy Autumn tudna-e vigyázni néhány órát Lewisra óvoda előtt. A hét bizonyos napjain délelőtt kellett vinni, a többin délután, a gyerekfelügyelet megszervezése nem volt könnyű feladat.

Autumn habozás nélkül igent mondott. Imádta Lewist, mindig volt ideje és hajlandósága vigyázni rá. Lewis nem volt már kisbaba; négyévesen egész kis férfiember volt, és hamarosan egész napra iskolába fog menni. Nadia ezt már alig várta, hiszen azután jóval könnyebb lesz visszamennie dolgozni, Autumn életében viszont űrt fog hagyni. Autumn szeretett együtt lenni Lewisszal. Néha úgy vágyott utána, hogy maga is megdöbbent.

Amikor megérkezett, Lewis már begombolt kabátban várta.

– Hideg van ma kint – figyelmeztette Autumn.

– Engem nem zavar, Autumn néni.

Lewis mindig a szabadba kívánkozott. Nem sokáig kötötte le a kirakós vagy más benti játék, egy ponton le szoktak menni a közeli parkba, hogy kifussa magából a felesleges energiát. Egy kicsit olyan volt, mintha egy életerőtől duzzadó kölyökkutyával sétálna.

– Mindent bele! – mondta Nadiának.

– Szurkolj nekem! – felelte Nadia, aztán lehajolt, hogy egy puszival elbúcsúzzon kisfiától is. – Szeretlek fel a Holdig és vissza. Fogadj szót Autumn néninek. Majd jövök.

Nadia elindult a metró irányába, Autumn és Lewis a park felé vették útjukat. A kisfiú kissé kelletlenül hagyta kézen vezetni magát, útközben szökdécselt Autumn mellett. A járdán latyakos volt a hó, és Lewis lelkesen rugdosta a gumicsizmájával. A bekerített park biztonságában már szabadjára lehetett engedni, hogy kedvére futkározzon.

Az első napirendi pont mindig a hinta volt, és a mai nap sem különbözött a többitől. Lewis eliramodott a hinták felé, Autumn pedig erősen zihálva iparkodott lépést tartani vele. Különös, ahogy egy kisgyerek mellett az ember fel is töltődik, ki is merül.

Mivel az idő csípős volt, az eget pedig sötét felhők takarták, nem volt nagy a közönség. Ez a játszótér általában meglehetősen zsúfolt volt, de mióta visszaesett a hőmérséklet, feltehetően az otthoni tévénézés sokkal vonzóbb programnak tűnt. Autumn összeütögette a kesztyűbe bújtatott kezét a hideg ellen. Lewisnak ilyen gondja nem volt – már fel is pattant a hintára, és kis lábával hajtotta magát egyre magasabbra.

– Autumn néni – kiabálta. – Lökjél! Lökjél még magasabbra!

Ő pedig nem kérette magát.

A Lewis melletti hintán egy hasonló korú kislány ült. Pont amikor Autumn elfoglalta helyét Lewis hintája mögött, egy férfi jött oda a kislányt hintáztatni. Rajongó pillantása arra vallott, hogy a kislány apukája.

– Igény van a szolgálatainkra – jegyezte meg kedvesen.

– Igen. – A férfinak bizalomgerjesztő volt a mosolya, és, bár Autumn próbált nem odanézni, néhány oldalpillantás után megállapította, hogy ráadásul még egész jóképű is. Magas termetű volt, enyhén borostás, csíkos sísapkája ugyan eltakarta a hajszínét, de Autumn gesztenyebarnára tippelt, mivel az arcbőre

enyhén szeplős volt. Izmosnak is tűnt, bár talán csak a bélelt télikabát miatt. De ami a fő, szeméből sütött a jóindulat, érzéki ajka mosolyra termett. Olyan embernek tűnt, aki megbízható, jó barát lehet.

– Ő Florence – biccentett a férfi az előtte hintázó rózsás arcú kislány felé.

– Ő pedig Lewis. Köszönj szépen.

– Helló – mondta Lewis. – Elég volt a hintából, Autumn néni. Libikókázni akarok.

– Én is – csatlakozott Florence.

– Libikókáztok Florence-szal? – kérdezte Autumn. Kiszámíthatatlan volt a válasz. Mióta elveszítette édesapját, Lewis hajlamos volt a dühkitörésre. Az osztozkodás is kiválthatta.

Ezúttal Lewis bólintott, és elindultak a mérleghintákhoz. Florence és Lewis felmászott rá, Autumn is, Florence apukája is védence mellé állt és szemmel tartotta.

– Majdnem megkérdeztem, hogy gyakran járnak-e ide – szólalt meg a férfi –, de félek, úgy hangzik, mintha hátsó szándékaim lennének.

Autumn elnevette magát.

– Semmi vész.

– Nem akarok tolakodni.

– Akkor a válaszom az, hogy elég gyakran. Talán hetente kétszer vagy háromszor.

– Nem értem, miért nem láttam még itt soha a fiával.

– Nem az én fiam – magyarázta Autumn. – Lewis a barátnőm kisfia, de hetente néhányszor besegítek. Egyedülálló anya, szóval nem könnyű neki.

– Tudom, milyen helyzet. – A férfi odanyújtotta a kezét. – Egyébként a nevem Miles. Miles Stratford.

– Autumn Fielding.

– Örülök, hogy megismerkedtünk. Én lényegében mindennap itt vagyok, de néhány anyuka még mindig végtelen gyanakvással szemlél. Magányos férfi a játszótéren, vigyázat!

– Ilyen időket élünk, sajnos.

– Mégiscsak szomorú. Én otthonról dolgozom, szóval napközben tudok vigyázni Florence-ra, aztán éjszaka is dolgozom, amikor már lefeküdt.

– Rendes önfegyelem kellhet hozzá.

– Az ember azt teszi, amit kell, nem igaz? Amúgy nem olyan vészes. – Lenézett a földre, és masszív bakancsa orrát a hinta alatti rugalmas alapba tologatta. – Florence anyjával még mindig egy utcában lakunk, és megosztjuk a gyerekfelügyeletet. Flo egy hétig velem van, egy hétig pedig a volt feleségemmel. Nem ideális, de ki tud jobbat manapság?

– Barátok maradtak?

A férfi elmosolyodott.

– Azt azért nem mondanám. De legalább nem ugrunk egymás torkának. Már nem.

Együtt szemlélték Florence és Lewis – balesetmentes – leszállását a mérleghintáról, akik aztán átrohantak a csillogó forgókerékhez. Florence leült az ülésre, Lewis pedig a rúdnak támaszkodott. Autumn és Miles utánuk ballagott, hogy finoman meglökjék a kereket.

– Mivel foglalkozik? – Autumn restellt kíváncsiskodni, de a rövid beszélgetésből azt szűrte le, hogy a férfi kellemes társalgó. Nyitott és közvetlen ember benyomását kelti. Bezzeg Addisonnal mindig nagyon kell vigyázni, minden szót meggondolni; Autumn-nak jólesett csak úgy elbeszélgetni valakivel.

– Webdizájner vagyok. Rugalmas munka. Ezért tudom Florence-hoz igazítani. Szeretem azt gondolni, hogy hajnali három körül vagyok a leghatékonyabb. Persze lehet, hogy csak ámítom magamat. – Elmosolyodott. – Dolgozik valahol?

– Részmunkaidőben a Szokj le! drogrehabilitációs központban. Fiatalkorú bűnözőkkel foglalkozunk, és van egy bejáró helyünk is a Stolford Központban.

– Ismerem a helyet. Komoly munkát végeznek.

– Üvegfestő technikákat tanítok – vallotta be Autumn. – Nem én vagyok a program élharcosa, de úgy érzem, az óráink segítenek a gyerekeknek egy kicsit elfelejtkezni a problémáikról, lefoglalja őket a kézművesség. Egész apró sikerélmények is hihetetlen sokat számítanak az önbizalmuknak, és nekem is van egy-két apró sikerem. Az egyik tanítványomnak már saját standja van a Camden Piacon. – Aztán elpirult. – Most meg dicsekszem.

– Egyáltalán nem. Érdekes, amit mesél.

Autumn az órájára nézett. Nem szívesen indult tovább, de az álldogálástól kezdett átfagyni.

– Nem igazán ácsorgásra való ez az idő – jegyezte meg Miles, mintha csak olvasna a gondolataiban.

– Nem. A lábujjaim már jéggé fagytak.

– Gyűjtsük be a gyerekeket, mielőtt halálra fagynak – mondta erre Miles. – Ha van idejük, lesétálhatnánk a tópartra a kávézóhoz. – Nyomatékül hozzátette: – Forrócsoki. Én fizetek.

Autumn elmosolyodott.

– Az orvos is ezt írná fel. – Már az első találkozáskor forrócsokival kínálja. Ez szimpatikus. Ez a pasi nagyon is kedvére való.

– Szóval? – teszem fel a kérdést a Csokiimádók Klubja tagjainak. – Ezek itt a frissen kisült, legújabb fejlesztésű, kombinált gyümölcskosár-brownie költeményeink. Várom a véleményeteket.

Látványos mozdulattal eléjük teszem a tányért, ők pedig rávetik magukat, mint a keselyűk. Kedves keselyűk, természetesen. Nagyon úgy tűnik, hogy az ünnepi kísérleteink népszerűek lesznek.

– Azta! – álmélkodik Nadia. – Ez valami szenzációs. Kérem a receptet.

– Úgy mondod, mintha valaha is akarnál ilyet sütni, amikor megveheted nálam, ráadásul családi és baráti kedvezménnyel – torkolom le.

– Igaz – neveti el magát. – Nem is tudom, hogy jutott eszembe.

– Ha még egyszer meghallom, hogy ilyeneket mondasz, borral fogom kimosni a szádat.

– Ó, bor – sóhajt fel Nadia. – Nem is emlékszem, mikor ittam utoljára. Ránk férne egy görbe este. Vagy legalábbis rám. Nagyon elkelne némi vidámság. Nem kaptam meg azt az állást, amire jelentkeztem, a második interjú se ért semmit. Kezdem azt gondolni, hogy sehol se kellek.

– Valami majd megtalál – nyugtatja meg Chantal.

– Fantasztikus ember vagy, bármilyen munkahely jól járna veled. Majd megpróbálok én is érdeklődni itt-ott. Kicsit kiestem a dolgokból, mióta Lana megszületett, de rá tudok kérdezni, hogy a régi kapcsolataimnál van-e szabad pozíció.

– Kösz, Chantal. Azt nagyon megköszönném – feleli. – De egyébként nem minden sötét és reménytelen.

Kaptam jó híreket is. Teljesen váratlanul jött egy levél a nővéremtől, Anitától.

– Ó, Nadia, ez fantasztikus! – A lányok is tudják, hogy amikor hozzáment Tobyhoz, Nadia elszakadt a családjától, mivel nem értettek egyet döntésével. Úgy vélték, Toby nem megfelelő férjanyag, és talán igazuk is volt.

– A levél szűkszavú – folytatja Nadia –, de kérdezte, hogy találkozhatnánk-e. Így aztán rögtön fel is hívtam, és szó van róla, hogy összejövünk.

Tudom, hogy Nadia mennyire szeretne újra találkozni a családjával. Mi, a Csokiimádók Klubja, mindent megteszünk érte, amit csak tudunk, de vannak olyan szerepek, amelyeket csak a vér szerinti családtagok tölthetnek be, és jól tudom, hogy a nővére különösen hiányzik neki.

– Arra gondoltam, hogy esetleg elhoznám ide. Mit gondolsz, Lucy?

– Ha előre szólsz, hogy mikor jöttök, akkor kiteszek egy foglalt táblát arra a kanapéra ott a sarokban, és akkor egy kicsit magatokban lehettek.

– Az pompás lenne. Meglátjuk, mit akar. Kicsit úgy érzem magam, mint aki kötélen táncol. Fogalmam sincs, mire számíthatok.

– De legalább elkezdődött valami – mondom biztatásképp. – Az már csak jó lehet.

A Csokoládé Mennyországban ma nagy a forgalom. Extra sűrű. Olyan sűrű, hogy még arra sem volt egy percem, hogy

szokás szerint az Imádottról ábrándozzak egy kicsit. Az időjárás napos és csípős, és a szállingózó hó sem állította meg az életet. Mivel már majdnem itt a december, megkockáztattam háttérzenének az iPodomról egy karácsonyi válogatást. Eddig még senki nem panaszkodott, ami csak jót jelenthet.

– Azon gondolkodtam, hogy kéne csinálnunk egy szabad estét Teddel – szólal meg Chantal. – Lana már majdnem hat hónapos, és a születése óta egyetlen estét sem töltöttünk kettesben. Tudnál esetleg bébiszitterkedni, Autumn?

– Persze, örömmel.

– A héten van Ted születésnapja. Azt esetleg meg tudod oldani?

– Semmi programom nincs. Addison mostanában rengeteget dolgozik, szóval nem sűrűn látom. – Autumn megvonja a vállát. – Rendelkezz velem. Csak szólják, és megyek.

– Pompás – mondja Chantal. – Még nem tudom, mit fogunk csinálni. Valószínűleg csak elmegyünk vacsorázni valahova a közeibe. Nem hinném, hogy nagyon kirúgnánk a hámból. Én abból már mindenképpen kinőttem, de majd megkérem Tedet, hogy tartsa szabadon azt az estét.

Egy pillanatra lehuppanok melléjük egy székre, fél szemem a pulton, hátha jön kuncsaft.

– Így lesz mostantól? Hogy a naptárunkban keresünk egy szabad estét egymásnak?

Chantal bólint erre.

– Nem könnyű spontán programokat szervezni, amikor egy gyereket ringatsz a csípődön.

– Gyerek nélkül se könnyű – vallom be. Aztán, amikor mindannyian rám merednek, és várják a folytatást, annyit mondok: – Az Imádottal alig vagyunk együtt mostanában. Annyira el vagyok itt foglalva; amikor hazaérek, már csak arra vágyom, hogy összerogyhassak.

– Kérd meg Clive-ot és Tristant, hogy szervezzenek valamilyen segítséget – javasolja Chantal.

– Nem akarom zavarni őket.

– Az ő üzletükről van szó. Tudniuk kéne, hogy mennyire le vagy strapálva.

– Biztos csak a karácsony előtti őrület. Gondolom, januárban csendesebb lesz.

– Valami kedvességgel meglephetnéd az Imádottat – veti fel Autumn. – Nem kell drága ajándékra gondolnod. Főzzél neki egy romantikus vacsorát.

– Még megmérgezném.

– Akkor vegyél egy készvacsorát a Marks and Spencer-nél – tanácsolja. – Azt még te se tudnád elrontani, Lucy.

Tűnődve rágom a szám szélét.

– Azt mondod? Mindig ő főz nekem.

– Akkor biztos kellemes meglepetés lesz.

– Ötletnek jó – mondom. – Hogy őszinte legyek, bármit megtennék. Fia már találtam egy ilyen csodálatos pasit, mint az Imádott, nehogy kiszeressen belőlem.

– Rajong érted, Lucy – mondja Chantal. – Tudod, hogy így van.

– Nem akarom elbízni magam.

– Ő nem Marcus – ismétli Chantal.

– Tudom, de attól még szeretnék vigyázni rá.

– Miért nem viszel haza innen egy desszertet? – dobja be Nadia. – Tudod, hogy a férfi szívéhez vezető út csokitortával van kikövezve.

Az Imádott szívéhez mindenképpen. Feltartom a kezem, bravó, Nadia.

– Mi az? – kérdezi.

– Te drága és ihletett barátném, egy egészen kiváló ötletet adtál nekem az imént.

– Tényleg?

Érzem, hogy fülig szalad a szám.

– Ne vállald túl magad, Lucy. – Autumn arca aggodalmasnak látszik. – Tudod, hogy annak mi lesz a vége.

– Minden rendben lesz – mondom. – Higgyétek el. Semmi mást nem kell tennem, csak meséset alakítanom.

Most már *mindannyiuk* arcára kiül az aggodalom.

– Bízzatok bennem. Annyira király leszek!

Ebben a pillanatban nyílik az ajtó, és úgy éljek, egy egész busznyi ember özönlik be. A pult körül tucatnyi ember tolong. Lehet, hogy már terjed a hír Alexandra mesebeli csokitortájáról, mert nagyon megy az üzlet. Fél tucatot bedobozolok azoknak a vásárlóknak, akik haza akarják vinni, a többiek pedig, miután felvettem a rendeléseiket, elhelyezkednek az asztaloknál és a még szabad kanapékon. Chantalnak igaza van. Beszélnem kell Clive-val és Tristannel. Ki vagyok merülve. A bolt egyre népszerűbb, és képtelen vagyok egyedül vinni az egészet, pedig én egy Superwoman vagyok, ha értik, mire gondolok.

De most kihúzom a derekam, arcomra mosolyt ragasztok, és míg készítem a rendeléseket, kicsit felcsavarom a karácsonyi zenét, és a rám váró estére gondolok.

Ahogy Autumn javasolta, hazafelé átküzdöttem magam a karácsonyi vásárlók tülekedésén a jó öreg Marks and Spencerhez, és beszereztem számos doboznyi finom, és ami még ennél is fontosabb, előre elkészített ételt. Nincs más dolgom, mint bedobni őket a mikroba vagy a sütőbe, amikor az Imádott hazaér. Csodás! Hogy élhettünk korábban mobiltelefon, mikrosütő és készételek nélkül?

Desszertnek pedig két külön csokoládé mousse tortát hoztam haza. Szív alakút. Romantikus, ugye?

De hagyjuk is az ennivalót. Az csak az afterparti. Az Imádott számára Fő Attrakciónak ennél valami sokkal izgalmasabbat találtam ki. Küldtem neki egy SMS-t, és megkértem, hogy ne jöjjön túl későn. Nem akartam elárulni, hogy vacsorát főzök, mert akkor félne hazajönni, meghiúsítva az agyafúrt terv legfőbb célját.

Annyira fáradt vagyok, hogy amint lepakoltam a sok finomságot a konyhában, és betettem a mousse tortákat a hűtőbe, megyek, és elmerülök a kádban egy finom, forró fürdőre.

Miközben a habokban áztatom magam, rápillantok arra a tégelyre, amit a kád szélére tettem. Volt még egy üzlet, amit hazafelé útba ejtettem, és fáradozásom eredménye most itt szemez velem. Csokoládés testfesték. Hatalmas bödönnyi.

Elvigyorodom. O, hogy micsoda mókát fogunk űzni ezzel, az Imádott meg én!

A terv a következő. Amikor gyönyörű tiszta vagyok, elnyúlok a nappaliban a szőnyegen, bekenem magam a csokoládés testfestékkel, és úgy várom, hogy hazaérjen az én szerelmem. Úgy meg fog kívánni, hogy ráveti magát a csokoládéval borított testemre, aztán addig nyalogat, míg mindkettőnket elkap a vágy, és vad, szenvedélyes szeretkezés következik. Ezt az éjszakát sose fogjuk elfelejteni. Még akkor se, ha a szőnyeget esetleg ki kell dobnunk utána.

Miután betelt a testemmel, a mikroba tolom a M&S csemegéket, és másfajta étvágyát is csillapítom. Küldetés teljesítve, lehet hátradőlni! Hol lehet ezt elrontani?

Amikor kiszállok a kádból, úgy érzem, tökéletesen ellazultam. Ásítok, és próbálom nyitva tartani a szememet. Lehet, hogy pár másodpercre a fürdőben is elbóbiskoltam.

Megtörölközöm, magam köré csavarok egy bolyhos frottírtörülközőt, és átballagok a nappaliba. Nagyon csinos és karácsonyias az egész. A tavaly decemberi nyomorúságos próbálkozásaim után igyekeztem kitenni magamért.

Az egyik sarokban egy óriási karácsonyfa áll, amit az Imádottnak kellett bevonszolnia a bejárati ajtón. De nagyon kedvesen tűrte. Turbékoló szerelmünkhöz illő módon a szív az uralkodó dekorációs téma, és a fát a kereskedelemben elérhető összes színárnyalatban ezek a kis nyavalyások borítják. Lehet, hogy a Csokoládé Mennyországban a visszafogottan ízléses irányt követtem, az otthonomról ugyanez nem mondható el. A rózsaszín és a csillogás egyaránt hangsúlyos.

A kandallópárkányon egy nagy éneklő és táncoló rénszarvas áll, amelyik egész enyhe biztatásra a „Rudolf, a piros orrú rénszarvas-”t, meg a „Jingle Bells”-t ordítja. Megnyomom a

gombját, és máris szerenádot zeng nekem, a végén vidám „Ho-ho-hó”-kiáltással zárva a műsort. Hiába minden, újabb hatalmas ásítást kell elnyomnom.

Leterítem a törülközőmet a szőnyegre, és lefekszem. A fejünk alá még egy párnát is hoztam. Úgy vélem, hogy a szenvedély nem ugyanaz, mint kényelmetlenül érezni magunkat. Rájövök, hogy csupaszon milyen hűvös a nappali, ezért feltornászom magam a földről, és felcsavarom a központi fűtést. A biztonság kedvéért a gázkonvektort is bekapcsolom, és egy pillanatra sajnálom, hogy a lakásomban nincs lobogó kandallótűz, ami tökéletesen illene a szeretkezési jelenetünkhöz. A gázláng egyenletes kék fénye valahogy mégsem ugyanaz, de kénytelenek leszünk beérni vele. Nem feledkezem el a csábító zenéről sem. Az Imádottnak hamarosan haza kell érnie a munkából, szóval remélhetőleg nem kell sokáig várnom, míg kezdetét veheti a csokoládéval támogatott bujálkodási ünnepünk.

Visszatérve a stratégiailag elhelyezett törülközőre, kinyitom a csokoládés testfestékes tégelyt. Az a terv, hogy ezzel bekenem magam, aztán valami csábító pózt veszek fel abban a pillanatban, amint belép az ajtón. Gyors pillantást vetek az órámra. Bizony ám. Ideje nekilátni a mázolásnak. Próbaképpen gyorsan megkóstolom – nyam, nyam –, és még az illata is pompás. Micsoda fantasztikus erotikus kiegészítő a modern kapcsolatokhoz. Hogy tudna ellenállni nekem így az Imádott?

Óvatosan kenek egy kicsit a karomra. Picit fura érzés, fis még az is lehet, hogy csak elpazarlom a jó csokoládét.

Megnyalom az ujjaimat. Hmm. Egész jó ízem van. Tovább folytatom a műveletet, és alaposan bekenem a mellkasomat, mellemet, hasamat és a combomat. Mivel a bőröm még piros a fürdőtől, kicsit úgy nézek ki, mint egy csokiba mártott gumicukor. Nem pontosan így képzeltem el az összhatást, de majd megpróbálom kihozni a legtöbbet a helyzetből.

A fűtéstől kezd nagyon meleg lenni a szobában, és miután bekentem magam ízletes csokoládéval, újra lefekszem. A hőség miatt egy kicsit jobban olvadok, mint terveztem, de csábítóan magamra borítom a törölközőt. Jaj, mindjárt lecsukódik a szemem. Azt hiszem, öt percre behunyom, amíg várakozom. Abból nem lehet baj. Ezer éve nem voltam jógán, szóval esetleg megpróbálok néhány ritmikus légzőgyakorlatot. Akkor nem csak finom leszek, de még el is leszek lazulva. Így aztán hagyom, hogy a fejem mélyen belesüppedjen a párnába, miközben próbálok még arra figyelni, hogy ne csokizzak össze mindent. Aztán, természetesen, ez az utolsó dolog, amire emlékszem.

A következő tudatos élményem az, hogy meghallom a zárban a kulcsot, és felébredek. Egy pillanatig fogalmam sincs, mit keresek meztelenül a szőnyegen, valami barna ragaccsal borítva, aztán hirtelen visszajön az egész. Az Imádottal Való Szeretkezés Küldetése.

Gyorsan felrázom magam, alkalmatosabb pózba rendezem tagjaimat, miközben ellenőrzőm, hogy nem csorgott-e le valami a törülközőre. Az nem lenne igazán nyerő látvány. De ahogy közelebbről megszemlélem a csokoládét, azt látom, hogy cserepesre száradt, egyáltalán nem tűnik fényesnek és kívánatosnak. Inkább úgy nézek ki, mintha valami sárral bekent tüntető. Hmm. Talán az Imádottat annyira lehengereli a szexi nőiességem, hogy észre se fogja venni.

Az ajtó kinyílik, és ajkamat a lehető legcsábítóbban csücsörítem.

– Hahó, Lucy – kiált be. – Nézd, kiket hoztam ha… *hééé!* – Lecövekel az ajtóban, és két karját szélesre tárja. – Hűűűű! Hééé!

– *Aááá!* – Ez már tőlem jön.

– Vissza, vissza! – kiabál. – Kifelé, de *most* azonnal!

De már késő. A két ügynök, akiket a Targától magával hozott, tágra nyílt szemmel, tátott szájjal bámulnak rám.

– Kifelé, kifelé! – ismétli az Imádott, és tessékeli őket kifelé.

– Szia, Lucy – kiált be az egyik. – Jó volt látni téged!

Az Imádott becsukja az ajtót, miközben én a törülközőm után kapkodok. Amikor újra biztonságosan be vagyok bugyolálva, akkor merek csak újra rápillantani.

Döbbenten néz rám.

– Mi a fenét csinálsz?

Az alsó ajkam megremeg.

– Arra gondoltam, hogy kipróbálhatnánk egy kis felnőtt mókát némi csokoládés testfestékkel.

Erre hangosan elneveti magát.

– Hát, azt hiszem, a móka megvolt, de nem igazán úgy, ahogy eltervezted.

– Greg és Steve volt, ugye? – Rögtön megismertem őket.

– Igen. Egy ideje már nem rólad beszél az egész Targa, Gyönyörűségem – jegyzi meg az Imádott. – Az a gyanúm, hogy holnapra megváltozik a helyzet.

– Eskesd meg őket, hogy nem mondják el senkinek.

– Esélytelen – mondja. – Valószínűleg már most elküldték néhány sms-t.

– Mindig is utáltam ott dolgozni – felelem erre olyan morcosán, ahogy csak bírok.

– Dehogyis – mondja az Imádott. – Élvezted, hogy egész nap engem bámulhatsz.

– Csak egy kicsit. – Aztán felsóhajtok. – Most meg totál hülyének érzem magam, pedig azt akartam, hogy a vágykeltő látványom annyira magával ragadjon téged, hogy vadul és szenvedélyesen szeretkezzünk a tűz előtt, mint a filmekben.

– Én meg elrontottam az egészet.

– Nem tudhattad – enyhülök meg. Ez a baj a meglepetésekkel, gyanítom; gyakran tényleg meglepetés lesz belőlük. Tudhattam volna, hogy semmi jó nem sülhet ki belőle.

– Megölelnélek, te őrült nőszemély, de akkor a végén én is tiszta csokoládé leszek, pedig csak azért ugrottam haza, hogy

szóljak, Greget és Steve-et elviszem a kínaiba vacsorázni. Holnap van egy fontos tárgyalásunk, amire muszáj felkészülnünk, és az irodában egyszerűen nem volt már több időnk. Gondoltam, meghívom őket vacsorára, amíg átbeszéljük a stratégiánkat.

Az a nyavalyás stratégia.

– Nem fog sokáig tartani – Ígéri az Imádott. – Legfeljebb másfél óra.

Érzem, hogy elszorul a szívem. Az Imádott nyilvánvalóan látja rajtam a csalódást.

– Gyere velünk, ha van kedved.

– Az életben nem leszek képes a szemébe nézni egyiknek sem – mondom durcásan. Vagyis a Targa karácsonyi bulijának is lőttek.

Óvatosan, nehogy hozzám érjen az elegáns öltönye, lehajol hozzám, és megcsókol.

– Szeretlek – mondja. – Nagyon kedves ötlet volt. Olyan gyorsan jövök, ahogy csak tudok, és mindent el fogok követni, hogy kárpótoljalak. – Biztatóan felvonja a szemöldökét. – Mars az ágyba, te mocskos nőszemély, és ott várjál rám.

Mélységes csalódottságom és megaláztatásom ellenére sikerül rámosolyognom. Talán a szenvedélyes éjszakára vonatkozó terveim még nem estek teljesen kútba.

11

Beugrom a zuhany alá, és lemosom magamról az összes érzéki csokoládés testfestéket a lefolyóba, miközben azon bosszankodom, hogy nem sikerült jobban kivitelezni a tervemet. Nyilvánvaló, hogy sokkal alkalmasabb vagyok bűncselekmények zseniális kitervelésére – ahogy azt már a múltban is bizonyítottam –, mint a csábító jelenetekre.

Amikor újra tiszta vagyok, bebújok a jó kis kényelmes rózsaszín pizsamámban a paplan alá. Talán olvasok, amíg az Imádott hazaér. Hónapok óta ott van egy könyv az éjjeliszekrényemen, de még bele se szagoltam. Fiatal még az éjszaka. Hátha sikerül még kihozni egy kis románcot az estéből. Aztán újra lecsukódik a szemem, és rájövök, hogy hasztalanul küzdők az álmosság ellen. Bóbiskolok egy kicsit, aztán bevetésre készen állok.

Néhány pillanattal később az Imádott gyengéden rázogat.

– Hahó, álomszuszék.

Amikor sikerül végre újra kilátnom a szememen, rájövök, hogy a boxeralsóján kívül nincs rajta semmi, érvényesül a kockahasa. Nem hallottam, hogy mikor ért haza. Ránézek az ébresztőórára, a számlap összefolyik. Mennyi ideje lehet itthon?

Felemel egy tányér pirítóst a földre tett tálcáról, és odateszi mellém az ágyra.

– Reggeli.

Ezek szerint tegnap este óta.

Az Imádott egy csésze kávét is odatesz az éjjeliszekrényre.

– Jó erősre csináltam – mondja. – Nagyon úgy néz ki, hogy szükséged van rá. Teljesen ki voltál ütve, mikor hazaértem.

– Nem is hallottalak.

– Nehéz lett volna a horkolástól.

Odacsapok.

– *Nem* is horkolok.

– Bele kell húznom, különben elkésem a munkából – mondja az Imádott. – A ma estét pedig együtt töltjük, Gyönyörűségem.

Megragadom a kezét, és úgy kérlelem:

– Maradj még. Csak egy pár percet!

– Tudom, hogy bűnös dolgokon jár az esze, ifjú hölgy – ellenkezik. – Bármennyire szeretnék maradni, kilenckor az igazgatókkal van tárgyalásom. Onnan nem késhetek el.

– Nekem meg egy kis csokoládéval van randevúm – sóhajtok.

– Megint? Azért remélem, a Csokoládé Mennyországban több ruha lesz rajtad, mint tegnap este volt.

– Annyira szégyellem magam.

Rám mosolyog.

– Se Greg, se Steve nem hitt a szemének. Ha már itt tartunk, én sem hittem a szememnek. Rólad beszélt tegnap a Hongkong étterem, te kis céda.

Sötét pillantást vetek rá.

– El tudom képzelni.

Az Imádott felnevet, aztán odalép a szekrényhez, és elővesz egy inget meg az öltönyét. Imádom, amikor öltöny van rajta, annyira szexi. Mindazonáltal meg kell jegyeznem, hogy az öltönye nélkül is felettébb szemrevaló látvány.

Elönt a szeretet és a vágyakozás.

Bár a vetkőzőszámnak pont az ellenkezőjét adja elő – felöltözőszámot, gondolom – érzem, hogy egyre jobban felizgulok.

– Menjünk el valahova egy romantikus hétvégére – vetem fel. – Valamikor a közeljövőben. Az egész hétvégét féktelen szexszel tölthetnénk.

– Ahhoz akár itthon is maradhatunk – mutat rá, miközben az ingét gombolja.

– Tudom. De itthon valahogy soha nem kerül rá sor. Elmehetnénk valami jó havas helyre, hogy karácsonyi hangulatba jöjjünk. – Kezdek belemelegedni a témába.

– Esetleg még egy karácsonyi vásárt is útba ejthetnénk.

– A boldogság netovábbja – mondja, és megköti a nyakkendőjét. – Mit szeretnél inkább, szexelni vagy vásárolni?

– Talán mindkettőt egy kicsit.

– Ha ez boldoggá tesz, akkor lehet róla szó. El tudsz szabadulni a Csokoládé Mennyországból? Biztos ez az év legsűrűbb időszaka.

– Jaj, tényleg. – Újabb átgondolatlan terv mehet a kukába.

– Talán a lányok közül valamelyik tarthatná a frontot néhány napig – veti fel. – Nadiának nem jönne jól egy kis extra bevétel? Lehet, hogy Autumn is be tudna állni néhány órára.

– Zseniális ötlet! – Most már tudom, miért volt Mr. Aiden Holby a főnököm, én pedig az ő szerény kis kisegítő titkárnője, aki soha nem találta az aktákat. – Tökéletes megoldás – azzal kiugróm az ágyból, és átölelem az Imádottat. – Úgy szeretlek! – mondom.

Elnézően mosolyog rám, és azt feleli:

– Én is szeretlek.

Nadia a nővére előtt érkezett a Csokoládé Mennyországba.

– Nagyon izgulok, Lucy – vallotta be. Lewisra is átragadt az izgatottsága, egész reggel különösen nehéz volt vele. Nadiát egyre jobban nyomasztotta, hogy sok időt kell majd távol töltenie a fiától, de most némi megkönnyebbüléssel adta be az óvodába.

– Ne aggódj – felelte Lucy kedvesen. – Ne feledd, hogy Anita keresett meg téged. Ő nyújtotta a békejobbot. Egészen biztos, hogy szeretne kibékülni.

– Igazad van. – Nadia próbálta abbahagyni a kéztördelést. – Mi a legrosszabb, ami történhet?

– Minden rendben lesz – nyugtatta meg Lucy. – Ha ütlegre kerülne sor, azonnal közbelépek. De mielőtt ideér, egy szívességet akarok kérni tőled.

– Mondjad bátran.

– Az Imádottal arra gondoltunk, hogy jó lenne elmenni valahova egy romantikus hétvégére. Lehetőleg még karácsony előtt, ha meg tudjuk oldani. Esetleg rád bízhatnám a Csokoládé Mennyországot arra a hétvégére, hogy el tudjunk szabadulni? Tudom, hogy nagy szívesség.

– Ha Autumn be tud segíteni, és vigyáz Lewisra, akkor ezer örömmel.

Lucy két puszit nyomott az arcára.

– Fantasztikus vagy!

– Még nem tárgyaltunk a bérezésről – nevetett Nadia. – Lehet, hogy nem is tudsz megfizetni.

– Ismerlek – vágott vissza Lucy. – Csokoládéért mindenre hajlandó vagy.

– Nagyon igaz.

Lucy odanyújtotta a csésze eszpresszót és egy rocky road sütit, mert pillanatnyilag az volt Nadia kedvence. Gazdag, sötét csokoládé, tele pisztáciával és ruganyos mályvacukrokkal. Minden egyes falat maga volt a mennyország. Ennél jobban mivel is tudná megnyugtatni az idegeit?

Nadia átment az üzlet túlsó végében levő bőrkanapékhoz, és elhelyezkedett. Lucy ígérete szerint kitett egy foglalt táblát a kávézóasztalra, de nem is volt rá szükség, mert a Csokoládé Mennyország ezen a délelőttön szokatlanul csendes volt. Bár az ilyen ritka helyzet mindig átmeneti volt.

Nadia egyet kortyolt csak a kávéjából, amikor megszólalt az ajtó fölötti csengő, és Anita lépett be az ajtón. Nővére két évvel volt idősebb nála, de mintha az ikertestvérét látta volna maga előtt. Ugyanolyan hosszú fekete hajuk volt. Ugyanolyan orruk. Ugyanolyan sötét, mandulavágású szemük. Nadia most döbbent rá, hogy mennyire hiányzott neki Anita az elmúlt években. Nővére része volt az életének, és Nadiában fájó űrt hagyott az elszakadás.

Nadia felállt és intett a nővérének, észrevette, hogy remeg a keze. Anita meglátta, és elindult felé a kávézó hátsó részébe. Nadia tanácstalanul megtorpant. Anita szintén. Csak álltak, és néztek egymásra, mindkettejük arcán érzelmek egész sora tükröződött.

– Egész nap így fogunk állni? – szólalt meg végül Anita fátyolos hangon.

Nadia tett egy lépést előre, és Anita szorosan magához ölelte a húgát. Amikor aztán kibontakoztak az ölelésből, szemükben könny csillogott, és mindketten zavarban voltak.

– Nagyon klassz ez a hely – mondta Anita, míg próbált úrrá lenni érzelmein. Körülnézett a helyiségben. – Karácsonyos.

– Kicsit a második otthonom.

– Meg tudom érteni.

– A lányok, akikkel itt szoktam találkozni, fantasztikusak. – Szomorú volt belegondolni, hogy nővére még a legközelebbi barátait sem ismeri. Nadia el sem tudta képzelni, mihez kezdett volna nélkülük az utóbbi időben. Amikor családja hátat fordított neki, a Csokiimádók Klubjának tagjai léptek a helyükre. Lucy különösen olyan neki, mint egy testvér, de persze ha ezt elmondaná Anitának, azzal csak megbántaná.

Nadia visszaült a helyére, nővére pedig vele szemben foglalt helyet.

Lucy lépett oda, kezében jegyzettömbbel.

– Helló.

– Ő Lucy – mutatta be Nadia. – Az egyik legjobb barátnőm.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Anita – mondta Lucy vidáman. – Sokat hallottam rólad, és nagyon örülök, hogy itt látlak. Isten hozott a Csokoládé Mennyországban. Akkor tehát, hölgyeim, mivel szolgálhatok?

– Tudom ajánlani a brownie-kat – javasolta Nadia.

– A brownie reggeli sütés, és van ma egy csodás tiramisu tortánk is – tette hozzá Lucy.

– Egy brownie-t és egy feketekávét kérek szépen – mondta Anita.

Nadiának eszébe jutott, hogy nővére is csokoládérajongó.

– Neked még valamit, Nadia?

– Csak még egy kávét kérnék, Lucy.

Lucy ment elkészíteni az italokat.

Érezhető volt a feszültség közöttük, nem akarózott kimondaniuk a fő okot, amiért most itt voltak, hiszen rég nem látták egymást, és a sebeket nem lehet egyik pillanatról a másikra begyógyítani. Ahhoz idő és kölcsönös igyekezet kell. Nadia lázasan gondolkodott, hogyan hidalja át a tátongó űrt.

– Bocsáss meg – szólalt meg ekkor Anita, elébe vágva. Nadia kezéért nyúlt, és megszorította. – Már jóval korábban meg kellett volna keresnem téged.

– Örülök, hogy megtetted – felelte Nadia. – A többi nem számít.

– Rég nem láttuk egymást.

Legalább hat éve. De Nadiának még most is fájdalmasan szorult el a szíve, ha arra gondolt, hogy annak idején látszólag milyen könnyen fordult el tőle a nővére.

– Nagyon hiányzott a kishúgom. Látnom kellett téged.

– Nagyon örültem, amikor megkaptam a leveledet. De meg kell kérdeznem, hogy miért most írtál, annyi év után? Mi vett rá, hogy újra felvedd velem a kapcsolatot?

– Ahogy közeledett a karácsony, egyre többet gondoltam rád. Nőnek a fiúk, és rájöttem, úgy örülnék, ha láthatnád őket, és én is szeretném látni az egyetlen unokaöcsémet. Elővettem a régi fényképeinket. Valaha olyan boldog, szerető család voltunk. Vagy nem?

Nadia gombócot érzett a torkában a felindulástól. Családja megszakított vele minden kapcsolatot, amikor bejelentette, hogy hozzámegy Tobyhoz. Nem voltak túlságosan hagyománytisztelő család, mégis reménykedtek benne, hogy egy kedves indiai fiút talál magának. Tobyt túl rámenősnek, túl harsánynak találták. Úgy érezték, túl könnyelmű. És sajnos nekik lett igazuk.

Nadia végig abban bízott, hogy nővére szembeszáll a szüleivel, és továbbra is tartja vele a kapcsolatot, de sajnos nem így történt. Anita sem kedvelte Tobyt, és az erős szülői ellenállás

az ő kapcsolatukat is tönkretette. Nadiának rettentően hiányzott. Mindannyian hiányoztak neki. Családjából még senki nem találkozott

Lewisszal. Azt hitte, hogy majd kisfia születése után szülei megbékélnek, és az új unoka gondolata örömmel tölti el őket, de addigra már túlságosan elmérgesedett köztük a viszony. Nadia most már nagyon sajnálta mindezt.

– Nem hagyhattam, hogy még egy év így teljen el – mondta Anita, és kicsordult a könnye. – Csak remélni tudom, hogy megbocsátasz.

– Hát persze, hogy megbocsátok. – Újra megölelték egymást. Kimondani könnyű volt mindezt, de azért az, hogy elárulták és magára hagyták, mélyen megsebezte Nadiát. Még emésztenie kell ezt az egészet.

Lucy kihozta a rendeléseket, és a szó könnyebb témákra terelődött, a brownie-król váltottak néhány dicsérő szót, cukrot tettek a kávéjukba, aztán megkeverték.

– Hogy vannak a fiúk? – kérdezte Nadia. Anita fiai, Mani és Daman mindketten néhány évvel idősebbek voltak Lewisnál, és akkor látta őket utoljára, amikor éppen csak járni tanultak.

– Megérik a pénzüket – vallotta be Anita nevetve. – Nőnek, mint a bolondgomba. Egy szempillantás, és már kamaszok. Azt hiszem, jóval magasabbak lesznek, mint én vagy akár Tarak. Akármit adok nekik enni, soha nem elég. Eljöhetnétek egyszer vacsorára hozzánk Lewisszal. – Anita szeme újra könnybe lábadt. – Annyira szeretném, ha eljönnél, hugi. Nagyon szeretnének találkozni veled.

Nadia eltűnődött, hogy unokaöccsei emlékeznek-e még rá egyáltalán ennyi év után.

– Tarak azt mondja, már alig várja, hogy munkába álljanak.

Á. Az ő drága sógora. Családtagjai közül ő volt az, akit Nadia egyáltalán nem hiányolt. Kettejük között mindig is feszültebb

volt a viszony, és ha sohanapján látná újra Tarakot, az is hamar lenne. Ő sem volt igazán alkalmas férj anyag, de Nadia családja mégis úgy gondolta, hogy a passzátszelet is ő fújja.

– Hogy van Tarak? – érdeklődött kötelességtudóan legérzelemmentesebb hangján.

– Jól van. Az üzletei remekül mennek. Most már egész üzletlánca van, összesen négy bolttal. – Anita csak úgy ragyogott a büszkeségtől. – Emiatt rettentő elfoglalt. Állandóan bent van, késő estig dolgozik.

Amikor utoljára beszéltek egymással, Taraknak még csak egy üzlete volt. Egy TD Fashions nevű bolt, ahol olcsó, divatos ruhákat árultak a Brick Lane-en. Tudhatta volna, hogy sógora nem éri be ennyivel.

Tarak jóképű férfi volt, bár Nadia ízlésének egy kicsit mézesmázos. Még amikor friss házasok voltak Anitával, akkor is mindig a kelleténél hosszabban legeltette a szemét Nadián, és a megjegyzései is egy kicsit túl személyeskedők voltak. Ha Nadia elment mellette a konyhában, mindig próbálta megérinteni meleg, nyirkos kezével. Nadiát a hideg rázta ki tőle.

Egyszer egy családi partin megpróbálta megcsókolni, amikor Nadia a számos nagynéni egyikének kabátjáért indult, és Tarak egyedül találta a lépcsőfordulóban. Megragadta Nadia csuklóját, és berántotta szülei házában a vendégszobába, ahol odanyomta a falnak, és száját az övére nyomta. Borzasztó kellemetlen érzés volt, és Nadia alaposan sípcsonton rúgta, mielőtt kirohant volna a szobából. Soha nem mesélte ezt el senkinek, de azután mindig figyelt arra, hogy soha, semmilyen körülmények között ne maradjanak kettesben, és a kapcsolatuk ezután meglehetősen feszült volt. Hűvös udvariassággal szóltak egymáshoz, semmi több. Nővére, aki teljesen el volt bűvölve Táráktól, hála istennek elsiklott a dolgok fölött.

Minden hibája ellenére végül is látszatra derék férje volt Anitának. Kényelmes otthonuk volt, és Nadia úgy tudta, hogy külföldi nyaralásra is telik nekik minden évben. Anyagi gondjaik soha nem voltak – akkor sem, amikor csak egy üzlete volt –, és Anita öltözékéből, ékszereiből ítélhetően most sem kell nélkülözniük. Nővére nagyon boldognak látszik, úgy fest, mint akinek jó sora van.

– Hogy bírod? – kérdezte Anita. – Toby nélkül.

Nadia összefonta a karját.

– Voltam már jobban. – Az utóbbi néhány évben több olyan időszak is adódott, amikor nagy szüksége lett volna arra, hogy családját maga körül tudja, de soha annyira, mint amióta Toby meghalt. – A biztosítótársaság húzza az időt, és nem akar fizetni, én meg nem tudom, mi lesz.

– Többet kellett volna törődnöm veled – mondta Anita.

Így igaz. Ahogy anyjának és apjának is. Az, hogy hagyták egyedül küzdeni, nagyon bántotta, erre nem boríthatott fátylat. A barátnői törődtek vele, és segítették a felszínen maradni. Nélkülük nem bírta volna átvészelni ezt az időszakot. Ok gondoskodtak arról, hogy ne magányosodjon el, hogy legyen ennivaló a konyhaszekrényben, hogy Lewisszal foglalkozzon valaki, amikor ő olyan sötéten látott mindent, hogy néha az ágyból is alig bírt felkelni.

Kénytelenségből beletanult már, hogyan tolja háttérbe ezeket az emlékeket.

– Hála az égnek, a hosszú huzavona után meghozták a határozatot, hogy Toby halála baleset volt.

– Az mindenképpen jó hír.

– Hát persze – bólintott Nadia. – Amint megkapom tőlük a csekket, sokkal könnyebb lesz az élet, de azért valahogy elboldogulunk most is. Csak sietnének egy kicsit jobban azzal a pénzzel.

A bank és a hitelintézetek sem egyeztek meg még abban, hogy Nadiának mennyi a tartozása, szóval még nincs kinn a vízből. Ma délután is fel kell őket hívnia. Az ügyintézés szörnyű kimerítő, állandó hajsza.

– Most, hogy Lewis óvodába jár, muszáj visszamennem dolgozni. De nem könnyű olyan állást találni, ami az óvodai napirendhez igazítható.

– Találtál már valamit?

– Nem – vallotta be Nadia. – Több interjún is voltam, de egyikből se lett semmi. Kemény a verseny.

– Milyen jellegű állást keresel?

– Bármilyet – felelte Nadia. – Korábban leginkább PR-területen dolgoztam, de már rég nincsenek ilyen magas elvárásaim. Őszintén szólva már mindenre beadom a jelentkezésemet, amit csak meghirdetnek. Aki koldus, ne válogasson. Már jó ideje munkanélküli vagyok, és az önbizalmam a béka feneke alatt van.

– Én Taraknak dolgozom, a régi üzletben a Brick Lane-en. Néhány napot hetente, de az is elfoglaltság. Most, hogy a fiúknak már nincs akkora szüksége rám, megőrültem az unalomtól otthon.

Bárcsak ismerné ezt a luxust, hogy választhasson, szeretne-e dolgozni, gondolta Nadia.

Anita szeme felcsillant.

– Miért nem jössz hozzánk dolgozni te is? Tarak úgyis keres még valakit, aki besegít. Nagyon örülne neked. Tudod, milyenek vagyunk. Szeretünk mindent a családon belül megoldani.

Nadiában meghűlt a vér.

– Nem is tudom. – Ilyen hosszú idő után sem kívánt szorosabb kapcsolatot a sógorával.

– Jaj, okvetlenül gyere! – erősködött nővére. – Hát nem lenne pompás, ha együtt dolgozhatnánk? Annyi időt elvesztegettünk, Nadia. – Szeme könnyes lett. – Egész nap pletykálhatnánk!

– Tarak annak biztos nagyon örülne.

– Persze, hogy örülne – mondta Anita határozottan. – Neki csak az a fontos, hogy engem boldognak lásson. Mi más szerezhetne nekem akkora örömet, mint ha a kishúgommal dolgozhatnék együtt?

– Mit mondanál Anyunak és Apunak?

– Majd ők is jobb belátásra térnek – nyugtatta meg Anita. – Először hadd beszéljek velük én. Itt az ideje, hogy orvosoljuk ezt a szakadást. Én megtettem az első lépést. Innen már könnyebb továbblépni.

Csábító ajánlat. Az a gondolat, hogy nővérével több időt tölthet együtt, nagyon vonzotta, és ahhoz kétség sem fért, hogy munkára szüksége volt – méghozzá gyorsan. Tarak azóta idősebb lett – mint mindannyian –, és remélhetőleg bölcsebb is. Talán már nem ugyanaz az ember, mint annak idején.

– Biztos vagyok benne, hogy Tarak is szeretne segíteni neked – folytatta Anita, aki egészen fellelkesült az ötletétől. – Tudom, hogy elszakadtunk egymástól, de szeretnélek ezért kárpótolni. Légy szíves, hagyd, hogy segítsek. Egy család vagyunk. Semmi más nem fontos.

Nadia fejében egy kis hang azt súgta, hogy nem kéne elfogadnia az ajánlatot, hogy ostobaság azt gondolni, hogy működhet a dolog. Anitával még ingatag lábakon áll a kapcsolat, nehogy maga ellen fordítsa újra.

De végül, minden rossz előérzete ellenére, azon kapta magát, hogy így szól:

– Ha Tarak is azt mondja, hogy rendben, akkor szívesen mennék.

Chantal feladta a küzdelmet, hogy belepréselje magát a kis fekete flitteres ruhába, amit kiválasztott, és ledobta a hálószobái székre.

– Mehet ez is az adományboltba – mormolta, miközben újra a gardróbszekrény felé fordult. – Ide veled, kényelmes nadrág. Most már hivatalosan is te vagy a legjobb barátom.

Felhúzta a fekete nadrágot – azon kevés ruhadarabjai egyikét, amelyekbe megnövekedett derékbőségével is belefért. Sajnálatos módon ez is egy terhesnadrág volt. Chantal mérgesen ráncolta a homlokát: ugyan visszanyeri-e valaha a szülés előtti alakját. Egy belső hang azt súgta, hogy egyáltalán nem érdekli az ügy. Az ő szexdémon napjai lejártak. De nem biztos, hogy Ted ugyanígy érez.

Autumn jön bébiszitterkedni, hogy el tudjanak menni kettesben otthonról. Ez lesz az első alkalom, mióta Lana megszületett. Fia egész őszinte akar lenni, szívesebben ülne itthon a tévé előtt a karjában szuszogó Lanával, meg egy tábla jóféle csokoládéval. Ted sem adja jelét, hogy lelkesedne. Igazából meglepően jól kezeli a jelenlegi helyzetet, de hát mégiscsak születésnapja van, és Chantal úgy érzi, hogy illene egy kicsit erőt vennie magán.

Csinos fehérneműt vett fel. Lana születése óta nem szeretkeztek, de talán ma éjszaka összejönnek. Mégiscsak Ted születésnapja. Bár a gondolat nem igazán villanyozta fel

Chantalt. Jelen pillanatban úgy érezte, hogy ha soha életében többet nem szexelne, az se lenne gond.

Nem mennek messzire vacsorázni. Csak abba a kis olasz étterembe, ami alig néhány utcányira van tőlük, és amit mindketten szeretnek. A flitteres ruha úgyis enyhe túlzás lett volna oda. Chantal ezzel a gondolattal vigasztalta magát. A rizottójuk mennyei, és pazar dupla csokis kávétortát is csinálnak – csokoládés keksz alapon gazdag, krémes ganache-réteggel. Szinte érezte az ízét. Hátha rá tudja beszélni Lucyt, hogy vegye fel a Csokoládé Mennyország felhozatalába is. Baj-e, hogy jobban várja a desszertet, mint a férjével töltött szabad estét?

Miközben húzta fel a csizmáját, megszólalt a csengő, és tudta, hogy ez csakis Autumn lehet – hajszálpontos, mint mindig. Ted ajtót nyitott, ő pedig benézett még egy pillanatra a gyerekszobába, hogy egy pillantást vessen Lanára, mielőtt elindulnak. Kislánya mélyen aludt, és Chantal remélte, hogy ilyen nyugodt marad. Tudta, hogy nem sokáig időzhetnek az étteremben, de jó sok tejet lefejt előre, hátha Lana enni kér, mielőtt hazaérnének. Autumn persze ezer örömmel megeteti a cumisüvegből. Mindnyájuk közül Autumn a született földanyatípus.

Chantal volt a legjobban meglepve, amikor Lana első látásra felébresztette benne az anyai ösztönt. Megsimogatta kislánya pelyhes fejét, érezte, hogy elönti a szokásos szeretetáradat, és azt suttogta:

– Aludj szépen, kicsi szívem.

Aztán leszaladt a lépcsőn, hogy köszöntse barátnőjét. Ted már el is vette Autumn kabátját.

– Halihó – ölelte meg Chantal. – A hűtő tele van pakolva. Van bor. Csomó finomság a delikátból, és rengeteg csoki.

– Gyakrabban kéne bébiszittelnem – tréfálkozott Autumn.

Chantal az órájára pillantott.

– Tíz perc múlva él a foglalásunk. Jó lesz indulnunk.

– Én kész vagyok – mondta Ted.

Férje fél kezével Autumn kabátját akasztotta fel, a másikkal Chantalét nyújtotta oda, és Chantal belebújt.

– Nem maradunk sokáig – mondta Autumn-nak.

– Nem megyek sehova – felelte Autumn. – Tiétek vagyok egész este. Maradjatok addig, amíg csak akartok.

– Csörgess meg, ha kell. Bármikor, habozás nélkül. – Először hagyta másra Lanát, és tudta, hogy feleslegesen pánikok

– Nem lesz semmi baj. Menjetek. – Autumn az ajtó felé terelte őket.

– Mélyen alszik.

– Akkor ellen fogok állni a kísértésnek, hogy felkeltsem és megölelgessem, amint kiléptek az ajtón.

– Van egy üveg a konyhában, amit fel tudsz melegíteni, ha felébred.

– Kifelé – mondta Autumn, és az ajtó felé intett. – Ne idegeskedj.

Chantal puszit nyomott Autumn arcára.

– Imádlak.

– Én is téged. Érezzétek jól magatokat. Lazítsatok. Igyatok bort.

– Fogunk is, ha valaha kijutunk a házból – mondta erre Ted.

Chantal égnek emelte a kezét.

– Már itt se vagyok.

Néhány másodperccel később Ted kiterelte az utcára. Metsző szél fújt, és az előrejelzés szerint hószállingózásra is lehetett számítani. Egyre valószínűbbé vált a fehér karácsony.

– Fázol? – kérdezte Ted.

– Megfagyok. Siessünk.

Férje belekarolt, és lendületesen nekiindultak. Ettől majd hamar át fognak melegedni. Az utcában a fákat vastagon kezdte belepni a dér.

Amikor odaértek a vendéglőhöz, különösen hívogatónak érezték az ablakban égő gyertyákat. Ahogy kinyitották az ajtót, ugyanilyen csábító volt a bentről kiáradó fokhagyma- és fűszerillat. Bent meleg volt, szinte álmosítóan. Chantal régóta nem aludt át egy teljes éjszakát, és arra gondolt, hogy ha esetleg van a vendéglőben egy kanapé, vajon engedélyeznének-e neki egy kis vacsora előtti szunyókálást rajta. Magyal és fagyöngy függött a mennyezeti gerendákról, és az egyik sarokban karácsonyfa tornyosult, szinte túl nagy volt a terem méretéhez. Chantalnak eszébe jutott, miért is szerette mindig ezt a barátságos helyet.

Hétköznap este lévén, a vendéglő viszonylag csendes volt, néhány pár ült az asztaloknál. Hála az égnek, ahhoz túl kicsi a hely, hogy munkahelyi bulikat rendezzenek itt, pedig hát december elejétől dúlt a szezonjuk. A tulajdonos most lelkesen sürgött-forgott körülöttük, és azt az asztalt kapták, ami valaha a kedvencük, a törzshelyük volt. Mintha visszatekerték volna az órát.

– De jó itt lenni – mondta Chantal.

– Máskor is csinálhatnánk ilyet – helyeselt Ted.

– Havonta egyszer. Rendszeresen. – Mindketten tudták, hogy erre igen kevés az esély, de az érzés őszinte volt, és kezdetnek már az is jólesett.

Amikor leadták a rendelést, mindenféle apró semmiségről beszélgettek Teddel, míg ki nem hozták az ételt. Férje két pohár Proseccót ivott, amiről ő most lemondott, mivel Lanát még mindig szoptatta, és senki nem szereti a részeg csecsemőket.

Diétás kólával köszöntötte fel férjét.

– Boldog születésnapot, drágám.

Koccintottak.

Miközben nekilátott a ropogós zsályával borított sütőtökös rizottónak, Chantal előhozta a témát, ami mindig a levegőben lógott, ha kettesben maradtak, és megkérdezte:

– Hogy van Stacey és Elsie?

A legtöbbször sikerült úgy tennie, mintha nem is tudna arról, hogy férjének van még egy gyereke. Ted szombatonként elvonult otthonról, hogy meglátogassa őket, és hetente néhány este munkából hazafelé benézett Staceyhez. Szerda esténként Ted általában későn jött haza, és azt az időt biztosan Stacey-vel töltötte kettesben, mivel Elsie feltehetően addigra már rég ágyban volt. Chantal azon tűnődött, vajon miről beszélgethetnek, mit csinálhatnak. Talán Ted és ő azért nem szeretkeznek már egymással, mert férjének még tart a viszonya Staceyvel. Ez a gondolat többször is átfutott a fején, de próbált minél kevesebbet aggódni ezen. Vajon van még köztük valami, több annál, mint amit Ted beismer? Chantal csak most érzett erőt ehhez a témához, Teddel nyugodtan szemközt ülve.

Férje kezében megállt a villa, Ted a torkát köszörülte. Visszaejtette a villát a tányérjára.

– Igazság szerint erről már én is akartam veled beszélni.

Chantal érezte, hogy összeszorul a gyomra. Próbálta megőrizni a hidegvérét. Manapság annyi különböző formájú és felállású családdal találkozik az ember. Mozaikcsalád, nem így hívják ezeket? Egyébként se nagyon tehet szemrehányást Tednek. Ő sem viselkedett mintaszerűen. Nem kellene-e elfogadnia a Hamilton család másik felét is, amennyire csak képes rá?

– Mondjad – unszolta Tedet, amilyen nyugodtan csak tudta.

– Valójában Staceyről van szó. – Ted egy pillanatig tétovázott, mielőtt kimondta a nevet. Nem sűrűn említették Staceyt.

Beszélgetéseik, már amikor sor került ilyesmire, inkább Elsie körül forogtak.

Chantal csendben várt, míg férje kereste a szavakat.

– Aggódom miatta – húzta el Ted a száját. – Nagyon kevés segítsége van Elsie-vel. Nincs a közelben senki a családjából, aki átugorhatna, mert Stacey rokonai Skóciában élnek. És úgy tűnik, Elsie egy kicsit… problémásabb… mint Lana. Egyáltalán nem alszik rendesen. Legalábbis azt hiszem.

Chantal próbált tárgyilagos maradni, de óhatatlanul belehasított a féltékenység.

– Nincsenek barátai? – Hasonló helyzetben ő a Csokiimádók Klubjának tagjaihoz fordulna elsősorban.

– A legtöbb barátnője ambiciózus karrierista – felelte. – Nem hinném, hogy túlságosan együttéreznének a mostani helyzetével. Nem igazán tudom megmondani, hogy miért, de úgy érzem, hogy Stacey kezd kicsit becsavarodni. – Ted nem nézett Chantal szemébe. – Sokat sír.

– Az nem hangzik jól. – De Chantal arra gondolt, hogy ő nem sírna-e Stacey helyében. – Beszélt már erről az orvosával vagy a védőnővel?

– Nem hiszem – sóhajtott mélyen Ted. – Hatalmas szívességet szeretnék tőled kérni, Chantal, és teljesen megértem, ha nemet mondasz.

– Azt szeretnéd, ha meglátogatnám? – Nem volt nehéz kitalálni.

Ted szemlátomást megkönnyebbült.

– Megtennéd? Ötletem sincs, mi mást tehetnék. Arra gondoltam, hátha az segítene, ha kiszednéd belőle, hogy mi a baj.

Talán csak annyi, hogy egyedül van egy csecsemővel, és a férfi, akit szeretett – még ha olyan rövid ideig is, mint azt Ted állította –, újra a feleségével élt. Ez a helyzet eleve nem könnyű.

– Elég nagy kérés ez, Ted.

– Tudom. És ha nem akarod… – Látszott, hogy fogalma sincs, mihez kezd, ha a felesége netán nemet mond.

Chantal mélyet sóhajtott.

– Akar egyáltalán Stacey beszélni majd velem? – Nem volt benne biztos, hogy Stacey helyében ő hogyan érezne.

– Azt hiszem, igen. Majd megkérem rá. Szüksége van valakire, és én teljesen tehetetlen vagyok.

Chantal bevetett egy mosolyt, hogy a férjét cukkolja.

– Hát persze. Te pasi vagy.

Ted elnevette magát, és a feszültség máris oldódni kezdett.

– Tudtam, hogy számíthatok rád.

– Nem ígérem, hogy megoldom a helyzetet – mondta Chantal –, de amit lehet, azt megpróbálom.

Férje átnyúlt az asztalon, és megszorította a kezét.

– Köszönöm!

Tehát beleegyezett, hogy négyszemközt beszélgetni fog Staceyvel. Ki gondolta volna? És bármennyire próbált mosolyogni és vidáman csevegni a vacsora hátralevő részében, gyomrában nem oldódott az ideges csomó.

Autumn-nak feltűnt, hogy Chantal és Ted elég korán hazaért az étteremből – még tíz óra sem volt. Tudta, hogy a kapcsolatuk továbbra is inog, bár Ted karja Chantal vállán nyugodott, amit talán jó jelnek lehetett venni.

Chantal belépett, és ledobta a táskáját.

– Milyen volt az én kis angyalom?

– Kiábrándítóan jól nevelt – felelte Autumn. – Már azon gondolkoztam, hogy megpiszkálom, hátha akkor felébred, és babusgathatom egy kicsit.

– Ó, remek – mondta Chantal. – Valószínűleg fél éjszaka ébren lesz, jó nyűgösen.

Autumn felállt, és nyújtózott egyet.

– Akkor hagylak titeket is lefeküdni.

– Maradj még – kérlelte Chantal. – Legalább igyál velünk egy csésze teát.

Autumn megrázta a fejét.

– Jobb, ha indulok. – Beütött egy számot a telefonjába, és taxit hívott. – Öt perc múlva itt lesznek.

– Tökéletes.

– Jó éjszakát, Ted – mondta Autumn, és elindult az előszoba felé. Chantal utánament, és becsukta a nappali ajtaját maga mögött. Leakasztotta Autumn kabátját a lugasról, és segített belebújnia.

– Jól sikerült az este? – kérdezte Autumn, és felvonta szemöldökét.

– Igen – válaszolta Chantal, de hangjában érződött a tétovázás. – Egész jól. – Elbiggyesztette az ajkát, aztán halkan hozzátette. – Ted arra kért, hogy látogassam meg Staceyt.

– Hoppá – felelte Autumn ugyanolyan hangerővel. – Volt ennek valami különleges apropója?

Chantal hátranézett, hogy az ajtó teljesen zárva van-e, és még halkabban, szinte suttogva folytatta.

– Azt mondta, hogy szerinte nehezen boldogul Stacey. Úgy tűnik, mintha depressziós lenne.

– Baby blues?

– Lehet. Állítólag nincs a közelben senki rokon, és az összes ismerőse menő üzletasszony, akiket nem igazán érdekel, hogy mi van vele. Az az érzésem, hogy teljesen magára maradt.

– Nem lehet könnyű egyedül egy kisbabával. Akkor talán tényleg örülni fog egy látogatásnak?

– Vagy talán majd ki akarja kaparni a szememet. Bármelyik verzió lehetséges.

– De hátha túl kimerült ahhoz, hogy neked essen.

Chantal elmosolyodott.

– Á. Milyen igaz. Szerinted el kéne mennem?

– Ha Ted megkért rá, akkor szép gesztus lenne tőled, ha megpróbálnád felvenni vele a kapcsolatot.

Barátnője a fejét csóválta.

– Mondta már neked valaki, Autumn Fielding, hogy túl önzetlen vagy?

– Veled mehetek, ha gondolod.

– Ha beleegyezik, hogy találkozzunk, akkor négyszemközt kell megejtenünk a dolgot. Én is rosszul viselném, ha ő hozná hozzám magával a barátnőjét lelki támasznak.

– Ha lenne körülötte bárki, akit elhívhatna, akkor valószínűleg Ted sem kérne téged arra, hogy látogasd meg.

– Ez is igaz. Lehet, hogy aludnom kéne rá egyet – puszilta meg Chantal. – Holnap látjuk egymást? A Csokoládé Mennyországban?

– Persze. Küldj egy SMS-t, hogy mikor érsz oda.

– Imádlak – mondta Chantal. – Köszönöm, hogy vigyáztál Lanára.

– Semmit nem csináltam, azon kívül, hogy megnéztem a *Sztárom a páromat,* és megettem az összes csokidat.

– Ez a bébiszitterek dolga.

Egy csengőhang jelezte, hogy megérkezett Autumn taxija, és Chantal kinyitotta a bejárati ajtót. Néhány hópihe szállingózott a levegőben.

– Ne várd meg, amíg elindulok, menj be, és csukd be az ajtót – szólt Autumn Chantalnak. – Nagyon hideg van. Puszild meg Lanát helyettem is.

Autumn tudta, hogy meg kéne csörgetnie Addisont. Aznap este Brightonban volt egy konferencián, de valamiért Autumn nem akarta felhívni. Mondta neki, hogy Chantaléknál fog a gyerekre vigyázni, és későn ér haza. Ha ez is olyan konferencia, mint a többi, akkor most épp a bárban ülnek és „kapcsolatot építenek”. Valószínűleg jobb is, ha nem zavarja.

Helyette olyan zsigeri késztetés tört rá, hogy egészen megrendült. Nem akar ma este egyedül lenni. Rettenetesen hiányzik neki Rich, és valamilyen módon közel akar hozzá lenni. Ezért aztán Autumn megkopogtatta az üveg válaszfalat, és amikor a taxisofőr kinyitotta az ablakot, Rich címét mondta be neki.

A forgalom enyhe volt, London utcái csendesek, amerre a taxi öccse lakása, és nem a saját otthona felé vitte. Az ablaktörlők

lustán sodorták a havat jobbra-balra, ő pedig lehunyta a szemét, és hagyta a taxist az időjárásról csevegni.

Néhány perccel később megérkeztek. Autumn kiszállt, és a járdáról nézve a taxi után, fázós lábbal már bánta, hogy nem csizmát vett cipő helyett.

Rich lakása London egy rendezett kerületében volt. Részben Rich fizette – bár Autumn soha nem akarta tudni, hogy honnan volt erre pénze –, de nagyrészt a szüleik állták. Anyjuk és apjuk fukarkodott a gyermekeiknek nyújtott érzelmi támogatással, helyette kötegekben adták nekik a pénzt. Tudták, hogy Rich komoly beteg, mivel az immunrendszerét tönkretette a sokévi drogozás. Azt is tudták, hogy amikor hazament, még nem volt túl a veszélyen, de ez sem érdekelte őket igazán. Néhányszor meglátogatták a kórházban, és leperkáltak neki némi pénzt. Ennél többet nem véltek szükségesnek. Bár a számlákat hajlandóak voltak fizetni, Autumn nem tartotta valószínűnek, hogy egyáltalán meglátogatták Richet ebben a lakásban. Most pedig már késő.

Ha nem fizették volna Rich lakását, akkor talán rá lett volna kényszerítve, hogy hazatérjen, és azzal, mit szépítsük, a szülők képtelenek lettek volna megbirkózni. Gyerekként mindkettejüket olyan hamar beadták bentlakásos iskolába, amilyen hamar egyáltalán emberileg lehetséges volt, így aztán nagyjából nyolcéves koruktól fogva nem a szülői ház volt az állandó otthonuk.

Talán ezért érezte Autumn, hogy neki kell mindenért helytállnia. Rich minden kihágását saját kudarcaként élte meg. Ő érezte magát felelősnek öccse sorsáért. Sokkal inkább anyja volt, mint a valódi anyjuk, és lám, ő is cserbenhagyta. Rich nincs, és Autumn úgy érezte, neki sincs már itt keresnivalója.

Rich lakása a földszinten volt. Kicsi, egyszobás lakás, de Londonban, ráadásul jó környéken, még így is rettenetesen

drága. A hó egyre sűrűbben kezdett hullani. Autumn azon tűnődött, hogy idén hol fogja tölteni a karácsonyt. Addison egyértelművé tette, hogy az előző évi katasztrófa után nem akar Autumn szüleihez menni. Tavaly Rich részegen és betépve jelent meg, és rettenetesen viselkedett. A végén mindannyian inkább az ölükbe, mint a gyomrukba kapták a karácsonyi vacsorát, miután Rich jelenetet rendezett az asztalnál. Visszagondolva, Autumn úgy érezte, ő se nagyon vágyik haza. Eltűnődött, hogy vajon szülei ragaszkodni fognak-e ahhoz, hogy találkozzanak, de igen kicsi esélyt látott rá. A szülei bizonyára szívesebben töltik az ünnepet számos napsütötte nyaralójuk valamelyikében vagy a sízállásukon. Soha nem rajongtak igazán sem a karácsonyért, sem pedig a családi összejövetelekért.

Későre járt, és semmi értelme nem volt itt ácsorognia a csontig ható hidegben. Haza kéne mennie. De minden logikus érve ellenére mégis elővette zsebéből a kulcsot, beütötte a biztonsági kódot, amivel bejutott az épületbe, és mélyet sóhajtva belépett az ajtón. Rich lakása jobbra az első ajtó volt. Autumn szíve hevesen kezdett verni. Olyan érzése volt, hogy ha kinyitja az ajtót, ott ül majd az öccse, és rá vár, vagy, ami még rosszabb, a söpredék drogos haverjaival lesz tele a lakás.

Amikor belépett az ajtón, a lakás pontosan ugyanúgy nézett ki, mint azon az éjszakán, amikor Rich meghalt. Hát persze. Mi másra számított? De attól még a szíve szakadt meg a látványtól. Körbejárt, a lakás üres volt és érintetlen, mint egy Rich emlékének állított szentély. Lehet, hogy szülei el akarják adni a lakást, de ezt egy szóval sem említették idáig.

A hálószobában Rich gyógyszere még mindig ott állt az éjjeliszekrényen. Mellette az órája, a telefonja, egy tálkában némi aprópénz, egy félig kiolvasott regény. Ez volt az a hely, ahol meghalt. Csendben elment álmában, egyedül. Miért nem várta meg a nővérét, hogy el tudjon búcsúzni? Autumn mindent

megbocsátott neki, amit valaha elkövetett, de úgy érezte, hogy ezt az egyet soha nem fogja. Amikor néhány órával korábban itt járt, akkor még úgy tűnt, hogy Rich jól van. Gyenge, fáradt, de nem a halál előszobájában. Az orvos szerint a szíve egyszerűen feladta a küzdelmet. Nem bírta már életben tartani Rich tönkretett szervezetét. Autumn a saját szívét is boldogan odaadta volna neki, ha ezzel megmentheti.

Autumn felemelte a könyvet, egy számára teljesen ismeretlen szerző krimijét. Rich soha nem volt könyvmoly. Csak betegségében, elesettségében, és a nap legnagyobb részét ágyban fekve tartotta értelmes elfoglaltságnak az olvasást. Autumn belelapozott a könyvbe, és azon tűnődött, vajon öccsének sikerült-e kiolvasnia, és vajon ez a történet is olyan rosszul végződik-e, mint Rich sajátja. Ahogy a lapokat pörgette, egy kis csomag marihuána esett ki a könyv lapjai közül. Nézte a drogot a kezében. Ez az ártatlan külsejű kis csomag szárított levél okozott Rich életében minden bajt és fájdalmat. Ha Autumn betenné a teásdobozba, alig lehetne megkülönböztetni a zöld teától.

Kardigánja zsebébe csúsztatta a csomagot, aztán helyet csinált magának Rich ágyán, és lefeküdt. Azt remélte, hogy a huzatok még őrzik az illatát, és ettől egy kicsivel közelebb érezheti magát hiányzó öccséhez. Arcát a párnába temette, de az csak áporodott, mosatlan szagot árasztott. Hamarosan ki fogja takarítani a lakást a padlótól a mennyezetig, lehúzza az ágyat, megszabadul Rich holmijától. Hamarosan, de még nem most.

Neki vannak barátai, van munkája, nincsenek anyagi gondjai, előtte áll az élet, de még soha ilyen nyomorultul nem érezte magát. Mintha benyelné a sötétség: szeméből dőlni kezdett a könny.

– Hiányzol, Rich – mondta a csendnek. – Nem tudom, mit csináljak nélküled. Miért hagytál magamra?

Választ nem kapott.

Nadia és Jacob filmet nézett. Nadia igazából nem is tudta, hogy mit. Valamilyen thrillert – feltehetően. Ő már rég elvesztette a történet fonalát, de Jacob láthatólag teljes átéléssel követi a cselekményt. Nadia viszont arra ébredt rá, hogy sokkal élénkebben érzékeli azt, hogy Jacob ott ül szorosan mellette, mint a képernyőn zajló eseményeket.

Az utóbbi néhány hónapban időnként közösen elmentek valahova napközben. Semmi extra. Néhányszor a parkba vagy a McDonald'sba, és mindig velük volt Lewis. Jacob láthatóan remekül kijött a kisfiával, és mindig hajlandó volt rugdosni egy kicsit a focilabdát. Ebben Lewis igazán nélkülözte Tobyt. Anyjával focizni nem volt az igazi.

Jacob minden tekintetben csodálatos volt Nadiához, mióta Toby meghalt. Valóban mellette állt, és lelkesen segített az összes olyan apró feladatban, amit hagyományosan a férfiak végeztek. Elvitte a kocsit a szervizbe, amikor új gumi kellett rá. Megjavította a számítógép nyomtatóját, amikor az minden előzetes figyelmeztetés nélkül megadta magát. Nem arról volt szó, hogy Nadia nem tudott volna megbirkózni ezekkel a dolgokkal maga is, de néha jó érzés volt, hogy nem neki kell elintéznie őket. Megnyugtató tudat, hogy áll mögötted, figyel rád valaki.

De vajon csak ennyiről volt szó? Jacob és közte működött valamiféle kémia – ebben biztos volt –, de csak egy bizonyos határig. Mostanra talán már egy kicsit több volt köztük, mint barátság, de ennél intimebb viszony felé még nem léptek tovább. Azon gondolkozott, hogy vajon Jacob szándékosan ilyen óvatos-e. Az biztos, hogy ha Jacob sürgetni akarná, bármibe belehajszolná, akkor ő máris hanyatt-homlok rohant volna világgá. Jacob érzékeny férfi, és minden bizonnyal ennek tudatában van. Vajon most csak várja, hogy eljöjjön az ő ideje, és hogy Nadia tegye meg az első lépést?

Mennyire bonyolult volt ez az egész… Azt gondolná az ember, hogy a korral járó állítólagos bölcsesség megkönnyíti az egész randevúzástémát. De minél idősebb valaki, szemmel láthatólag annál több bonyodalom nehezíti a dolgot.

Nem akar egyedül maradni élete végéig, de azután, ami Tobyval történt, biztos, hogy nem lesz könnyű egy másik férfit beengedni az életébe. Férje olyan titkolózó volt, és szerencsejáték-függősége a teljes összeomlás szélére sodorta mindnyájukat. Nagyon különleges embernek kell lennie annak, aki majd rá tudja venni, hogy újra meg tudjon bízni bárkiben is. Házasságát annyi hazugság mételyezte meg, hogy gyanakvással tekint a jövőbe. Nem beszélve arról, hogy Lewisra is gondolnia kell. Kisfia már négyéves, és egyre jobban tudja, mi zajlik körülötte. Lewis rajong Jacobért, de Nadia nem kockáztathatja meg, hogy újra közel kerüljön egy férfihoz, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy az illető hosszú távon velük marad. Lewis már elszenvedett egy óriási veszteséget rövid kis élete során; nem teheti ki még egy ilyen tapasztalatnak.

Oldalra pillantott Jacobra, aki felhúzott lábbal ült mellette a díványon, kettejük között pedig egy tál Kettle Chips húzott válaszvonalat. Jóképű férfi, szőke hajjal és megdöbbentően kék szemmel. Markáns, egyenes orr, széles arccsont, finom vonalú

állkapocs. Fekete ing és farmernadrág van rajta – mindkettő elegáns, láthatóan drága darab. Jacob külseje mindig rendkívül igényes. Az a típus, akit a reklámügynökségek az arcszeszreklámkampányokhoz választanak. Ráadásul kedves is, és mindig kellemes együtt lenni vele. Nem csoda, hogy Chantalnak is annyira tetszik.

Lehet, hogy ez is a probléma része. Chantal titkos viszonyt folytatott vele. Mindketten azt mondták, hogy csak futó kaland volt az egész, de Nadia tudta, hogy ennél többről volt szó. Valódi érzelmeket tápláltak egymás iránt, és időnként Nadia úgy érezte, hogy még mindig van köztük valami. Néha elkapta Chantal pillantását Jacobra, vagy Jacobét Chantalra, és ilyenkor eltűnődött, vajon tényleg a múlté-e a történet, ahogyan mindkét fél határozottan állította. Amikor egymásra néztek, mindkettejük arcán valami bajosan leplezhető melegség és érzelem tükröződött. Nadiát pedig ez aggasztotta. Ha közte és Jacob között kialakul valami, ami több a barátságnál, vajon állandóan az jár majd a fejében, hogyan volt egymással a férfi és Chantal?

Jacob megérezte, hogy nézi, és odafordult hozzá.

– Mi baj?

– Semmi – felelte Nadia.

– Nem tetszik a film? – Aggodalom látszott az arcán. Valószínűleg azért, mert ő választotta.

Nadia szerint jól választott. Egy érzelmileg semleges krimi volt. Az elején nem voltak figyelmeztető feliratok, hogy szex, erőszak vagy káromkodás várható. Ez neki tökéletesen megfelelt. Általában jobban szerette a kedves romantikus komédiákat, de mióta Toby meghalt, képtelen volt effélét nézni. Ott még egyértelműen nem tartott a kapcsolatuk Jacobbal, hogy zavartalanul tudott volna előtte bőgni egy filmen.

– Egy kicsit elvesztettem a fonalat – vallotta be.

– Visszatekerjem?

Megrázta a fejét. Őszintén szólva elég fáradt volt már. Lewis órák óta ágyban volt, és ő is már nagyon szeretett volna ágyba bújni. Egyedül.

– Megállíthatom – mondta erre Jacob. – Én már úgyis láttam régebben. Tudom, mi lesz a vége.

– Ó – mosolyodott el erre Nadia. – Hát, ha nem gond.

– Itt hagyom nálad a DVD-t. Jó film. Lehet, hogy majd máskor több kedved lesz hozzá.

– Köszönöm, Jacob. Nagyon kedves vagy.

– Ugyan, semmi gond – felelte. – Akkor megyek.

Kint sötét van, hideg és feltehetően havazik. Kegyetlenség ilyen időben kikergetni Jacobot az éjszakába. El kell gyalogolnia a metróhoz, ami nincs is olyan közel, és onnan még jó néhány megállót utazik majd hazáig. Ajánlja fel neki inkább, hogy aludjon a kanapén? Az vajon egy újabb lépéssel közelebb vinné őket egy kapcsolathoz? És ő képes lenne aztán felmenni az emeletre, és itt hagyni Jacobot egy takaróval meg egy párnával?

Jacob felállt, és nyújtózott egyet. Míg Nadia vívódott, hogy mit is akar igazából, Jacob már bele is bújt a bakancsába.

– A héten majd még hívlak – mondta, és elindult az ajtó felé.

– Kösz, Jacob – felelte Nadia. – Ne haragudj, hogy ma nem voltam túl jó társaság. A sógorom boltjában felajánlott álláson járt az eszem, meg mindenfélén.

– Semmi gond – válaszolta. – Megértem.

Hát ez a gond Jacobbal; mindig olyan kedves, olyan megértő.

– Bőven van mit átgondolnod. De annak örülök, hogy legalább újra kapcsolatba kerültél a családoddal.

– Én is – vallotta be. Jacobnak nem kell tudnia az ajánlatban rejlő komplikációkról.

Kikísérte; amikor Jacob lenyomta a kilincset, hirtelen egész kis hózáport fújt be a szél.

– Hű – lépett vissza Jacob, és gyorsan becsukta az ajtót. – Kezd kissé bevadulni az idő odakint. Inkább itt kívánok jó éjt, aztán nekiindulok. – Nadia karjára tette a kezét, és lehet, hogy ő csak képzelődött, de úgy érezte, mintha a szokásosnál egy-két másodperccel tovább tartotta volna ott. Érintése erős volt és megnyugtató. Milyen érzés lenne, merengett Nadia, ha azok a karok átölelnék? Rendesen átölelnék. Újra úgy, mint egy nőt.

A szex maga nem hiányzott, de a férfiölelés melegét fájdalmasan nélkülözte. Ha megkérné, tudta, hogy Jacob vele töltené az éjszakát, a karjába zárná. Megkockáztathatja, hogy ilyen mértékben kitárulkozzon?

Jacob meleg ajka homlokon csókolta.

Nadiának már a nyelve hegyén volt, hogy megkéri, maradjon ott, és ne menjen haza.

Abban a pillanatban megszólalt a telefon, és Nadia kipirulva keresni kezdte. Jacob leengedte a karját. Amikor Nadia a kijelzőre pillantott, felhős lett a homloka.

– Autumn az. Soha nem szokott ilyen későn hívni.

Kibújok az Imádott mellől a finom meleg ágyból, és átszáguldok Autumn lakására. Nadia már ott van nála, Chantal közvetlenül utánam érkezik taxival. Együtt állunk, komor és aggódó arccal, miközben megnyomom a kaputelefon gombját.

– Autumn rettenetes állapotban van – súgja Nadia, amikor ajtót nyit nekünk. – Felhívott Rich lakásáról, és rögtön odaszaladtam. Nem lett volna szabad egyedül odamennie. Iszonyú sokáig tartott, míg sikerült abbahagynia a sírást, és rá tudtam beszélni, hogy jöjjünk haza. Nem akartam egyedül hagyni. – Még halkabban folytatja: – Attól féltem, hogy valami ostobaságot csinál, kárt tesz magában.

Aggódó pillantást váltunk egymással. Tudjuk, hogy Autumn gondokkal küzd, de aligha fogtuk fel idáig, milyen komoly a helyzet.

– Jól tetted, hogy felhívtál minket – mondja Chantal.

– Nem tudtam, mi mást tehetnék – vallja be Nadia. – Amikor Toby halála után a legsötétebb időszakban voltam, csak az segített át a mélypontokon, hogy tudtam, Lewis miatt össze kell szednem magam. Autumn-nak ez nincs.

– Jaj, drága szívem. – Leülök Autumn mellé a kanapéra, ahol a párnák közt összekuporodva gubbaszt, és megölelem. Mindkét szeme dagadt, arca foltos a sírástól. – Ne sírj. Ne sírj! – A mandzsettámmal letörlöm arcáról a könnyeket.

Autumn csak sír tovább, én pedig olyan erősen szorítom magamhoz, ahogy csak telik tőlem.

– Nem tudom, mit tegyek – mondja könnyezve. – Mit tehetnék? Itt hagyott, és soha nem jön már vissza.

– De mi itt vagyunk – nyugtatom. – Mi majd vigyázunk rád.

– Nem lett volna szabad iderángatnom benneteket az éjszaka közepén – zokogja.

– Ezért vannak az embernek barátai – öleli át Nadia is Autumn-ot.

– Forrócsoki – javaslom. – Az az egyetlen orvosság. Máris intézkedem.

Meg se kell kérdeznem Autumn-tól, hogy tart-e otthon; nem is vitás.

– Gyere – mondja Nadia, és gyengéden átkíséri Autumn-ot a hálószobájába. – Segítek belebújni a pizsamádba.

Autumn konyhaszekrényében – ahogy ebben egészen biztos voltam – többféle ízben is találok Prestat márkájú forrócsokoládét. A fűszeres fahéjpelyhes dobozt választom, és felteszek egy lábasban tejet forralni. Hamarosan betölti a lakást a szívmelengető aroma. A nappaliban Chantal bekapcsolta a gázkonvektort, és máris barátságosabb a helyiség. Autumn és Nadia visszajön, és Autumn is sokkal jobban néz ki most, hogy egy bolyhos fürdőköpeny és papucs van rajta. Mindannyian összekuporodunk a kanapékon, és kezünkben szorongatjuk a csokoládékat.

– Felhívtad Addisont? – kérdezem.

Autumn megrázza a fejét.

– Nem merem elmondani neki, hogy elmentem Rich lakására. Addison már azt is utálja, ha szóba hozom őt. Holott hiába nincs már velem, akkor is a testvérem. Mi mást tehetnék? Addison arról kezd ilyenkor szónokolni, hogy mekkora egy lúzer volt. Ezt teljesen meg is értem. Én tudom a legjobban, hogy milyen volt,

de mit csináljak, annyira hiányzik, hogy majd beleőrülök, és mástól nem bírom hallgatni, hogy ilyet mond rá.

Chantallal aggódó pillantást váltunk. Tartok tőle, hogy Autumn és Addison között jelenleg nincs minden rendben. Alig esik szó a közeledő esküvőről. Autumn szánni való látványt nyújt, és szerintem az, hogy minket keresett meg elsőnek, felér egy vallomással.

– Reggel egy prezentációt kell tartania – szabadkozik Autumn. – Nem lett volna értelme most zavarni. Tudtam, hogy rátok számíthatok.

– Hát persze, hogy számíthatsz – mondja Nadia.

– Nem hiszem, hogy így képzelted a romantikus estétek végét, Chantal – szabadkozik Autumn. – Ne haragudj.

– Ha! – nevet Chantal. – *Ted* biztos mást képzelt. Az, hogy a bikinivonalamat nem gyantáztattam le, mióta Lana megszületett, szerintem sokat elárul arról, hogy mi járt a fejemben és mi *nem!* A nyolcvanas évek hangulata uralkodik nálam, ha értitek, mire gondolok.

– Az Imádottal már hetek óta nem szeretkeztünk – vallom be én is. – Egyszerűen túl sokat dolgozunk. De én legalább próbálkoztam. Ott feküdtem a nappali padlóján és nem volt rajtam más, csak csokoládés testfesték.

Nadia hangosan felnevet.

– Lucy, nem mondod komolyan!

– De igen.

– És mi történt?

– Elaludtam, míg rá vártam, aztán beállított két kollégával, akik a kelleténél szintén többet láttak. Hát abból sem lett olyan szenvedélyes éjszaka, mint ahogy terveztem.

Vallomásom legalább mosolyt csal Autumn elgyötört arcára is. Aztán elfojt egy ásítást.

– Le kéne feküdnöd – mondom. – Teljesen kimerültél, a vak is látja, de nem akarlak itt hagyni egyedül. Itt maradjak veled?

– Megtennéd, Lucy?

– Hát persze. – Elhessegetem magamtól az Imádott képét, amint meztelenül és csábítóan az ágyban vár rám. Meg fogja érteni, hogy bajban lévő barátnőm mellett a helyem.

– Nekem jobb lenne hazamennem a kisfiámhoz – mondja Nadia. – Nem baj, ha elindulok?

Autumn megrázza a fejét.

– Már sokkal jobban érzem magam. Tényleg.

– Ki vigyáz Lewisra? – kérdezem.

Nadia szokatlanul szemérmesen válaszol.

– Jacob feljött hozzám filmet nézni. Épp indult volna haza, amikor Autumn telefonált. Most nálam alszik.

Chantal-lal felvonjuk a szemöldökünket.

– A kanapén.

Szemöldökünk még magasabbra kúszik.

– *Kanapé* – erősködik. – Semmi más.

– Hát, akkor neked vasakaratod van – jegyzi meg Chantal. – Volt idő, amikor én nem tudtam volna nemet mondani Jacobnak.

– Én nem te vagyok – jegyzi meg Nadia csípősen.

– Egyébként pedig volt idő, amikor *senkinek* nem tudtál nemet mondani.

Chantal nem sértődik meg, csak elneveti magát.

– Milyen igaz. Egek, változnak az idők.

– Autumn teljesen kimerült, szegénykém. – Együttérző pillantást vetek rá. Arca fakó a fáradtságtól.

– Nincs szüksége arra, hogy mindnyájan itt legyünk. Késő van. Én majd itt maradok. Ti ketten meg induljatok haza.

Küldök egy SMS-t az Imádottnak, hogy mi a helyzet. Ő is át akart jönni velem, hogy meggyőződjön, Autumn hogylétéről, de

holnap sűrű napja van, én meg tudtam előre, hogy a lányok itt lesznek.

Visszaüzen: *Sztlek. Vigyázz magadra, xx*

A hideg és a helyzet súlyossága ellenére jóleső melegség tölt el attól a tudattól, hogy velem érez.

– Felhúzhatjuk a vendégágyat – mondja Autumn bágyadtan.

– Csak adjál egy takarót, és alszom a kanapén. Annyira fáradt vagyok, hogy a szárítókötélen is el tudnék aludni. – Hiányozni fog az Imádott, hogy nem bújhatok oda hozzá, nem melengethetem rajta a hideg lábamat. Ha éjszaka kikelek az ágyból, átfordul arra az oldalra, hogy melegen tartsa az én felemet, amíg vissza nem bújok. Hát van ennél jobb gondoskodás? De a barátnőmnek ma szüksége van itt egyikünkre, és Chantalnak meg Nadiának sürgetőbb kötelezettségei vannak, mint nekem.

Így aztán a lányok mindkettőnket megpuszilnak, és jól megölelgetik Autumn-ot, aztán elmennek, én meg addig kotrok a gardróbszekrényben, amíg találok néhány tartalék pokrócot. Felsegítem Autumn-t a kanapéról, és átkísérem a hálószobába, aztán alaposan betakarom. Amikor jól befészkelte magát, megsimogatom a haját, és puszit adok az arcára, mint egy kisgyereknek.

– Kösz, Lucy – mondja. – Nem tudom, mihez kezdenék nélkületek.

– Ránk mindig számíthatsz. Most aludj egy kicsit. – Lekapcsolom a villanyt, és elindulok a kanapé felé. – Reggelre jobban leszel.

Aztán visszabújok a kanapéra, összekuporodom a takarók alatt, és halkan felnyögök, amikor eszembe jut, hogy alig néhány óra múlva már kelhetek is fel. Összehúzom magamon a pokrócokat, és próbálom azt képzelni, hogy az Imádott karja ölel.

Reggel már beszéltünk az Imádottal telefonon, de mielőtt elindulok a metróhoz, még küldök neki egy szex-SMS-t is. Ennyire modern nő vagyok.

Hiányzol, nagyfiú! Alig várom, hogy este találkozzunk. Esetleg meztelenül huncutkodhatunk a zuhany alatt??? L:)

Ha! Ezen aztán járhat majd a feje egész nap.

Az utazás a metrón Autumn lakásától a Csokoládé Mennyországig maga a pokol. Nyirkos, izzadt testek préselődnek egymáshoz. De azzal vidítom fel az utazást, hogy elképzelem, mi mindennel tölthetnénk az időt az Imádottal, ha ágyban volnánk, nem pedig külön-külön úton a munkahelyünkre. Én azon szerencsések közé tartozom, akiknek sikerült ülőhelyet szereznie, és egy pillanatra lehunyom a szemem. Aztán, természetesen, majdnem elfelejtek leszállni.

A célban felrohanok a megállóból, és száguldok a Csokoládé Mennyország felé, hogy ki tudjak nyitni. Épp, amikor kulcsomat a zárba teszem, hallom a telefonomon, hogy SMS-t kaptam.

Úgy sejtem, hogy ez az üzenet nem nekem szólt, Lucy. Apád.

Áááhh…

Sebaj, cikibb is lehetne. Tudhattam volna, hogy bármi, ami egy kicsit is szexi, vagy az Imádott anyjánál, vagy a Targa vezérigazgatójánál, vagy valami hasonló helyen köt ki. Szerencsére csak apám olvasta, és ő aztán pont nem nézhet le

rám erkölcsi magaslatról. Az elmaradt esküvőm után anyámmal rövid időre kibékültek. Nem volt könnyű időszak, de anyám otthagyta a spanyolországi milliomos barátját és a fényűző életét, hazaköltözött apához – a szerelemnek ebben a másodvirágzásában elfelejtkezve arról, hogy apámnál sóherebb alak a világon nincsen. Esély se volt arra, hogy tartós legyen a dolog. Elég volt annyi, hogy apám kritizálni kezdte anyám költekezését, csúnyán nézett minden új műanyag szatyorra, ami a házba került, és anyám máris ki akart szaladni a világból. Míg anyámnak nem sok kell, hogy egymaga fellendítse egy csőd szélén álló ország gazdaságát, addig apám mellett Dickens legrosszabb uzsorása is tékozlónak tűnik föl. Elkerülhetetlen volt, hogy újra elváljanak útjaik. Anyu Brightonba költözött, regisztrált egy idős milliomosok számára fenntartott társkereső szolgálatnál, és módszeresen veszi sorra a déli tengerparton lakókat. Apa meg újra egy olyan nőbe zúgott bele, aki alig idősebb nálam. Legutóbb A Fodrász volt műsoron. Ezúttal meg egy harmincöt éves pilatesoktató, akinek olyan az alakja, mint egy hurkapálca.

Ettől függetlenül, bár én a kelleténél többet tudok szüleim kapcsolatairól, arra semmi szükség, hogy ők az enyémről bármit is tudjanak. Szóval a jövőre nézve talán jobb, ha nem bízom semmilyen elektronikus készülékre azt, hogy mi mindent szeretnék tenni életem szerelmével.

Mivel korán van, még egy ideig nem lesz nagy a forgalom a Csokoládé Mennyországban, van egy kis időm, hogy összeszedjem a gondolataimat, és megreggelizzem. Egy csokis párna meg egy dupla kávé csak rám vár. Odaviszem őket az egyik kanapéhoz, és egy pillanatra leülök. Az este annyira fáradt voltam, hogy el tudtam aludni Autumn kanapéján, de most sajog a hátam és begörcsölt a nyakam.

Ma reggel újra esett némi havas eső, és gondolom, egyelőre otthon tartja az embereket. Ha nem kéne itt lennem, nekem se lenne kedvem elindulni otthonról. Az utak már tisztábbak, mert a hó soha nem marad meg sokáig Londonban, de a járdák továbbra is életveszélyesek. Én nem is mentem haza reggel, csak gyorsan lezuhanyoztam Autumn lakásában, és kölcsönkértem tőle egy tiszta bugyit meg egy virágos blúzt.

Ma reggel úgy tűnt, egész jól összeszedte magát. Közeledik a karácsony, és ebben az időszakban mindig nehezebb az ilyesmi, nem? Aggaszt az is, hogy indulásomig nem beszélt Addisonnal. Nem jó ez így.

A szemem majd leragad, de úgy érzem, mintha homok ment volna bele. Lehet, hogy aludtam néhány órát, de biztosan nem eleget. Naná, hogy több cukorra van szükségem.

Most a pultot támasztom, és próbálok nem mély álomba zuhanni. A harmadik csésze erős feketekávénál tartok, és a második csokis párnánál, de sehol a szükséges energiám. Egy kisebb csapat vevő befutott nemrég, és szerencsére mostanra minden kanapé foglalt, mert egyébként erős lenne a kísértés, hogy becsukjam a boltot, és lefeküdjek egy kis időre. Abban a reményben, hogy kicsit felpezsdít, feljebb csavarom a karácsonyi válogatás hangerejét, és meghívom magam egy kakaóporral megszórt, kiemelt minőségű trüffelkülönlegességre, hogy megdobja a vitaminszintemet. Közismert tény, hogy a csokoládé valójában gyógyszer. Dugig van mindenféle vitaminokkal meg antioxidáns izékkel. Ami mind nagyon egészséges. Sőt, létfontosságú. A csokoládé egészségesebb, mint a vörösbor. Cáfolhatatlan tény. Persze, ha az ember a csokoládé/vörösbor-kombót választja, az már lényegében felér egy wellnessfürdővel.

A másik pozitívum, hogy a túlzott csokoládéfogyasztás következtében az ember ritkán köt ki teljesen alkalmatlan

személlyel egy ágyban, míg a túlzott vörösborfogyasztás gyakran egyenértékű a közmondásos aknamezővel.

Chantal benyomul az ajtón a babakocsival. Íme, az a barátnőm, aki a fenti elmélet élő bizonyítéka.

– Mi a manó – mondom. – Nem szoktál ilyen korán itt lenni.

– Tudom. – Meglehetősen zaklatottnak tűnik. – Hogy van Autumn?

– Megvan. Fáradt. Még mindig elég sírós. Nadia majd átmegy hozzá napközben.

– Én meg épp Staceyhez készülök – magyarázza. – Ted elmondta, hogy nagyon nehezen boldogul, és megkért, hogy próbáljak segíteni neki. Miért pont engem?

– Hoppácska!

– Hát ez az. Én meg, amilyen hülye vagyok, beleegyeztem. – Chantal tanácstalanul rázza a fejét. – Tegnap este Ted felhívta, amíg Autumn-nál voltam, és megbeszélte vele, hogy *most* elmegyek hozzá. – Felakad a szeme.

– Addig kell a vasat verni, amíg tüzes, mint mondják.

– Mit jössz nekem ezzel? – Chantal grimaszolt. – Arra gondoltam, hogy majd talán jövő héten, esetleg jövő hónapban. Semmilyen tekintetben nem állok készen erre. Adjál valami csokit. Bármit. Látszik rajtam, hogy teljesen szét vagyok esve?

Őszintén szólva, az utóbbi időben Chantal kevéssé emlékeztet korábbi ápolt önmagára. Nagyjából mióta Lana Lepottyant a szülőszobára.

– Hát…

– Ó, fel se veszem – mondja Chantal. – *Mindössze* a férjem másik gyerekének anyját fogom meglátogatni. Korábbi szerelmi riválisomat.

Dobozba teszek pár csokoládét. A finomakból.

– Köszi – feleli. – Majd még jövök, és beszámolok, hogy mi történt. Addig gyűjtsd be a csajokat. Kívánj szerencsét.

– Oké. Sok szerencsét – mondom, míg ő újra átküzdi magát az ajtón. Lanát meg se nézhettem.

Egy időre megint elcsendesedik az üzlet. Letörlöm az asztalokat, megigazítom a karácsonyi díszeket, és leeszem a fáról az egyik aranypapírba csomagolt csokoládét. Aztán megint a pult mögé állok, és nekitámaszkodom, arra várva, hogy újabb elszánt vásárlók vergődjenek át a hóakadályokon.

Addig kéne élveznem ezt a kis csendet, amíg lehet, mert tudom, hogy nem tarthat soká. Mindjárt érkezik egy Csokoládé Ekszt́ázis Túra. Ezeket fantasztikus új barátnőm, Jennifer vezeti, azóta ismerem, hogy üzletvezető lettem. Jen a londoni csokoládéboltokon vezet végig kis csoportokat, hogy elmerülhessenek a világ legfinomabb ennivalójának élvezetében és tudományában. Annyi mindent tud, és olyan sok csokit eszik, hogy szinte tiszteletbeli tagja a klubunknak. Ma tíz ügyfelet hoz különleges csokoládékóstolásra, a legfinomabb termékeinkkel ismerkedhetnek meg – ez is az én újításaim egyike –, nagyjából egy órán át le fog kötni a dolog. Addig meg egy-két percre nyugodtan elbóbiskolhatok, hogy feltöltsem a sajnálatosan lemerült energiatartalékaimat.

Épp, amikor úgy érzem, hogy mindjárt bekómázom, rettenetes motorbőgés hallatszik odakintről, mire kibámulok az ablakon. Elegáns piros Ferrari áll meg nagy fékcsikorgással a Csokoládé Mennyország kirakata előtt. Hű, a mindenit, milyen puccos. És milyen vakmerő, hogy kimerészkedik a havas utakra egy ilyen csillogó, fényes járgánnyal. Jó néhány menő kuncsaftunk van. Pár ismert név csak a lótifutiját küldi le minden héten, hogy begyűjtse a csokoládét. Ha az enyém lenne az üzlet, lehet, hogy házhozszállítást is indítanék – persze prémium árakon. Bámulom a Ferrarit, és kicsordul a nyálam. Lehet, hogy valami menő fiúzenekar tagjáé, vagy egy szappanoperasztáré. Máris visszatért kicsit az életkedvem.

Aztán meglátom, hogy ki az, és szívem, mely egy pillanattal ezelőtt még lelkesen dobogott, hirtelen kihagy egy ütemet.

Jaj, ne, a nyomorult életbe, ne már.

Marcus Canning az. Az én nyavalyás exbarátom, egykori vőlegényem és kis híján férjem.

Mi a fenét keres itt?

Marcus a távirányítóval bezárja a Ferrarit, aztán elindul az ajtó felé. Én pedig azon veszem észre magam, hogy máris kihúzom magam, lesimítom a blúzomat, és megigazítom a hajam. Azt kívánom, bár olyan napot választott volna Marcus a villámlátogatáshoz, mikor kevésbé gyűrötten nézek ki. Tudom, hogy felszínes vagyok, és emiatt utálom is magamat.

Kinyitja az ajtót, és szőke haján néhány hópihe csillog. Jó a kondija, napbarnított, és nagyon elegáns szürke öltöny van rajta. Bármennyire szerettem volna, hogy varangyos békává változzon, továbbra is szőke és olyan szép, mint egy filmsztár. Szeretném kijelenteni, hogy hidegen hagy a vonzereje, de Marcus esetében erre soha nem voltam képes. A lelkem mélyén, ha egyáltalán van ilyen, valami vonz ehhez a pasihoz, hiába bánt el velem. Összerándul a bensőm a közelében.

Hónapok teltek már el. Nem is kevés. De attól ez még semmivel sem lett könnyebb. Amikor utoljára láttam Marcust, épp az esküvőnkről távozott – egyedül. Elutazott a nászutunkra – egyedül. És küldött egy képeslapot azzal, hogy mennyire hiányzom neki. Hiába próbálom meggyőzni magam, hogy leszarom az egészet, mégis azon kapom magam, hogy érdekel, merre járt és kivel. Ha a sors nem szól közbe, és Marcus nem olyan szívtelen elkötelezettségfóbiás, mostanra Mrs. Canning

lennék. Nemsokára itt lenne az első házassági évfordulónk. Hú, nem is akarok belegondolni.

– Szia – köszön Marcus bűbájosán, amikor odalép a pulthoz. – Hogy vagy, Lucy?

– Jól – felelem, és a hangom kellemesen normális. Még szerencse, hogy a Csokiimádók Klubjának többi tagja nincs jelen, amikor Marcus betoppan, mert képesek lennének a városból is kikergetni. Az a véleményük, hogy Marcusszal kapcsolatban nincs kellő akaraterőm, és ha őszinte akarok lenni, még soha nem sikerült ezt megcáfolnom. De változnak az idők. Merem remélni, hogy közös tapasztalataink Marcusszal mindkettőnket legalább egy kis bölcsességre tanítottak.

– Nem is tudtam, hogy itt dolgozol.

– Tényleg?

– Hát – mondja erre –, hívtalak a mobilodon és a vezetékes számodon, de mindkettőt megváltoztattad.

Ó, igen. És milyen jól tettem. Azt hittem, *teljes* elsáncolódás Marcustól. De lehet, hogy mégse vagyok annyira rafinált, mint hinni szeretném.

– Aztán felhívtam a Targát, és mondták, hogy most itt dolgozol.

– Itt vagyok, mióta… – Mióta faképnél hagytál, ha tudni akarod. – Szóval… egy ideje. Clive és Tristan hosszabb szabadságra ment Dél-Franciaországba. Addig én vezetem az üzletet.

– Almaid munkája.

– Igen. Imádom is. – Aztán hivatalos üzemmódba kapcsolok. – De nem állhatok itt egész nap csevegni. Mivel szolgálhatok, Marcus?

– Valószínűleg túl optimista lennék, ha azt kérném, hogy adjál nekem még egy esélyt, ugye?

Felnevetek. Csilingelő, könnyed kacagással. Mintha Marcus a világ legeslegjobb viccét sütötte volna el.

– Azt hiszem, azon a ponton már mindketten túlvagyunk. De tudok ajánlani egy remek kapucsínót és egy brownie-val borított gyümölcskosárkát.

– A kávé elég lesz – mondja Marcus.

Soha nem rajongott annyira a csokoládéért, mint én. Marcus megélne puszta tesztoszteronon, nekem viszont a Tobleronén kívül nem kéne más. Még egy ok, amiért egyáltalán nem illünk össze. Meg persze képtelen úgy tíz percnél tovább hűséges maradni.

– Jól nézel ki, Lucy.

Vagyis kövér vagyok. Arra céloz, hogy kövérnek nézek ki. Nem is vagyok kövér, csak csokoládéban gazdag.

– Kösz. – Holnap *totál* elkezdek fogyózni. Eltolom magam elől a dupla csokis muffinos tálcát. Látják? Ennyi az egész.

– Jól hallottam, hogy még együtt vagy azzal a másik pasival?

– Aidennel? Hát persze. – Talán el kéne mesélnem Marcusnak, hogy azt az éjszakát, ami eredetileg a nászéjszakánk lett volna, Mr. Aiden Holbyval töltöttem. Ettől lehet, hogy megváltozik rólam a véleménye. Ebből biztosan tudná, hogy Sikerült Továbblépnem. De persze túlságosan gyáva vagyok. – Nagyon *boldogok* vagyunk együtt.

– Örülök a boldogságodnak – mondja Marcus úgy, mintha tényleg őszintén gondolná. – Nagyon sajnálom, hogy megfutamodtam, Lucy. Megbántam. Életem legnagyobb hibáját követtem el. Ha vissza tudnám forgatni az időt…

– De nem tudod. – Feltartom a kezem. – Ez már mind lejárt lemez. Nincs harag. Valószínűleg mindkettőnknek hatalmas szívességet tettél. Szerintem egyáltalán nem illettünk össze.

– Erről nekem más a véleményem – jegyzi meg Marcus bársonyos hangon.

A gép sípol, hogy kész a kávé, és én örülök, hogy elvon valami.

– Úgy látom, jól megy a sorod – mondom, és átnyújtom neki a kapucsínót anélkül, hogy a tetejére szórnám a szokásos kakaópor-szívecskét. Ennyire túl vagyok Marcuson. – Menő kocsi.

Marcus felnevet.

– Egy kis kényeztetés.

Örömmel mondanám, hogy csakis azért van ilyen kibaszott nagy kocsija, mert Kis Pénisz Szindrómában szenved, de tapasztalatból tudom, hogy Marcusra ez nem… khm… igaz.

Önelégülten mosolyog rám, és azon gondolkodom, hogy vajon tud-e olvasni a gondolataimban. Mindig is tudott. Az arcom bíborszínűre pirul.

– A munkahelyemen kaptam egy szép nagy bonuszt, Lucy. Új lakást is vettem. Annyi a pénzem, hogy azt sem tudom, mit kezdjek vele.

– Remek – mondom. – Küldj egy kicsit nekem is. Nekem úgyis mindig kevesebb, mint amire szükségem van.

– Tudod, hogy csak egy szavadba kerül.

Akkor már inkább egy életre lemondanék a csokoládéról, mint hogy Marcustól pénzt kérjek. Húúú. Tényleg ki is mondtam? Már a gondolat megfogalmazásába is egészen beleszédültem.

– Jól vagy? – kérdezi Marcus.

– Remekül. Persze. Remekül.

Marcus körülnéz, hogy nincs-e más vevő hallótávolságon belül, és lehalkítja a hangját.

– Nézd, Lucy – mondja komoly ábrázattal. – Tudom, hogy nem szépen váltunk el.

Így is mondhatjuk.

– De én még mindig… még mindig szeretlek.

Erre akkora nevetésben török ki, hogy a legközelebbi kanapén ülő pár összerezzen.

Marcus megbántottnak látszik.

– De tényleg.

– Ez az, amit a múltkor *képtelen* voltál kimondani – emlékeztetem. – Egyvalakit szeretsz csak, Marcus Canning, saját magadat.

Összeszorítja az ajkát.

– Az nem olyan biztos, Lucy Lombard.

Marcus leül, a kávéját issza, és bánatosan bámul ki az ablakon. Én viszont próbálok nem rábámulni. Csak azért sem fogok odamenni, hogy beszélgessek vele. Teljesen lazán, lazán, lazán adom elő magam. Olyan lazán, hogy szinte kiráz a hideg. Brrr. Úgy teszek, mintha a pulton rendezgetném a dolgokat, és észreveszem, hogy Marcus suttyomban felém néz. Erre még szorgosabban tevékenykedem.

Bár azt meg kell állapítanom, hogy jó pasi. Nem annyira, mint az Imádott, ez nyilvánvaló. De attól még jó. Nem csoda, hogy befolyásolható nők légiói omlanak a lába elé. Régebben sokat gondolkodtam azon, hogy miért kellek én neki. Sajnos Marcusban is felmerült a kérdés. Jó lesz ezt az emlékezetembe vésnem.

Ennek ellensúlyozására küldök egy SMS-t az én drága, hűséges Imádottamnak. *Helló, te szexi bestia. Van még kedved egy kis forró szexre este? L :)*

Ping. Rögtön jön is a válasz. Amitől elmosolyodom.

Megint félrement. Apád.

Pfff.

Bocs, apa. Fáradt vagyok.

Biztos túl sok volt a forró szex, válaszolja apám. És nem viccesen érti.

Sóhajtok egyet magamban. Bárcsak így lenne.

Bármennyire nem szeretnék, újra odapillantok Marcusra. Az jut eszembe, hogy nem magányos-e egy kicsit. Miért keresne meg engem, ha olyan rendben a szénája, mint állítja? Mert oké, hogy van egy flancos autója, zsákszámra áll otthon a pénze, és a karján valami fiatal cafka tipeg, de vajon ez a boldogság? Azt hiszem, Marcusnak az. De mintha nem látnám ugyanazt a csillogást azokban a sötét búzavirágkék szemeiben, mint amikor együtt voltunk.

Visszahozza a pulthoz a csészéjét.

– Ez finom volt.

– A specialitásom – vágom rá. A kakaószív ugyan elmaradt. Remélem, neki is feltűnt.

– Jó volt látni téged, meg egy kicsit beszélgetni. De igazság szerint más célból is jöttem, tudod – mondja.

– Ó, igazán?

– Mostanában a csokoládé mint tőzsdei árucikktémát kutatom. Egyre nagyobb üzlet. Rendkívül jó befektetés.

– Mindig tudtam, hogy divatdiktátor vagyok.

Marcus elneveti magát.

– Bruges-ben lesz nemsokára egy hatalmas csokoládéfesztivál. Nincs kedved menni? Szerezhetnél egykét ötletet arról, hogy mivel tudnád továbbfejleszteni az üzletet. Rengeteg új terméket is bemutatnak. Lehet, hogy ez a Csokoládé Mennyország, de az ott a csokiparadicsom.

– Nem hiszem, hogy Clive és Tristan el tudnának engedni.

– Csak néhány nap. Bruges alig néhány óra vonattal Londontól.

– Tényleg? – A földrajz soha nem volt erősségem.

– Gyönyörű város, és addigra beindul a karácsonyi vásár is. Forrócsoki, jégszobrok, karácsonyi fények.

Ó, hiszen én is el akartam menni az Imádottal karácsonyi vásárra. Érzem, hogy gyengül az ellenállásom.

Marcus is nyilvánvalóan érzi rajtam.

– Ha csak ürügy kell, elintézem, hogy szerepelj. Beszélhetnél a Csokoládé Mennyországról… mint a kávéházak legújabb generációjáról, vagy valami hasonló témáról. – Megvonja a vállát, mintha neki tényleg teljesen mindegy lenne.

– Jól hangzik – vallom be. Ha túl sokat gondolkodom rajta, még a végén pánikrohamot kapok. Olyan sokat hallottam már arról, hogy Bruges a csokoládé epicentruma, hogy természetesen minden vágyam odamenni. És hozzá még a karácsonyi vásár: nem túlzás, hogy az öngyulladás határán állok. De már nem az a nő vagyok, mint valaha, és Marcusnak korábban kell felkelnie ahhoz, hogy csapdába csaljon. *Biztos,* hogy van valami hátsó szándéka.

Összehúzom a szemem.

– Te is mész?

– Nem – rázza meg szomorúan a fejét. – Miért? Hagynád, hogy én vigyelek?

– Szó sem lehet róla!

– Nagyon szeretnék menni – mondja de *iszonyú* sok dolgom van. Csak azt gondoltam, hogy te biztos szívesen mennél.

Minden vágyam, és ezt Marcus is jól tudja.

– Ami azt illeti, tényleg jól hangzik. Aidennel úgyis beígértünk magunknak egy romantikus hétvégi kiruccanást. Azt könnyen összeköthetnénk egy kis munkával. – Ezt kapd ki, Marcus, gondolom magamban. – Rádumáltál.

– Tökéletes. – Előveszi a telefonját. – Elintézem a dolgot és küldöm a részleteket. Mi is az új mobilszámod?

Gyorsan ledarálom, mire rájövök, hogy Marcus mit ért el a maga behízelgő módján. Minimális erőfeszítéssel megszerezte az új számomat.

Rám vigyorog, és zsebre teszi a telefonját.

A rohadék.

– Hamarosan kereslek – azzal huncutul rám kacsint, és látom, hogy újra ott csillog a szemében a szikra.

Lemondóan sóhajtok, ahogy az ajtó felé indul.

– Viszlát, Marcus.

Beugrik a pazar Ferrariba, felbőgeti a motort, és csikorgó kerekekkel elszáguld. Ami, ha engem kérdeznek, olyan, mint mikor valaki a pöcsével integet.

Chantal a járdán állt Stacey háza előtt, Lana babakocsija mögé sáncolva magát. Úgy szorongatta kezében a Csokoládé Mennyországból hozott csokis dobozt, mint a mentőövet. Ha menekülni akar innen, most még megteheti.

Nem kerülte direkt Staceyt, mióta gyermekeik megszülettek, de azt se lehet elmondani, hogy nagyon igyekezett volna bevonni a nőt az életükbe. Ted úgy döntött, hogy Chantallal marad, de ő soha nem tudta kitörölni fejéből a gondolatot, hogy ez a megállapodás ingatag. Stratégiája lényegében annyi volt, hogy ha Staceyt nem kell látnia, akkor nem kell rágondolnia sem.

Stacey otthona szerénynek tűnt, de egy csinos utcában volt, nem messze Chantal és Ted házától. Kényelmes felállás. Talán egy kicsit túlságosan is. De legalább így Tednek könnyű volt beugrania, hogy meglátogassa Elsie-t, amikor csak ideje engedte. Fehérre festett, jó állapotú György-kori sorház. Az ünnepre az ablakokat belülről izzófüzérek díszítették, a bejárati ajtón pedig bársonymasnival megkötött magyalkoszorú lógott. Az ég szürke volt, és a széllökések egy kis havat is hoztak magukkal, ezért a fények már ilyen korán is reménykeltőén világítottak kifelé.

Chantal felsóhajtott. Hát eljött idáig. Ted kérte erre a látogatásra, és ha őszinte magához, Ted elvétve kér tőle bármit. Nagy baj nem lehet abból, ha megkérdezi Staceyt, hogy mi van vele. Vagy mégis?

Kezdett átfázni, így aztán a babakocsit az ajtó közelébe tolta, és becsengetett. Bízott benne, hogy Elsie nem most tölti a délelőtti pihenőjét. Néhány pillanattal később Stacey nyitott ajtót.

– Helló – köszönt, de meggyőzően mosolyognia hozzá nem nagyon sikerült. Erőltetett, merev volt ez a mosoly. – Kerülj beljebb. A babakocsi elfér a hallban.

Chantal óvatosan betolta a kocsit. A babakocsi-manőverezési képességei látványosan fejlődtek az utóbbi időben, de néha még mindig úgy érezte, mintha egy emeletes busszal próbálna leparkolni – különösen, ha valaki ilyen merően figyeli. Azt kívánta, bár jött volna inkább kocsival, akkor csak Lana hordozható autósülésével kellene megbirkóznia. De a gyaloglás elvileg az egészséges életmód része. Legtöbbször nem tart tovább néhány napnál a nekibuzdulása, megadja magát a kimerültségnek, és az ülésfűtéssel felszerelt meleg kocsi kényelmének. Táskája tetején helyezte biztonságba a csokoládésdobozt. Ha nem jól sül el a dolog, még megtarthatja a csokit.

Stacey összefont karral, védekező pózban állt. Chantalon átfutott, hogy mi a fenét keres ő itt? Hogyhogy Ted rá tudta venni, hogy eljöjjön? Szemlátomást nagyon, de nagyon rossz ötlet volt. De mit tehetne? Ha már itt van, muszáj lesz végigcsinálni. Nem fordulhat sarkon, és nem eredhet futásnak, hiszen alig lépett át a küszöbön. Ez a nő része az életének, akár akarja, akár nem.

Chantal lopva méregette riválisát. Gyönyörű nő, semmi kétség. És fiatalabb. Stacey legalább tíz évvel ráver, könnyedén. És Chantal elgondolkozott, nem először, hogy vajon Stacey szerelmes-e még a férjébe, és a férje szerelmes-e még Staceybe. Nehezen lehetne felróni Tednek, ha így volna.

– Borzalmas idő van – szólalt meg Stacey, a tipikus brit témával próbálta oldani az egyre kínosabb csendet.

– Be kell vallanom, kezdem megszeretni a havat – felelte Chantal. – Ha nehezen is, de kezdi előhozni bennem az ünnepi hangulatot.

– Igen, mindjárt itt a karácsony. – Feszült ez a társalkodás. Kényes órának néznek elébe. Amint lehet, udvariasan elköszön és megy. Egyértelmű, hogy Stacey semmivel nem látja szívesebben, mint amilyen szívesen ő ide jött.

Bár eltelt némi idő, mióta utoljára látta Staceyt, de vele ellentétben Stacey ugyanolyan ragyogó nő, mint akkor volt. Hosszú, barna haja magas lófarokban, arca makulátlanul kisminkelve. Oké, a szeme ugyanolyan karikás, mint Chantalé, de melyik újdonsült kismamának nem ilyen? Lila kasmírpulóvert és szürke nadrágot visel. Drága, ízléses. Ruháit nem borítja bababüfi. Chantal gyorsan végigpillantott magán, hogy megnézze, nála mi a helyzet. Ráadásul úgy tűnt, hogy Stacey rögtön a szülés után visszanyerte eredeti alakját. Chantal azt kívánta, bárcsak a hasleszorító fehérneműjét vette volna fel, bármit, csak nem formátlan melegítőt. Mi a fenéért aggódik Ted? Stacey remekül néz ki. Sőt, még annál is jobban. Ez a nő egyértelműen az ifjú anyák Martha Stewartja.

– Hadd vegyem el a kabátod – szólalt meg Stacey hűvös udvariassággal.

Chantal kibújt nyirkos, hópihés kabátjából, és átnyújtotta Staceynek. Aztán kicsatolta Lanát, és kiemelte a kocsiból.

– Milyen nagy már.

– Igen. Napról napra látni a gyarapodását.

– Hello, Lana – mondta Stacey.

Lana készségesen megragadta a felkínált ujjat, és a szája felé húzta.

Stacey felnevetett.

– Milyen erős!

– Mint az anyja – tréfálkozott Chantal.

Egy kicsit enyhült a légkör attól, hogy közös témára terelődött a szó.

– Most forrt fel a víz – mondta Stacey. – Teát vagy kávét kérsz?

– Teát, ha lehet. Feketén, cukor nélkül.

– Menjetek be a nappaliba. Elsie is bent van. Egy kicsit kába, mert nemrég ébredt fel, de legalább még nem nyűgös.

Így aztán, míg Stacey kiment, hogy elkészítse a teát, Chantal a nappali felé vette útját. Kis helyiség volt, de szépen bútorozva. Barna, süppedős kanapé, gyerekjátékok szanaszét. A kandallóban egy kosárban tobozok voltak, egyenként piros masnival átkötve, a sarokban pedig valódi karácsonyfa állt, édes illatot árasztva, skót kockás dekorációval. A kandallópárkányon néhány karácsonyi üdvözlőlap állt. Chantalnak eszébe jutott, hogy a sajátjait még meg kell írnia, de persze előtte még meg is kéne vennie őket, na de nagyjából minden karácsonnyal kapcsolatos dologgal így állt. A Lana szobájának díszítésére tett erőfeszítéseinél egyelőre nem jutott tovább. Idővel talán megkéri majd Jacobot, hogy segítsen.

De ami a fő, kis székében csendesen nézelődve ott ült Elsie. A kislány, akinek a révén kapcsolatba került ezzel a nővel, csinos karácsonyi ruhácskát és piros harisnyát viselt. Chantalnak elakadt a lélegzete. A gyerek egy az egyben úgy nézett ki, mint Ted – egy igazi minién, ha létezhet ilyen. Ted apasága itt nem volt kérdéses, az biztos.

– Szia, Elsie – szólt hozzá Chantal, és letérdelt a kisszék elé a földre. – Ez itt Lana. Ő a féltestvéred.

A csecsemő elégedetten gurgulázott.

Stacey visszajött egy tálcával, amin két csésze és egy üveg volt.

– Egy percen belül enni kér — mondta Stacey, ahogy letette a tálcát egy asztalkára. – Azon vagyok meglepve, hogy miért nem ordít már most torkaszakadtából.

Chantal nem igazán értette, hogy Ted mi miatt aggódott; úgy látszott, Stacey tökéletesen ura a helyzetnek. A ház makulátlan volt, ő nemkülönben.

– Foglalj helyet.

Lanával kényelmesen elhelyezkedtek a kanapén.

– Nagyon szép lakásod van.

– Köszönöm. – Stacey odanyújtott Chantalnak egy csésze teát, és egy tányéron két csokoládés kekszet tett le mellé, aztán leült vele szemben egy székre, csak a szélére, nyársat nyelten.

– Mivel kapcsolatban akartál velem beszélni? – kérdezte Stacey, miközben belekortyolt a teájába.

– Öö… – Hű. Ez így kissé kínos volt. Feltételezte, hogy Ted Staceynek is szólt, hogy aggódott miatta. De ezek szerint nem. – Nem is tudom, mit mondjak – vallotta be.

Stacey türelmesen várta, hogy elmagyarázza.

– Én… öööö… azt hiszem, Ted aggódott – kezdte Chantal.

– Aggódott? – Stacey felvonta egyik tökéletesen formázott szemöldökét. Chantal már nem is emlékezett, mikor szedte ki utoljára a sajátját. – Mi miatt?

– Miattad – bökte ki kereken. Semmi értelme köntörfalazni. Stacey tudhatja, hogy ez nem közönséges társasági látogatás.

Stacey csodálkozva felkacagott.

– Miattam?

– Úgy érezte, esetleg szükséged lenne egy barátra. Valakire, aki meghallgat. Akinek a vállán ki tudod sírni magad.

A lány üres tekintettel meredt rá.

– Valószínűleg teljesen félreértette a helyzetet – Chantal könnyedén legyintett. – Tudod, milyenek a férfiak. Ha valamit félre lehet érteni, akkor azt nekik sikerül is. – Meg fogja *ölni* Tedet, ha hazaér. Milyen helyzetbe hozta. Ha valami kínos volt, hát ez. A csokis keksszel próbálta elütni a témát. – Ez nagyon finom.

– Szívesen mondanám, hogy én sütöttem – felelte Stacey. – De boltban vettem.

– Nézd – mondta Chantal. – Egyikünk számára sem könnyű ez most. Én felteszem a kezem, és bevallom, hogy tévedtem. Megiszom a teámat, és nem zavarok tovább.

Stacey bólintott. Arckifejezése nem árult el semmit a gondolataiból.

– Azt hiszem, ez lesz a legjobb.

Rendben, gondolta Chantal. Azt mondta Tednek, hogy megpróbálja, de kudarcot vallott. Szóba se jöhet, hogy még egyszer beleavatkozzon valaki más életébe.

Nadia sietett Autumn lakására, hogy barátnője ne maradjon túl sokáig egyedül azután, hogy Lucy elindult a Csokoládé Mennyországba. A délelőttöt azzal töltötték, hogy a konyhaasztalnál ültek egymással szemben, beszélgettek és kávét ittak, és Autumn sokkal nyugodtabbnak tűnt az éjszakai alvás után. Aztán együtt elhozták Lewist az óvodából. A szürke és havas reggel után a nap végre kikukucskált a felhők közül, és az ég halvány téli kék színű lett.

– Gyorsan be kéne ugranom a munkahelyemre, aztán elmegyünk a parkba egy órára, mielőtt dolgozni mész – mondta Autumn.

– Ez még inkább csak amolyan próbaüzem. Még nem kaptam meg a munkát – emlékeztette barátnőjét.

– Biztosra mehetsz – nyugtatta meg Autumn. – Aggodalomra semmi ok.

Autumn nem tudta, milyen feszült Nadia kapcsolata a sógorával, és nem ez volt a megfelelő pillanat arra, hogy Nadia megvallja félelmeit. Nadia szurkolt, hogy így sok év után már más legyen a helyzet.

– Remélem, neked van igazad.

– Majd hazaviszem Lewist, ha végeztünk a parkban. Szerintem egy nagy kirakósverseny vár ránk otthon. – Lewisra

nézett megerősítésért, és a kisfiú lelkesen bólogatott. – Esetleg elkezdjek főzni valamit vacsorára?

– Angyal vagy – mondta Nadia. – Lucy hívott, és megígértem, hogy majd hazafelé beugrunk a Csokoládé Mennyországba. – Lewis arca felragyogott. Mindig kapott kényeztető kis finomságokat, amikor anyja magával vitte. – A hűtőben van csirke. Épp curryt akartam csinálni. Nem ügy. A tűzhely mellett van egy üveg jalfrezi szósz.

– Kezdtem zavarba jönni… – Autumn arcán látszott a megkönnyebbülés.

– Ha berakod az elektromos fazékba, akkor ott elrotyog magában lassú tűzön, amíg elmegyünk a Csokoládé Mennyországba. Vacsorázz velünk ma este. Nem szeretném, ha hazamennél abba az üres lakásba.

– Köszönöm, nagyon szívesen maradok.

Nadia lehajolt, hogy megpuszilja Lewist.

– Fogadj szót Autumn néninek. Később találkozunk.

Kisfia letörölte arcáról a puszit, és Nadia elmosolyodott belül. Abban bízott, hogy Lewis úgy tizenöt éves koráig tűrni fogja anyja nyílt érzelmességét, de a jelek szerint jóval hamarabb jár le ez a korszak. A munkába állás legnehezebb része, hogy másokra kell hagynia Lewist. Minden dolgozó anya ezzel küzd, neki is meg kell tanulnia kezelni a dolgot.

– Ideje indulnom. A boltnál találkozom a nővéremmel. Majd megmutatja, hogy mi a feladat, és meglátjuk, hogy tetszik-e. Aztán Tarak kezében a döntés, hogy maradhatok-e. – Alig néhány megállónyira volt az Aldgate East metróállomás, de nem akart elkésni. Ha megkapja a munkát, akkor rendszeresen ezen az útvonalon kell majd ingáznia.

– Sok szerencsét. – Autumn szorosan átölelte. – Remélem, minden jól fog menni. És köszönöm, hogy velem voltál tegnap este meg ma reggel.

– Nem tudtalak volna egyedül hagyni. Ez mind része a gyász folyamatának. Pontosan tudom, hogy min mész keresztül. *Fogod* még magadat úgy érezni, mint régen, ígérem. De ezt nem lehet siettetni.

– Tudom.

– Akkor később találkozunk.

Nadia elindult kettejüktől a metró felé, és közben hátraintegetett. A szíve szakad meg, hogy Lewist itt kell hagynia, noha láthatóan jól elvan Autumn pótanya társaságában. Talán ez is fáj egy kicsit. Szerencse, hogy Autumn kiváló érzékkel bánik a kisfiával. Anyaságra termett: Nadia nem először tűnődött el azon, hogy vajon Autumn nem szeretne-e már saját családot alapítani, amint csak lehet.

Nem sokkal később már a Brick Lane-en haladt felfelé, sógora boltja irányába. Ha egész üzletlánca van már, talán nem fognak túl sűrűn találkozni. Nadia őszintén remélte, hogy így lesz, mert nagyon szeretett volna újra minél több időt Anitával tölteni.

Az üzlet, amikor megpillantotta, nagyjából úgy nézett ki, ahogy sokéves emlékeiben. Egy enyhén lepukkant bár és egy viszonylag újnak tűnő pékség vette közre. Dísztelen fekete-fehér feliratos frontja volt, meglehetősen jellegtelen kirakatában két próbababa állt silány miniszoknyában és ujjatlan pólóban. A kirakatban lenn női táskák és cipők hevertek igencsak összevissza. Nem volt épp vonzó az elrendezés, és Nadia elcsodálkozott, hogy vajon Anita miért nem próbált legalább kicsit csinosítani rajta. Habozni kezdett, hogy igazából szívesen dolgozna-e itt. Meglehetősen gyenge minőségű, lehangoló a kínálat. A TD Fashions nem igazán kelhet versenyre a Harvey Nicks birodalommal.

Amint belépett az ajtón, Anita odaszaladt hozzá, és melegen átölelte.

– Már attól féltem, hogy meggondoltad magad.

– Nem, dehogyis.

– Úgy kellett visszafognom magam, hogy ne bombázzalak SMS-ekkel.

Nadia nevetett. Jó érzés, hogy valakinek szüksége van rá.

– Imádni fogod – áradozott Anita. – Vannak törzsvevőink, és egyik-másik hölgy hihetetlen egyéniség.

– És Tarak áldását adja?

Abban a pillanatban lépett sógora a gyöngysor függönyön át az üzletbe.

– Hát persze, Nadia – felelte széles mosollyal. – Nagyon örülök, hogy ennyi idő után újra látlak. Jó, hogy visszatértél a családba.

Erről még messze nincs szó, szülei továbbra sem hajlandók tudomást venni róla, de kezdetnek nem rossz, és a fogadtatás sokkal melegebb, mint amire számított. Talán mégis megnyugodhat, és még élvezni is fogja ezt.

Mindkettejükre rámosolygott.

– Hát, most hogy már itt vagyok, mivel tegyem magam hasznossá?

– Rábízlak Anita értő gondoskodására – mondta Tarak. – Át kell mennem egy másik üzletbe. Nemsokára új áru érkezik. Azt átnézhetnétek és beárazhatnátok.

– Hazajössz ma este vacsorára, Tarak? – kérdezte Anita.

– Majd küldök egy SMS-t. Lehet, hogy lesz egy késő esti tárgyalásom – felelte a férje. – Jó volt újra látni téged, Nadia.

Nadia a sógora búcsúzó mosolyában hiába keresett gúnyt vagy negédességet. Talán finomabb ember lett Tarak az idők folyamán. Bár úgy lenne.

Amikor épp nem volt vevő az üzletben, a nyugodtabb időszakokban Anita megmutatta, hogy működik a kassza, nem volt ördöngösség. Aztán megérkezett az áru, és amikor kipakolták, ketten együtt átválogatták a ruhasorokat, és

felcímkézték őket. Mind a legújabb divat szerint készültek, de olcsó kivitelben, néhány mosást talán kibírnak. Manapság ezt keresik a vevők – legyen minden eldobható. Bár Tarak jó ízlését dicsérte néhány szép egybeszabott ruha, néhány egyedi kiegészítő megfizethető áron.

– Ha benne vagy, felpucolhatnánk egy kicsit a kirakatot is – vetette fel Nadia. Alig várta, hogy munkába vehesse egy kis ablakmosóval meg egy portörlővel.

– Még soha nem csináltam ilyet – vallotta be Anita. – De megpróbálhatjuk. Megkérdezzem előtte Tarakot?

– Inkább lepjük meg vele. Ha nem tetszik neki, akkor majd visszacsináljuk. Nálad a döntés.

Nővére egyetértően bólintott.

– Oké, próbáljuk meg. Van valami ötleted?

– Rengeteg!

Anita elnevette magát, hogy húga szeme így felcsillant.

Így hát kipakolták a próbababákat, meg a kupacban álló táskákat és poros cipőket. Nadia lerúgta a cipőjét, bemászott a kirakatba, és dologhoz látott a portörlővel meg az ablaktisztító sprayvel, ténykedését jó néhány arra haladó teherautó-sofőr hangos füttyel jutalmazta.

Anitával karácsonyi színeket választottak a legfrissebb áruból, és a próbababákat új, karácsonyi ruhákba öltöztették. Nadia talált a raktárban némi fehér kartonpapírt, és a Google-fordítót igénybe véve mindenféle nyelven karácsonyi üdvözleteket írt rájuk legszebb kézírásával – *joyeux Noël, feliz Navidad, Честита Коледа, Boldog karácsonyt.* Volt néhány használt fehér doboz is a raktárban, ezekbe rendezte a tőle telhető legmagasabb művészi színvonalon a táskákat és a cipőket. Odabigy-gyesztette a karácsonyi üdvözleteket, míg Anita kiszaladt az utca végi „Minden 1 £” olcsó boltba, és vett egy adag piros csillogó angyalhajat, meg néhány díszt, amivel teljes lett az alkotásuk.

Miközben dolgoztak, arra is találtak időt, hogy megosszák egymással a családra és a közös barátokra vonatkozó pletykákat, és Nadia rájött, hogy mennyire jó érzés újra együtt lenni a nővérével. Itt még jól is szórakozhatnak, és az üzlet felvirágoztatására is bőven van lehetőség. Egyértelmű volt, hogy Tarak nem strapálja magát, pedig rengeteg a kiaknázatlan lehetőség. Akár még csajos estéket is rendezhetnek, bevonhatnak valakit, aki manikűrt vagy hajhosszabbítást csinál. Még a Csokoládé Mennyországgal közösen is rendezhetnének valamit. Egy csokis-shoppingolós estét. Maga az üzlet ugyan elég leharcolt, de nem kerülne sokba a kipofozása, és a Brick Lane elsőrangú környék. Nadia egész izgatott lett a sok lehetőségtől.

– Azta! – szólalt meg Anita, amikor elkészültek. – Ez valami mesésen néz ki. Tarak nagyon fog örülni.

Nadia hátralépett, és megszemlélte a munkáját. Tényleg remek. Csak abban bízott, hogy Anitának igaza lesz, és Taraknak is tetszeni fog, mert hirtelen minden porcikájával azt kívánta, hogy beváljon ez az állás.

Autumn és Lewis is metróra szállt, de ellentétes irányba. Addison mostanra már visszaért a konferenciájáról, de egyenesen a Stolford Központba ment dolgozni. Új munkaköre hihetetlen mértékben lefoglalta. Autumn nem hívta fel, és Addison sem kereste őt. Vajon hiányzott neki Addison, míg nem volt itthon? Autumn meg nem mondta volna. Éppenséggel *szüksége* lett volna Addisonra. De ez egy egészen más történet.

A központ egy régi iskolaépületben kapott helyet, és egy vagyont lehetett volna költeni a rendbehozatalára. Számos ablak meg volt repedve, az ereszcsatornák kilyukadtak, a bojler az utolsókat rúgta. De bent még így is nyugodt, otthonos hangulat uralkodott, korlátlanul lehetett ingyen kávéhoz és süteményhez jutni; klienseik egy része hajléktalan volt, és örömmel vett mindenfajta szíveslátást.

Mióta megnyirbálták a költségvetésüket, Autumn már csak szórványosan dolgozott, hetente legfeljebb három délután. Kevesellte, tudta, hogy valamit kezdenie kéne a fennmaradó idejével. Viszont éppen nagyon jól jött, hogy tudott vigyázni Nadia helyett Lewisra, mindig örömmel töltötte a kisfiúval az idejét. Azonban az apja és az anyja pénzén volt kénytelen élni, amit nagyon nehezen viselt. Közel harmincévesen itt az ideje – nagyon is –, hogy a saját lábára álljon. Addison is többször ráolvasta már.

Lehet, hogy ez a gond köztük. Lehet, *tényleg* túlságosan különböznek. Addisonnak van élettapasztalata; családja a Karibi-szigetekről települt Angliába, amikor ő még kisfiú volt. Nem volt semmijük, és London egyik legrosszabb negyedében éltek. Autumn családja viszont öröklött vagyonnal rendelkezett. Nagyszülei London közelében örököltek egy hatalmas birtokot, szülei pedig mindketten vezető ügyvédek voltak. Addison saját erejéből küzdötte feljebb magát, és családjában ő volt az első, aki diplomát szerzett. Rendkívüli ambíció hajtotta, Autumn-nak viszont soha semmiért nem kellett megdolgoznia. Nem mert rossz ember, csak mert szerencsés. Kapcsolatuk során egyre inkább úgy érezte Autumn, hogy Addison rossz néven veszi az ő jómódú, kiváltságos családi hátterét. És nem csak ő.

Lewisszal kézen fogva mentek a folyosón.

– Itt dolgozol, Autumn néni?

– Igen, kis szívem. – Bár ő se tudta, hogy vajon még meddig. Nagyon szeretett itt lenni, és azt kívánta, bárcsak teljes állásban csinálhatná ezt. A gyerekek, akik betévedtek hozzájuk, általában leginkább egy kis szeretetre és odafigyelésre voltak kiéhezve, és hogy legyen valaki, akivel beszélgetni tudnak. Szinte mindegy volt, hogy mutattak-e akár valódi érdeklődést, akár bármiféle érzéket az üvegfestéshez. Ha csak játszadoztak az üveggel, Autumn oda tudott ülni melléjük egy kicsit beszélgetni. Míg járt a kezük, könnyebben beszéltek a nehézségeikről is. Ez pedig semmiképp sem lebecsülendő szempont.

Addison irodájához érve benézett az ajtón, és nem volt nagyon meglepve, amikor azt látta, hogy Addison az íróasztalra támaszkodva épp egy kollégájával beszélget.

– Szia – szólt be Autumn óvatosan. – Csak azért jöttem, hogy köszönjek. Visszajöhetek később is, ha dolgod van.

– Gyere csak – felelte Addison –, épp végeztünk.

A nő nemrég óta dolgozott a központban, leginkább a pénzügyi területtel foglalkozott. Bemutatták már Autumn-nak, de nem emlékezett a nevére.

– Akkor majd látjuk egymást – mondta a nő, és kiment az irodából, miközben Autumn-ra mosolygott.

– Mi is a neve?

– Monica Desmond. Ő az, aki a kasszánkat felügyeli mostanában. – Addison elismerő arccal biccentett utána. – Nem is akárhogyan.

– Hmm. Esetleg rábeszélhetnéd, hogy foglalkoztasson a hét több napján.

Addison megvonta a vállát.

– Tudod, hogy van ez.

Autumn nagyon is jól tudta. A drogosok számára tartott kézműves foglalkozás soha nem lesz prioritás. A költségvetési megszorítások ellenére a közelmúltban utcaitánc- és zenekurzusokat vezettek be, amik nagyságrendekkel népszerűbbek.

– Hogy sikerült a konferencia?

– Remekül. – Addison kidüllesztette a mellét. – Nagyon jó visszhangja volt az előadásomnak.

– Remek. Menjünk át a kézművesterembe. Akartam adni Lewisnak egy kis színes papírt, hogy eljátsszon vele egy ideig. Addig el tudod mesélni, hogy mi volt.

Addison mintha nemet akart volna mondani, de aztán elrendezett az asztalán néhány papírt, és mégis Autumn-mal tartott. Mentek egymás mellett a folyosón. Autumn rádöbbent, hogy Addison a kezét sem fogta meg, és nem mutat különösebb örömet a láttán, de persze amikor dolgozik, gyakran nem figyel másra. Ettől a gondolattól Autumn még nagyobb ürességet érzett belül.

Amikor elértek a kézművesteremhez – Autumn felségterületére –, leültette Lewist egy ceruzával és néhány papírdarabbal.

– Rajzolj nekem egy dinoszauruszt – mondta neki Autumn.

Lewis a ceruza végét rágcsálva elgondolkozott a feladaton.

– Ijesztőt vagy barátságosat?

Autumn összeborzolta a haját.

– Mi lenne, ha mindkettőt rajzolnál?

Addison nekitámaszkodott a munkapadnak. Magas volt, jóképű, és csokoládébarna szemétől még mindig megdobbant Autumn szíve.

– Hiányoztál – mondta Addisonnak. De miközben kimondta, maga is kételkedett, hogy vajon tényleg igaz-e.

– Te is nekem – vallotta meg a férfi. – Mit csináltál tegnap este?

Autumn nem akarta elmondani Addisonnak, hogy mi történt, de hazudni se akart neki. Kicsit messzebb lépett Lewistól, és lehalkította a hangját, hogy a kisfiú ne hallja, miről beszélnek.

– Chantal kislányára vigyáztam, míg elmentek Teddel vacsorázni. Aztán később átmentem Rich lakására.

Addison szeme felakadt, de Autumn úgy tett, mintha nem venné észre.

– Közel akartam lenni hozzá.

– Egy üres lakásban? – kérdezte Addison.

– Azt hittem, jobb lesz ettől, de nem.

– Képes leszel valaha elengedni?

– Ő volt az egyetlen testvérem. A legközelebbi rokonom. – Erezte, hogy a sírás kerülgeti. Miért van, hogy a lányok mindig mellé állnak, de a férfi, akit szeret, képtelen volt egyetlen együttérző szót szólni?

– Ide nézz! – szólt Lewis a terem másik végéből. Magasra tartotta a két dinoszauruszt, amit rajzolt.

– A mindenit! – mondta Autumn remegő hangon. – De ügyes vagy!

– Vissza kell mennem dolgozni – szólt közbe Addison, aki megragadta az alkalmat, hogy lelépjen. – Millió beszámolót kell még megírnom a konferenciáról.

Lehet, hogy a problémához ez is hozzátartozott. Addisont mostanában annyira lekötötte az adminisztráció, a sok tárgyalás meg bizottsági ülés, hogy állandóan kimerült, frusztrált. Talán már nem is látja a célt, amiért igazából küzdenek itt. Hogy segítsenek a drogosokon. Segítsenek olyan embereken, mint Richard, még idejében.

– Este majd felugróm hozzád.

– Elígérkeztem Nadiához és Lewishoz vacsorára – mondta Autumn. – Nem hiszem, hogy tíz előtt otthon leszek.

Addisonról lerítt a bosszúság.

Autumn megingott. Ha mindketten ilyen makacsok, sosem vergődnek zöld ágra.

– Felhívom Nadiát, és lemondom.

– Ne fáradj – válaszolta hűvösen Addison. – El tudom magam foglalni mással. Te csak élvezd a vacsorádat. Majd találkozunk holnap vagy valamikor.

Autumn mélyet sóhajtott magában a távozó Addison után nézve. Szerelmes ebbe a férfiba. Ebben egészen biztos. Csak mostanában néha rosszul bírja.

Chantal kiitta a teáját. Alig várta, hogy indulhasson. Az nem kifejezés, hogy kínos az egész helyzet. Maga sem tudja, mit várt ettől a találkozástól, talán abban bízott, hogy legalább a kislányok kedvéért megpróbálják elviselni egymást. Most viszont nagyon úgy látszik, hogy erre semmi esély. Sok év feszengés vár rájuk. Pazar.

– Köszönöm – mondta udvariasan. – Nagyon finom volt. – Felállt, hogy elköszönjön. – Ó, mielőtt mennék, tessék, egy kis csokoládé. – Benyúlt a táskájába, örült, hogy biztonságosabb témára válthat. – A kedvenc helyemről. Fogadd el. Mint afféle békejobbot.

Chantal átnyújtotta a dobozt, és Stacey udvariasan elvette.

– Köszönöm, igazán nagyon kedves tőled – felelte mesterkélten. Aztán Stacey a címkére pillantott. – Ó, a Csokoládé Mennyországot nagyon szeretem. Nem jutok el túl sokszor, különösen mostanában, de korábban jó néhányszor jártam ott.

– Tényleg? Nekem a kedvenc helyem. Lelki otthonom. Most pont Lucy barátnőm vezeti, amíg a tulajok külföldön vannak.

– Micsoda állás – nézett Stacey vágyakozó pillantással a csokoládékra, aztán aggódó arccal Chantalra. – Ne bontsuk fel most azonnal?

– Szeretnéd, ha maradnék még? – kérdezte Chantal.

– Igen. – Stacey megkockáztatott egy szívélyesebb mosolyt. – Ha van kedved.

Stacey felszakította a fedelet, és a gyönyörűségtől szinte elakadt a lélegzete. – Mennyei! – Chantalhoz lépett, és odanyújtotta neki a dobozt. – Te kezded.

– Nem, nem, nem – mondta Chantal. – A tiéd.

Erre Stacey kivett egy darabot, aztán átadta a dobozt Chantalnak. Ő elvett egy bonbont, rá se pillantva a választékra, amit Lucy a dobozba pakolt. Úgy ismerte ezeket a csokikat, mint a tenyerét.

– A csokoládé a legjobb barátom újabban – közölte Stacey, kiélvezve minden falatot. – Eszméletlen finom.

Chantal nevetett.

– Kellenek-e férfiak az életünkbe, ha itt vannak nekünk ezek a rosszfiúk?

Néhány perc és megtört köztük a jég Chantal vette a bátorságot, hogy kirukkoljon a farbával:

– Hadd mondjak kicsit többet arról, hogy miért jöttem. – Nagy levegőt vett. – Nehezen jön a számra, mert nem vagyok meggyőződve arról, hogy helyes belefolynom, de Ted így akarja.

Staceyt mintha kígyó marta volna meg.

– Tényleg aggódik miattad – folytatta Chantal, összeszedve minden bátorságát. – És tudod, milyen Ted, soha nem vesz észre semmit. – Próbált újra nevetni, de ezúttal Stacey nem volt partner. Chantalnak kiszáradt a szája:

– Azt hiszem, amiatt aggódik, hogy nincsenek barátaid, nincs itt a családod, akik segíthetnének. Nagyon nehéz lehet így. Kell a baráti kör mindenkinek.

Stacey hangja elkomolyodott.

– Jól vagyok – mondta mereven. – Tényleg. Minden a legnagyobb rendben.

Összeszorította a száját, de Chantal észrevette, hogy a szemébe könnyek gyűlnek.

– Ez nagyon nehéz időszak – mondta halkan Chantal.

– Egy újszülött hihetetlenül próbára teszi az embert. Ha valaki átérzi a helyzetet, az én vagyok. Rajongok Lanáért, de ötpercenként ingadozik a hangulatom az ekszt̀ázis és a kétségbeesés között. Vannak napok, amikor alig vonszolom magam, és bármit csinálok, Lana csak sír. – Chantal megvonta a vállát. – A világért sem cserélnék senkivel, de nem hittem volna, hogy ennyire nehéz lesz. – Stacey hallgatott. Sok szempontból egyszerűbb lenne most felállni és elmenni, lerázni az egészet, hogy nem az ő problémája, de a jövőjük már összefonódott. Óhatatlanul. – Nem tudjuk a múltat meg nem történtté tenni, de próbálhatjuk a jövőt kicsit egyszerűsíteni – folytatta Chantal. – Akár tetszik, akár nem, egymás életének részei vagyunk. Ezzel az erővel akár őszinték is lehetünk egymással. Ha azt szeretnéd, hogy törődjek a magam dolgával, és menjek innen, akkor csak szólj, hogy sipirc, és már itt sem vagyok. De ha segítség kell bármiben, akkor, ha tudok, segítek. Ámbár, mi tagadás, úgy látom, nagyon jól csinálod a dolgokat.

Stacey felszegte a fejét.

– Nincs szükségem segítségre.

Chantal intett.

– Akkor már itt sem vagyok. – Hihetetlenül béna ezekben a dolgokban. Lucy annyival ügyesebb lett volna. De minél gyorsabban felpakolja Lanát és az összes holmiját, és elköszön, annál jobb lesz mindkettőjüknek. – Remélem, azért civilizáltan tudunk majd beszélni egymással, amikor az útjaink keresztezik egymást, mert ez elkerülhetetlen. Remélem, hogy a lányaink jó barátok lesznek, de ígérem, hogy én többet nem avatkozom az életedbe.

Erre Stacey minden előjel nélkül hirtelen sírásban tört ki. Tenyerébe temette az arcát, és szívszaggatóan zokogott.

Chantal egy pillanatra megdermedt. Ez aztán a váratlan fordulat. Összeszedte magát, odament, és átölelte a síró nőt.

– Hé – súgta halkan. – Ennyire nem lehet rossz a helyzet.

Stacey erre még jobban zokogott.

Chantal megpaskolta a hátát.

– Mit tehetek érted? – suttogta. – Hogy segíthetnék?

– Tednek igaza van – szipogta Stacey. – Nincs senkim. A családom szanaszét a világ minden táján. Anyu és Apu fent Skóciában, és még mindketten aktívan dolgoznak. A bátyám meg a nővérem Amerikában, még nem is látták Elsie-t. Az összes barátnőm az üzleti szférában nyomul, és nem érdeklik őket a csecsemők. Amikor Elsie megszületett, mind eljöttek látogatóba, hoztak egy csomó nevetségesen drága és teljesen használhatatlan ajándékot, aztán rögtön el is tűntek.

– Nem csoda, hogy nehezen bírod.

Staceynek újra potyogni kezdtek a könnyei.

– Még soha nem éreztem magam ennyire egyedül.

Egyikük sem hozta szóba, hogy Stacey gyermekének apja ráadásul egy másik nővel él együtt. Chantal őszintén megsajnálta Staceyt.

Odanyújtotta Staceynek a teáscsészét.

– Tessék. Igyál egy kicsit.

Stacey hálásan elfogadta.

– Bár egy dupla brandy még jobb lenne.

– Nem rossz gondolat, de attól teljesen kikészülnék – sóhajtott elgyötörten Stacey. – Egész éjjel fent voltam – vallotta be könnyek között. – Látnod kellett volna, hogy nézett ki a ház tegnap. Amikor Ted azt mondta, hogy át akarsz jönni, fennmaradtam, és hajnali háromig takarítottam. – A nevetése úgy hangzott szinte, mintha kicsit megtébolyodott volna. – Aztán

négyig vasaltam. Akkora elmaradásom volt, mint a Mount Everest.

– Te szamár – korholta Chantal.

– Tudom. Aztán hajat mostam, és kisminkeltem magam, hogy ne lásd, hogyan szoktam kinézni. Egy órát aludtam a széken ülve, nehogy elmaszatoljam. – Próbálta visszatartani a könnyeket, melyek a szempilláiról potyogtak csendben. – Úgy érzem, mintha el se mentem volna itthonról, mióta Elsie megszületett.

Chantal a homlokát ráncolta. Be kellett vallania, hogy korábban vetélytársat látott ebben a nőben, de most már sokkalta inkább sajnálta. Könnyen lehetne ő is ugyanebben a helyzetben.

– Egy sokmillió fontos pénzügyi osztályt vezettem, az ég szerelmére – mondta Stacey. – De egy csecsemővel képtelen vagyok megbirkózni. Nagyon szeretem Elsie-t, de attól még rettentő nehéz. Próbáltam erős maradni, de egyszerűen nem bírom tovább.

– Tudom – nyugtatta Chantal. – Tudom.

– Tényleg? Ted úgy beszél rólad, mint egy fenoménról. Hogy csinálod, Chantal?

– Ez komoly? – Chantal hangosan felnevetett. – O, inkább ne menjünk bele.

Stacey minden kétségbeesése ellenére is elmosolyodott.

– Hamarabb kellett volna szólnom, hogy jövök, vagy esetleg csak úgy próbaképpen be kellett volna ugranom. De, hogy őszinte legyek, a gondolattól is rettegtem, hogy találkoznunk kell.

– Az sokkal rosszabb lett volna – vallotta be Stacey. – Így legalább a lakás végre ki van takarítva.

Ezen mindketten elnevették magukat.

Chantal megfogta Stacey kezét.

– Milyen szamarak vagyunk.

– Köszönöm, hogy eljöttél, Chantal. Tudom, hogy elég kényes a helyzet, de sokat jelent ez nekem.

– Bár jöttem volna hamarabb. Bevallom, hogy próbáltalak inkább elkerülni. – Chantal bocsánatkérő grimaszt vágott. – Legalább a gyerekeink kedvéért barátkoznunk kéne.

Stacey lenyelte a könnyeit.

– Nagyon örülnék neki.

– Akkor ebben megegyeztünk. – Chantal is megkönnyebbült. – Barátok leszünk?

– Barátok – helyeselt Stacey.

– Most viszont két dolog közül választhatunk. Vagy elmész és alszol egy jót, amíg én vigyázok helyetted erre a tündéri kis manóra. Vagy belebújhatsz a kabátodba, és elsétálunk a Csokoládé Mennyországhoz, ahol kitalálunk valami haditervet.

– Azt már megtanultam, hogyan kell alvás nélkül üzemelni, szóval egy-két órán már nem múlik semmi – felelte Stacey, miközben letörölte könnyeit és mosolyogni igyekezett. – Az viszont nagyon rám férne, hogy kilépjek a házból. Szóval csokoládé és haditerv, ha lehet.

Chantal megszorította a kezét.

– Van egy pár fantasztikus barátnőm a Csokoládé Mennyországban, Stacey, és szerintem tökéletesen passzolni fogsz közénk.

Autumn és Lewis még időzött kicsit a központban, aztán elsétáltak a parkba. A nap magasan járt az égen, és halványan sütött. Nem sok meleget adott, de azért jó volt látni és érezni.

A csípős időjárás szokás szerint nem zavarta Lewist, és amint elérték a park kapuját, már el is száguldott a hinták felé. A hintánál újra ott volt a kislányával, Florence-szal a kedves férfi, akivel a közelmúltban találkoztak, Miles Stratford. Autumn máris jobb kedvre derült, ahogy meglátta őket.

Lewis nyílegyenesen Florence felé tartott, és Autumn is utánaballagott.

– Hahó – köszönt oda Miles. – Már azt hittük, egyedül leszünk ma. Ebben az időjárásban csak a legelszántabb lelkek merészkednek ki a szabadba.

– Nem hinném, hogy a négyéves kisfiúk egyáltalán érzik a hideget – felelte Autumn. – Folytonos küzdelem rávenni Lewist, hogy tartsa magán a kabátját.

– Hát lehet, hogy agg koromra elpuhultam – mondta erre a férfi. – Én majd megfagyok.

– Én is.

– Mit szólna, ha gyorsan körbefutnánk velük a játszótéren, aztán becsalogatnánk őket a kávézóba valami nyalánkság ígéretével? Soha rá nem jönnek, hogy behúztuk őket a csőbe.

Autumn felragyogott.

– Jó ötlet. Addig használjuk ki őket, amíg lehet.

Szépen meghintáztatták a gyerekeket, ahogy illik, aztán végigcsinálták a kötelező kört, minden egyes játéknál legalább futólag elidőzve. Mindennel megvoltak kevesebb mint félóra alatt.

– Remek munka – mondta Miles a kávézó felé menet. – Ügyesen bánik a gyerekekkel. Soha nem vágyott saját gyerekre?

A kérdés szíven ütötte Autumn-ot.

– Bocsánat – mondta erre a férfi. – *Nagyon* tapintatlan kérdés volt.

Autumn megvonta a vállát.

– Semmi gond.

Alig néhányan voltak a kávézóban, találtak asztalt az ablak mellett, ahonnan a tóra nyílt a kilátás. Nyáron lehetett csónakot bérelni, és biztos jó lenne Lewisszal körbeevezni a tavat. Miles és Florence is velük tarthatna, Miles evezhetne. Autumn rádöbbent, hogy elszaladt vele a ló, és belepirult.

Miles lehúzta fejéről a sísapkát, és előbukkant alóla kócos gesztenyeszín sörénye. Autumn ellenállt a kísértésnek, hogy megigazítsa. Míg ő elhelyezkedett a gyerekekkel, a férfi egyenesen a pulthoz ment, és néhány perc múlva már ott is volt az italokkal.

– Én fizetek – mondta Autumn, és átnyújtotta a pénzt.

– Igazán nem fontos.

– De szeretnék – erősködött.

A gyerekek nekiláttak a forrócsokoládénak, és mindkettőn hamarosan tejszínhab bajusz díszelgett.

– Nagyon csendes ma – jegyezte meg Miles. – Mintha máshol járna az esze. Minden rendben?

Autumn mélyet sóhajtott, kissé remegve és nagyon fáradtan.

– Nem mintha bármi közöm lenne hozzá – emelte fel Miles a kezét. – Tíz percen belül ez a második tapintatlan kérdés, amit sikerült feltennem. Nyugodtan küldjön el a csudába, ha gondolja.

De valami okból Autumn úgy érezte, hogy szeretné kiönteni a szívét ennek a kedves és barátságos férfinak. Olyasvalakinek tűnt, aki nem rejteget sötét titkokat. Aki mindig nyíltan vállalja, amit gondol.

– Az öcsémről, Richardról van szó – mondta Autumn. – Nemrég halt meg, és újra meg újra letaglóz az egész. Mintha megsoroznák a gyomorszájamat.

– Nagyon sajnálom. Közel állt magához?

– Nagyon. Anyám és apám is él még, de azt hiszem, sokat elárul, hogy mióta Rich elment, alig beszéltem velük.

– Ez szomorú.

– Igen.

– És nincs senkije rajtuk kívül?

– Van pár barátnőm, akikre sok mindenben nagyon erősen támaszkodom. Lucy, Chantal és Nadia. Úgy hívjuk magunkat, hogy a Csokiimádók Klubja. – Így hangosan kimondva egy kicsit ostobán hangzott. – Nagyon összetartunk.

– Hozzátartozója nincs más?

Autumn szája kiszáradt. Soha nem beszélt erről. Az égvilágon senkinek. Még a Csokiimádók Klubjának sem. Tizennégy hosszú év óta őrzi a titkát. Mélyen magába zárja, de mióta Rich elment, ezt a fájdalmat is egyre nehezebb uralni.

Nagy levegőt vett.

– Igazság szerint – mondta –, van egy lányom.

Egész nap annyi dolgom volt a Csokoládé Mennyországban, hogy azt sem tudom, hol áll a fejem. Jó néhány menő karácsonyi újdonságot árulunk, amiket én vezettem be. Van egy nagy, kövér mikulás, egy fehér csokis hóember – különösen ízletes darab –, meg néhány csokoládédísz, tej- és étcsokis erezettel, és még egy csomó ünnepi finomság, melyekre nagy a kereslet. Kezd elkapni minket a karácsonyi hangulat. Alexandra csinált egy szép rénszarvasos csokis muffint, csillogó piros orral, meg mézeskalács csillagokat, cukormázzal és ezüst drazsékkal díszítve. Mesés finomságok. Teljes lendülettel magamra vállaltam az embert próbáló feladatot, hogy piackutatási céllal az összesét végigkóstoljam. Bátran állíthatom, hogy ha így haladunk, Clive és Tristan végleg visszavonulhat Dél-Franciaországba. Én pedig, Lucy Lombard, folytatom a munkát, immár mint állandó üzletvezető és főkóstoló. Szerintem remek terv.

Meghívom magam egy mogyorós latiéra meg egy szelet kávés-diós sütire – ez az ebédem. A napi ötből legalább kettőt ilyenkor eszem meg. A dió egészséges, nem igaz? Bár nem csoda, hogy határozottan gömbölyödöm. Csak remélhetem, hogy az Imádott titokban a molettekre bukik, és szereti a rubensi idomokat. Hmm.

Csak öt percre leülök az egyik ablak melletti asztalhoz szusszanni. Az Imádottnak igaza van; ezt a tempót nem győzöm egyedül. Segítségre van szükségem. Méghozzá gyorsan. Beszélnem kell erről Clive-val és Tristannel. De nem akarom őket zavarni. Szeretném, ha azt gondolhatnák, hogy értem a dolgomat, és elbírok a munkával. Ha őszinte akarok lenni, életemben most először alakítok nagyot valamiben.

Amikor kezd hatni a kávé, és már lazulok, nyílik az ajtó, és belép rajta Chantal, utána pedig egy másik nő babakocsival. Ez csak Stacey lehet.

– Helló – köszön Chantal. – Nehogy felkelj. Úgy látom, rád fér egy kis üldögélés. Időbe telik, mire ezt a kettőt elrendezzük. – A babakocsiban fekvő gyerekek felé bólint.

– Épp ebédelek. – A kávés torta felé biccentek.

– Engem is rá tudnál beszélni egy olyanra – mondja Chantal. – Ez itt Stacey.

Mindjárt gondoltam.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetlek. Érezd otthon magad. – A mellettem levő székre mutatok, és összehúzom magam, hogy odaférjenek az asztalhoz.

– Masszív lélekápolásra van szüksége.

– Akkor a legjobb helyen jártok. A lélekápolás a specialitásunk.

Stacey megkönnyebbülten dől hátra. Vörös a szeme, eléggé kimerült, de attól még elbűvölő nő.

– Örülök, hogy találkoztunk.

Nyújtja a kezét, hogy megrázzam, de én felállók, és inkább megölelem. Olyan vékony, alig érzem a karomban. Ez a nő határozottan igényli, hogy helyre tegyék a csokoládé- és sütiszintjét.

– Lucy vagyok. Ugye láthattalak itt máskor is?

Bólint.

– Voltam már itt párszor. Nagyon klassz hely.

– Köszönöm. – Persze fogalmam se volt, hogy ő *az a bizonyos* Stacey.

– Ennek a nőnek azonnali csokoládéra és kényeztetésre van szüksége – közli Chantal. – Mostanáig egyedül küzdött, de ennek a mai nappal vége.

Stacey láthatólag hálakönnyekben készül kitörni.

Chantal felnyalábolja Lanát a kocsiból és a kezembe adja.

– Vedd le a kabátját, Lucy. Én majd segítek Staceynek.

Szót fogadok, és Lana a szokásos jó kedéllyel tűri ügyetlenkedésemet.

– Ez itt Elsie. – Azzal Chantal feltartja az új babát, hogy megszemlélhessem. – Hát nem elragadó?

– Nagyon szép – helyeslek. És nagyon hasonlít Tedre.

Chantal leülteti Staceyt és Elsie-t, aztán elveszi tőlem

Lanát.

– Nahát akkor – mondom rendkívül katonásan ahhoz képest, hogy legszívesebben visszadőlnék abba a finom kényelmes karosszékbe. – Újra kávészolgálatban vagyok. Mit hozhatok nektek, csajok?

Elsorolják a rendeléseiket, és olyan gyorsan készítem el őket, ahogy csak tudom, hogy minél előbb visszatérhessek a pletykához.

– Segítséget kell neked szereznünk. Méghozzá minél hamarabb – mondja Chantal Staceynek ellentmondást nem tűrően. – Fogok szerezni neked egy takarítónőt. De ez csak a kezdet. Ted majd fizetheti a számlát.

– Szerinted bele fog menni? – Stacey arcán aggodalom látszik.

– Hát persze – feleli Chantal. – Minimális elvárás. Csak szólt volna hamarabb, hogy nincs senkid, aki segíteni tud.

– A családomból mindenki nagyon messze lakik innen – mondja Stacey felém fordulva.

– A finom csokoládé mellett kiváló pótcsaládi szolgáltatást is nyújtunk – mondom neki. – Most már nem vagy magadra utalva.

Abban a pillanatban Autumn is megérkezik Lewis-szal.

– Ő is a mi lányunk.

Mindketten vacognak, és az orruk vörösen fénylik a hidegtől. Felugróm, és eléjük megyek.

– Látszik, hogy csontig fagytatok. Mit kértek inni?

– Lewisnak forrócsokit – mondja Autumn. – Én csak teát kérek, de szeretnénk még egy pár csokis kekszet is. Bár jobb lesz, ha nem áruljuk el a mamának, hogy mennyi csokit ettél ma. Ez maradjon a mi titkunk. – Lewisra kacsint. – És ígérd meg, hogy rendesen fogsz vacsorázni.

– Ígérem, Autumn néni.

– Hogy vagy? – kérdezem halkan Autumn-tól.

– Megvagyok – válaszolja merengve. Aztán a telefonja megpittyen, és megnézi, hogy ki írt. – Nadia. Két perc múlva itt lesz, és karamellás latte formájában érkező táplálékra van szüksége.

– Máris csinálom. – Megfogom Autumn kezét, és odavezetem az asztalhoz. – Gyere, ismerkedj meg Staceyvel – mondom. – Ez pedig itt Elsie.

– Jaj, de édes. Szia, Stacey. – Azzal Autumn és Lewis leül melléjük. – Megölelgethetem?

Elsie-t felé nyújtják, ez a baba kicsit jobban meglepődik, mint Lana.

Egy perccel később befut Nadia is. Megcsap a hideg huzat, mikor nyílik az ajtó, de örömmel látom, hogy Nadia mosolyog.

– Milyen volt az első munkanapod? – kérdezem.

– Nem is ment rosszul. Azt hiszem. Nagyon jó volt végre újra együtt lenni Anitával. Mintha soha nem is vesztünk volna össze. A bolt viszont eléggé leharcolt. Van mit csinosítanom rajta.

– Akkor holnap újra mész?

– Igen – válaszolja, az arca izgatott is, ijedt is. – Megyek. Újra beléptem a munka világába. Rettentően izgulok, de azért örülök is.

– Csak így tovább. – Megölelem. – Tudtam, hogy menni fog. Most gyorsan ülj le a többiekhez. Stacey is csatlakozott hozzánk.

Nadia kérdően vonja fel a szemöldökét.

– Nagyon helyes nőnek tűnik. És barátnők kellenek neki haladéktalanul – foglalom össze a legfontosabbakat.

– Megoldjuk – helyesel Nadia.

– Megkaptam az SMS-rendelésedet. Mindjárt hozom.

Nadia odamegy a lányokhoz, és ledobja a kabátját.

Bemutatkozik Staceynek, aztán megöleli Lewist. A kisfiú az ölébe mászik, ő pedig szorosan magához öleli és megpuszilja, bár a kisfiú minden igyekezetével próbál kibújni.

– Hiányoztál ma.

– Hagyd abba, Mami!

– Jó voltál, amíg dolgoztam?

– Fantasztikusan viselkedett – válaszol Autumn.

Amikor odaviszem nekik az italokat, így szólok:

– Azt hiszem, lassan ki kell alakítanunk egy gyereksarkot, ha további babákat produkálunk.

– Nekem nincsenek további terveim – emeli fel a kezét Chantal. – Bármennyire imádom Lanát, egy is pont elég feladat.

– De az érkezésüket mégiscsak megünnepelhetnénk. – Kiosztom a süteményeket és kekszeket. – Ezzel még adósak vagyunk.

– Jó bármilyen ürüggyel összejönnünk – helyesel Nadia.

– Rendezhetnénk egy közös névadó partit – veti fel Chantal. – Te már szervezkedtél, Stacey?

– Nem – vallja be Stacey. – Egy volt a millió dolog közül, amiről úgy éreztem, beletörik a bicskám.

– Tarthatnátok itt – ajánlom fel. – Alexandra süthetne egy tortát.

– Ez nagyon jól hangzik – mondja Stacey.

– Akkor legyen így. És minél hamarabb – mondja

Chantal. – Vissza kell rángatnunk Clive-ot és Tristant Franciaország vad rengetegeiből. Biztos szívesen megnéznék, hogyan spécizted fel karácsonyra az üzletet.

– Tényleg jó lenne látni őket – helyeselek.

– Mindjárt küldök nekik egy SMS-t, és megkérdezem, hogy készülnek-e egyáltalán haza. – Chantal elővészi a telefonját. – Hetek óta nem beszéltem velük. Csak hazaruccannak az ünnepekre Londonba.

Hirtelen egészen felpezsdülök az ötlettől, aztán eszembe jut, hogy én elvileg Bruges-be készülök a csokoládéfesztiválra egy romantikus hétvége erejéig.

– Ó – mondom. – Sose fogjátok kitalálni, hogy ki volt itt délelőtt.

– Marcus! – kiáltanak fel a lányok kórusban. Még csak nem is tétováznak.

Összeráncolom a homlokomat.

– Honnan tudtátok?

– Mert csakis Marcus hatása, ha így bambulsz – közli Chantal.

– Nem is igaz. – Próbálok kevésbé ostoba képet vágni.

– Jaj, Lucy – mondja Autumn. – Ugye, nem kezded újra Marcusszal?

– Jó volt újra látni. Vagyis, egész jó.

– Akkor mesélj. Most éppen mit akar tőled az a féreg? – kérdezi Chantal.

– Semmit. – Mindannyian kétkedő arcot vágnak. – Tényleg. Csak azért jött, hogy köszönjön, a régi szép idők emlékére.

Erőteljes fejcsóválás.

– Mesélt egy fantasztikus csokoládéfesztiválról, amit Brugesben tartanak. Azt mondta, hogy ha szeretnék elmenni, akkor megszervezi, hogy egy prezentációt vagy valami hasonlót tarthassak.

– Tudtam, hogy van valami hátsó szándéka – mondja Chantal. – De mi köze van Marcusnak a csokoládéfesztiválhoz?

– Be akar fektetni, vagy mi.

– Próbál visszafurakodni az életedbe.

– Nem hiszem. Most már nem. Tudja, hogy vége. Tényleg tudja.

Hitetlenkedő fortyogások.

– Szerintem remek ötlet lenne. Az Imádottal úgyis arról beszéltünk, hogy jó lenne elmenni valahova egy romantikus hétvégére. Az utóbbi időben elhanyagoltam őt az üzlet miatt. Szükségünk van arra, hogy újra elmélyítsük a kapcsolatunkat.

– Úgy érted, szeretnétek a hétvégét vad üzekedéssel tölteni, mint a nyulak – értékeli Chantal.

Inkább meg se hallom, bár nem jár távol az igazságtól.

– Jaj, Lucy – sóhajt Autumn. – Amiben Marcus benne van, az engem aggaszt. Véletlenül nem fog ő is arra járni például?

– Nem! – A gondolattól is felkacagok. – Legalábbis nem hiszem.

– Jól ismered Marcust, Lucy – figyelmeztet Nadia.

– Hányszor vert már át? Azt sem szabad elhinned, amit kérdez.

– Szerintem megváltozott.

Erre mind harsány nevetésben törnek ki.

– De tényleg – erősködöm. – Marcus tanult a hibáiból. Tudja, hogy most már Aidennel vagyok, és ez végleges.

– Remélem, igazad van, drágám – mondja Chantal.

– Miattad őszintén remélem.

– Túlságosan megbízol benne, Lucy – csatlakozik a kórushoz Nadia is.

Néha megdöbbent, mennyire nem hiszik el, hogy képes vagyok ellenállni Marcus vonzerejének. Kétségtelen, hogy a múltban bőven adtam okot erre a vélekedésre. De csak a múltban. Mióta faképnél hagyott az oltárnál, én felnőttem, Marcus szintén. Sokáig voltunk együtt, és jó lenne, ha kapcsolatunk romjaiból legalább egy barátságot meg lehetne menteni. Hát nem ez volna a felnőtt megoldás?

– Légy óvatos – tanácsolja Chantal. – Marcus egy minden hájjal megkent gazember. Nem szeretnénk újra látni, hogy teljesen kivagy miatta.

– Nem is fogjátok látni – nyugtatom meg őket. – Most minden másképp lesz. – És őszintén hiszek is ebben.

– Jó. Akkor már csak egy feladatunk van, mielőtt nekilátunk ennek a csokoládénak – közli Chantal. Felemeli a csészéjét. – Hölgyeim, készen állunk arra, hogy a Csokiimádók Klubja újabb tagot fogadjon?

– Igen! – felelünk kórusban.

– Szeretni és támogatni fogjuk őt jóban-rosszban?

– Igen! – felelünk kórusban.

– Fogunk vele nevetségesen gyakran csokoládét fogyasztani?

– Igen!

– Akkor nincs más hátra, mint hogy ezt mondjam: Isten hozott, Stacey.

– Köszönöm. – Új barátnőnk, szemében könnyekkel, hálásan mosolyog. – El se tudjátok képzelni, milyen sokat jelent ez nekem.

– Örülünk, hogy itt vagy köztünk – szorítom meg a kezét.

Aztán mindannyian emeljük italainkat.

– A Csokiimádók Klubjára!

A kanapén végignyúlva fekszem az Imádottal, a *Csokoládét* nézzük, és bár a kedvenc filmemről van szó, szegény szemem majd leragad a fáradtságtól. A mai nap is meglehetősen strapás volt a Csokoládé Mennyországban. De milyen szerencsés vagyok, hogy van egy csodálatos valakim, akihez hazajöhetek – ha csak azért is, hogy összeessek mellette a kanapén. Még közelebb bújok hozzá, ami hordoz magában némi veszélyt, mert igen könnyen el tudok így aludni.

– Muszáj megint a *Csokoládé*t néznünk, Lucy? – mormolja a nyakamba az Imádott. – Átlagban hetente egyszer berakod.

– Dehogy. – Ki van zárva.

– Nem nézhetnénk valami olyat, amiben van egy kis autós üldözés, meg jó sok öncélú erőszak? Például valami olyat, amiben Jason Statham rosszfiúkat rugdos?

– A *Csokoládé* nagyon jó film. Meg egyébként is, ez valójában munka. Kutatás – mondom. – Ha engem kérdezel, messze nincs elég csokoládé témájú film a világon. Piaci hézag. És semmi köze Johnny Depphez.

– Ezt meséld a nénikédnek – feleli. – Talán ő beveszi.

Szájába teszek egy Maltesert. Meg persze a sajátomba is. Filmnézéshez elengedhetetlen egy zacskónyi Malteser drazsé. Ez a szabály.

Egy kis ásítást nem tudok elfojtani, annak ellenére, hogy a kedvenc részemnél járunk, ahol Vianne és Roux végre összejön a mesés parti után.

– Gyere – mondja az Imádott. – Ideje ágyba bújnunk.

– Ez nagyon jól hangzik.

– Aludni – teszi hozzá. – Úgyis tudod, mi a film vége. Alig állsz a lábadon, Lucy. Úgy érzem, mindketten alig vonszoljuk magunkat egyik héttől a másikig. Minél hamarabb foglalunk szobát arra a romantikus hétvégére, annál jobb.

– Ó – mondom, és felülök. – Nem is értem, hogy eshetett ki eddig a fejemből. Sose fogod kitalálni, ki járt ma a Csokoládé Mennyországban.

– Marcus – mondja az Imádott fáradtan.

– Honnan tudtad?

– Túl soká maradt távol. Rossz pénz nem vész el, lehetett számítani arra, hogy előbb-utóbb felbukkan.

– Szerintem megváltozott – mondom, és ezúttal az Imádott szeme akad fel pont úgy, mint a lányoknak. – Komolyan.

Az Imádott felkel, és kikapcsolja a tévét.

– Marcus azt javasolta, hogy menjünk Bruges-be romantikus hétvégére. Van ott egy csokoládéfesztivál meg egy karácsonyi piac. A lehető legtökéletesebb ötletnek tűnt.

– Marcusról beszélünk. Valami átverés biztos van a dologban.

– Szerintem nincs. Azt mondta, hogy be tud szervezni valami prezentációra, vagy mit tudom én, mire, és akkor még dolgoztam is.

– Azt hittem, a dolog lényege, hogy teljesen kikapcsoljuk a munkát, vagy nem?

– De igen, de azért egy icipici munkából csak nem lehet baj? Mennyi ideig tarthat egy prezentáció? Egy óra? Még az is lehet, hogy fizetnek érte, ami fedezhetné az útiköltséget.

Az Imádott arcán beletörődés.

– Még soha nem voltam Bruges-ben. Ez a része jól hangzik a dolognak. Bár jobban örülnék, ha magunknak szerveznénk meg az utat.

– De ha Marcus ezt el tudja intézni nekem, akkor nagyon jó lehetőség.

Az Imádott nagyot sóhajt.

– Hát, ha szerinted felhagyott a szokásos sötét üzelmeivel, akkor vágjunk bele. – Aztán összeráncolja a homlokát. – De Marcus nem lesz ott, ugye? Azt már tényleg nem viselném el.

– Nem, dehogyis. – Bár be kell vallanom, hogy egy pillanatra kiver a víz, mivel aznap már másodszor merül fel ez a lehetőség. Csak nem átall ilyet tenni Marcus? Vagy mégis?

Az Imádott felhúz a kanapéról, és átölel.

– Én csak azt szeretném, hogy boldog legyél, Gyönyörűségem. Ha ehhez az kell, hogy elmenjek veled Bruges-be, ám legyen.

– El tudsz szabadulni karácsony előtt?

– Nem lesz könnyű – vallja be az Imádott. – Most teljes őrültek háza van nálunk. A Targa olyan cég, amely sosem alszik. De legalábbis nem hagyja az alkalmazottait aludni. Van egy csomó tárgyalásom, feladatom, határidőm, bla-bla-bla, egészen karácsonyig. De maradt kétheti szabadságom, szóval abból pár napot csak nem tagadhatnak meg tőlem, nem igaz? És te hogy fogod megoldani?

– Remélem, hogy Nadia és Autumn majd megoldják a dolgokat közösen. De veled akartam megbeszélni, hogy van-e kedved, mielőtt őket megkérdezném. Nadiának biztos kell majd egy kicsit zsonglőrködnie a gyerekfelügyelettel, szóval igyekszem minél gyorsabban lefixálni a részleteket.

– És *ők* mit mondtak Marcusról?

– Nagyjából ugyanazt, mint te – ismerem be.

– Túl jó szíved van, Lucy – rázza a fejét az Imádott. – Légy óvatos a volt barátoddal. Te tudod a legjobban, hogy mire képes. A kisujjadat nyújtod neki, és tőből letépi a karodat.

– Nem fogom hagyni – Ígérem. – De nem száműzhetem egyszerűen az életemből. Ahhoz túl sokáig voltunk együtt. – Majdnem hozzámentem, az ég szerelmére. – Szeretném, ha barátok maradhatnánk.

– És Marcus ezt elfogadja?

– Igen! – Meggyőződésem, hogy igen. – Teljesen más alapokon állunk most.

– Bár el tudnám hinni.

– Szeretlek – mondom neki. – Semmi okod az aggodalomra. Soha nem engedném, hogy Marcus újra közénk álljon. Amint átlépi a határt, mehet a fenébe. Esküszöm. És ha azt akarod, hogy soha ne bukkanjon fel az életünkben, akár ettől a perctől fogva, csak egy szavadba kerül.

– Ez a te döntésed, Lucy. Marcus szemét hozzád. Nem szeretném, ha kihasználná az áldott jó természetedet.

– Nem fogja – azzal átfonom karommal az Imádott nyakát.

Mosolyogva néz le rám.

– Még nincs is olyan késő – turbékolom. – Te egészen bátran kihasználhatnád az áldott jó természetemet, ha van hozzá kedved. – Lefekszem a tűz elé a szőnyegre.

Az Imádott leveszi a kanapéról a párnákat, és a fejem alá tesz egyet. Aztán odafekszik mellém, és átölel az erős karjával.

– Vissza tudnék én utasítani egy ilyen ajánlatot?

A tűz és a csillogó karácsonyfa fényeitől megvilágítva szeretkezünk. A szenvedély hevében megrúgom a kandalló előtt álló rénszarvast, mire az elkezdi ordítani, hogy „Rudolf, a piros orrú rénszarvas”, miközben kis táncot lejt, de még ez sem tudja elterelni a figyelmemet. Senki másra nem gondolok, csak az

Imádottra. Minden figyelmemet felé fordítom, csak és egyedül felé. Marcus egyetlenegyszer sem jut eszembe.

Újabb nap a paradicsomban. Néha körülnézek a Csokoládé Mennyországban, és el se hiszem, hogy tényleg itt dolgozom. Én vagyok a világ legszerencsésebb Lucyja. Meg is ünneplem ezt a jó szerencsét azzal, hogy elfogyasztok két mogyorós pralinés csokit. Aztán még egy harmadikat is ráadásnak. Ebben a világban nem létezik olyan, hogy túl sok élvezet. A csokoládé endelfint vagy valami hasonlót szabadít fel, amitől az ember egyszerűen csodásan érzi magát.

Ráadásul tobzódom még az élvezetben, amit tegnap este a nappali szőnyegén átéltem. A szex is igen jól hat arra az endelfin dologra. Küldenék is egy SMS-t az Imádottnak, hogy ezt neki is elmondjam, de valószínűleg úgyis az apámnál landolna az üzenet, és ezt már nem biztos, hogy kibírná a szíve.

Alexandra autója áll meg az ajtó előtt, és kinyitja a csomagtartót, ahonnan kiemel egy pár dobozt. Egészen ijesztő ütemben falják a süteménykészletünket, és Alexandrának fel van adva a lecke, különösen most, hogy a karácsonyi rendelések is sűrűsödnek.

– Helló, Lucy – köszön, ahogy belép az ajtón.

– Helló.

– Hogy mennek a dolgok?

– Őrülten sűrű az élet. Nálad?

– Dettó. Boldog leszek, ha nem kell több ilyen csokis rénszarvasos muffinokat látnom.

– Pedig ezeket viszik most főleg.

– Én meg már álmomban is csillogó piros orrokat látok.

Alexandra fiatalabb nálam, és csinosabb, a haja hosszabb és szőkébb. A panaszkodása ellenére úgy néz ki, mint akinek volt ideje a haját megmosni és beszárítani is. Már most mindene megvan – virágzó vállalkozás, remek férj és egy fészekalja tündéri gyerek. Olyan vékony, mint a nádszál, és ránézésre azt gondolnám, hogy soha nem eszik azokból a fantasztikus tortákból, amiket süt, vagy az ínycsiklandó csokoládékból, amiket csinál. Biztos az tartja ilyen jó kondiban, hogy állandóan a gyerekei után rohangál. Lehet, hogy majd Chantal is könnyebben ledobja a babahájat, amikor elkezdi Lanát hajkurászni. Vagy Tedet.

Ma Alexandrán szűk farmernadrág van, UGG csizmába betűrve, felül pedig egy fonott mintás kötött pulóver. Úgy néz ki benne, mintha egyesen egy Boden katalógusból lépett volna ki. Én soha nem nézek ki ilyen jól, amikor lezseren öltözöm. Nálam a lezserség mindig szatyros néni sikknek hat. Alexandrát, ha nem volna ilyen kedves, nagyon tudnám utálni.

– Még pár doboz és itt se vagyok.

– Pompás. Tegnap este kifizettem a számláidat. – Mivel egész nap egyedül vagyok a Csokoládé Mennyországban, a teljes adminisztrációt este kell megcsinálnom, és nem elhanyagolható mennyiség. Tényleg muszáj lesz beszélnem Clive-val és Tristannel a munkaterhelésről, csak nem szeretek fakszniznі. Igazság szerint mióta elmentek, alig hallok felőlük. Meglehetősen lazán felügyelnek rám. Akár be is csukhattam volna a boltot, azt se vették volna észre. Így viszont szerintem meg fognak lepődni, hogy milyen jól megy az üzlet.

Alexandra az utolsó két dobozt is a pultra teszi.

– Ezzel ki fogod húzni a nap végéig.

– Köszönöm – mondom. – Nem is tudom, mit csinálnék nélküled.

– Mindketten jól járunk – feleli Alexandra. – Idén karácsonykor te fizeted a gyerekeim ajándékait.

Aztán amikor megfordul, hogy elinduljon, Marcus Ferrarija áll meg az ajtó előtt.

– Azta! – jegyzi meg. – Micsoda autó!

– Az exbarátom – mondom.

– Az exed?

– Hosszú történet. – Nem mondok többet, mert Marcus már száll ki a puccos kocsijából, és itt van az ajtóban. Ő is a lezser stílust vette ma elő, fekete farmernadrág, bőrdzseki. És bár az egész várost sötétszürke felhő borítja, Marcuson pilóta napszemüveg pompázik.

Alexandra rám kacsint.

– Akkor megyek is.

– Helló – köszön Marcus az ajtóból. Aztán, mikor Alexandra kimegy mellette, Marcus nyaka kicsavarodik, úgy néz utána. Húzom a számat. Lehet, hogy mégis az Imádottnak van igaza. Kutyából nem lesz szalonna.

Szemét továbbra is Alexandrán legelteti, aki lehajol, hogy a kocsija anyósülésére betegye a táskáját.

– Miben segíthetek, Marcus? – kérdezem hangosan.

Gyorsan felém fordul.

– Ó, szia.

– Ezt már mondtad.

– Ki az a nő?

– Alexandra. Ő süti a tortáinkat. – Hangomra és szívemre közönyt erőltetek. – Boldog házasságban él három gyerekkel.

– Ismerősnek tűnt – szabadkozik Marcus. – Semmi több.

Aha, persze.

– Kérsz valamit?

– Most nem tudok maradni – feleli Marcus. – Sajnos.

Csáberejét újra rám irányozza.

– Remélem, továbbra is van kedved ahhoz a bruges-i hétvégéhez. – Marcus két jegyet húz elő. – Megszerveztem neked a szereplést. Péntek délután a brit csokoládé-piacról tartasz előadást.

– Én? De mit tudnék én arról mondani?

– Te tartod életben – mutat rá Marcus. – Majd átküldők néhány statisztikát, egy-két anyagot. Egy félóra az egész. Annyit gond nélkül elcsacsogsz nekik.

– Oké. – Tényleg oké? Már most is izgulok.

– Van két jegyem ugyanarra az estére a bálba is. Gondolom, továbbra is úgy tervezed, hogy veled tart… hogy is hívják?

– *Aiden* – tájékoztatom. Mintha Marcus elfelejtette volna. – Igen, továbbra is az a terv, hogy mesebeli *romantikus* hétvégét töltünk együtt.

– Tökéletes.

– Csak egy kérdés, Marcus. Ugye te *semmiképpen* nem leszel ott?

– Én? – Meghökkenve néz rám. – Nem. Már a múltkor is mondtam. Miért, szeretnéd, ha ott lennék, és fognám a kezedet?

– Határozottan nem. Minél messzebb vagy, annál jobb.

Erre elneveti magát.

– Akkor szerencséd van. Azon a hétvégén egy fontos tárgyalásom van Skóciában, amit nem tudok lemondani.

Lehet, hogy látja arcomon a megkönnyebbülést, mert folytatja:

– Beletörődtem, hogy eljátszottam nálad a lehetőségemet, Lucy. Az enyém voltál, és hagytalak elmenni. Amilyen ostoba vagyok.

Érzem, hogy elpirulok.

– De látom, hogy nagyon boldog vagy…

– *Aidennel.*

– Semmi olyat nem tennék, ami ezt tönkreteszi.

– A lányok szerint meg vagyok őrülve, hogy egyáltalán szóba állok veled.

– Soha nem voltak fő rajongóim.

Jó okkal, teszem hozzá magamban. Ok vakartak fel a földről, ők raktak megint össze, valahányszor Marcus valami újabb ocsmányságot művelt. Márpedig bőven volt ilyen. Emlékezz erre, Lucy Lombard. Emlékezz erre.

– Mindenesetre itt vannak a jegyek a bálba, Hamupipőke. – Átnyújt két arany dombornyomással díszített kártyát. Nagyon elegáns. – Szeretettel tőlem. Szmokingos, koktélruhás alkalom. Ki kell csípnetek magatokat.

– Az menni fog. – Már látom is magam előtt. Az Imádott szmokingban, csupa elegancia. Én meg egy testhez simuló kisestélyiben. Bár összesen egy puccos ruhám van, és azt is Marcustól kaptam… túl sok emlék fűződik hozzá, de talán kölcsön tudok kérni valamit Chantaltól. Annyi csokoládéval leszek körülvéve, hogy fel se bírom majd fogni, és ráadásul lesz még karácsonyi vásár is. Juhúú! Alig állom meg, hogy ne kezdjek el örömömben tapsikolni.

– A prezentációért nem fizetnek, viszont a szállodaköltségre nincs gondod, az egyik legmenőbb, gyönyörű hely az egyik csatorna partján. Garantálom, hogy nem fogsz csalódni.

Mennyei. De úgy is hangzik, mintha Marcus már járt volna ott, és azon tűnődöm, kivel volt együtt.

Összefonom a karom, előveszem a legsötétebb pillantásomat, és szigorúan a szemébe nézek.

– Mi a célod mindezzel, Marcus?

– Nagyon csúnyán bántam veled, Lucy. Ezzel én is tisztában vagyok. Soha nem tudom már kiköszörülni a csorbát, de ha

hagyod, akkor legalább apró szívességeket tudok neked tenni. Szeretném bizonyítani, hogy nem vagyok komplett gazember.

Megenyhülök. Marcus mindig eléri nálam.

– Akkor nagyon hálás vagyok. Köszönöm, Marcus.

Megvonja a vállát.

– Igazán nincs mit. Ha te és…

– *Aiden.*

– …jól érzitek magatokat, akkor az engem is boldoggá tesz.

– Ez nagyon kedves tőled. – És mielőtt a jobbik eszemre hallgathatnék, kiszalad a számon:

– Ha van még egy kis idődd, hálából kaphatsz egyet a különleges lattémból.

Felragyog.

– Ezt aztán igazán modortalanság lenne visszautasítani.

Nadia ismét a TD Fashions üzletben volt, immár második napját kezdte, ezúttal egyedül, mert nővére csak részmunkaidőben dolgozott. Nadia mindig is szívesen maradt volna otthon anyaként, de manapság olyan kevés nő engedheti meg magának ezt a luxust. Toby nincs már, ő a családfenntartó, így nincs más választása. Akár tetszik, akár nem, vissza kellett mennie dolgozni. De még így is szerencsésebb sok más nőnél, akik keresetükből hatalmas összegeket áldoznak gyermekfelügyeletre. Az ő drága barátnője ingyen vigyáz Lewisra, mindössze néhány közös vacsoráért cserébe, amiért nagyon hálás neki. Amint megkapja az első fizetését, valami széppel lepi meg Autumn-ot a végtelen kedvességéért.

A délelőtt gyorsan telt, jó néhány vásárló jött az üzletbe, és az új készletből vásároltak. Majdnem dél volt, amikor Tarak megérkezett, és Nadia feszült lett a láttán. Semmi oka erre, győzködte magát – Tarak tegnap is tökéletes úriemberként viselkedett. Valószínűleg soha nem lesznek egymás legjobb barátai, de semmi akadálya egy jó munkakapcsolatnak.

Sógora a pultra dobta a kocsikulcsait.

– Jól néz ki a kirakat – mondta. – Gondolom, te csináltad.

– Igen – felelte Nadia. – Anitával közösen. Bíztunk benne, hogy tetszeni fog neked.

– Nagyon is – válaszolta Tarak. – Mindig is jó érzéked volt a ruhákhoz. Tudod, mitől néz ki jól egy összeállítás.

Tekintete végigsiklott Nadia testén. Nadiát ez zavarta, de arra gondolt, hogy elvégre divatról beszélnek, talán ő túlérzékeny.

– Lássuk a tegnapi bevételt – mondta Tarak, és befurakodott a kis irodába Nadia mellett, közben egy pillanatra könnyedén megérintette Nadia csípőjét.

Nem volt ebben semmi érzéki, semmi félreérthető, de Nadiának mégis borsózott a háta.

– Csináljak egy kávét?

– Jó – felelte Tarak –, az nagyon jólesne.

A kissé koszos konyhában Nadia talált instant kávét, abból készítette. Olcsó, szupermarket márka. Itt is elkel majd egy Nadia-féle felpucolás. Nadia furcsállta, hogy Anita tűri ezt a disznóólát, hiszen olyan kényes volt a környezetére mindig is. Talán ez Tarak birodalma, és Anita nem akar belezavarni. Sebaj, most majd más lesz minden. Nadia kellemes környezetben akart dolgozni, nem olyan helyen, ami eleve kész egészségügyi kockázat. A vécére is határozottan ráférte volna valami masszív fertőtlenítőszer.

De mégsem illik csak úgy lerohanni és felforgatni más felségterületét. Óvatosan kell előrehaladnia, és ha Tarak látja, hogy növekszik a bevétel, remélhetőleg rájuk bízza a bolt vezetését.

Bevitte Taraknak a kávét.

– Jól sikerült a tegnapi nap – mondta sógora, elismerően mutatva az egyenleget a számítógép képernyőjén. – Látszik, hogy az új árut jól fogadták a vevők.

Feltehetőleg használt az is, hogy a kirakat nem úgy festett már, mint a turkálók legalja, de Nadia úgy vélte, jobb, ha erre nem hívja fel Tarak figyelmét.

Tarak leült az íróasztal mögé és karba tette a kezét. Nadia állva maradt, és a hozzá legközelebb eső állványon levő ruhákat rendezgette. Jól jönne az üzletben egy vasaló vagy gőzölő is; semmiség, de annyival jobban nézhetnének ki a ruhák.

– Még mindig szemrevaló nő vagy, Nadia – szólalt meg sógora.

Nadia ezt elengedte a füle mellett.

– Hogy boldogulsz Toby nélkül?

– Lewisszal nagyon jól megvagyunk kettesben – felelte. Bár ez nem volt teljesen igaz. Néhanapján úgy érezte, menten összeomlik. Csak a Csokiimádók Klubja és drága Jacob segítségével sikerült valahogy megbirkóznia a feladattal.

– Biztosan hiányzik a férfi az életedből.

– Nem – mondta erre határozottan. – Sajnos eddig csak fájdalmat hozott rám, ha férfi volt az életemben, Tarak. Nem sürgős újra átélnem hasonlót.

– De mi van azokkal a hosszú, magányos éjszakákkal?

– Nagy készletem van csajos filmekből, és még nagyobb készletem Dairy Milk csokiból. Kinek van szüksége a szerelemre, amikor van csokoládé is? Manapság ennyi kell nekem, ha társaságra vágyom. – Nem kell feltétlenül tudnia Taraknak, hogy ez sem egészen igaz. Néhanapján rettenetesen hiányzik Toby, minden hibája ellenére.

Ha őszinte akar lenni magához, Jacob társaságát is meglehetősen kedveli. Néha eltűnődik, mi lett volna múltkor este, ha Autumn nem telefonál egy kritikus pillanatban. Megcsókolta volna Jacobot? Megkérte volna, hogy töltse vele az éjszakát? Valószínűleg nem. Az túl nagy lépés lett volna. Az a nagy helyzet, hogy még mindig túlságosan sajognak a sebei ahhoz, hogy kapcsolatban gondolkodjon, és abban is biztos, hogy Jacob és Chantal között még nincsenek teljesen elvarrva a szálak. Kár belekeverednie a dolgukba.

Egyébként is lényegtelen már az egész kérdés, hiszen a döntő pillanatban el kellett rohannia Autumn-hoz, Jacob pedig Lewist őrizni maradt ott. Szó nélkül. Jacob mindig készségesen segíti ki. Minden szempontból rendes pasi: ha valaha új kapcsolatra vágyna, csakis ilyen típusú férfival kezdene.

De megkockáztathatja-e, hogy újra közel engedjen magához valakit? Toby és a hazugságai olyan mély sebeket ejtettek, és bármennyire csodálatos ember Jacob, ő sem *teljesen* komplikációmentes. Kell-e Nadiának vetélytársnő? Még ha az egyik legjobb barátnője is az illető, baljós árny.

– Lehet, hogy csak egy igazi férfira van szükséged – szakította félbe gondolatait Tarak hangja.

Nadia figyelme rögtön visszatért a sógorához. Tarak mézesmázos arcot vágott.

– Talán igen. De a korosztályomban minden valamirevaló férfi boldog házasságban él, és hűséges a feleségéhez – mondta félreérthetetlen hangsúllyal. – Bottal sem nyúlnék nyavalyás csalóhoz.

Tarakot mintha darázs csípte volna meg.

Talán túl sokat engedett meg magának a sógorával szemben. Családtag ugyan, de mégiscsak Tarak a főnöke. Viszont egyértelműen kikezdett vele. Ebben Nadia most már biztos volt. Ámbár rég tekintett rá így férfi utoljára, és talán félreérti a helyzetet. Talán Tarak egyszerűen csak évődni akart egy kicsit. Mindketten idősebbek, és elméletileg bölcsebbek is lettek. Taraknak is rá kellett jönnie, hogy nem bánhat úgy vele, mint annak idején a félszeg kamaszlánnyal.

Jacobot azért is kedvelte Nadia, mert nem flörtölt. Soha nem mondott, nem tett semmi olyat, amitől Nadia kényelmetlenül érezhette volna magát. Nem erőltetett semmit, és nem hajszolta Nadiát olyasmibe, amit Nadia nem akart. Ha fontolgatott is romantikus kapcsolatot, egyértelműen átengedte neki a

kezdeményezést, és ez is jó érzés volt. Csakhogy Jacob sincs fából, és Nadia néha elgondolkozott, hogy meddig fog megelégedni egy tisztán plátói kapcsolattal. Soha nem említette, hogy más nőkkel is találkozna, és Nadia bármikor kereste telefonon, mindig elérte. De kizárt, hogy boldoggá tegye ez a remeteélet.

– Ti Anitával nagyon szerencsések vagytok, hogy ilyen hosszú és boldog házasságban éltek – mondta Nadia békülékenyen. Táráktól kapta ezt az állást, és őszintén hálás ezért. Mi értelme magára haragítani? Nagyon sokáig kellett várnia arra, hogy családja egyáltalán szóba álljon vele. Hihetetlenül jó érzés újra együtt lennie Anitával, és ha ilyen barátságtalanul viselkedik Tarakkal, akkor megint elveszíthetik egymást. Fő az óvatosság. – Manapság ez olyan ritka. Fontos, hogy mindketten megbecsüljétek.

– Hmmm – felelte Tarak. Letette a kávéscsészéjét, pedig félig itta csak ki. – Mennem kell a másik üzletbe. Zárásra visszajövök.

Nadia karba font kézzel nézte, ahogy Tarak kicsörtet az ajtón a furgonjához, és megkönnyebbült, hogy újra egyedül maradt.

Miles felhívta, Autumn nemhiába reménykedett ebben. Legutóbbi találkozásukkor természetesnek tűnt, hogy telefonszámot cseréljenek.

– Hideg van ma a parkhoz – mondta Miles a telefonban. – Ha ráérsz, elvihetnénk Lewist és Florence-t a Winter Wonderlandbe a Hyde Parkban. Ott több mindent lehet csinálni a fedett részen, és elég védett a terület. Flóval már tavaly is voltunk ott, és nagyon jól szórakoztunk.

– Biztos vagyok benne, hogy Lewis is élvezné – felelte Autumn. – De előbb megkérdezem Nadiát, mit szól, hogy odaviszem Lewist.

Amikor letette a telefont, Autumn arra gondolt, milyen kedves Milestól, hogy készül a találkozásra, és hogy ő is várja, hogy összefussanak. Autumn biztos volt benne, hogy Nadia nem fogja bánni, de azért küldött neki egy SMS-t, mielőtt Lewisnak megemlítette volna a dolgot.

Egy perc múlva már jött is a válasz. *Persze, hogy oké. Érezzétek jól magatokat. Mondd meg Lewisnak, hogy hiányzik. N*

Így aztán Autumn visszahívta Milest, és megbeszélték, hogy a Winter Wonderland bejáratánál fognak találkozni.

Nem sokkal később ott álltak Lewisszal a csillogó tábla alatt, amit mosolygó Mikulások, rénszarvasok és idilli havas tájak díszítettek. Kétfelől hatalmas karácsonyfák álltak, tele csillogó

fényekkel, és Lewis ámulattal bámult fel rájuk. Vidám német karácsonyi dalok zengtek, ínycsiklandó sütemény és fűszerillat áradt feléjük. Mindketten vastagon be voltak bugyolálva sálakba és sapkába a hideg ellen, és még Lewis sem tiltakozott, amikor Autumn felhúzta vastag télikabátján a cipzárt. A kesztyűjét is hajlandó volt magán tartani.

Nadiának nehéz lehet egész nap távol lenni tőle, dolgozni, hagyni, hogy más élvezze Lewisszal a szórakoztató programokat. Bár nem teljes munkaidőben dolgozik, így is elég hosszúak a munkanapjai. Mire hazaér a boltból, nem sok van hátra az estéből. Megfőzi a vacsorát, Lewisszal egy kicsit legóznak, és már el is érkezett

Lewis számára a fürdés és lefekvés ideje. A kisfiú ráadásul rajong az esti meséért, így annak is bele kell férnie az esti programba. Nadiának figyelnie kell majd arra, hogy a hétvégéken pótolni tudják az együtt töltött időt, ha csak lehet. De olyankor meg ott az egész házimunka. Autumn ráébredt, hogy az egyedülálló szülő élete nem könnyű, és azon tűnődött, hogy ő maga hogyan birkózott volna meg ugyanezzel a helyzettel. De így is azt kívánta, bárcsak ő nevelhette volna fel a lányát, akármilyen nehezen. Valahogy elboldogultak volna, ebben biztos volt.

De hogyan? Ő maga is szinte gyerek volt még, amikor teherbe esett. Ráadásul olyan tinédzser, akinek soha nem kellett gondoskodnia magáról. Szülei kitagadták volna, akkor meg miből élt volna meg? Egy krajcárt se látott volna tőlük. Miből tartotta volna el kettejüket? Látja, hogy Nadia is mennyit küzd – pedig ő idősebb, és jóval tapasztaltabb a világ dolgaiban. Férjnél volt már, van fedél a feje fölött. Autumn viszont csak sodródott volna ide-oda. Belegondolni is rossz.

Megigazította Lewison a kis sálját, nehogy a nyakába fújjon a szél. Autumn keze megremegett, amikor arra gondolt, vajon ki

gondoskodott így az ő kislányáról, amikor ennyi idős volt. Vajon azok, akik örökbe fogadták egyetlen gyermekét, vigyáztak-e rá, és jó melegen felöltöztették-e télen? Megtapasztalta egy jó anya szeretetét? Autumn csak imádkozhatott azért, hogy gyermeke boldog legyen. Most, hogy végre beszélt róla Miles-nak, gondolatai folyton a kislányánál jártak, és felszínre tört az addig szívébe rejtett fájdalom.

Lánya most tizennégy éves. Alig valamivel fiatalabb, mint Autumn, amikor megszülte. Vajon hogy néz most ki? Ha itt lenne ebben a tömegben, egyáltalán ráismerne? Lehet, hogy már elment mellette az utcán, és azt sem tudta, hogy a saját gyereke. Annak idején Willow-nak nevezte el, de valószínűleg már nem így hívják. Nevelőszülei biztos más nevet adtak neki. Ami sokkal kevésbé illett hozzá.

Autumn maga is alig tizenöt éves volt, amikor Willow született. Most belegondolnia is ijesztő volt. Annak idején úgy vélte, hogy már annyira felnőtt, hogy képes egy gyerekről gondoskodni. Szülei természetesen máshogy látták a helyzetet. A gyermek pár lopott éjszaka során fogant az egyik ifjú kertésztől, aki a bentlakásos iskola kertjeit gondozta. Minden lány bele volt habarodva. Talán azért, mert sokmérföldes körzetben ő volt az egyetlen olyan hímnemű, aki nem tanár. Utólag persze kiderült, hogy a fiú fogadkozásával ellentétben nem Autumn volt az egyetlen lány, akit felvitt kis erdei háza szegényes szobájába, de egyedül ő volt elég ostoba ahhoz, hogy teherbe essen. A srác kedves volt, vicces és gyengéd. Finn volt a neve, és Autumn tényleg azt hitte, hogy szerelmes belé. Amint fény derült a terhességre, a fiút kirúgták, és az erdei kisház attól kezdve üresen állt. Autumn soha nem látta többet Finnt. Talán jobb is így. Ennyi év után már az arcára is alig emlékszik.

Autumn-ot azonnal elzsuppolták egy svájci leányiskolába – jó messzire a család minden ismerősétől. Ott szülte meg a kislányt,

egy makulátlan és lelketlen klinikán, csupa idegen között. Amikor Willow megszületett, pontosan úgy nézett ki, mint Autumn. Finom pihés kis haja úgy ragyogott, mint az arany. Bőre olyan áttetsző rózsaszín volt, mint a gyöngyház, és ő órákon át tudott volna gyönyörködni kezén és lábán a tökéletes kis ujjacskákban. De ez sem adatott meg neki. Vajon még mindig úgy hasonlít rá? A finom aranyszínű pilléből ugyanolyan zabolátlan vörös lobonc lett, mint az anyjáé? Ő is annyi üggyelbajjal próbálja megszelídíteni fürtjeit? Vajon előfordul vele, hogy a tükörbe néz, és eltűnődik, hogy hasonlít-e a szülőanyjára?

A kisbabát azonnal elvették tőle, amint visszaértek Angliába. Anyja mindent elintézett. Ő tárgyalt a hatóságokkal, és Autumnnak nem volt más dolga, mint aláírni a szükséges papírokat. Szülei erősködtek, hogy a gyermek érdekében jobb, ha Willowval semmilyen kapcsolata nincs. Ő akkor beleegyezett. Túl fájdalmasnak tűnt tudnia, hol van a gyermeke, akit nem láthat. Felejtsd el, tanácsolta anyja. Folytasd tovább az életedet. Tégy úgy, mintha soha meg sem történt volna. Ennél rosszabb döntést nem is hozhatott volna. Szakemberektől kellett volna tanácsot kérnie, egyéni tanácsadásra járnia, és legfőképp nem anyjára hallgatnia. De történt, ami történt, belekényszerítették, hogy fogadja el anyja elképzelését. Még mindig felkavarodott a gyomra, ha saját bűnrészességére gondolt.

Soha nem tudta meg, hogy ki fogadta örökbe a kislányt, csak annyit, hogy egy jó környéken lakó, rendes középosztálybeli család. Ez fontos volt az anyjának. Ő csupán levelet írt Willownak, amiben bocsánatot kért tőle, és elmondta neki, mennyire szereti. Anyja viszont nem volt hajlandó továbbítani a levelet, így aztán ez is abban a kis dobozkában kapott helyet, ami a titkos emlékeket rejtette – egy tincset Willow hajából, egy pár aprócska babacipőt, a kórházi karszalagot, rajta a nevével, és ezt a levelet, amit akkor írt neki. Nem sok maradt abból az időből, amit együtt

töltött Willow-val, de ezt a keveset nagy becsben tartotta. Gyakran csak az segített megőriznie józan eszét, ha ezeket az emléktárgyakat nézte, és arcához szorította a kis hajtincset.

Soha többet nem beszéltek a témáról a szüleivel, de Autumn szívében űr tátongott. Valószínűleg ezért is vette magára öccsénél a pótanya szerepét. Ettől enyhült a fájdalma.

Csak Richard tudott Willow-ról, mielőtt Milest is beavatta. Rich volt az, akivel bármiről tudott beszélgetni, de ő már nincs. Ki tudná betölteni a helyét? Soha nem beszélt lányáról se Addisonnak, se a Csokiimádók Klubjában a csajoknak, mert annyira szégyellte, hogy elengedte lányát, ha nem is könnyedén, de mégis túl könnyen. Jobban kellett volna küzdenie érte. De mit is tehetett volna? Semmije nem volt, teljes mértékben a szüleitől függött, és az ő kezükben volt minden ütőkártya. Ő pedig, mint jó kislányhoz illik, meghajolt akaratuk előtt.

Autumn szívesen mondta volna irgalomból, hogy csak azt tették a szülei, ami neki a legjobb volt, de szívében tudta, hogy valójában azt tették, ami nekik volt a legjobb. Egy kamaszlány a csecsemőjével korlátozta volna életmódjukat; csorbította volna a tökéletesség látszatát. Nem, szülei mindig pusztán saját érdeküket nézték. Az ő vágyait soha nem vették figyelembe. Soha senki nem ült le vele, hogy megkérdezze, ő mit szeretne.

Amikor Willow-t kivették a kezéből, valami rettenetes, nem is emberi zokogás hatolt a fülébe. Beletelt egy pillanatba, mire rájött, hogy a hang őbelőle szakadt fel. Úgy érezte, mintha a szívét tépték volna ki a testéből. Nem tudott gondolkodni, enni, lélegzetet is alig tudott venni hetekig, hónapokig, évekig azután. De végül, szülei folytonos szemrehányásának kitéve, antidepresszánsokkal és szakemberekkel megfenyegetve elfojtotta az érzéseit, a lehető legmélyebbre rejtette lelkében a fájdalmat, aztán élte tovább az életét. Most viszont úgy érezte,

újra átszakadt a gát, és másra sem tudott gondolni, csak Willowra.

Elnézte maga körül a tarka, szívet melengető karácsonyi jelenetet. Milyen boldog lett volna, ha saját lányával jöhetett volna ide. A gyerekek végtelenül értékes kincsek, és ezt saját kárán tanulta meg. Csak annak örült, hogy Nadia helyett vigyázhatott a kisfiára. Ez segített tompítani fájdalmát. Néha. Szorosan magához ölelte Lewist.

– Autumn néni – tiltakozott a kisfiú. – Ne szoríts annyira!

– Ne haragudj.

Lewis megigazította a sapkáját, ő pedig ránevetett.

Aztán meglátta a közeledő Milest és Florence-t, és érezte, hogy máris jobb kedvre derül. A sok aggodalom, bánat, és az Addisonnal való súrlódás után nagy szüksége volt egy olyan napra, amikor jól érezheti magát.

– Helló – köszönt Miles, kicsit kifulladva. – Örülök, hogy mindketten el tudtatok jönni.

– Remek ötlet volt – felelte Autumn. – Köszönjük a meghívást.

– Egy csomó aprópénzt hoztam – mondta Miles. – Szóval bátran csapjunk a lovak közé.

– Pompásan hangzik.

Belevetették magukat a forgatagba. Bár még korán volt, hemzsegtek a turisták, a Winter Wonderlandben hatalmas volt a nyüzsgés. Autumn idén nem volt karácsonyi hangulatban. Hogyan is gondolhatna arra, hogy bármit is ünnepeljen? Milyen lenne Rich nélkül? A szüleihez nem megy el még egyszer – kész trauma lenne. Addisonnal kettesben lesznek. Volt idő, amikor ez a gondolat már önmagában is örömmel töltötte volna el, de ma nem.

Négyesben végigballagtak a sétányon, ahol vásári standokon állatfejet formázó bolyhos sapkák, karácsonyi díszek, édességek, pillecukor, illatos perecek és pirított dió kínálták magukat.

Voltak csokoládé-szökőkutak, és olyan bódék, ahol mindenféle csokoládés finomságokat árultak. Lucy itt elemében lenne.

A Wonderlandben nem volt talpalatnyi hely, amit ne borítottak volna el a Mikulás- és hóemberszobrok, illetve – képek. Voltak itt csillagok, magyalkoszorúk, karácsonyfák dögivel, cukorpálcikák, csengettyűk, kis csecsebecsék, fagyöngy és hópehely bőséges választékban.

Ha valaki az érkezéskor netán nem volt még az ünnepre hangolva, utóbb feltétlenül karácsonyi hangulatba jött.

Odaértek a gyerekhintához, aminek a közepén hatalmas hóember állt, a kocsik pedig úgy néztek ki, mint a csíkos sálba bugyolált pingvinek. Miles befizette a gyerekeket, akik alig bírtak magukkal és együtt másztak be az egyik pingvinbe.

Autumn és Miles együtt nézték, ahogy Lewis és Florence körbe-körbe forog a körhintán, és sikít az örömtől.

– Jó hecc lehet – intett Autumn a hinta irányába. – Még én is szívesen kipróbálnám. Évek óta nem ültem körhintán. Fantasztikus látvány.

– Mehetünk egy kört, ha van kedved – mondta erre Miles, és tekintetében kihívás csillant. – Talán nem túlzottan ásná alá a férfiasságomat. Zseniális, hogy mennyi mindent megengedhet magának az ember, ha gyerekkel van.

– Veszek forrócsokit – válaszolta Autumn. – Örülni fognak neki, amikor leszállnak.

Odament a legközelebbi árushoz, és kért négy csésze forró csokoládét, mindegyiket tejszínhabbal, pillecukorral, csokoládéval megszórva. Édes, kényeztető illata volt.

Mire visszaért, Miles éppen a gyerekeket segítette ki a pingvinből. Autumn odaterelte őket egy közeli pádhoz, és kiosztotta a csokoládét. Az utolsót Milesnak adta, és ujjaik egymáshoz értek. A férfi a szemébe nézett, kitartóan.

– Ez nagyon klassz, Apu – mondta Florence. – Mi lesz a következő?

Megtört a varázs, és Miles elfordult.

– Körhinta. Autumn kérésére.

– Jóóó!

Megitták a csokoládét, és továbbindultak a Wonderland mélyére, elmentek a Mikulás Tükörterme mellett, útba ejtve a háromméteres éneklő karácsonyfát és a lufiárusokat, akik csokornyi buszméretű héliumos lufit tartottak a kezükben. A gyerekek teljesen el voltak bűvölve.

A körhintára mindnyájan felszálltak. Miles Lewist emelte magával az egyik színes lóra. Florence egy rózsaszín példányt választott ki, sörényében virágokkal, és Autumn emelte maga elé a kislányt. Lewis izmos kis fiúteste után a kislány egészen aprónak és törékenynek tűnt. Nem élhetett át ilyet a saját gyermekével.

A körhinta elindult, és egyre gyorsabban és gyorsabban forgott. A lovak körbe-körbe ügettek. Autumn levette sapkáját, és hagyta, hogy haja lobogjon, szája nevetésre nyílt. A hideg légáramlat felpezsdítette. Jó érzés volt így repülni. Könnyűnek és szabadnak érezte magát.

Amikor a zene abbamaradt, szinte szédült, mint egy dupla cukorlöket után. Miles leemelte a dobogóról a derekánál fogva, pillantásuk újra találkozott. Autumn szíve vadul vert, és szája kiszáradt. Miles karja erős. Érintése biztonság, állhatatosság. Jó érzés, ahogy Miles tartja. Túlságosan is jó.

– Van valakim – mondta halkan.

– Tudom.

De amikor Miles elengedte, Autumn visszasírta az érintését.

Chantal úgy érezte, hogy Jacobbal együtt vásárolni a *világon* a legjobb dolog. Ki mást kérjen meg, hogy segítsen a karácsonyi bevásárlással? Vásárlásterápia tekintetében Jacob szinte tiszteletbeli lány. Tökéletesen beleérzett az egész fülemről-is-lógnak-a-bevásárlótáskák dologba, egész délelőtt teljes erőbedobással járták a Regent Streetet.

Annak ellenére, hogy megfogadta, kerülni fogja Jacob társaságát, Chantalnak be kellett vallania, jólesik valami ürüggyel vele töltenie egy kis időt. Lana, meg sok egyéb miatt is alig látta mostanában. Az eszével tudta, hogy három lépés távolságot kellene tartania Jacobtól, de a szíve mélyén mégsem akart lemondani a barátságukról. Chantal kivirult a jelenlététől. Nagyon kedvelte Jacobot, aki mindig vicces, kellemes, ráadásul jóképű, méghozzá nem is kicsit. Mit ne szeressen rajta? De most már csak barátok, semmi több. Ezt kell mindenekfelett észben tartania. Ő anya, férjes asszony. *Hűséges* férjes asszony. Nem szabad semmi olyasmit tennie, ami megbillentheti a családi egyensúlyt. Lana kedvéért minden igyekezetével dolgozott Teddel való kapcsolatán.

Remek délelőttöt töltöttek el, nem kímélték a hitelkártyájukat. Szokott hibátlan ízlésével Jacob kiválasztott Tednek egy pazar fekete kasmírpulóvert meg egy Paul Smith sálat a Libertynél. Chantal a Godivában egy kis csokoládét vett a férjének – a híres

trüffeljükből egy jókora dobozt. Hát, valójában inkább saját magának. Kár, hogy Tedet tulajdonképpen egyáltalán nem hozza lázba a karácsony. De talán minden másképp lesz most, hogy itt van Lana. Így az egésznek értelme lett.

Aztán egyenesen a Hamleys – a világ legrégebbi játékboltja – felé vették az irányt, és ott aztán arattak könyörtelenül. Chantal felpakolta magát játékokkal Lanának és Elsie-nek – utóbbit Ted hitelkártyájára –, míg Jacob Lewisnak vett pár olyan ajándékot, amiről minden kisfiú álmodik.

Az üzletből kilépve újra belevetették magukat a tömegbe. A Regent Streeten nyüzsögtek a vásárlók a karácsony mámorában. Pont, ahogy ők is. Az utca fantasztikusan nézett ki a karácsonyi díszekbe öltöztetve. Dérlepte faágakra emlékeztető fényfüzérek között, a karácsony tizenkét napját ábrázoló aranyozott tablók függtek végig az utca egész hosszában. Szokás szerint az üzletek is mindent bevetettek díszítés terén, és az egész környék varázslatos hatást keltett.

– Csokoládéinjekcióra van szükségem — szólalt meg Chantal. – Kezdek lankadni.

– Képtelenség – mondta erre Jacob. – Csak most indultunk.

– Már nem az a nő vagyok, mint valaha. Kijöttem a gyakorlatból – vallotta be Chantal. – Hagytam, hogy elsorvadjanak a bevásárlóizmaim, az összes többivel együtt. Kénytelen vagyok lassabbra venni a tempót, amíg vissza nem nyerem a teljes vásárlóerőmet.

– Könnyűsúlyú vagy – cukkolta Jacob.

Chantal megpaskolta a hasát.

– Manapság nem igazán. Sokkal inkább nehézsúlyban utazom.

– Ugyanolyan jól nézel ki, mint mindig – mondta Jacob. – Jól áll neked ez a kicsit teltebb alak.

– Ennél rosszabbat nem is mondhatnál egy nőnek!

Erre a férfi elnevette magát, és szeme úgy csillogott, ahogyan Chantal különösen szerette.

– Még nem reggeliztem – mondta Jacob. – Meghívlak egy csokis párnára engesztelésképpen. Menjünk a Gallerybe. Egy sarokra van.

Valaha ez volt titkos találkáik kedvenc helyszíne.

– Pompás, úgyis rég jártam ott.

A tömegből befordultak egy mellékutcába. A Gallery teljesen őrült hely volt, részben kávézó, részben kiállítóterem, részben pedig divatbutik – de valahogy mindez működött együtt. Annak idején Jacobbal gyakran ugrottak be ide, és egymás kezét fogva ültek az asztalnál.

Chantalnak még eleven volt az emlék, és azon tűnődött, hogy vajon Jacobnak is.

Egy eldugott sarokban kaptak asztalt, és Jacob mindkettőjüknek kávét és csokis croissant-t rendelt, miközben Chantal megcsodálta a legújabb műalkotásokat és menő bútordarabokat. Jacobbal könnyen telik az idő. De még milyen könnyen.

Odasandított a férfira, aki a műanyag szatyrokat igazgatta az asztal mellett. Jacobot szeretni nem erőfeszítés. Teddel viszont tojástánc az élet. Szerelmük bonyodalmas volt már a jelenlegi problémák előtt is. Egyiküknek sem erőssége a kommunikáció, és Chantal mindig úgy érezte, hogy rengeteg minden marad kimondatlanul köztük. Ted soha nem tudott igazán az érzéseiről beszélni, és ezért lepte meg annyira a kérése, hogy ő látogassa meg Staceyt; a férje nem ismeri be egykönnyen, ha valami nincs rendben.

Amikor a látogatás után felvetette az ötletet, Ted lelkesen beleegyezett, hogy fizet egy takarítónőt Staceynek. Chantal előre sejtette, hogy így lesz. Ted szívesebben old meg bármit pénzzel, mint hogy érzelmileg belebonyolódjon, az ő szempontjából

tökéletes megoldás. Ted azt is felvetette, hogy egy bébiszitter is segíthetne Staceynek, ez is remek ötlet. Chantal úgy gondolta, neki sem ártana egy, de ezt nem mondta ki hangosan. Majd talán az újévben szól.

Stacey sok szempontból az ő szemét is felnyitotta. Mióta meglátogatta, teljesen jól kijöttek egymással. Chantal látta, hogy valóban jó barátok lehetnek, ami hatalmas megkönnyebbülés volt számára. Különösen jó így a babáknak, ő máris őszintén szívébe zárta Elsie-t. Egyértelmű, hogy Stacey ugyanígy érez Lana iránt, pedig olyan könnyen lehetnének féltékenyek is egymásra.

Aznap reggel Stacey kedvesen felajánlotta, hogy vigyáz Lanára, míg Chantal elmegy otthonról. Chantal csak annyit mondott neki, hogy a karácsonyi bevásárlást intézi. Bármennyire jóban vannak, azért ez még nem egészen bizalmas barátság, és Staceynek egyelőre nem kell tudnia minden részletről. A Csokiimádók Klubjának legújabb tagja még nem találkozott Jacobbal, és a közös történetüket pláne nem ismeri. Chantal pedig úgy érezte, jobb ez így.

A pincérnő kihozta a kávét és egy tányéron a meleg csokis croissant-okat. Chantal újra Jacobra pillantott, míg a kávéját itta. Nyugodt, laza férfi – az ő saját stresszszintje is mindig lejjebb száll Jacob közelében. Nem könnyebbség, hogy valaha igen intim viszonyban voltak. Chantal tisztában van vele, hogy a jól szabott fehér ing és farmernadrág alatt egy feszes, izmos test rejtőzik. Azt is egészen pontosan tudja, hogy Jacob mire képes azzal a testtel, és az igencsak lenyűgöző. Jacob pompás szerető, semmi kétség. A legjobb. Chantal egészen kimelegedett a gondolattól, pedig az utóbbi időben a téma abszolút nem érdekelte.

– Minden oké? – kérdezte Jacob. – Kicsit kipirult az arcod.

– Jól vagyok – felelte Chantal. Még figyelmes is. Ezt szereti benne a legjobban: hogy Jacob szereti a nőket. Határozottan a

nők embere, nem pedig a férfiak férfija. – Valószínűleg már a hőhullámok.

Jacob elnevette magát.

– Ne pocskondiázd magad. Mesés nő vagy, Chantal.

Chantal érezte, hogy ettől még jobban elönti a pír.

– Csupa élet vagy még – mondta tréfásan a férfi.

– Erre mondják, hogy bágyadt bókkal kritizál. – Chantal a széktámlának döntötte a fejét, és mélyet sóhajtott. – Nagyon jó újra itt.

– Igen – helyeselt Jacob. – Már épp ideje volt, hogy újra eljöjjünk.

Chantal elhúzta a száját.

– Nem árultam el Nadiának, hogy együtt fogjuk intézni a karácsonyi vásárlást.

– Én sem – vallotta be Jacob.

– És miért nem?

– Nagyon kedvelem őt – mondta Jacob. – Tudom, hogy aggasztja, hogy nekünk kettőnknek van némi közös múltunk.

– Én igen drágán fizettem azért a „közös múltért".

Jacob elnevette magát.

– Mindig emlékeztetni fogsz rá, ugye?

– Dehogy. – Először akkor találkozott Jacobbal, amikor férfikísérői szolgálatait vette igénybe, méghozzá fájdalmasan magas órabérért. – Bár minden pennyt megértél – tette hozzá kajánul.

Jacob csillogó szemmel válaszolt:

– Örülök, hogy így gondolod.

Aztán Chantal hirtelen elkomolyodott.

– Tudom, hogy ez már a múlté, de soha nem fogom elfelejteni, ami köztünk volt.

Jacob megfogta a kezét, és megszorította.

– Én sem.

– Nagyon jó volt – felelte Chantal. – Ezt nem tagadhatom.

Boldoggá tette, hogy Jacob része lett az életének, ámbár meglehetősen szokatlan körülmények között. Előfordult, hogy sokkal jobban hiányzott neki a férfi, mint be merte volna vallani. Volt olyan idő is, amikor Lanát elnézve azon gondolkodott, mi lett volna, ha kiderül, hogy a kislánynak Jacob az apja, nem pedig Ted. Vajon Jacob lelkesen vállalta volna a szülői szerepet? Ahogy ismeri, biztosan aktív apa akart volna lenni. Nyilvánvalóan szereti a gyerekeket, és Lewisszal is fantasztikusan bánik.

Chantal kíváncsi lett volna arra, hogy Jacobnak mi az őszinte véleménye Nadiáról, de nem tudta rávenni magát, hogy feltegye a kérdést. Azzal tisztában volt, hogy barátnője *kedveli* Jacobot, de vajon ennél több is van a dologban? És ha igen? Tönkretenné a barátságukat, ha Jacob és Nadia összejönnének? Ahhoz nem fért kétség, hogy jól összeillenének. De Chantal lelke mélyén egy kis zsémbes hang azt súgta, hogy féltékeny Nadiára, amiért ilyen közel került Jacobhoz. Chantal tudta, hogy időnként megnéznek otthon egy-egy filmet, és rendszeresen viszik együtt ide-oda Lewist. Azt is tudta, hogy ennek nem szabadna őt zavarnia; hát nem érdemel Nadia is egy kis boldogságot azok után, amin keresztülment? De akkor is marcangolta Chantalt a zöld szemű szörny, le sem tagadhatta maga előtt.

– Lassan ideje befejeznünk a kávét, és folytatni a vásárlást – ocsúdtatta fel a töprengésből Jacob.

– Még a Csokiimádók Klubja hölgyeinek is vennem kell valamit.

Jacob nevetett.

– Hát az legalább nem lesz nehéz feladat.

– Nem. Elsétálhatunk a Carnaby Street irányába. Ott van egy pár klassz csokoládéáruház. Még nem láttam, hogy milyen a

karácsonyi felhozataluk, de ott biztos meg tudjuk venni a lányok ajándékát.

– Lucy riválisaitól akarsz vásárolni?

– Szerintem örömmel fogja megenni a vetélytársakat. Ismered Lucyt. A csoki az csoki.

– Az biztos, hogy nagyon klasszul vezeti a Csokoládé Mennyországot.

– Igen. Veleszületett érzéke van az üzlethez, és ráfér, hogy egy kis szerencséje is legyen. Csak azért aggódom, amiért Marcus megint odatolta a nyavalyás ábrázatát.

Jacob felvonta a szemöldökét.

– Bizony ám. Valamelyik nap beugrott, teljesen váratlanul, és rábeszélte Lucyt, hogy menjen el valami csokifesztiválra vagy mire Bruges-be. – Chantal megrázta a fejét. – Az az alak mindig bajt kever. Remélem, nem vet be megint valami aljas trükköt. Az a rendes formája. Lucy meg képtelen nemet mondani a pasinak. Ismered, milyen lágyszívű.

– Tudom. De ott vagytok neki ti, lányok, hogy vigyázzatok rá. Amíg körülötte vagytok, addig nem eshet baja. Nálam biztos bátrabb ember, aki szembe mer szállni a Csokiimádók Klubjával.

Chantal elnevette magát.

– Jól is teszed, ha ezt észben tartod.

– Majd én is beugróm, és meglátogatom Lucyt a héten. Úgyis rég jártam arra. – Jacob kiitta a kávéját, és intett, hogy kéri a számlát. – De addig is tiéd teljes és osztatlan figyelmem. Hol kezdünk?

Jacobbal szinkronban Chantal is felállt, és hirtelen rátörő érzelemhullámtól vezérelve szorosan átölelte. Tudta, helytelen, hogy még most is úgy szereti, ha egymáshoz ér a testük. Sok férfival volt dolga – túlontúl sokkal –, de egyikük sem hatotta meg úgy, mint Jacob. Volt valami megnyugtató Jacob közelségében, már el is felejtette, mennyire hiányzik ez neki.

Olyan jó érzés, olyan jó. Chantal arcát a férfi nyakához szorította, ő pedig a hátát simogatta. De Jacob nincs elkötelezve, ő pedig igen. Férjes asszony, gyerekkel, és megesküdött, hogy megpróbálja rendbe tenni a házasságát. Ennek a célnak mindig előtte kell lebegnie.

Amikor végül elengedte, Jacob rápillantott, arckifejezése csupa gyengédség.

– Ez most miről szólt?

– Szeretem, hogy az életem része vagy – felelte Chantal őszintén. Torkában gombóc volt, szeméből kis híján kibuggyantak a könnyek. – És nem mondom neked eleget. Nagyon jó barát vagy, Jacob.

– De ennél több soha nem lehetek?

Csak azt szeretném tudni, hogy ha a karbon-ellentételezés állítólag működik, akkor miért ne létezhetne kalória-ellentételezés is? Pedig tetszik az ötlet, hogy én két pofára zabálom a csokoládét, és valami botsáska liba a világ másik felén szép dagadtra hízza magát. Ha lenne olyan politikus, aki ezt a zászlajára írja, az én szavazatomra biztosan számíthat.

Chantal bólintott.

Jacob szomorúan rámosolygott. – Ezzel együtt tudok élni. Muszáj lesz, mindkettőjüknek.

Egyelőre saját magamnak kell viselnem a szénhidrátfelhalmozásomat, de ez nem gátol abban, hogy megkóstoljam az ínycsiklandó karácsonyi muffinokat, amiket Alexandra hozott be. Hmm. Kreativitása nem ismer határt, és annak ellenére, hogy váltig állítja, mennyire várja az egész karácsonyi műsor végét, szerintem egyre jobban belelendül az ünnepi hangulatba. Előttem a pulton tengernyi muffin sorakozik – mézeskalácsos tejeskávés, csíkos cukorpálcával díszített rózsaszínű, de még tojáslikőrös is; van, amelyiknek a tetején egy zöld cukormázmotívum karácsonyfát ábrázol, és van mandulás, tetején egy halvány barackszínű cukormázból rajzolt angyallal. De az összes közül a kedvencem a gyümölcskosár-muffin, aminek a tésztájába aszalt gyümölcsök vannak belesütve, és a

tetejét brandy ízesítésű vajaskrém borítja. Ezeknek a kis drágaságoknak nyoma se lesz hatvan másodperc múlva.

Éppen a morzsákat nyalogatom az ujjaimról – alapvetően minőségellenőrzés amikor Chantal befut. Hihetetlen mennyiségű műanyag szatyorral.

– Meg se kell kérdeznem, hol voltál – és a szatyorhegyek felé intek.

– Már alig mit-tudom-én-hány-vásárlási-nap van hátra karácsonyig – közli velem. – Úgy döntöttem, jobb, ha nekiugrom.

– Nagyon úgy tűnik, hogy elsőrangú munkát végeztél. Nem is emlékszem, mikor láttalak utoljára ennyi szatyorral megrakva.

– Tényleg rég csináltam ilyet. Belegondolni is rossz.

– Ma baba nélkül vagy?

– Stacey vigyáz rá, az előbb küldtem nekik egy SMS-t. Pont etetett, szóval amint végez, jönnek ide.

– Nagyon helyes csaj, nem?

– Az – helyesel Chantal. – Furán alakulnak néha a dolgok. Ki gondolta volna, hogy összebarátkozunk? Annak mindenképpen örülök, hogy megpróbálunk kijönni egymással.

– Mit szól hozzá Ted?

Chantal nevet.

– Egyfelől láthatóan megkönnyebbült, másfelől viszont szerintem kicsit ideges is az egésztől. De nincs mese, ezzel együtt kell élnie. Csak jobban jár, ha az életében szereplő két nő jóban van egymással, mint ha állandóan egymás torkának akarnak ugrani, nem?

– Maximálisan egyetértek. – Aztán: – Mivel szolgálhatok?

– Teljesen mindegy – mondja Chantal. – Csak töltsél fel a lehető legnagyobb dózis cukorral, totál ki vagyok nyúlva.

– Koffeininjekció is jöjjön?

– Amit csak javasolsz. – Lehuppan az ablak melletti kanapéra, és mélyet sóhajt.

Egy perccel később Autumn érkezik Lewisszal. Változatlanul úgy gondolom, hogy a gyereksarok jó ötlet. Ha jó korán ráállítjuk őket a csokoládéra, kineveljük a jövőbeni kuncsaftokat.

– A szokásos? – kérdezem.

– Életmentő vagy, Lucy.

– Nagyon ki vagy pirulva – jegyzem meg.

– A Hyde Parkban voltunk, a Winter Wonderlandben. Ugye, Lewis?

A kisfiú bólogat.

– Nagyon klassz volt. Körhintáztunk, korcsolyáztunk a jégen és vonatoztunk a pingvineken.

– Fantasztikus. És ügyesen korcsolyázol?

– Én vagyok a legjobb – mondja szerényen. – Miles szerint.

– Igazán? – Értő pillantást vetek Autumn-ra. – Őszintén örülök. Jutalmul kapsz egy csokidarabos kekszet.

Lewis szeme tágra nyílik.

– Köszönöm, Lucy néni!

Amilyen lazán csak tudom, megkérdezem Autumn-ot:

– Ezek szerint nem kettesben voltatok?

– *Nem.* – Rám mosolyog. – Lewis és én Milesszal és Florenceszal tartottunk.

– Hmm – felelem. – Miles, ezt a nevet mostanában egyre sűrűbben hallom tőled.

– Nagyon kedves ember – vallja be Autumn, és még jobban elpirul. – Nagyon jó társaság.

Tudom, hogy mostanában nem igazán mennek jól a dolgok közte és Addison között, de nem tudom, mennyire komoly a helyzet. Viszont úgy tűnik, hogy ez a Miles szép csendben felbukkant a színen.

Éppen amikor elkészülök az első adag itallal, egyszerre fut be Nadia és Stacey. Stacey a babakocsiban tolja a két babát, akik

egymás mellé becsatolva sokkal inkább látszanak ikreknek, mint féltestvéreknek.

Autumn kezébe adom a tálcát.

– Légy oly drága, és vidd oda ezeket Chantalnak és Nadiának. Egy pillanat, és hozom a tiedet is. Neked mit hozhatok, Stacey?

Stacey rendel, közben Chantal is odajön.

– Hadd segítsek ezekkel a drága lánykákkal.

– Mindkettő mélyen alszik – mondja Stacey. – Ne toljam át inkább a kocsit?

– De. Leparkolunk. – Chantal nevet. – Régebben mindig utáltam, amikor a szuperanyukák elfoglalták az összes helyet a kávézókban a babacuccal, most meg messze túlteszek rajtuk.

Erős a kísértés, hogy kirakjam az ajtóra a Zárva táblát, hogy egy kis időt a lányokkal tudjak tölteni, de nem merem. Ahogy sejtettem, Alexandra muffinjai hatalmas sikert aratnak, és szinte minden vevő, aki eddig jött ma, vitt egy adagot, vagy rendelt belőle karácsonyig. Kénytelen leszek oda-vissza rohangálni, hogy le ne maradjak a pletykákról.

Abszolváltam egy kis vásárlói rohamot, a kávézóban néhány percre mindenki elégedett, így amikor kiviszem a rendelést, én is leülök öt percre. Saját magamnak is hoztam egy csésze teát meg egy szelet kávétortát. Ez az ebédem.

Nadia az ölébe veszi Lewist, és egy kekszet ad neki.

– Jól mulattatok ma?

– Láttuk a Mikulást, meg mindent – válaszol, és a szája máris csupa csoki.

– *Milesszal* voltak – szólok közbe, és rebegtetem a szempillámat.

Autumn mélyen elpirul.

– Hagyd már, Lucy. Nincs köztünk semmi – köti az ebet a karóhoz. – Csak egy nagyon kedves ember.

– Hát, szerintem pedig románc van a levegőben – közlöm. – Itt a karácsony, a tökéletes szerelem évszak.

– Csak szólok, hogy van vőlegényem – vág vissza Autumn.

– Jé. – Mutatom is, hogy csak cukkolom.

– Lucy, hogy alakulnak a terveid a romantikus hétvégétekre? – kérdezi Nadia.

– Ma reggel sikerült lefoglalnom a jegyeket Bruges-be, volt egy kis nyugi az üzletben – mesélem izgatottan. – Minden oké. Alig várom, hogy este elmondhassam az Imádottnak. Fantasztikus lesz. Csokoládéfesztivál *és* karácsonyi vásár.

– Azt fogod hinni, hogy meghaltál, és felmentéi a mennyországba.

– És egészen biztos, hogy Marcus *nem* lesz ott? – Chantalnak nem véletlenül olyan gyanakvó a természete.

– Abszolút. – Reggel küldtem neki egy SMS-t, és megírtam, hogy lefoglaltam a jegyeinket, és csak annyit felelt, hogy *Remek.* Semmi többet. Se szerelmi vallomás. Se puszik. Se semmi.

És én a magam részéről nagyon örülök, hogy Marcusszal barátok tudunk maradni.

– Ígérem, hogy hozok nektek valami mesés belga csokicsodát.

– Mi ketten pedig elleszünk itt, ugye, Autumn? – kérdezi Nadia.

– De még hogy.

Mindkettőnek puszit nyomok az arcára.

– Imádlak titeket – mondom. – És nem csak a karácsony miatt.

Nadia beleharap egy dupla csokis kekszbe.

– Beírom a naptárba. Tarak egyelőre nem kérte, hogy a hétvégén is dolgozzam, szóval biztos nem lesz gond.

– Mi a helyzet a divat mámorító világában? – érdeklődik Chantal.

– Komplikált – vallja be Nadia. – A munkát eléggé élvezem, és az mindenképpen jó, hogy újra együtt lehetek

Anitával, de a sógorommal bonyolult a kapcsolatom. Egy lehelettel jobban kedvel a kelleténél.

– Az kínos – szól ismét Chantal.

– Jól látod. De majd megoldom. Valahogy.

De azért látszik, milyen ideges.

– Statisztikailag nagyobb a valószínűsége, hogy a sógoroddal szökjél meg, mint bárki mással – mondom, hogy egy kicsit feldobjam a hangulatot.

– Gyanítom, hogy ez csak akkor működik, ha a sógorod George Clooney – veti ellen Autumn.

Ami legalább eléri a kívánt hatást, és Nadia is elneveti magát.

– Szóval Tarak határozottan nem az a Gyönyörű George?

– Hát nem. Gondolom, ezért is sokkal könnyebb ellenállni neki.

– Kereshetnénk egy időpontot a naptárban a névadó partinknak is – javasolja Chantal. – Clive és Tristan ezen a hétvégén jön haza. Tudom, hogy kicsit szoros, Lucy, de lehetne esetleg akkor?

– Persze. Csinálhatjuk vasárnap, zárás után. Az jó mindenkinek?

– Miért is ne – mondja Chantal. – Neked megfelel, Stacey?

– Igen – válaszolja Stacey. – Úgyse megyek sehova.

– Nem akarod előbb megkérdezni a családodat, mielőtt beírom? – kérdezem tőle.

– Nem – feleli. – Csak ezért nem fognak ideutazni. Elég nagy hó van már feléjük, és ezt egyébként sem tartanák rendes keresztelőnek.

Chantal megöleli.

– Nagyon jó kis bulit fogunk rendezni.

– Amúgy hogy vagy? – kérdezem óvatosan. Az biztos, hogy valamivel vidámabbnak látszik, mint amikor először jött ide Chantallal.

– Remélem, hogy hamarosan lesz takarítónőm – mondja. – Talán már a hét második felében. Már ettől jobban érzem magam. És tudom, hogy van hová fordulnom, ha rám tör a magány.

– Nálam mindig van tea, együttérzés és csokoládé – nyugtatom meg. – A világon semmi másra nincs szükséged.

– Kösz – feleli félénken. – Mindannyian olyan kedvesen fogadtatok.

– Akkor vasárnap lesz a nagy nap – mondja Chantal. – Felhívom Clive-ot és Tristant, hogy velük is lefixáljam.

– Én meg beszélek Alexandrával, hogy legyen valami torta Lanának és Elsie-nek. – Az interneten tudok még lufikat meg díszeket is rendelni. Már alig várom, hogy intézkedhessek. Ó, imádom a partikat!

Az Imádottal együtt heverünk a kádban, tökéletesen romantikus hangulatban. Hátam a mellkasán, karja a derekam körül. Mindkettőnknek töltöttem egy-egy pohár bort, és a kád szélén egy sor csokoládé várakozik szépen sorban. A nyálas karácsonyi összeállításomról szól a szerenád. Kedvenc Elvis gumikacsánk himbálózik az alsó régióm körül. Elborít minket a hab, és egy tucatnyi gyertya árasztja ránk a fényt. Az idők végezetéig képes lennék itt feküdni, és nem unnám meg. Ez az igazi élet.

– Eresszél még egy kis meleg vizet, Gyönyörűségem – szólal meg az Imádott bágyadtan.

Én vagyok a Csapok Őrzője, és ez a feladat komoly felelősséggel jár. A hosszú évek során tökélyre vitt technikával elfordítom a csapot a nagylábujjammal, és íme, már dől is a forró víz. Elvis csak úgy lubickol az ár tetején.

Amikor kellőképpen megemelkedett a hőmérséklet, újra visszabújunk. Kortyolok egyet a boromból.

– Ó, van egy jó hírem – mondom. – Sikerült ma lefoglalnom a jegyeket Bruges-be, és ahhoz képest, hogy mindjárt itt a karácsony, egész jó áron találtam. Nem volt olcsó, de nem volt rettenetesen drága sem. A St. Pancrasról indulunk az Eurostarral péntek reggel, és hétfőn délre már itthon is leszünk. Minden el van intézve.

– A – mondja az Imádott.

És nem úgy, ahogy szeretném.

Nyakamat kitekerve felnézek rá.

– Ugye el tudsz szabadulni a munkából?

Megrázza a fejét.

– Nem megy, Lucy. Délelőtt fel akartalak hívni, de annyi dolgom volt, hogy végül teljesen kiment a fejemből. Már minden el volt rendezve, és az utolsó pillanatban beesett egy fontos munka. Egy sokmillió fontos szerződésre van esély, és nem merem magára hagyni az értékesítő csapatot. Én vagyok a főnökük. Az én bőrömre megy. Ott kell lennem.

– Aiden. – A legnyafogóbb hangomat vetem be. – Szükségünk van erre a pihenőre.

Karja szorosabbra fonódik körülöttem.

– Így igaz. Teljesen igazad van. Utálom, hogy ilyen csalódást kell okoznom neked. Hidd el, ennél jobban semmit sem szerettem volna elkerülni. De ha ezt sikerül megcsípnünk, akkor a jövő év már sokkal könnyebb lesz nekem. Tudod, milyen a Targa… folyamatosan nyomnak minket, hogy még több árbevételt termeljünk, és ez jóval közelebb vinne az előirányzott összeghez. Még az is lehet, hogy egy szép kövér bonusz is vár rám a végén. Azzal meg ki tudja, milyen mókát csaphatunk?

– Milyen mókát?

– Én például csillogó gyűrűs mókára gondolok.

– Igazán? – Próbálok tovább duzzogni, de nem tehetek róla, szélesen elvigyorodom. – De ezt most ugye nem csak azért mondod, mert duzzogok?

– Nem – nevet. – Ne szaladjunk *túlságosan* előre, de szerintem ideje jövőre eljegyeznünk egymást.

– Eljegyzés! – Csak várj, míg elmesélem a lányoknak. Végre megfogtam az én pasimat, méghozzá álmaim pasiját. – Nagyon tetszik az ötlet – mondom. Boldog kis szívem szabálytalanul kalapál. – Nagyon-nagyon tetszik az ötlet.

Hosszan és erősen megcsókol. Valami mozgolódik az alsóbb tájékaim környékén, és az a gyanúm, hogy már nem Elvis, a gumikacsa.

Mikor újra szétválunk, az Imádott komolyan néz a szemembe.

– Érted már, hogy miért kell feltétlenül Skóciába mennem?

– Skóciába? – Nem tehetek róla, de megnyúlik az arcom.

– Edinburgh. Jövő péntek reggel megyek fel, és aznap este el kell vinnem az ügyfeleket vacsorázni, de szombat délután már újra itthon leszek. Nem mehetnénk akkor Bruges-be?

– Akkor már nem sok értelme van – válaszolom. – És egyébként se tudom átcserélni a jegyeket. Azért volt akciós, mert nem módosítható a foglalás. Előre ki kellett fizetni az egészet.

– Nagyon sajnálom, Gyönyörűségem.

Tudom, hogy az Imádott nem okozna nekem csalódást, ha nem lenne feltétlenül muszáj. Ő kedves és megbízható. Őszinte. Semmiben nem hasonlít Marcushoz.

– De nekem akkor is mennem kell. Marcus megszervezte, hogy a brit csokoládépiacról tartsak előadást az érkezésünk délutánján. Ráadásul ugyanarra az estére még a bálba is szerzett nekünk jegyeket. Nem mondhatok nemet.

Az Imádott összeráncolja a homlokát.

– Marcus nem lesz ott – nyugtatom meg. – Csak izgulok, hogy egyedül kell mennem.

– A lányok közül nem menne veled valaki?

– Nadiát és Autumn-ot már így is befogtam, hogy helyettesítsenek a Csokoládé Mennyországban, szóval ők nem tudnak jönni. Talán Chantal eljönne velem.

Elbiggyesztem az ajkamat.

– Tudom, hogy nem ez az a romantikus hétvége, amit már olyan szépen kiterveltél kettőnknek – mondja az Imádott.

– Egy csomó *nagyon* perverz szexi meglepetéssel készültem neked. Köztük egy csomó olyannal, amiben csokoládé is szerepel.

– Igazán? – Erre felvonja az egyik szemöldökét.

Ez nem igaz ugyan, de valamit ki tudnék találni, hogy minden jól süljön el – mármint képletes értelemben.

– Nem szívesen emlékeztetlek, de legutóbb mérsékelt sikerrel kombináltad a csokoládét az előjátékkal.

Ó, a francba. Abban bíztam, hogy már elfelejtette a sáros incidenst. De nagyon úgy tűnik, hogy benne is olyan mély nyomot hagyott, mint bennem. Hosszú ideig nem fogok még egyszer csokoládét kenni a mellemre. Vagy bárhová máshová, ha már itt tartunk.

– Nagyon sajnálom, Gyönyörűségem. Mivel tudnálak kiengesztelni?

– Ó, nem is tudom – mormolom, miközben szorosan magához húz, és ajka újra rátalál az enyémre. A kád széléről az összes csokit leverem, bele a vízbe, de nem érdekel. Elvis sípol, hápog tiltakozásul összegabalyodott tagjaink közül. – Biztos eszembe jut majd valami.

Autumn nem tudta, mi baja van. Nem volt rá jellemző, hogy ennyire búnak eressze a fejét, de most olyan lehangolt volt, mint még soha. Úgy érezte, hogy az élete romba dől, egyszerűen már nem bírja tovább elviselni.

Nadiával és Lewisszal a Csokoládé Mennyországból hazamentek, hogy együtt megegyék a vacsorát, amit ő korábban elkészített. Mint mindig, nagyon jó volt együtt lenni velük, de most egyedül kellett hazamennie, és úgy érezte, mintha kabátjával még egy réteg magányt is magára vett volna. Őszintén szólva kezdte úgy érezni, hogy kiszorul a baráti körből is.

Lewist őrülten szerette, és egyre nehezebb volt kitöltenie azokat az órákat, amikor nem rá vigyázott. Nadia mindig azt gondolta, hogy Autumn tesz nekik szívességet, amikor vigyáz a kisfiára, de Autumn azt nem tudta volna, hová legyen, ha nem vigyázhat óraszám kis barátjára.

Chantalnak és Staceynek ott voltak a kisbabák, akik bőven kitöltötték az idejüket, és Autumn talán ezen is túl sokat rágódott mostanában. Néha direkt fájdalmasan, émelyítően vágyott arra, hogy Lanát vagy Elsie-t a karjában tarthassa. Néha szinte úgy érezte, mintha a saját gyermekét tartaná a karjában, és azon gondolkozott, meddig tudja még titokban tartani létezését a lányok előtt. Milesnak mesélt a lányáról, de a Csokiimádók Klubjának még nem, pedig évek óta ők voltak a legjobb barátai

és bizalmasai. Vajon miért? Nem lenne jobb, ha nem kéne többé titkolóznia?

Elöntötte a szomorúság, és csakis a mulasztásai jártak a fejében. Bántotta, hogy le kellett mondania Willow-ról. Bántotta, hogy nem sikerült öccsét a helyes útra terelnie. Bántotta, hogy szüleivel nincs érdemi kapcsolata. Alapjában véve jó szándékú, gondoskodó valakinek tartotta magát, akkor viszont miért ilyen problémás minden emberi kapcsolata? Talán előző életében valami olyan rettenetes dolgot művelt, amiért ez a büntetése, át kell élnie összes szeretteinek elvesztését?

Lucy teljesen bele volt habarodva az Imádottba, és a pasi is Lucyba. Ez így is volt rendjén. De kije volt Autumn-nak? Egész nap nem is hallott Addison felől. Már megint nem. Küldött neki néhány SMS-t, de nem érkezett rájuk válasz. Úgy tűnt, hogy kapcsolatuk kihűlt, és Autumn nem igazán értette, miért. Rá kellene szánniuk az időt, hogy leüljenek egymással, és megbeszéljék, mi köztük a gond, és hogy van-e megoldás. Autumn is kerülte a beszélgetést, részben azért, mert tudta, hogy Addison nem támogatta Rich iránti érzéseiben, most viszont valaki olyanra volt szüksége, aki mindenben vele érez.

Autumn késő estig Nadiánál maradt, és húzta az időt, amíg már tényleg nem várhatott tovább az indulással. Amikor elment, Nadia épp Lewis mellé bújva feküdt az ágyon, és mesét olvasott neki, Autumn pedig fogott egy taxit hazáig. A központi fűtés kikapcsolt, és a lakás hideg volt és barátságtalan. Alig néhány hét volt hátra karácsonyig, de soha ilyen kevéssé nem érezte ünnepi hangulatban magát. Arra gondolt, idén talán fát sem fog venni. Ha karácsonyi hangulatra van szüksége, elég átugrania a Csokoládé Mennyországba, mert ott Lucy kitett magáért.

Nem volt kedve levenni a kabátját, először inkább bekapcsolta a gázfűtést, és felcsavarta a termosztátot. A lakás szerencsére

kicsi, és hamar be fog melegedni. Addig is átment a konyhába, hogy feltegye a teavizet. Amikor kihúzta a fiókot, hogy elővegyen egy kanalat, talált egy doboz cigarettapapírt, meg egy öngyújtót, ami még Rich után maradt. Ide szórta be a füvet is, amit magával hozott öccse lakásából, most elővette, és kardigánja zsebébe csúsztatta.

Amikor elkészült a tea, visszament a szobába, és összekuporodott a kanapén, felhúzta a térdét, miközben a bögréből kortyolgatott. Csak ült, és a gázkonvektor kéken villódzó lángjára bámult, és anélkül, hogy igazán tudta volna, mit tesz, kipakolt a zsebéből. A kezében levő kis csomagra bámult, és mivel semmi mással nem tudta elfoglalni magát, sodort magának egy spanglit. Sok éve nem gyújtott rá. Utoljára talán még az egyetemen. De még akkor sem érdekelte igazán az egész. Rich sorsa, tönkrement élete nagyon a drogok ellen hangolta. Cigarettát szinte nem is vett a kezébe. Egyáltalán nem vonzotta az effajta élvezet.

De most rágyújtott, szájához vitte a cigarettát, aztán mélyen letüdőzte a füstöt. Nevetséges, sőt, egyenesen kétségbeejtő volt, de valahogy mégis közelebb tudta magát Richhez attól, hogy ugyanazt érezte, mint öccse. Mi volt a titok ennek a drognak egy slukkjában, amiért Rich hajlandó volt minden mást feláldozni, míg végül az élete is ráment? Autumn egész egyszerűen nem tudta. Ha képes lett volna megválaszolni ezt a kérdést, akkor talán többet tudott volna segíteni Richnek.

Autumn megbűvölten nézte a parázsló cigarettavéget. Munkanapját olyan emberekkel töltötte, akiknek az életét pontosan ez tette tönkre. Mélyen letüdőzte a füstöt. Ettől vajon kipihentebbnek, boldogabbnak érezte magát, vagy kevésbé volt szétcsúszva az élete? Dehogy. Semmi hatással nem volt rá. Bármikor le tudta volna tenni. Bizonyos emberek talán alkatilag voltak arra kárhoztatva, hogy könnyebben váljanak

kábítószerfüggővé másoknál? Vajon Rich személyisége mindig is ilyen volt? Az biztos, hogy mindig is feltűnően vonzotta minden, ami veszélyes és tilos. Rich komolyan ivott is, miközben Autumn-nak elég volt egyetlen pohár bor. Lehet, hogy a drog és az ital együtt jár?

Közben majdnem elszívta a jointot, és a szeme kezdett lecsukódni. Lehet, hogy ettől majd végre ki tudja aludni magát. Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

Késő́re járt, és megörült a kopogásnak. Néhány másodpercig, míg rá nem döbbent a valóságra, azt hitte, hogy talán Rich jön. Általában ő jelent meg az éjszaka közepén, minden előzetes bejelentkezés nélkül. Néha teljesen kiment Autumn fejéből, hogy Rich nincs többé.

– Szia. – Az ajtóban Addison állt. – Most végeztem egy tárgyalással, és gondoltam, felugróm köszönni. Egész nap nem volt időm arra se, hogy válaszoljak az SMS-eidre.

Tényleg jó volt látni, főleg mivel Autumn nem is számított rá aznap este. Odament, hogy megölelje, és akkor kapcsolt csak, hogy ujjai között még mindig ott a cigaretta.

– Ó – mondta. – Ezt előbb hadd tegyem le.

Visszament a nappaliba, és egy csészealjat keresett, vagy bármit, ahol elnyomhatná.

Addison követte, és amikor Autumn újra ránézett, a férfi haragosan ráncolta a homlokát.

– Ugye tévedek? – Beleszimatolt a levegőbe. – Az istenit, Autumn, nem.

– Tudom – felelte, mindketten látták a dohányzóasztalon a csomagot. – Hülye voltam. Rich lakásából hoztam magammal. Tudom, hogy nem lett volna szabad, de…

Barátja arca elkomorult.

– Sejthettem volna, hogy a nyavalyás öcséd a ludas ebben is.

Addison alig lépett be az ajtón, és máris veszekedtek.

– Túl fáradt vagyok most ehhez – mondta Autumn. – Hülyeség volt. Soha többet nem fogok ilyet csinálni. Hagyjuk is az egészet.

– Én egy drogrehabilitációs központban dolgozom – közölte Addison merőben fölöslegesen. – Mindketten ott dolgozunk. Szerinted miért?

– Nem vagyok gyerek – válaszolta Autumn. – Nem kell úgy beszélned velem, mintha ötéves lennék.

– Szemmel láthatólag fogalmad sincs a való világról. Azt hiszed, hogy te valamiképpen immunis vagy a drogokra ebben a kis védett elefántcsonttornyodban.

– Hogy mondhatsz ilyet, amikor nekem kellett megküzdenem minden bajjal, amit a drog Rich révén behozott az életünkbe? És hoz *még mindig.*

– Beszélhetünk Richről a végtelenségig – közölte Addison bántó keménységgel. – Ha a szüleid nem támogatták volna, talán még mindig élne. Ezt gondold végig.

Ez övön aluli ütés volt. Leginkább azért, mert volt ebben egy szemernyi igazság.

– Igen, tudom, hogy kiváltságos családba születtem. Minden vitánk vagy Richre lyukad ki, vagy erre. Nem tudom megváltoztatni azt, ahogy felnőttem. Ami történt, megtörtént. A múlt. Az én múltam. Az, hogy neked többet kellett küzdened az életben, még nem jelenti azt, hogy jobb ember vagy.

Autumn kezdett szédülni. Addison teljes verbális offenzívába lendült, pedig még a kanapéra se ült le. Mintha valójában csak ürügyet keresett volna.

– Ki is rúghatnálak, amiért füveztél – közölte. – Ehelyett inkább elfogadom a felmondásodat.

– Ez nevetséges.

– Nem, ez egyáltalán nem nevetséges. Ez a rideg valóság, Autumn. Ebből még a szüleid pénze sem tud kihúzni.

– Sok éve ez az első alkalom, hogy fű van a kezemben, és most is csak párat szívtam belőle. Semmi több. És hidd el, hogy megvolt rá az okom. – Hogy tudná igazán elmagyarázni, hogy csak azért akart füvezni, mert egy ostoba pillanatában azt hitte, ettől újra közel érezheti magát öccséhez? – Beszélnünk kéne erről.

– Nincs mit beszélnünk. Nem fogom eltűrni, hogy a beosztottjaim füvezzenek.

– Beosztott? – kérdezte Autumn döbbenten. – Csak *ennyit* jelentek neked?

Addison egy pillanatra elvesztette a lendületet. Aztán mélyet sóhajtott, és azt mondta:

– Igen. – Tekintete hideg volt, amikor Autumn-ra nézett. – Gondolom, már régebben kellett volna beszélnünk erről, de úgy érzem, nincsenek köztünk rendben a dolgok. Már jó ideje ez a helyzet. Túlságosan különbözünk. Mások az elvárásaink.

Tényleg? Annak idején, kapcsolatuk kezdetén nem így tűnt.

– Részemről – tette hozzá Addison – köztünk mindennek vége.

Autumn szája tágra nyílt a döbbenettől, de még mielőtt ideje lett volna válaszolni, Addison sarkon fordult, és elment.

Próbálom visszafogni magam, és nem kikergetni az utolsó piszmogó vevőket is a Csokoládé Mennyországból, pedig őszintén szólva legszívesebben rájuk kiáltanék, hogy „MOZGÁS! MARS HAZA!”

Hát nem tudják, hogy nekem Dolgom Van?

Persze, hogy nem tudják. De ma van Lana és Elsie névadó partija, és amilyen hamar csak lehet, szeretném elkezdeni a Csokoládé Mennyország kicsinosítását. Igazság szerint egész nap alig vártam, hogy nekifoghassak.

Megvan a torta. Vannak héliumos lufik. Vannak ajándéktáskák. A két házzal arrébb működő virágüzlet jóvoltából vannak rózsaszín virágkompozíciók. Van csillogó rózsaszín pezsgő. Annak külön örülök, hogy a két kisbaba nem fiú, mert a kék innivaló egyszerűen BORZASZTÓ.

Most nincs más dolgom, mint egy fél óra alatt körberohanni a helyiségen, és elrendezni az asztalokat, hogy készen várják a vendégek érkezését. Szűk körű összejövetel, de válogatott társaság. Annyira örülök, hogy Clive és Tristan is itt lesz, mert szeretném, ha látnák, hogy milyen jól boldogulok az üzlettel. Minden a legnagyobb rendben van, pont, mint amikor elmentek. Nem szakadt be a mennyezet. Az üzlet alatt nem robbant fel gázvezeték. Nem zuhant ránk egy repülő. Semmi.

Végre kiürül a Csokoládé Mennyország, és megkönnyebbült sóhajjal fordítom az ajtóra a „Zárva” táblát. Most, hogy besötétedett, a karácsonyfaizzók fénye világít az utcára, a karácsonyfa különösen tündököl.

Teketóriázás nélkül nekilátok a feladatnak. Két hosszú asztalt összetolok, ezekből lesz majd a süteményes büféasztal. Az asztal mindkét végére teszek egy-egy egyszintes tortát – az egyik csokis, a másik vaníliás. Mindkettő rózsaszín-fehér csíkos, virágmintával szegélyezett, és mindkettőre fel van írva a babák neve. Kirakom a muffinokat is, amiket Alexandra szintén kisbabás motívumokkal díszített fel, és amint a cukortartalmú alapozás megvan, a sós finomságokat is kikészítem – apró quiche-eket, szendvicseket, néhány leveles tésztába göngyölt virslit – mind a sarki delikátból. Úgy cikázom, hogy összemosódik előttem minden.

Egy szempillantás alatt kész minden, én pedig épp az első üveg rózsaszín pezsgőt nyitom, amikor Chantal és Ted érkezik, a babakocsiban pedig Lana. Néhány másodperccel utánuk jön Stacey és Elsie is, láthatólag együtt, gyalog jöttek, aminek örülök.

Míg ők azzal vannak elfoglalva, hogy a lányokat kihámozzák a számos réteg ruhából, mindenkinek kitöltőm a pezsgőt.

– Gyönyörűek a torták, Lucy – mondja Stacey. – Nagyon köszönöm, hogy megszerveztél mindent.

– Nagyon szívesen. Remélem, Alexandrának is lesz ideje beugrani egy koccintásra, és akkor személyesen is megmondhatod neki, hogy tetszenek a torták. Megfoghatom Elsie-t egy pillanatra?

Átadja a babát, és így az ő keze szabadon marad, ezért odamegy Tedhez beszélgetni.

Megérkezik Nadia és Lewis. Aztán, kicsivel utánuk Jacob is. Rég láttam, és nagyon örülök, hogy el tudott jönni. Tudom, nem

szabad elkiabálni, mivel Nadia váltig állítja, hogy csak barátok, de szerintem Nadia és Jacob csodás pár.

Jacob odajön hozzám, hogy megöleljen, és karjával Elsie-t is magához öleli.

– Rég nem látott ismerős – mondom.

– De még milyen rég. Te viszont remekül nézel ki. Látom, jól áll neked a szerelem.

Erre elpirulok.

Jacob elneveti magát.

– Most meg ügyesen zavarba hoztalak.

– Nem, tulajdonképpen nem is. Amúgy meg igazad van. Nagyon szerelmes vagyok, és őrülten boldog.

– Örömmel hallom. Esetleg a közeljövőben újra szükséged lesz esküvőszervezői szolgálataimra?

– Még az is lehet – felelem olyan titokzatosan, ahogy csak tudom.

– Ó, igazán?

– Még kicsit korai hivatalosan bejelenteni, de komoly reményeim vannak.

– Jövő héten újra beugróm, és akkor lesz időnk rendesen beszélgetni. Látom, bőven van mit mesélned.

– Semmi más nem változott – vonom meg a vállam. – Halálra dolgozom magam. Alig győzöm.

– Látszik, hogy nagyon jól csinálod. Pazarul néz ki az egész hely.

– Koszi, Jacob.

– Sziasztok – lép be az ajtón Autumn, mögötte pedig egy férfi és egy kislány. – Remélem, nem gond, hogy hoztam még egy-két vendéget?

– Hát persze, hogy nem – mondom. – Gondolom, ő a sokat emlegetett Miles. – Az Autumn mögött álló férfi magas és jóképű, méghozzá nem is kicsit, és kissé zavarban van.

Leveszi fejéről a sapkát.

– Helló, Lucy. Én is sokat hallottam rólad.

– Örülök, hogy el tudtál jönni.

Lehajolok a kislányhoz.

– Te pedig biztos Florence vagy. – A kislány szégyenlős, és apja lábába kapaszkodik. – Ő pedig Elsie. – Elsie kezével integetek, és Florence erre óvatosan elmosolyodik.

– Vegyük le a kabátodat, Flo. – Miles lehajol, hogy segítsen neki, és jó nézni, ahogy gyengéden és türelmesen kihámozza kislányát a sok réteg téli ruhából.

Oldalba bököm Autumn-ot.

– Ez aztán a váratlan meglepetés – súgom neki.

– Addisonnal tegnap rettenetesen összevesztünk – súgja vissza.

– Min?

– Hosszú történet – feleli. – És nagyon sok csokira meg süteményre lesz hozzá szükség. Az a gyanúm, hogy köztünk mindennek vége. Most legalábbis úgy néz ki. Addison rengeteg bántó dolgot mondott.

– Hű. Nagyon sajnálom. De miért nem hívtál fel?

– Késő volt, és utána egyből lefeküdtem. Az a fura, hogy még csak nem is vagyok annyira kiborulva. Biztos nem fogtam fel még teljesen, de azt hiszem, egy ideje már a levegőben volt a dolog. – Mélyet sóhajt. – Ma egyébként sem tudott volna eljönni. Manchesterbe kellett utaznia egy kollégával egy Agytrösztnapra. A rettegett Monica Desmonddal. – Felakad a szeme.

Á, vagy úgy. Autumn már beszámolt mindannyiunknak az új munkahelyi sárkányról.

– Együtt indultak a reggeli vonattal – folytatja –, én meg egyszerűen nem akartam egyedül jönni ma. Tényleg nem gond?

– Persze, hogy nem. És még *szexi* is!

– Nekem is feltűnt – vallja be Autumn pironkodva.

– Úgyis be akartam mutatni. Nagyon helyes pasi. Bár ez most egy kicsit mély víz neki. Azt se fogja tudni, hová keveredett.

– Úgy tűnik, egyelőre ügyesen boldogul. – Miles már odalépett Jacobhoz beszélgetni, és láthatólag remekül megvannak egymással. Azt is észreveszem, hogy Jacob lopva Chantal irányába vet néhány pillantást.

– Jobb is, ha csatlakozol a vendégeidhez – kacsintok Autumn-ra biztatásképp, aki kissé aggodalmas mosollyal elindul Miles és Florence irányába.

Visszaadtam Elsie-t az anyukájának, és éppen a második üveg pezsgőt bontom ki, amikor befut az Imádott.

– Helló, Gyönyörűségem. – Ki van fulladva, és enyhén zaklatottnak tűnik. Arca kipirult a hidegtől, haja pedig kócos madárfészek, amikor lehúzza a sapkáját.

– Hogy boldogulsz?

– Elvagyok. – Puszit nyomok hideg arcára, és az ajkam egész forrónak hat.

– Hamarabb akartam jönni, hogy segítsek, de sokkal tovább tartott a papírmunka, mint számítottam.

Rémes, hogy még vasárnap sem tudunk pihenni.

– Fő, hogy most itt vagy. Ez a lényeg.

– Muszáj innom valamit. – Kezébe nyomok egy pohár pezsgőt, jó nagyot kortyol belőle. – Így mindjárt jobb. Körbemenjek az üveggel, és feltöltsem mindenkinek a poharát?

Újra megcsókolom.

– Te vagy az én hősöm!

Erre mosolyog egyet, és eltűnik az üveggel. Rájövök, hogy már csak nekem nincs poharam, ezért aztán kinyitok még egy üveget, és töltök magamnak is. Amíg egy pohárral el vagyok maradva a vendégeimtől, nem lehet semmi gond.

Clive és Tristan késve érkezik, ez most a divat. Mindketten mesésen le vannak sülve, majd kicsattannak az egészségtől, és

lényegesen karcsúbbak, mint amikor a Csokoládé Mennyországot vezették. Tristan szőke haja nyáron egészen kivilágosodott a dél-franciaországi napsütésben, és fekete ingében, szűk farmerjában kifejezetten franciás benyomást kelt. Clive, kettejük közül az idősebb, olyan kipihent, mint már évek óta nem, és rózsaszín ingével és pulóverével láthatóan a feminin oldalát hangsúlyozza. Nyilvánvaló, hogy nagyon jót tesz nekik az élet La Belle France-ban. Azonnal körülvesszük őket, és nagy közös öleléssel karoljuk át őket.

– Hát szevasztok – mondják. – Úgy hiányoztatok.

– Csak rátok kell nézni – kiáltok fel. – Látszik, hogy az égvilágon semmi gondotok.

– Nincs is – vallja be Clive. – A legnagyobb stresszt az jelenti, hogy melyikünk menjen le a *boulangerie*-be, hogy megvegye aznapra a bagettünket. És ezt nagyrészt neked köszönhetjük, Lucy. Fantasztikus munkát végzek Örömmel látjuk, hogy még mindig áll a Csokoládé Mennyország.

– Sőt, nemcsak áll, de szépen gyarapszik is – teszi hozzá Tristan.

Érzem, hogy ragyogok a büszkeségtől.

– Új ember lettem – mondom Clive-nak. – De tényleg, őszintén. Már nem teszek tönkre mindent, amihez hozzányúlok.

– Remekül csinálod – mondja. – Betekintettem a könyvelésbe. Le a kalappal.

– Van egy-két új ötletem is – osztom meg vele. – Ha esetleg később lesz egy kis időtök.

– Hát persze. – Homlokán, ami egy pillanattal ezelőtt olyan gondtalannak tűnt, aggódó kis ránc jelenik meg. – Én is mondani szeretnék valamit.

Ettől enyhén pánikba esem. Bármennyire örülnék, ha hazajönnének, a fejemben az is motoszkál, hogy szeretném, ha kint maradnának, mert ha visszajönnek, akkor valószínűleg

megválnak tőlem. És nincs az a pénz, amiért visszamennék kisegítő titkárnőnek. Inkább nem eszem csokoládét életem végéig.

Aztán az jut eszembe, hogy ez rendkívül ostoba ötlet még tőlem is.

Teljes lendülettel zajlik a parti. Chantal és Stacey verseket olvas fel a két kislánynak. Én gyertyát teszek a tortákra, amiket Chantal és Stacey elfúj. Aztán koccintunk a babákra, jó egészséget és sok boldogságot kívánva egész életükre.

Beviszem a tortákat a konyhába, hogy felvágjam őket, és aztán, amikor a szeleteket osztogatom mindenkinek, feltűnik, hogy Ted és Stacey milyen jól megvan együtt. *Nagyon jól.* Érezhetően működik közöttük a kémia. Ó, jaj.

Chantalnak nyújtok egy szelet tortát, amikor megszólal.

– Neked is feltűnt. – Férje és annak hajdani szeretője felé biccent. – Nem aludt ki még az a szikra.

Attól tartok, igaza van.

Chantal felsóhajt, és beleharap a tortájába.

– Nem könnyű nézni. Rám már soha nem pillant így Ted.

– De ti sokkal régebb óta együtt vagytok.

– Teddel egész jól elboldogulunk. Meglepően jó apa lett belőle, de fogalmam sincs, hogy vissza tudjuk-e hozni a kapcsolatunkat olyan szintre, ahol valaha tartott. Momentán, ennek a követelőző ifjú hölgynek köszönhetően – és szeretettel néz a karjában levő kisbabára –, még valahogy úgy teszünk, mintha működnének a dolgok, de eljön az idő, amikor foglalkoznunk kell a kérdéssel.

Megpuszilom Chantal arcát.

– Nem szívesen látom, hogy így aggódsz. Ha Teddel eléggé szeretitek egymást, akkor biztos vagyok benne, hogy minden meg fog oldódni.

Barátnőm elneveti magát.

– Ez azért van, mert te javíthatatlan optimista vagy, Lucy Lombard. Néha a szerelem nem elég, vagy sokféle formában jelentkezhet. Én is csak most kezdem ezt megtanulni. Egy kapcsolat komoly munkát igényel, és én is bűnös vagyok abban, hogy ezt elhanyagoltam. Fogadj el egy tanácsot Chantal nénikédtől: tedd azt a te emberedet a listád legelejére.

– Á, de jó, hogy ezt mondod. Szeretnék tőled egy szívességet kérni. Nem is kicsit.

Chantal kíváncsian néz rám.

– Az Imádott mégse tud eljönni velem Bruges-be. Túl sok a munkája.

– Ó, de kár.

– Teljesen odavagyok, de ez valami olyan fontos dolog, amit nem tud lemondani. Eljönnél velem? Tudom, hogy hatalmas kérés, de már minden le van foglalva és ki van fizetve. Rengeteg csokoládé lesz meg karácsonyi vásár.

– Próbálnál csak távol tartani tőle. De előtte még meg kell beszélnem Teddel, hogy tud-e vigyázni nélkülem Lanára pár napig.

– El se tudod képzelni, hogy mennyire megkönnyebbültem. Lehet, hogy nyuszi vagyok, de nem akartam egyedül menni.

– Remekül fogjuk érezni magunkat. Tudom, hogy nem így tervezted, de jól fog esni néhány csajos nap kettesben.

Körülnézek, hogy merre van az Imádott, és látom, hogy épp Clive és Tristan szórakoztatja a sztorijaikkal. Lehet, hogy ez csak egy kis összejövetel, de úgy érzem, még így se volt egy percem saját magammal foglalkozni, arra meg pláne nem, hogy a főnökeimmel eszmét cseréljünk. De úgy tűnik, szórakoztatják a

társaságot, mint mindig. Egymással is láthatóan jól megvannak, ami külön öröm. Amikor pánikszerűen távoztak a kontinensre, a kapcsolatuk épp pattanásig feszült.

Odamegyek Nadiához, aki a helyiség túlsó oldalán áll.

– Rosszkedvűnek tűnsz. Minden oké?

Megrántja a vállát.

– Láttad, Jacob hogyan nézi Chantalt?

Kétségtelen, hogy sűrűn keresi a szemével.

– Lehet, hogy csak arra vár, hogy mikor mehet oda hozzá egy kicsit beszélgetni, míg Ted mással van elfoglalva. – Nem szeretném, ha a partin verekedés törne ki. – Tudod, mi minden volt köztük, Nadia. Mindig barátok fognak maradni.

– És akkor mi a helyzet velem?

– Te továbbra is tisztes távolságot tartasz, Nadia, és Jacob ezt respektálja. Igazi úriember. Ha ennél többet akarsz tőle, akkor valószínűleg neked kell megtenned az első lépést.

– Nem is tudom, mit akarok – ráncolja Nadia a homlokát. – Most meg Chantal stíröli Jacobot.

Próbálom nevetéssel elütni a dolgot.

– Azért stírölésnek éppen nem nevezném. – Bár talán egy kicsit túlságosan is vágyakozva nézi. Nem jó ez így.

– Lehet, hogy Chantallal le kéne ülnötök tiszta vizet önteni a pohárba. Biztos vagyok benne, hogy ő is örülne, ha összejönnétek Jacobbal. Csak ne sürgess semmit. Menjél inkább oda, és ölelgesd meg azt a drága kis Lanát. Attól mindjárt jobban fogod érezni magad. Nem szeretném, ha megromlana a barátságotok.

– Arról nincs szó – mondja Nadia. – Csak valahogy úgy érzem, hogy most teljes káosz van a fejemben. Valószínűleg jobb is, ha nem próbálok semmit erőltetni, amíg így érzem magam.

– Jó ötlet. – Belekarolok Nadiába, és Chantal felé indulok vele. – Valószínűleg stresszelsz, mert itt van neked az új munka meg

minden, ami vele jár. Ne emészd magad. Annyi mindenen mentél keresztül. Apró lépések, és minden rendben lesz.

Hála az égnek, Nadia elmosolyodik, amikor Chantal közelébe érünk. Ahogy közeledünk, Lana kiköpi a cumiját, és Nadia lenyűgöző bravúrral elkapja, mielőtt leesne a földre. Elővesz a táskájából egy zsebkendőt, és letörli.

– Kösz – mondja Chantal. – Sokkal jobbak a reflexeid, mint nekem.

– Aki egyszer anya volt, az örökre az is marad – válaszolja Nadia.

– Utálom ezeket a vackokat, de a szükség törvényt bont. Lana imádja.

– Lewis is így volt vele, de aztán kinövik.

– Igen – feleli Chantal. – Nem sok tizennyolc évest látni cumival a szájában.

– Add ide azt az imádni való batyut – mondja Nadia.

– Örömmel – azzal Chantal a karjába teszi Lanát. – Napról napra nehezebb. Csakúgy, mint az anyukája.

– Ilyen szexi még sose voltál – mondom Chantalnak, aki rendkívül csábító idomokat mutat testhez simuló ruhájában. – Remekül áll neked ez a Nigella-stílus. Kérsz még valamit inni?

– Nem – feleli Chantal. – De most, hogy szabad a kezem, lehet, hogy dolgozom még egy kicsit a domborulataimon, és megint rávetem magam a süteményespultra. – Itt hagyhatom nektek Lanát öt percre?

Nadia bólint, Chantal pedig elindul keresztbe a termen, és rárepül a tortára.

– Jól gondolom, hogy lerázott az előbb? – kérdezi Nadia.

– Dehogy rázott le, szívem.

– Bocs, Lucy. Kezdek paranoiás lenni. Nem tudom, mi bajom van.

Aztán Jacob otthagyja Autumn-ot és Milest, majd odamegy Chantalhoz beszélgetni. Amikor Ted, Jacob és Chantal utoljára találkozott – az én nem-esküvőmön –, Ted akkor jött rá, hogy Jacob lefeküdt a feleségével, és behúzott neki egyet. Rendes jobb horgot az állkapcsára. Egy pillanatig elakad a lélegzetem, de Ted észre sem veszi. Elsie-t tartja a karjában, és ráfeledkezik Stacey mondókájára.

Nadia azonban mindent lát, és összeszorítja a száját.

– Öntsetek tiszta vizet a pohárba. Egyébként teljesen be fogsz csavarodni ettől – tanácsolom. – De nem ez a legjobb alkalom. Ma este érezzük jól magunkat. Hiszen barátok vagyunk.

Nagyot húzok a pezsgősüvegből. Jesszuskám, több itt a feszültség, mint a Ewing-család éves ökörsütésén Southforkban.

Késő́re jár. A babák kimerültek, így aztán hazaviszik őket, és mindenki más is elindult hazafelé, Clive és Tristan kivételével. Az Imádott is előrement, hogy elkezdje csinálni a vacsorát. Különben KitKatot és pirítóst ehetnénk éjfélkor. Már megint.

Clive és Tristan nagyon rendes volt. Segítettek rendet rakni – most a Csokoládé Mennyország újra úgy néz ki, mint szokott, reggel bátran nyithatok.

Mindhárman lehuppanunk a kanapékra.

– Örök hála, srácok – mondom. – Nélkületek nem győztem volna.

– Rájöttünk, hogy mekkora munka egyedül vezetned a boltot – mondja Clive. – Kis ideig még csak-csak boldogultál, de tudjuk, hogy ez nem mehet így tovább.

– Én is akartam erről beszélni veletek – ismerem be.

Tristan újra feláll.

– Azt hiszem, kávéinfúzióra van szükségünk. Csinálok mindnyájunknak kapucsínót. Már persze ha rájövök, hogy működik az a flancos gép.

– Millió ötletem van – mondom izgatottan Clive-nak. – Felkerültünk a Csokoládé Eksztázis Túrák útvonalára, ami rengeteg új vevőt hoz, és majdnem mindennap jönnek. Jen, aki vezeti a túrákat, fantasztikus csaj, és még egy csomó mindent csinálhatnánk együtt.

Clive helyeslően figyel.

– Szeretnék csokoládékóstoló esteket is rendezni. Esetleg egy-egy vacsorát, vagy különleges csokikoktélos estélyt. De egyedül azt már biztos nem győzném. Muszáj lesz valakit bevonni segítségnek.

– Ez mind remekül hangzik, de van valami, amit még előtte el kell mondanom, Lucy – szól közbe Clive.

– Nehéz ügy. – Aggódva pillant rám. – Trisszel úgy döntöttünk, hogy Franciaországban maradunk. Imádunk ott élni. Az az életritmus annyival jobb nekünk, és végre annyi időnk van egymásra, mint itt soha. Ez a világ legjobb üzlete, de teljesen kiszipolyozza az embert.

Én ne tudnám.

– Ha azt szeretnétek, hogy vigyem továbbra is az üzletet, örömmel vállalom – vágok közbe. – Csak valami segítség jól jönne. Aidennel alig látjuk egymást.

– Az a helyzet… – Clive láthatóan zavarban van.

– Úgy döntöttünk, hogy eladjuk a Csokoládé Mennyországot. Tovább kell lépnünk, és találtunk egy kis házat a falunkban, amit szeretnénk megvenni. Ahhoz viszont szükségünk van erre a pénzre.

– Ó. – Erre nem számítottam. Gyanítottam, hogy nem fognak visszajönni, de az fel se merült bennem, hogy képesek megválni a Csokoládé Mennyországtól.

– Ezért vagyunk itt ezen a héten is. Ezért tudtunk eljönni a partira is. Ami egyébként fantasztikusan sikerült.

– Igen. – Legalábbis nem folyt vér, gondolom magamban. Bár attól tartok, folyhatott volna. Nem szívesen vallom be, hogy barátságainkban rejtett feszültségek is jelen vannak… eddig mind olyan állhatatosak voltunk, olyan őszinték egymáshoz, mindig egymás mellett álltunk. Ilyen barátokat nem sűrűn talál az ember az életben, és fontos, hogy megbecsüljük egymást.

– Fel fogjuk becsültetni a boltot, és aztán rögtön meghirdetjük.

– Hűha – hirtelen csak ennyit tudok kinyögni.

Tristan érkezik a kapucsínókkal. Közel sem olyan jól csinálja, mint én. Nincs a tetején kakaószívecske, és a tejhab messze nem olyan habos, mint az enyém. Látszik, hogy kijött a gyakorlatból.

– Ez egy kicsit váratlanul ér, igaz? – folytatja Clive.

Jól gondolja. És kétlem, hogy a „meglepetés" szó találóan fejezné ki az élményt. Inkább megsemmisítő csapásnak nevezném.

– Azt akartuk, hogy te tudd meg elsőnek.

Nagyot kortyolok a kávémból, bár olyan forró, hogy leégeti a torkomat. Azt hiszem, sokkot kaptam.

– Ha szeretnéd megvenni a boltot, akkor elővételi jogod van, Lucy. Tegnap átnéztem a mérleget a könyvelővel, és a bevétel nagyságrendekkel nőtt, mióta te vezeted a boltot.

– Tényleg?

– Te vagy a törvényes örökös. Nagyon örülnénk, ha tiéd lenne az üzlet.

– Én is örülnék neki – sikerül kinyögnöm. – De ötletem sincs, honnan teremtsem elő a pénzt.

Nincs semmim. Se ingatlanom. Se bankbetétem. Egy vasam sincs. Azt kívánom, bárcsak anyám még mindig Spanyolországban élne a Milliomossal, mert akkor talán megpumpolhatnám őket pár krajcár erejéig. Jelen pillanatban apám is elszegényedett, mivel pénze nagy részét elköltötte a Fodrászra, most meg a Pilates Oktatóra. Menjenek a fenébe ők is, a szenior libidójukkal egyetemben.

– Karácsony előtt szerintem semmi nem fog történni – mondja Clive. – Legalább egy pár heted biztos van.

Néhány hét. A szívem mélabúba merül.

– Tudjuk, hogy leleményes nő vagy, Lucy. Biztos ki tudsz találni valamit.

Bátorítóan mosolyog rám, én meg legszívesebben elbőgném magam. Örülök, hogy Clive szerint leleményes vagyok, mert őszintén szólva, én most úgy érzem magam, mint akit fejbe vágtak. Néhány rövidke hét, és elveszíthetem a Csokoládé Mennyországot. Jön egy új tulajdonos, aki páros lábbal rúg ki. Akkor mihez kezdek?

Nem jut eszembe más, mint hogy írok a Mikulásnak egy esedező levelet, amiben karácsonyi csodáért fogok könyörögni.

Késő́re járt, amikor a taxi kitette Nadiát és Lewist kis házuk előtt. Kisfia fáradt volt a délután izgalmai után, és nem lett volna szép dolog metróval keresztülvonszolni egész Londonon, így aztán Nadia kirúgott a hámból, hogy egyszer kényelmesen utazhassanak. Már persze ha kényelmesnek lehet nevezni egy olyan londoni taxit, ami úgy fest, mintha évek óta nem látott volna se autómosót, se műszaki vizsgát.

Kifizette a sofőrt. Aki sem az angol nyelvnek, sem a környék földrajzának nem volt teljesen birtokában. De így legalább nem akart egész úton hazafelé beszélgetni, és Lewis nyugodtan bóbiskolhatott Nadia vállára borulva. Egész délután annyi csokit és tortát evett, amennyi csak belefért, és a cukorlöket után most elérkezett az elkerülhetetlen cukormélypont. Holnap majd helyreteszi az étrendjét bőséges sárgarépa nasival, és ultraegészséges ebédet csomagol.

Miután felrázta kisfiát, a bejárati ajtó felé terelte. Nem igazán volt ez jó környék, és Nadia is egyre kevésbé szívesen indult el este otthonról egyedül. Talán ha beindul a munka, akkor pár év múlva el tudnak költözni kicsivel szebb környékre. Mindenképpen szeretné Lewist kimozdítani ebből a környezetből. Jó lenne közelebb költözni a Csokoládé Mennyországhoz meg a csajokhoz is, bár Nadia sejtette, hogy az ingatlanárak arrafelé olyan magasak, hogy ez esélytelen.

Manapság Londonban minden rendesebb környék kegyetlen drága.

A zárnál matatott a kulccsal, és miközben próbálta kinyitni az ajtót, a házfal mellett egy férfi lépett ki az árnyékból, amitől ő hátraugrott.

– Nadia – szólalt meg a férfi, és ő persze rögtön megismerte a hangját.

– Tarak? – Szíve hangosan dobolt a mellkasában. – Mit keresel itt?

– Azért jöttem, hogy beszéljünk néhány dologról a munkával kapcsolatban – felelte. – Holnap nem leszek bent az üzletben, el akartalak érni.

– Fel is hívhattál volna.

– Épp erre jártam.

– Honnan tudod egyáltalán, hogy hol lakom?

– Anitától, természetesen. – Sógora megbántott arccal nézett rá, mintha teljesen természetes volna részéről, hogy Nadia háza mellett a bokrok közt bujkál késő este. Nadia latolgatta, hogy vajon mennyi ideje várhat rá Tarak, a háta is beleborsózott.

– Késő van, Tarak. Ágyba kell tennem Lewist. Nagyon hosszú napunk volt, állva elalszik.

– Szívesen bejövök, és várok – erősködött Tarak. – Felteszem a teavizet, vagy töltök magunknak egy italt.

– Én ma már bőven eleget ittam. – De mivel nagyon úgy látta Nadia, hogy úgysem tudja lerázni, jobb meggyőződése dacára végül azt mondta: – Esetleg csinálhatsz egy *gyors* teát. – Hangsúlyozva a gyors jelzőt.

O maga is fáradt volt, hosszú, forró fürdő meg korai lefekvés volt minden vágya.

Túl rég ácsorogtak már a küszöbön, ajtót nyitott, és bementek, Tarak közvetlenül a nyomában. Nadia azt kérdezte magában, vajon Anita tud-e arról, hogy a férje itt van.

– Ott szemben találod a konyhát – mutatta Taraknak. – Mindent meg fogsz találni. Én meg rögtön lefektetem Lewist.

A lépcső felé terelte kisfiát, egyenesen a szobájába. Miközben segített neki levetkőzni, Lewis megkérdezte:

– Ki ez a bácsi?

Az, hogy a kisfia nem ismeri a nagybátyját, árulkodó tény.

– Tarak bácsikád – mondta Nadia. – Nála dolgozom most.

– Nem tetszik nekem.

Nadia határozottan osztotta érzéseit.

– Családtag – mondta Nadia kitérően.

A fürdőszobában Lewis megmosta a fogát.

– Jacobot jobban szeretem. – Csak úgy spriccelt szájából a fogkrém.

Én is.

Nadiának az az ötlete támadt, hogy felhívja Jacobot, és megkéri, hogy jöjjön át. Akkor Tarak biztos elmegy. Viszont nem szép így kihasználni Jacobot. Ezért inkább előhúzta a telefonját, és küldött neki egy SMS-t.

Fel tudsz hívni 10p múlva – gépelte. *Hívatlan vendég.* Hallotta, ahogy Tarak járkál a konyhában, nyitogatja a szekrények ajtaját, és matat erre-arra. Nadia lúdbőrös lett.

Ki? Átjöjjek?

Ez is annyira jellemző volt Jacobra, és Nadia máris megkönnyebbült. Ő volt a lehető legjobb barátja, aki mindig rendelkezésre áll a vonalvégen.

Ne. Csak Tarak. Jacob tökéletesen tisztában volt azzal, hogy mi a véleménye sógoráról, és milyen gondjai vannak vele.

Oké, jött a válasz.

Kösz, örök hála. Puszi

Amikor Lewis befejezte a tisztálkodást, Nadia ágyba dugta.

– Ma este nincs mese. Rögtön alvás van. Tarak bácsi a munkáról akar beszélni. Még bejövök puszit adni, mielőtt

lefekszem. – Bár a legtöbb éjszaka Lewis ügyesen odatalált az ágyából az anyjához. Neki meg általában nem volt szíve visszavinni.

A földszinten Tarak a nappaliban várta. A dohányzóasztalon egy csésze tea állt, és sógora is bögrét tartott a kezében.

– Lassan nagyfiú lesz belőle – mondta Tarak.

– Igen.

– Férfi a háznál. – Mindezt olyan hangsúllyal, ami azt sugallta, tisztában van vele, hogy Nadia egyedül van.

Sógorától Nadiát folyton kilelte a hideg. Hogy bírta ki vele a nővére ilyen sokáig? Nem látta, hogy valójában micsoda alak? Nadia arra gondolt, vajon felmondtak-e már korábban is alkalmazottak, mert nem bírtak Tarakkal dolgozni a viselkedése meg a folyamatos célozgatásai miatt. Azt hitte, ez a fajta munkahelyi szexuális zaklatás már a hetvenes években kiment a divatból.

Fogta a teáját, és leült a karosszékbe, a lehető legtávolabb Tárháktól.

– Miről akartál beszélni, Tarak?

– Arra gondoltam, jó lenne, ha újra jobban megismernénk egymást. – Azzal kényelmesen hátradőlt a kanapén, és hasa, ami mostanra már megereszkedett, átbuggyant nadrágja derékszíján.

– Azt mondtad, a munkával kapcsolatos.

– Szerintem a jó munkahelyi kapcsolatok nagyon fontosak.

– Én ehhez most túl fáradt vagyok – felelte erre Nadia. – Nem tudok játszadozni, Tarak. Nagyon örülnék, ha meginnád a teádat, és hazamennél.

– Ez nem túl szép tőled. – Hangja egyre émelyítőbb lett. – Hiszen egy családba tartozunk. Én mindig itt leszek, Nadia. Neked is megérné, ha szépen viselkednél velem.

– Én szeretem a munkámat, Tarak. Szeretek a nővéremmel együtt dolgozni. Ha közted és köztem jó a kapcsolat, az csak ráadás, de számomra nem elsődleges szempont.

Sógora arcán elhalványult a mosoly.

– Pedig talán nem ártana.

– Ha az állásom múlik ezen, akkor talán legjobb, ha most rögtön felmondok. Rád bízom, hogy Anitának hogyan magyarázod ki.

Megcsörrent Nadia telefonja. Egy pillanattal se korábban a kelleténél. Persze Jacob volt.

– Szia – szólt bele a telefonba. – Igen, még ébren vagyok. Pompás. Nagyon örülnék, ha láthatnálak.

Próbált nem nézni Tarakra, de látta, hogy a férfi arca elfelhősödött.

– Már alig várom. – Azzal letette a telefont, és újra sógorához fordult. – Várok valakit. Talán szerencsésebb lenne, ha hazamennél a feleségedhez.

Tarak letette a bögréjét.

– Egy kis pásztoróra?

– Szerintem semmi közöd hozzá.

Nadia felállt, és az ajtóhoz lépett. Tarak vonakodva cihelődött.

A szűk előszobában sógora megállt a közelében. Túl közel.

– Pedig passzolnánk – mondta. – Ezt ne felejtsd el.

– Én tőled csak munkát akarok. Semmi mást.

– Még lehet, hogy ezt később bánni fogod – mondta Tarak.

– Nem hinném.

Sógora kenetteljes mosolyra húzta száját.

– Akkor majd az üzletben találkozunk. Lesz még alkalom, mikor csak ketten leszünk bent. Majd kihasználjuk.

Nadia becsukta utána az ajtót, és addig fülelt, amíg azt nem hallotta, hogy kocsija eldübörög az éjszakában. Csak akkor tudott újra fellélegezni. Görény.

Egy másodperccel később újra csöngött a telefonja, amitől összerezzent. Jacob volt.

– Szia.

– Elment?

– El – felelte Nadia. – Ebben a percben. Olyan egy tetű alak.

Pillanatnyi szünet után Jacob újra megszólalt.

– Lehet, hogy ez most teljesen rosszul veszi ki magát. – Újra tétovázott egy ideig. – De nem szeretnéd, hogy azért ettől függetlenül átjöjjek?

Nadia is tétovázott, szíve még mindig vadul vert. Vajon Jacob akar valamit tőle? Ha igen, akkor ez sok ma estére.

– Ma ne – felelte Nadia semleges hangon. – Azt hiszem, most egyenesen elmegyek aludni.

– Oké. Akkor jó éjt, Nadia.

Csalódást hallott ki a hangjából, vagy egyszerűen csak aggodalmat?

– Jó éjt, Jacob.

Mikor letette a telefont, érezte, hogy szeméből forró könnycsepp buggyan ki, és legördül az arcán. Össze akart jönni Jacobbal? Össze akart jönni egyáltalán bárkivel? Annyi minden forgott kockán.

Nadia holtfáradt volt és elgyötört, és bár nem akart sírni, mégis szabad folyást engedett könnyeinek. Olyan keserves minden. Elege volt az egyedüllétből, de rettegett attól, hogy újra érzelmi bonyodalomba keveredjen.

Chantal az ágyban feküdt, Lana pedig a melléhez bújva pihent. Jó kis névadó parti volt. Lucy mindent elkövetett az ügy érdekében, és eltekintve attól, hogy Nadia és közte támadt némi feszültség, mindenki remekül elvolt egymással.

Hallgatta, ahogy Ted a hálószoba melletti fürdőben matat. Az előbb lezuhanyozott, most pedig borotválkozik, hogy reggel spóroljon néhány értékes percet. Dallam nélkül, de boldogan dúdolt magában. Férje mostanában nem a társasági összejövetelek embere, de ma szemmel láthatólag jól érezte magát. Néhány pohár pezsgő mindenképpen kellett, hogy feloldódjon; az utóbbi időben gyakran tűnt rettentő feszültnek. Chantal sejtette, hogy a két családdal való zsonglőrködés neki sem könnyű.

Látta, hogyan néz a férje Staceyre, és eszébe jutott, hogy valaha réges-régen, mielőtt az élet közbeszólt, Ted rá is így tudott nézni. Ha ezt a házasságot meg akarja őrizni, akkor el kell érnie, hogy újra így nézzen rá Ted.

Mióta Lana megszületett, Chantal úgy érezte, hogy Ted iránti szerelme legalábbis elmélyült. Néha elnézte, ahogy Lanával foglalkozik, süt a szeméből a szeretet, és az ő szíve is megtelt szeretettel apa és lánya iránt. Végtelenül hálás volt, amiért ilyen jó apa lett Tedből. Oké, előfordulhat, hogy nem tolakodik a sor

elejére, amikor pelenkacserére keresnek önként jelentkezőket, a büfiztetésben viszont világbajnok.

De Chantal nem hagyhatta figyelmen kívül a tényt, hogy amit most érez Ted iránt, jóval plátóibb, mint korábban, nem az a szenvedély, ami valaha izzott köztük. Valami megváltozott. A korai kémia már nem volt a levegőben. Elmúlt a szenvedély. Van viszont érett tisztelet és szeretet. Chantal azon gondolkodott, vajon Ted ugyanígy érez-e iránta. Vajon minden kapcsolatnál törvényszerű, hogy így alakuljon – különösen, ha gyerek is van? Senki nem akar a hálószobában hancúrozni, amikor újszülött csecsemője van, nem? Jó volna erről Teddel is beszélnie, de hogyan hozza szóba a témát?

Ted kijött a fürdőből, derekára csavart törülközőben. Amikor megszárítkozott, tiszta pólót vett fel. Már nem meztelenül aludtak együtt, összefonódva, mint valaha, szerelmük hajnalán.

– Hahó – mondta halkan Ted. – Hogy vannak az én szépséges lányaim?

– Egyikünk már majdnem belealudt a vacsorájába – felelte Chantal, és Lana felé biccentett, aki alig tudta nyitva tartani a szemét.

Ted leült melléjük az ágyra. Lánya megmarkolta a felkínált kisujját, és öklébe szorította.

– Lucy megkért, hogy menjek el vele Bruges-be pénteken – szólalt meg Chantal. – Egy csokifesztivál és karácsonyi piac van ott.

– Ez úgy hangzik, mint a te mennyországod – jegyezte meg Ted. – Gondolom, igent mondtál.

– Szívesen mennék – válaszolta Chantal. – De csak ha te kész vagy gondoskodni Lanáról néhány napig.

– De ugye nem viszed magaddal az éléstárát?

Chantal elnevette magát.

– Pár napig tökéletesen meglesz tápszeren is. Szívesen elfogadja. Lefejek majd tejet is.

– Elleszünk kettesben, nem igaz, Lana? – Ted félrenézett. – Stacey is biztos segíteni fog.

– Jó – felelte Chantal, de nyugtalanság fogta el.

Ted összeráncolta a homlokát.

– Mi a gond? Azt hittem, remekül kijöttök egymással.

– Így igaz – válaszolta Chantal, és félretette kételyeit. Stacey rendes nő. Jól meglesznek itt magukban. Egyébként pedig mire mennek egymással két kislánnyal a nyakukban? A hétvége egyik napját különben is a legtöbbször velük tölti Ted.

– Neked is jót tesz egy kis szabadság – tette hozzá férje.

– Lucynak tényleg szüksége van rám.

– Részemről semmi akadálya.

Hogyhogy ilyen készséges Ted? Nem bűzlik itt valami? Most itt volt az alkalom beszélgetni, de Chantal elfáradt a partitól. Kezét Ted karjára tette. Ted bőre nedves volt, még meleg a zuhanyozástól. Valaha egy ilyen egyszerű mozdulattól is izgalomba jött. Most pedig semmi mást nem érzett, csak szeretetet ez iránt a férfi iránt. Visszajön majd vajon a többi is?

– Szeretlek – mondta neki. – Minden oké lesz köztünk?

– Nem tudom, miről beszélsz – mondta Ted, és megvonta a vállát. – Minden rendben van, nem?

– Rendben van. És maradjon is így.

– Számíthattok rám Lanával. Ezt már megmondtam.

– De ha itt vagy mellettünk, akkor Stacey és Elsie élete nehezebb.

– Senki nem állította, hogy ez könnyű lesz. – Fáradtan felsóhajtott. – Bár szerintem egész jól csináljuk. Mindent összevetve. Azt hiszem, Stacey már nem érzi magát annyira egyedül, mióta a szárnyaid alá vetted. Ezt nagyon köszönöm, Chantal.

– Nagyon helyes nő. – Talán túlságosan is helyes? Chantal azzal, hogy megpróbál kedves, megértő, felnőtt, modern lenni, talán csak magának keresi a bajt? – De nem tudhattam, határt akarsz-e vonni az életed két fele közé.

Ted végigszántott kezével a haján.

– Fogalmam sincs, mi a legjobb döntés ebben a helyzetben – vallotta be. – Az apasághoz sincs kézikönyv, a mi felállásunkról szóló fejezet meg pláne nincs.

– Bizony. – Chantal fáradtan elmosolyodott. – Annyit tehetünk, hogy mindent beleadunk. De ez egy életre szól, Ted, és mindketten megérdemeljük, hogy boldogok legyünk.

– Nem érzed magad boldognak velem?

– Nem ezt mondtam. – Chantal nyelt egy nagyot. Akkor már akár tiszta vizet is önthetnek a pohárba. – De ha úgy éreznéd, hogy inkább vele akarsz lenni, megmondanád?

Ted a fejét csóválta.

– Ne nevettesd ki magad. Itt vagyok, és itt is maradok.

Felállt, és a szekrényhez lépett. Tiszta fehérneműt vett elő, és a törülközője alatt felhúzta a boxeralsóját – ahogy az ember egy nyilvános strandon öltözik át. Csak akkor tette le a törülközőt, mikor már volt rajta valami. Normális az ilyen viselkedés férj és feleség között?

– Nem akarlak ellökni magamtól, Ted – folytatta a témát Chantal. – *Tényleg* nagyon szeretném, ha működne a házasságunk. A magunk és Lana kedvéért is. Csak próbálok gyakorlatiasan gondolkodni. Azt szeretném látni, hogy hosszú távon mi lesz mindnyájunk számára a legjobb.

Az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy Jacobot nem tudta kitörölni a gondolataiból. Szeretett vele lenni. Ugyanaz érdekelte őket, ugyanolyan volt a humorérzékük. És persze Jacob szemrevaló. Az utóbbi időben a szex csak akkor jut eszébe, ha Jacobra gondol vagy vele van. Szereti a markáns, egyenes orrát, a

nevetését, a huncut csillogást a szemében, amikor hozzá beszélt. O, nagyon sok mindent kedvel Jacob Lawsonnál. Túl sokat. Nem szabad rágondolnia, nem szabad találkoznia vele. Ez az egyetlen megoldás. Jacob legyen Nadiáé. Egyértelmű, hogy Jacob kedveli Nadiát, Lewisért pedig nyilvánvalóan rajong. Remek apa is válna belőle. Jacob meg ő egy ideig együtt voltak, de ennek már vége. A múlté.

Lana most már elaludt a karjában, és Chantal eligazgatta magán a felsőjét. Pár perc, és átviszi Lanát a gyerekszobába. Rámosolygott alvó gyermekére, és megpuszilta homlokán a selymes pihét. Adott még magának néhány percet.

Ted bebújt mellé az ágyba.

– Nincs semmi gond – mondta határozottan. – Minden rendben van.

Chantal nem volt ebben ilyen biztos, de vitatkozni sem akart. Bármi történjék, a Lana számára legjobb megoldást kell választania.

Az Imádottal az ágyban fekszünk összebújva, és Davina High Energy Five fitnesz DVD-jét nézzük a parányi tévémen, köztünk pedig egy tálkában Maltesers van az ágyon. Ezt a DVD-t már vagy százszor végigcsináltam, és szerintem zseniális. De ma este úgy pereg a szemem előtt, hogy fel se fogom, mit látok, mert a Csokoládé Mennyország bizonytalan jövőjével gyötröm az agyam.

– Nem esküdnék meg arra, hogy ágyban fekve *nézni* egy fitnesz DVD-t egy tál Maltesers fölött a Jóisten szerint a leghatékonyabb torna – szólal meg az Imádott.

– De mikor van időm tornázni? Túl fáradt vagyok ahhoz, hogy ugrándozzak – válaszolok morcosán. – Próbálom ozmózissal feldolgozni, vagy mi a fenével.

– Ahhoz sok szerencsét.

– Muszáj csinálnom valamit, különben karácsonyra olyan kövér leszek, mint egy elefánt. – Vigasztalásul megeszem még egy Malteserst, és próbálok jobban koncentrálni arra, ahogyan Davina ugrál a képen.

– Fel a fejjel, Gyönyörűségem. Nem szoktál te így lelombozódni. – Megpöcköl az állam alatt. – Olyan klassz napunk volt. A parti világraszóló siker volt.

– Tudom, de amit Clive és Tristan mondott, az *hatalmas* sokk nekem. Erre egyáltalán nem számítottam.

– Lehet, hogy nem is adják el. Sose tudhatod.

Már attól is szinte rosszul vagyok, hogy beszélünk róla.

– Annyira aggódom. Enyém a világ legjobb munkája – emlékeztetem. – Az *egész* világon. És erre lehet, hogy elveszítem. Méghozzá hamar. Mit tehetnék?

– Nem tudom, Gyönyörűségem – feleli összeráncolt homlokkal. – Ki kell várnod, hogy mi történik. Ha idegeskedsz, attól semmi sem lesz jobb. Lehet, hogy az új tulaj megtart üzletvezetőnek. Bármilyen üzlet jól járna veled. Miért ne tartanának meg?

Nyilvánvalóan elfelejtette azt az időt, amikor a Targánál dolgoztam.

– De az is lehet, hogy bezárja, és kulcsmásolót csinál belőle, vagy gumicsizmaboltot – hívom fel a figyelmet egyéb lehetőségekre. – Vagy csinál belőle egy kutyaközönséges kávézót, ahol alig lesz csokoládé. – Hallom, hogy remeg a hangom, és úgy érzem, mindjárt elsírom magam.

Az Imádott átölel a karjával, és közelebb húz magához. Számba dob egy Malteserst.

– Majd kitalálunk valamit.

De ez csak egy üres közhely.

– Nem lehetnék tevékenyebb? Mennyi pénzt kéne összeszednem, hogy meg tudjam venni?

– Fogalmam sincs – mondja az Imádott. – Bár azt hiszem, azt bátran feltételezhetjük, hogy a mi költségvetésünkbe nem fog beleférni. London egyik legjobb kerületében van. Az ingatlan sehol nem olcsó a fővárosban.

– Látnod kéne, mennyi pénz jön be a Csokoládé Mennyországban egy hét alatt. Valóságos aranybánya, és annyi új tervem is volt. – Ettől konkrétan el is sírom magam.

Az Imádott megcsókolja a homlokomat, gyengéd kis lepkekönnyű csókokkal, hogy enyhítse a fájdalmamat.

– Várjuk meg, mennyit kér Clive és Tristan az üzletért – mondja. – Amíg ezt nem tudjuk, úgyse tehetünk semmit.

– Egy kis ideig minden olyan csodálatos volt – nyöszörgők, még a saját fülemnek is nevetségesen szánalmasan. De ha egyszer megtaláltam az egyetlen dolgot az életben, amihez értek, és most vége? – Miért kell mindig mindennek megváltoznia?

– Itt van a bruges-i utad, gondolj arra – mondja az Imádott. – Lehet, hogy ott szembejön néhány lehetőség.

– Nélküled.

– Tudom. Nagyon sajnálom. De most nem tudok mit tenni. A tárgyalásom szépen alakul, és ha megszerzem ezt az üzletet, hatalmas fegyvertény lesz. Ígérem, hogy karácsonykor kárpótolni foglak. Csinálhatunk bármit, amit szeretnél. Hosszú séták a hóban, pillecukor-pirítás a tűzön, vagy bármi más romantikus szenvelgés, csak ki kell gondolnod.

– Remekül hangzik. Már alig várom. – Átkarolom, és a mellkasára hajtom a fejemet. – Ez lesz az első igazi közös karácsonyunk. De attól még hiányozni fogsz Bruges-ben.

– Megkérted Chantalt, hogy menjen veled?

– Igen – lenyelem a könnyeimet. – Azt mondta, jön.

– Na látod. – Hüvelykujjával gyengéden megsimítja nedves arcomat. – Remekül fogjátok érezni magatokat. Kár, hogy nem mehettek mind. Szeretnék a falon sasoló légy lenni, amikor a Csokiimádók Klubját szabadjára eresztik Bruges-ben.

Felsóhajtok.

– Olyan bonyolult most minden. – Munkahelyekre és babákra kell gondolni, kényes kapcsolatokban egyensúlyozni, és olyan feszültségek is megjelentek, amik korábban soha. – Nem olyan egyszerű, mint régebben. Lejárt az az idő, mikor első szóra rohantunk csokoládét zabálni.

– Ez is hozzátartozik a felnőtté váláshoz – mondja az Imádott, mintha még gyerek lennék. – Nem szeretlek szomorúnak látni,

Gyönyörűségem. – Fogja a távirányítót, és lekapcsolja Davinát. – Mivel terelhetném el a figyelmedet a gondjaidról?

Ettől elmosolyodom.

– Nem is tudom.

Arrébb teszi a malteserses tálkát, és lefektet az ágyra, fölém hengeredik.

– Szerintem Maltesers kincsvadászatot kéne rendeznünk. Az elégetne néhány kalóriát.

– Igazán?

– Fogalmam sincs, de szerintem jó móka megpróbálni.

Az Imádott kezdi lehúzni rólam a pizsamát, és én lerúgom magamról a nadrágot. Elkezdi felfelé csúsztatni a felsőmet, én meg lerángatom magamról a többit. Amikor meztelen vagyok, és már alig bírok magammal, a köldökömre tesz egy Malteserst, amitől kuncogni kezdek. Körbecsókolja a Malteserst, mielőtt megeszi.

A következő a mellem közé kerül.

– Ne mozdulj – utasít –, különben elgurul, és akkor mit csinálunk?

Olyan rezzenetlenül fekszem, ahogy csak tudok, miközben centiről centire halad felfelé a hasamon, és közben finoman harapdál és csókolgat.

– Mi lesz, ha elfogynak a Maltesersek?

– A – mondja az Imádott, és bedob egyet a számba. – Csak várd ki a végét, majd meglátod.

És ahogy elmerülök ebben a kis csokoládémennyországban, sikerül tökéletesen elterelni a figyelmemet arról, hogy mi lesz a másik sorsa.

Ez volt Autumn első műszakja a Stolford Központban, mióta összevesztek Addisonnal, és most először, mióta munkába állt, rettegett a gondolattól, hogy dolgozni kell mennie. Hogy bizonyítsa, ő is ugyanolyan makacs tud lenni, mint Addison, nem hívta fel a férfit. A fejében akkora a zavar, hogy muszáj a lányokkal átbeszélnie a helyzetet. Ok biztos mondanak valami okosat. Nem tudta eldönteni, Addison komolyan gondolta-e, hogy köztük mindennek vége, vagy egyszerűen csak a mérgét adta ki magából. Hát, hamarosan minden kiderül. De bármi történt is a magánéletükben, esze ágában sincs benyújtani a felmondását. Imádja ezt a munkát; ha Addison azt akarja, hogy innen is tűnjön el, nem csak a magánéletéből, akkor majd szépen elbocsátja.

De ettől függetlenül, és minden elszántsága ellenére, félve ment végig a folyosón, miközben levette fejéről a sapkát és kigombolta a kabátját. Csípős hideg volt odakint, a parkba nem lehetett menni. Nadia helyett ő hozza majd el Lewist az óvodából, megbeszélték, hogy elviszi moziba Milesszal és Florence-szal valami Pixar filmre. Ez az igazi jó program, nem az itteni.

Nadiával mindketten a Csokoládé Mennyországban fognak dolgozni a hétvégén, hogy Lucyt helyettesítsék. Lewisszal majd egymás közt kell zsonglőrködniük, de valahogy csak meg fogják

oldani. Lucy olyan ritkán kért segítséget, hogy Autumn úgy érezte, ilyenkor nem mondhat nemet. A Csokoládé Mennyországban dolgozni amúgy korántsem keserves. Igazság szerint egész izgatottan várta már.

Addison, hála az égnek, nem volt bent az irodájában, amikor elment az ajtaja előtt, és így határozottabb léptekkel ment tovább a kézművesstúdióhoz. Ha konfliktusuk lesz, legalább nem most, hanem csak később. Autumn bizonytalankodott, hogy vajon tényleg mindennek vége van-e kettejük között, és amikor próbálta végiggondolni, szívében mindig valami tompa kábultságot érzett. Szomorú, hiszen eleinte olyan jól működött kettejük kapcsolata.

A stúdióban izzasztó forróság volt ezen a reggelen. Lehet, hogy megszorításokra kell számítani, de arra senki sem gondol, hogy lecsavarja a vénséges, pöfögő központi fűtést. Még a nyár derekán is gyakran ontja magából a meleget. Néhány napja Autumn behozott egy rikító fehér műfenyőt, és felaggatott rá pár festettüveg izét, amik az évek során védenceitől maradtak hátra – színes Télapók, hóemberek, hópelyhek meg egy csomó csillag. Szedett-vedett jelzés volt csak, de felvidította egy kicsit a termet, és sajnos jó néhány betérőnek ennél több nem is jutott a karácsonyból. Autumn bekapcsolta a karácsonyfaégőket, és ettől máris lett egy kis ünnepi hangulat a helyiségben. Míg a védenceire várt, az egyik radiátornál melengette a kezét néhány percig, aztán kiszakította magát a vigasztaló melegből, hogy előkészítse a termet a foglalkozásra.

Megint karácsonyfadíszeket csináltak – a menetrend nem sokat változott. Valentin-napi szívek, anyák napjára virágok, húsvéti tojások, nyári ablakdíszek, Halloweenre kísértetek, és karácsonykor apró csecsebecsék. Legjobb volt az egyszerűbbeknél maradni. Hiszen sosem ugyanazok az emberek jöttek egy teljes éven át, őket nem zavarta az ismétlődés. Csak

addig jártak Autumn-hoz, míg foglalkozott velük a Stolford Központ, nála se maradtak hosszan. Volt, aki csak egyetlen alkalomra jött el, aztán úgy döntött, hogy az üvegfestés nem hiányzik az életéből.

Kikészítette a színes üvegek dobozait, a karácsonyi témához illő zöld, fehér és piros színekben. Jelen pillanatban összesen hatan jártak az üvegfestő tanfolyamára, ez is probléma volt. A kurzus létszáma folyamatosan esett vissza, a divatosabb lehetőségek, zeneszerzés, filmszerkesztés vagy utcai tánc elszívták a résztvevőket. És ki róhatta fel nekik? Azokkal a kurzusokkal sokkal menőbbnek számítottak a kortársaik között. De vajon több esélyük is volt munkát találni?

– Helló. – Az ajtó kinyílt, és egy rózsaszínre festett hajú lány, szénfeketére kihúzott szemmel dugta be fejét óvatosan a terembe. – Gondoltam, elcsíplek még az óra előtt.

Egy sikertörténet. A csúcs. Egy álomszerű eredmény. Autumn-ban is a remény éltetője, hogy nem csak vesztegeti itt az idejét.

– Tasmin. – Autumn odalépett hozzá, és melegen átölelte. – Micsoda meglepetés! Nem is számítottam rá, hogy itt foglak látni.

– Azért ugrottam be, hogy hozzak neked egy kis karácsonyi ajcsit. – Félszegen állt ott, esetlenül húzgálta elnyűtt, ormótlan kabátja szegélyét. De legalább most már van kabátja, gondolta Autumn; nem is olyan rég Tasmin élete még egészen máshogy nézett ki.

A lány átnyújtott neki egy apró, gyönyörűen becsomagolt dobozt.

– Igazán nagyon kedves tőled. – Autumn érezte, hogy elszorul a torka. – Nem számítottam ajándékra.

– Semmiség. De tényleg. Te változtattad meg az életemet, Autumn – mondta erre Tasmin. – Meghálálhatom-e valaha?

Tasmin az utcán élt, évek óta heroint használt, és Autumn szíve majd megszakadt, amikor elnézte tűszúrásoktól sebes, alultáplált testét, miközben az üvegekkel dolgozott. Autumn miután hetekig vért izzadott, hogy bevonja a foglalkozásba Tasmint, felfedezte, hogy a lánynak igazi tehetsége volt az ékszerkészítéshez, és ezek után mindent elkövetett, hogy segítse kibontakozni. Megérte a fáradságot. Autumn segített elindulnia, és mostanra Tasminnek sikeres standja volt a Camden Streeten, ahol saját ékszereit árulta, és biztonságban együtt lakott partnerével, Fraserrel. Autumn elmosolyodott, mikor eszébe jutott Fraser is. Reménytelenül szerelmes fiatalember volt annak idején, aki csak azért járt a foglalkozásokra, hogy rajongva bámulhassa Tasmint. De mostanra már ő is tiszta, és bár az előélete alapján nem számított a legmegbízhatóbb jellemek közé, sikerült rendszeres munkát is végeznie futárként. Egy önkormányzati bérlakásban laktak együtt, és jól mentek a dolgaik. A jól megérdemelt hepiend. Autumn meghatónak találta, hogy továbbra is kapcsolatban akartak maradni vele.

– Fraser jól van?

A lány bólintott.

– Abszolút. Sokat dolgozik.

– Ezt örömmel hallom.

– Mindketten nagyon várjuk már az első közös karácsonyunkat. Gyere majd fel hozzánk, látogass meg minket. – Tasmin a padlót rugdosta Doc Martin bakancsával. – Szépen megcsináltuk. Koccinthatnánk egyet karácsonyra, vagy mit tudom én. Rendelünk pizzát.

– Nagyon szívesen… majd meghívlak titeket a pizzára.

Tasmin megvonta a vállát.

– Oké.

Autumn kinyitotta a dobozt, egy rubintvörös üvegcsepp volt benne, ezüst drótfonatba foglalva.

– Ó, Tasmin, ez gyönyörű! És milyen ünnepi! Esküszöm, egyre tehetségesebb vagy. Büszkén fogom hordani.

Tasmin szégyenlősen elvigyorodott, rózsaszínre pirult arccal.

Autumn szemébe könnyek gyűltek.

– El se tudod képzelni, milyen jókor jött ez ma. – Megpuszilta Tasmint, és újra magához szorította.

A lány összevonta a szemöldökét.

– Minden rendben?

– Persze, igen – nyugtatta meg Autumn. – Ne is törődj velem. Csak egy kicsit sírós hangulatban vagyok ma. A hormonok. Van ez így néha. Kevés csokit ettem. – Jó volt látni, hogy Tasmin élete ennyire helyrejött. Csak arra volt szüksége, hogy valaki gondoskodjon róla. Idősebb, mint Willow, de Autumn abban bízott, hogy az ő lányának nem kellett átélnie azokat a megpróbáltatásokat és azt a fájdalmat, melyeken Tasmin már ilyen fiatalon túl van. Túl sokat látott, túl sokat tapasztalt. Autumn csak remélni tudta, hogy Willow olyan családhoz került, akik rajongtak érte, és gondoskodtak róla, és nem így kellett kivívnia helyét a társadalomban.

– Mennem kell – mondta Tasmin bocsánatkérő mosollyal. – Ki kell nyitnom a standot. Őrületes forgalmam van a karácsony miatt.

– Örömmel hallom. Majd elmegyek arra, és megnézem. Úgyis kéne vásárolnom tőled ajándékokat karácsonyra.

– Akkor majd baráti árat számítok – cukkolta Tasmin.

Autumn ellenállt a kísértésnek, hogy még egyszer megölelje. Érezte, hogy eltölti a gondoskodó szeretet a lány iránt, és azon gondolkodott, milyen érzés lenne a saját gyermekére ilyen büszkének lenni. A gondolattól kis híján összecsuklott.

– Köszönöm, hogy bejöttél.

Tasmin búcsút intett, és az ajtó felé indult.

– Majd látjuk egymást. Boldog karácsonyt!

Autumn nézett utána, és aztán a kezében tartott bíborvörös medál fölé hajolt. Az ablakon beszűrődő téli napfényben feltündökölt az üveg. Tasmint egyszer-másszor a lányának érzi, és ez egyszerre csodálatos és fájdalmas érzés. Aztán szabad folyást engedett a könnyeinek; sírt a figyelmes ajándéktól, az örömtől, amiért egy élet a szeme láttára jóra fordult, és a szégyentől, hogy a saját lányát nem tudta ugyanígy segíteni.

Egy rövid és sűrű hét elteltével ott állok és várakozom a St. Pancras állomáson. Újra az órámra nézek. Chantalnak már itt kéne lennie, de sehol sincs. Felnézek az induló vonatok táblájára, és a mi vonatunk vészesen halad fölfelé. Már több SMS-t is küldtem neki, de semmi válasz. Remélem, csak azért nem válaszol, mert a metrón van, és véletlenül a bőröndjébe tette a telefonját.

Az egyik oldalról francia tinédzserek hordái lökdösnek, tengerészkék pulóverben, szűk farmerban, és iszonyú hangosan beszélgetve. A másik oldalról nagyrészt idősebb turisták csoportjai nyomakodnak és tolakodnak előre határozottan és kissé modortalanul. Pihentetőnek nem nevezném. Eredetileg úgy képzeltem, hogy majd az Imádottal a pezsgőbárban ülünk a peronon indulás előtt, és kortyolgatjuk az italunkat – még ilyenkor is –, miközben vágyakozva nézünk egymás szemébe. Esélytelen.

Minden alkalommal, amikor csörög a telefonom, elönt a reménykedés, de mindig az Imádott az, aki sok szerencsét kíván, és elmondja, mennyire sajnálja, hogy nem lehet velem. Ami fantasztikus, de nem Chantal. Amikor én a St. Pancras állomás felé indultam ma reggel, az Imádott a Heathrow Expresszre pattant fel, hogy a drága jó Skóciába repüljön.

Épp mikor az utolsó körmömet is tövig rágtam az aggodalomtól, megszólal a telefonom. És megint nem Chantal. Ezúttal Marcus. Egy nyavalyás nyugdíjas belekönyökül a hátamba, amikor felveszem, elgyötört sóhajt fojtok magamba.

– Csak szerettem volna minden jót kívánni a bruges-i utadhoz – mondja Marcus bársonyos hangon. – Gondolom, indulsz lassan.

– Igen. Itt vagyok az állomáson.

– Hát, akkor te meg…

– *Aiden.*

– Te meg Aiden érezzétek jól magatokat.

– Ő nem jön – szalad ki a számon a vallomás. Soha nem voltam képes hazudni Marcusnak. – Fel kellett mennie Skóciába egy fontos tárgyalásra.

– Ó – mondja erre Marcus. – Milyen kár.

Nem úgy hangzik, mintha tényleg sajnálná.

– Helyette Chantal jön velem.

– Igazán? Ó. Remek. Pompás ötlet. – Ez sem úgy hangzik, mintha valóban pompás ötletnek tartaná.

– Csak még nincs itt. Én meg kezdek aggódni.

– Minden rendben lesz, Lucy – mondja erre. – Légy nyitott az új élményekre. Próbáld élvezni mindazt, amit Bruges kínál.

– Meg fogom próbálni – mondom. – És koszi, Marcus. Köszönöm, hogy megszervezted nekem.

Amint leteszem a telefont, újra csörög. Ezúttal már *tényleg* Chantal.

– Hol a fenében vagy? – kérdezem. – Már kezdtem kétségbeesni.

– Egy beteg gyerekkel. Fél éjszaka fent voltam vele, Lucy.

– Jaj, ne.

– Rettenetesen sajnálom, de nem fogok tudni elmenni. Nem hagyhatom, hogy Ted egyedül birkózzon meg ezzel. Ez a gyerek

Az ördögűző saját változatát akarja leforgatni. Elmondhatatlan dolgok jönnek a teste mindkét végén.

– Jesszus. Túl sok a részlet!

– Tudom. Sajnálom. Ha bármi jelét láttam volna javulásnak, elindultam volna. De az a gyanúm, hogy mindjárt az ügyeletre kirándulok, nem Bruges-be.

– Nincs mit tenni – mondom magamba roskadva. – Lana most a legfontosabb.

– De te azért elmész?

Még vívódom. Aggódva nézem az indulási táblát. Csak néhány percem van dönteni.

– Minden rendben lesz, Lucy – nyugtat meg Chantal. – Ne feledd, hogy rámenős üzletasszony vagy, aki a brit csokoládéról szállítja nekik a tudományt. Menj, és hengereld le őket.

El kéne mennem egyedül. Annyira el kéne mennem.

– Iszonyúan félek – vallom be.

– Félj csak, de vágj bele – tanácsolja. – És jusson eszedbe, hogy az út végén csokoládé vár rád.

Ez eldönti a kérdést.

– Akkor megyek.

– Ez a beszéd.

– Jobb, ha indulok – mondom. – A vonat nem vár.

– Légy bátor. Légy tökös.

Bátor. Tökös.

– Hívjál fel, amint odaérsz – unszol Chantal. – Veled vagyok mindhalálig.

– Köszönöm. Remélem, Lana hamar meggyógyul. Puszild meg a nevemben.

– Ezt a büdös kölköt most épp kartávolságra tartom magamtól – mondja.

– Mennem kell, Chantal. Mindjárt indul a vonatom.

– Vigyázz magadra. Imádlak. Érezd jól magad. Hozzál nekünk valami mesés csokit.

– Mindenképpen.

Így aztán leteszem a telefont, húzom hatalmas csokikészlettel megrakott bőröndömet a biztonsági kapu és a Bruges-be induló Eurostar vonat felé.

Életem sorstragédiája, hogy szinte soha nem utaztam sehova egyedül. Nem így kéne élnie egy modern nőnek, ugye? Megkeresem a helyemet, és úgy teszek, mintha rettentő laza lennék, ahogy elhelyezkedem, de közben remeg a térdem.

Megeszem egy Wispát, vagy kettőt, hogy megnyugtassam az idegeimet. Szinte csalódott vagyok, amikor az alagúton haladunk át, mert azt gondoltam, hogy ennél sokkal izgalmasabb lesz a tenger alatt átkelni a kontinensre. De nem látok semmit. Egyáltalán. Semmit. Azt hittem, legalább halak lesznek, vagy valami.

Így aztán nincs, ami elterelje a figyelmemet az előttem álló feladatról, és szorongásszintem egy fokozattal megemelkedik. Ebben a pillanatban még annak is örülnék, ha Marcust pillantanám meg a vonaton.

Nadia egész nap rettentő kínban volt a munkahelyén, félt, hogy mi lesz, ha Tarak bejön, és ő épp egyedül van a boltban. Más se hiányzott, mint még egy kínos szituáció. De kár volt aggódnia. Hála az égnek, Tarak a többi üzletben volt elfoglalva. Nadia nem tudta, hogy vajon szándékosan kerüli-e sógora, vagy csak a szerencsés véletlennek köszönheti, hogy így alakult. Akárhogy is, neki így mindenképpen könnyebb volt.

Anitával együtt dolgoztak egész délelőtt, eladtak jó néhány ruhát, meg egy pár táskát is, amiket a kirakatból kellett kivenniük. Mivel nagyon közeledett a karácsony, Anita hozott néhány karácsonyi izzósort, és egy jó nagy szatyornyi díszt, amiket a padlásán talált, így az üzlet már belül is kezdett ünnepi hangulatot árasztani. Az egész helyiséget alaposan kitakarították, Anita port törölt vadul, míg Nadia minden sarkot és zegzugot kiporszívózott. Azután az állványok végét feldíszítették egy-egy karácsonyfadísszel, és a pult köré is fontak egy kis angyalhajat. Ebéd után Anita hazament, és magára hagyta Nadiát, aki boldogan folytatta a karácsonyi kirakatuk bővítését.

Az izzósor, amit nővére hozott be, elég hosszú volt, hogy körbeérje a kirakatot, és Nadia még a földön levő táskákba is belefont néhány szálat. Összekötött egy pár karácsonyfadíszt, és felakasztotta őket a próbababák ujjaira. A nyakuk köré

angyalhajat tett, mintha tollboa lenne rajtuk. Olcsó volt minden, de vidám, és látványosan feldobta a kirakatot.

Késő délután volt már, és épp öt perc szünetet tartott, mert már csak az utolsó simítások voltak hátra. A bolt végében, a kis konyhában főzött egy csésze teát, és már alig várta, hogy kibonthassa azt a kis tábla csokoládét is, amit a közértben markolt fel, mint létfontosságú vésztartalékot. Előző éjjel nem aludt jól, csak forgolódott az ágyban, és a sógorára gondolt. Bízott benne, hogy Tarak nem okoz majd több gondot, a munkát pedig élvezi. Nem igazán versenyképes a fizetés, de maga is meglepődött, hogy mennyire jól érzi magát a ragyogó fények és a sűrűn megrakott ruhaállványok között – melyek érkezése óta sokkal csinosabban voltak elrendezve – meg az időről időre betóduló csevegő vásárlók társaságában.

Hallotta, hogy az üzlet ajtaján levő csengő valakinek az érkezését jelzi, és remélte, hogy ilyen későn már nem Tarak lesz az. Amikor visszavitte teáját a boltba, megkönnyebbülten és örömmel látta, hogy Jacob állt ott.

– Meglepetés – köszönt a férfi.

– Jacob! – Nadia széles mosollyal üdvözölte. – Mi szél hozott erre?

– Csak erre jártam. A szomszéd utcában volt egy megbeszélésem, és gondoltam, megnézem, hogy vagy. – Az üzlet utcai frontja felé biccentett. – A kirakat egyébként pazarul néz ki. A te munkád?

– Igen. Örülök, hogy tetszik. Már majdnem kész vagyok vele. Aztán ha körülnézel stylist szemmel, szívesen fogadom a szakmai tanácsaidat.

– Nekem tökéletesnek tűnik így, ahogy van. – Jacob körbenézett az üzletben, aztán halkabban megkérdezte. – Egyedül vagy most?

Nadia bólintott.

– Hogy őszinte legyek, nagyon aggódtam érted, miután tegnap este telefonáltál. Azon gondolkodtam, hogy azonnal öltözöm és odamegyek.

– Nagyon kedves tőled, de jól vagyok – nyugtatta meg. – Tarak borzalmas görény, de egész nap színét se láttam. Hála istennek.

– Nem szeretném, ha problémád lenne vele.

– Azt hiszem, sikerült helyretennem. Egyértelművé tettem, hogy nem érdekel. A nővérem férje, az ég szerelmére. De talán nem árt, ha továbbra is úgy tudja Tarak, hogy a barátom vagy.

Jacob összeszorította az ajkát, aztán mintha akart volna még mondani valamit, de hallgatott.

Nadia elpirult. Miket beszél itt? Ostobaság részéről. Zavarát azzal palástolta, hogy gyorsan megkérdezte:

– Ha van egy kis idődd, ne csináljak egy csésze teát?

Jacob az órájára nézett.

– A következő megbeszélésemig van még egy órám, szóval megköszönném.

– Még azt is megengedem, hogy elfelezzük a csokimat. – Felé tolta a pulton át.

– Azta! – csodálkozik Jacob. – *Őszintén* meg vagyok hatva. De amit hoztam, ennél is jobb talán.

Letette a kezében tartott barna papírzacskót, és Nadia meglátta, hogy kedvenc pékségének a tasakja.

– Egyre megtanított az élet, az ember soha ne közelítsen a Csokiimádók Klubjának tagjaihoz, ha nincs megfelelően felvértezve.

Nadia nevetett, és belekukucskált a zacskóba. Két dupla csokis muffin bújt meg a mélyén.

– Remek választás. Tiszteletbeli taggá kéne választanunk, Jacob. Szerintem kiérdemelted.

– Nem vagyok méltó – tréfálkozott Jacob.

– De meg ne próbálj nekilátni ezeknek, amíg vissza nem jövök. – Azzal Nadia eltűnt hátul, és elkészítette a teát.

Mire visszaért, Jacob odahúzott egy magas széket a pult mellé.

– Gyere át hozzánk este – mondta Nadia. – Bőven van vacsoráravaló, aztán pedig megnézhetünk együtt egy filmet. Persze csak ha nincs más dolgod.

– Ma nem mehetek. – Jacob csalódottnak tűnt. – Egy rendezvényem lesz. Az egyik nagy hotel új kezdeményezése. Most rendezik az első irodalmi szalonjukat. Innen mindjárt oda megyek. Én szerveztem az egészet, szóval nem maradhatok le róla.

– O. Semmi vész.

– Mit szólnál a holnaphoz?

– Egész hétvégén be leszek fogva – folytatta Nadia. – Autumnmal tartjuk a frontot a Csokoládé Mennyországban Lucy helyett. Elment egy csokoládéfesztiválra meg karácsonyi vásárra Brugesbe. Úgy volt, hogy az Imádott is vele megy, de végül a munkája miatt nem tudott.

– Szegény Lucy.

– Chantal vállalkozott rá, hogy elkíséri, de nemrég hívott, és mondta, hogy Lucy végül egyedül ment. Vissza kellett mondania, mert Lana megbetegedett.

Jacob aggódva ráncolta össze a homlokát.

– De semmi komoly?

– Nem, nem. Gyerekbetegség. Valószínűleg csak egy egynapos vírus, de így nem hagyhatta magára Tedet, hogy egyedül birkózzon meg az egésszel.

– Egy szépség az a kislány – mondta Jacob vágyakozó hangon.

– Mint az anyukája – tette hozzá Nadia.

– Igen. Hát…

Nadiának feltűnt, hogy Jacob elpirul.

– Nem készültem holnap főzni – mondta Nadia. – Arra gondoltam, hogy majd munkából hazafelé veszek valamit.

– Hadd főzzek valamit neked és Lewisnak – ajánlotta fel Jacob. – Úgyis mindig rajtad élősködőm.

– Mindig örülök, ha jössz.

– De hadd tegyem egyszer hasznossá magam – felelte erre Jacob. – Hozok egy Disney-filmet. Korai mozit csapunk.

– Az nagyon jó lenne – egyezett bele Nadia. Őszintén szólva a legkevésbé sem szereti, ha a munkanap végén üres házba kell hazamenni. Vonzó gondolat, hogy Jacob majd kötényben és kész meleg vacsorával várja.

– Remek. Akkor így készülök.

Nadia elmosolyodott.

– Akkor ott randizunk. – Aztán újra nyakig elvörösödött. Nem randi lesz. Egészen határozottan nem randi lesz.

Bruges meseszép ünnepi díszben. A középkori épületeket, a keskeny utcákat, a csatornákat mind finom porcukorszerű hó fedi, annak rendje és módja szerint. A főtér, a Markt ad helyet a karácsonyi vásárnak, és épp csak annyi időm van, hogy gyorsan körülnézzek, mielőtt a konferenciaközpontba indulok az előadásomra.

A délután közepén járunk, kezd sötétedni, és az épületek homlokzatán az összes kiszögellés izzósorokkal van kirakva, amitől egészen varázslatos látványt nyújtanak. Egy hatalmas karácsonyfa milliónyi fehér fénytől ragyog az alkonyatban. Néhány törékeny hópihe szállingózik a levegőben. A tér közepén, a magas harangtorony tövében korcsolyapálya van, amin csak úgy nyüzsögnek a korcsolyázó családok és párok. Ahogy megállók, és elnézem őket, máris megcsap a jéghideg. Bár a korcsolyázókat vidám kiáltásaik tanúsága szerint nem zavarja. A tér oldalainál tömérdek fabódé sorakozik, amelyek karácsonyi díszeket, és ínycsiklandó finomságok egész sorát kínálják, köztük a jellegzetes Belga *frietkotent,* a tűzforró sült krumplit majonézzel. Nyami. Már érzem, ahogy pórusaimat betölti a karácsony.

Legnagyobb örömömre csokoládéból is tengernyi a választék, nem is értem, hogy nem jártam itt korábban. Ahogy Marcus ígérte, ez nem egyszerűen csokoládémennyország, ez maga a valódi csokoládéparadicsom. Tényleg gyönyörű, és egész

szívemből kívánom, bárcsak itt lenne velem az Imádott is, hogy együtt gyönyörködhessünk benne. Körbemegyek a standokon, a tömegben kígyózva, és megkóstolok néhányat a fantasztikus csokoládék kínálatából. Ezekből mindenképpen vinnem kell majd a csajoknak a Csokiimádók Klubjába.

Visszarohanok a hotelba, és megfogadom, hogy holnap újra eljövök, és még több időt töltök itt, miután letudtam a rövid fellépésemet a csokoládéfesztiválon. Marcus valóban a legszebb hotelban foglalt nekem szállást. Különleges, régimódi, fagerendás épület, aminek az ólomüveges ablakai a csatorna legcsinosabb szakaszára néznek. Szerintem életemben nem láttam ilyen romantikus helyet, és minden jel szerint ez Bruges legdrágább szállodája. Egyenesen lélegzetelállító, és el se tudom hinni, mekkora mázlista vagyok, hogy itt szállhatok meg. A recepción girlandok függnek, és a lobogó tűz mellett egy csinos karácsonyfa áll.

Amikor megkapom a kulcsomat a recepcióstól, egy borítékot is átnyújt.

– Üzenet önnek – mondja.

– Köszönöm.

Felszaladok a szobámba, hogy gyorsan át tudjak öltözni. A szoba is gyönyörű. Marcusnak sok hibája van, de hotelok terén hibátlan az ízlése. Hálószobám a legfelső emeleten van, és a kilátás a csatornára lenyűgöző. A szoba mennyezete boltíves és sűrűn gerendázott. A tapéta halványkék és angyalkák díszítik; az ágynemű krémszínű és mélykék. A díszes fejtámla fölött gondosan kialakított lámpa van, ami gyertyatartót formáz. A szobában van egy aranyszínű sezlon és az ablak alatt egy kis íróasztal is. Ha valaha regényírásra adnám a fejem, csakis ebben a szobában szeretném alkotni a műveimet.

Az íróasztalon egy doboz csokoládé van, egy üveg jégbehűtött pezsgő, és egy hatalmas csokor vörös rózsa, azalatt érkeztek, míg

a városban jártam. Csak az Imádott küldhette. Milyen figyelmes. Bár sok mérföldre jár, mégis közel érezhetem magamat hozzá.

Lehuppanok az ágyra, és az ágytakaró vigasztaló puhasággal ölel át szerelmem karja híján. Ahhhh.

Feltépem a kezemben levő borítékot. *Drága Lucy,* áll benne. *Remélem, tetszik a szobád és az üdvözlő ajándékaid. Remélem, remekül érzed magad Bruges-ben. Az előadásodat áttették holnap reggelre. További részletek később. Érezd magad nagyon jól ma este a bálban. Marcus xx*

Ettől teljesen lehervadok. Az előadásomat áttették, és ezek a gyönyörű virágok, csokik meg a pezsgő mégsem az Imádottól érkeztek. Nyavalyás Marcus. Miért kell mindig ilyen tenyérbemászóan viselkednie?

Küldök neki egy SMS-t. *Köszönöm, Marcus. Nagyon kedves volt tőled.* Semmi puszi vagy ilyesmi.

Nem akarok egyedül menni a bálba. Én leszek a Párnélküli Manci. Abban bíztam, hogy az eredetileg délutánra tervezett szekciómban megismerkedem egy-két baráti arccal, akikhez esetleg csatlakozhatok. Feleim a csokoládéban. Egész pontosan mit csinál az ember egyedül egy bálban?

Megtehetném, hogy egyszerűen nem megyek el, és itt maradok a szobában egész este. Vagy visszamegyek a Marktra, és korcsolyázom egyet. Egyedül korcsolyázni nem olyan tragikus, nem? De akkor is őrültségnek hangzik. Hihetetlen erőfeszítéseket tettem, hogy nagyobb gyűrődések nélkül elhozzam ide a legszebb ruhámat, és Chantaltól még totál puccos-cuccos ékszereket meg minden egyebet is kaptam kölcsön. Muszáj elmennem, nem igaz? Chantal meg is öl, ha nem megyek. Felhívhatnám valamelyik csajt is buzdításért, de pontosan tudom, hogy mit mondanának. Azt mondanák, hogy szedjem össze magam, húzzam fel a flancos cuccot, és irány a

parti. Hát persze, hogy muszáj elmennem. Egyébként elvesztegetném ezt a kiváló lehetőséget.

Most viszont rengeteg időm van, így kinyitom a pezsgőt, a dugót a nyitott ablak felé irányozva, nehogy kilőjem valamelyik középkori ablakot. A dugó szemgyönyörködtető ívben repül kifelé, és egyenesen egy alattunk úszó turistahajóban landol, ahol ettől mindenki felsikolt. Bocsánatkérően tartom fel a kezem.

– Bocs. Ezer bocsánat!

Kitöltők magamnak egy jókora pohárral, és fel is hajtom. Jó lenne, ha volna egy kis sült krumpli is, mert kicsit éhes vagyok. Ehelyett, amilyen leleményes vagyok, kinyitom a csokoládés dobozt, és nekilátok. A konyakmeggy az első, amit elpusztítok. O, igen!

Most arra is van időm, hogy használatba vegyem a mély dupla kádat, ami a szántóföldnyi, márványborítású fürdőszoba közepén található. Nem sajnálok magamtól semmit. Mit sajnálnám? Valaki más fizeti az egészet. Bőkezűen bánok a habfürdővel, aztán töltök magamnak még egy pohár pezsgőt, és elmerülök a vízben.

Dekoratívan elrendezem a habokat magam körül, és csak a keblemet hagyom szabadon, majd csábítóan mosolyogva készítek egy szelfit. Aztán, mielőtt meggondolnám magam, elküldöm az Imádottnak ezzel az üzenettel: *Hiányzol, nagyfiú!*

Ez biztos feldobja a tárgyalását.

Már jön is a válasz. *Kösz, Lucy. Örömmel látlak ilyen bőségben. Csók, Marcus.*

Áááá! Műszaki antitalentum vagyok. Ki fogom dobni ezt a telefont a kukába, mert közveszélyes vagyok vele. Annyira megalázottnak érzem magam, hogy még arra se tudom rávenni magam, hogy válaszoljak. De legalább a cicis képemet nem az apámnak küldtem. Sovány vigasz.

Nem merek megkockáztatni még egy csábító SMS-t, ezért inkább megpróbálom felhívni az Imádottat, de a hangposta veszi a hívást.

– Hali – mondom. – Az előadásomat áttették holnapra, és most egyedül készülődöm a bálba. Úgy érzem magam, mint Hamupipőke. – Aidennek itt kéne lennie velem, akkor annyira jól éreznénk magunkat. Így meg véletlenül küldtem Marcusnak egy képet a mellemről. Én hülye, én ostoba. Mélyet sóhajtok a telefonba. – Hiányzol. Bruges gyönyörű. A hotel fantasztikus. Remélem, jól sikerült a tárgyalásod. – Nem szívesen teszem le, de mi mást tehetnék? – Szeretlek.

Iszom még egy kis pezsgőt, hogy jobb kedvre derítsem magam, és visszamerülök a nyugtató habokba, hogy felkészüljek a rám váró estére.

Valamivel később kikászálódom a kádból, rózsaszín arccal és álmosan. Még az is lehet, hogy el is bóbiskoltam egy kicsit. Megnézem a telefonomat, de nem jött SMS vagy hívás az Imádottól.

A hálószobában kiveszem a hosszú fekete estélyi ruhámat a gurulós bőröndömből. Chantaltól szerettem volna kölcsönkérni valamit, de semmi nem passzolt igazán. Ez a ruha viszont Emlékeket Hordoz. Régóta megvan, mivel még Marcus vette nekem, nem kevés pénzért, az egyik céges karácsonyi bulira. Annyira elegáns, hogy nem sűrűn sétáltatom meg, de az emlékek ellenére tulajdonképpen nagyon jó érzés újra felvenni. Mindent összeszorít, pont a megfelelő helyeken simul.

Egy kicsit spiccesnek érzem magam, ahogy belebújok a testhez álló ruhába. Hmm. Lehet, hogy felszedtem néhány kilót, mióta utoljára rajtam volt. Jó néhányat. Némi szuszogásra és küzdelemre van szükség, hogy fel tudjam húzni a cipzárt. Lehet, hogy fel kellett volna próbálnom, mielőtt elindultam otthonról. Most úgy érzem, hogy erősen be kell osztanom a levegővételt.

Mielőtt elhagyom a szobát, megnézem magam a tükörben. Nagyon szexisen nézel ki, Lucy Lombard. Csak az a kár, hogy pasimentes, barátnőmentes övezetben mozgok. Hogy segítsek az önbizalmamon, bekapok még egy finomságot abból a dobozból, amit Marcus küldött. Ettől elmosolyodom. Legalább van csokoládém. Az soha nem hagy cserben.

44

A nagy bálterem lépcsőjének a legtetején állok, kínzó tudatában annak, hogy egyedül vagyok. Alattam tengernyi ember, szédítő hangzavar. Ösztöneim azt súgják, hogy itt és most forduljak sarkon, fussak vissza hanyatt-homlok a szállodába, és a szobámban nyalogassam a sebeimet. Mit fogok én csinálni egyedül?

Vissza kéne mennem a jó nagy, kényelmes ágyba, belebújni a pizsimbe, és kipróbálni a bolyhos fürdőköpenyt meg a feliratozott papucsot. Felhívhatnám az Imádottat, hogy megkérdezzem, milyen volt a napja, mert még mindig nincs hír felőle. Talán még egy kis telefonszexet is kipróbálhatnánk, mert ennél izgalmasabb nem valószínű, hogy vár rám ma éjjel.

A ceremóniamester bemondja a nevemet.

– Lucy Lombard kisasszony, Csokoládé Mennyország.

Még csak fel sem néz senki. Ennyire fontos vagyok.

Aztán az ismeretlen arcok tengerében megpillantok egy embert, aki áthatóan bámul. Távolabb áll, a bárpultnál, ahol pezsgőt szervíroznak, és egészen hihetetlenül elegánsan néz ki. A szívem egy pillanatra önfeledten előad néhány bukfencet meg ráadásnak még egy hátraszaltót. Nem akarom elhinni, hogy itt van, teljes életnagyságban.

Marcus.

Megkönnyebbülést se kéne éreznem, mégis érzek. Közben ő elindul felém két pohárral a kezében. Lassan, de már nem olyan rémülten, mint egy perccel ezelőtt, levonulok a lépcsőn. Ismerek valakit. Ismerek itt valakit. És szinte megszédülök ettől a tudattól. Noha ez a valaki Marcus.

– Helló – mondja, amikor odaérek.

– Helló neked is.

Nem is kicsit önelégült a mosolya, ahogy átnyújt egy poharat.

– Tudtad, hogy a pezsgőspohár alakját Marie Antoinette melléről mintázták?

– Nem, Marcus. Nem tudtam.

– Hogy miket nem tudsz, ugye? – Felvonja a szemöldökét. – Egyébként pedig koszi az SMS-t.

– Tévedés volt. Nyilvánvalóan. Minél kevesebbet beszélünk róla, annál jobb.

– Azt hittem, hálás vagy az üdvözlő ajándékokért.

– Hálás is vagyok – sziszegem. – De nem *ennyire.*

Marcust ez sem hozza zavarba.

– Nem tudtam, hogy itt leszel, Marcus. Külön mondtad, hogy nem leszel itt. – Halkabbra veszem, bár senki nem hallgatózik. – Mi a fene hozott ide? És ha azt mondod, hogy az Eurostar, akkor még az is lehet, hogy felpofozlak.

– Az utolsó pillanatban mégis el tudtam jönni – mondja simulékony hangon. – Lemondták a meetingemet. Gondoltam, eljövök, és erkölcsi támogatást nyújtok. Meg ilyesmiket. Barátian. – Miközben iszik, a pohara fölött rám néz, és szeme csillog a tucatnyi mesésen díszített gyertyatartó fényében. – Azt hittem, még talán örülni is fogsz, hogy látsz.

Nem tagadhatom, hogy örülök is.

– Halálfélelmem volt – vallom be, és a karjába kapaszkodom. – Egyedül vagyok, és remeg a lábam.

– Nem úgy volt, hogy Chantal is veled jön?

– Beteg a gyerek – magyarázom. – Úgy tűnik, a B terv nálam most mindig az, hogy lepasszolnak.

– Sajnálattal hallom. – Marcus szomorúan néz rám. – Szeretnék mindent elkövetni, hogy jól érezd magad. Bruges mesésen gyönyörű, és ez a bál az egyik legnagyobb attrakció. Mindenki, aki számít, az itt van. Esetleg belovagolhatok hűséges fehér paripámon, és lehetek ma estére a csillogó páncélú lovagod?

– Erre sem volt még példa. – Nem lenne jó, ha Marcus rájönne, milyen hálás vagyok, hogy láthatom. Az veszélyes vizekre vezetne.

De úgy látom, megszelídült, igent mondok. Elvégre Marcus volt, aki ezt az egészet megszervezte nekem, és a bál tényleg lélegzetelállító látványt nyújt.

– Csak a mai este. Mivel Aiden nincs itt, lehetsz a lovagom – ajánlom fel. – Annak pedig tényleg örülök, hogy itt vagy. Igazán. Annyira féltem, hogy már épp sarkon akartam fordulni, és visszamenekülni a hotelba.

Összevonja a szemöldökét.

– Csak nem?

– Itt mindenki olyan gazdag. Nézz rájuk. Nincs egyetlen ember, aki nem tetőtől talpig dizájner márkákba van öltözve.

– Te is vagy olyan szép, mint bármelyikük. Sőt, szebb.

– Koszi. – Behúzom a hasam. – Emlékszel, amikor ezt a ruhát vetted nekem?

Marcus bólint.

– Persze, hogy emlékszem. És még mindig csodásán nézel ki benne.

Egy pillanatra eszembe jut, ahogy Marcus lassan levetkőztet a parti után, de aztán elűzöm a gondolatot. Kapcsolatunkban ez volt az egyetlen dolog, amiben Marcus nagyon, nagyon jó volt. Hasonlóképp sajnálatos módon annak is szükségét érezte, hogy

ezen képességeit minden nőszeméllyel gyakorolja, aki csak keresztezte az útját. Nem ártana ezt is észben tartanom.

– Gyere – mondja Marcus. – Menjünk körbe. Bemutatlak néhány embernek.

– Te ismersz itt valakit?

– Többeket – közli. – És van itt jó néhány celeb is. Játszhatunk egy kis sztárkeresőt is.

– Azta! – Marcus mindig tud meglepetéssel szolgálni. – Azt hittem, majd szert teszek pár ismerősre a prezentációmon. Jut eszembe, miért változott meg az időpont?

– Á – mondja Marcus. – Rossz hírem van. Le van fújva az egész. Nem fért a programba.

– Tényleg? Honnan tudod?

– Öö… Rákérdeztem a fesztiválirodán, amikor megérkeztem.

Miért nem gondoltam erre én is? Bár a tájékoztató csomagban erről nem szerepelt semmi.

Marcus karon fog, és elindul velem a tömegben.

– A rossz hírre kéne innunk még egy kis pezsgőt.

Megállít egy arra járó pincért, és üres poharainkat kicseréli telire.

– Már így is irdatlan sokat ittam ebből – vallom be, miközben felhajtom. – Kinyitottam az üveget, amit küldtél, és a felét megittam a fürdőkádban.

– A kép határozottan tetszik – feleli Marcus önelégült mosollyal. – Pezsgő előtt vagy után küldted?

– Hagyd abba – mondom. – Felejtsd el, hogy azt a képet valaha is láttad.

– Hát persze – vigyorog. – Mindent el fogok követni.

– Ez itt munka – emlékeztetem. – Azért vagyok itt, hogy kapcsolatokat építsek, meg ilyesmiket.

– Hát persze. Éhes vagy?

– Mint a farkas.

– Akkor előbb együnk valamit, a többi ráér. Létfontosságú kapcsolatépítést soha nem szabad üres gyomorral végezni.

Talán még az is előfordulhat, hogy belefutunk valami pénzeszsákba, és kölcsönöz nekem annyi zsetont, hogy megvehessem a Csokoládé Mennyországot Clive-tól és Tristantől. Be kéne számolnom erről Marcusnak is, de nem akarom a rossz hírekkel elrontani az estét. Ez a hely gyönyörű. Nem sűrűn esik meg, hogy a gazdagokkal és híresekkel együtt töltöm az időmet. Én inkább amolyan népről szalasztott egyszerű lány vagyok.

Marcus kézen fog, és olyan őszinte pillantással néz rám, hogy elakad a lélegzetem.

– Mondd, hogy boldog vagy, amiért eljöttél.

– Igen – vallom be –, boldog vagyok.

– Akkor gyerünk. – Összeüti a tenyerét. – Egészen elképesztő csokoládék vannak itt. Teljesen le fognak venni a lábadról.

Csokoládé. És természetesen ez az a varázsszó, amitől egyszeriben ellazulok.

Autumn egész nap be volt fogva a Csokoládé Mennyországban, de nagyon jól érezte magát. Hála az égnek, Stacey kész volt vigyázni Lewisra, hogy Nadiának segítsen. Lucy ünnepi kínálata egész nap folyamatosan hozta a vevőket, de mostanra kezdtek fogyatkozni, mert eljött az idő, mikor az anyukáknak indulni kell a gyerekekért az iskolába. Autumn rádöbbent, hogy sajog a talpa, és alig várja, hogy este elnyúlhasson a kanapéján.

Az sokat segített, hogy amikor épp egy kis szünet volt két vevő között, akkor titokban bekapott egyet-egyet a kedvenc finomságaiból. Nem csoda, hogy Lucy szeret itt dolgozni. Ha elvesztené az állását a Stolford Központban, ő maga sem bánna itt egy tartósabb pozíciót, és jól tudja, hogy Lucynak kellene ide segítség. Agyonstrapálja magát.

Jó, hogy Lucy végre el tudott szabadulni egy kicsit, hiába nem jött össze pont az a romantikus hétvége, amit eredetileg eltervezett. Autumn remélte, hogy Lucy és Chantal remekül érzik magukat Bruges-ben. Talán jövő karácsonykor mindannyian együtt csinálhatnának valami hasonlót. Egy csokoládéfesztivál *és* egy karácsonyi vásár. A következő csendes pillanatban küld kettőjüknek SMS-t, hogy megtudja, mi van velük.

Aztán gyors egymásutánban befutott vagy fél tucat új vevő, és Autumn szorgosan rakta tányérjaikra a brownie-kat, tiramisukat és csokoládékat. A kávéfőző ismét csúcsra volt járatva.

A következő pillanatban, amikor felpillantott, azt látta, hogy Chantal lép be az ajtón.

– Azt hittem, Bruges-ben vagy Lucyval!

– Lana olyan beteg volt ma reggel, hogy nem mertem itt hagyni – felelte Chantal kimerülten. – Fél éjszaka fent voltam vele. A gyerekemből egy hányó-fosó gép lett. Félórával ezelőtt végre elaludt, én meg lesúroltam magam fertőtlenítővel, és elszöktem. Egy órára otthagytam Teddel.

– Látszik rajtad, hogy ki vagy nyúlva.

– Enyhe kifejezés. – Felakadt a szeme. – Vágj hozzám bármit a készletből, amitől újra embernek érezhetem magam.

– Menj, és keress egy kényelmes helyet. Van nagyon finom, friss dupla vaníliás muffin vajkrémmel és eperrel díszítve. Úgy néz ki, mint egy mikulássapka.

– Kit érdekel, hogy néz ki? Ide vele.

Autumn nevetett.

– Úgy érzem, rád fér egy masszív dupla kávé is.

– Erről beszélek. – Chantal ajkát hosszú, szívből jövő sóhaj hagyja el. – Mennyeien hangzik.

Miközben Chantal az ablak mellett álló üres kanapé felé tartott, Autumn gyorsan nekilátott elkészíteni a rendelést, mellé tett még egy tejeskávét saját magának, aztán az egészet odavitte a barátnőjéhez.

Az ablakon beszűrődő gyenge napsugár Chantal arcára esett, ő pedig csak ült lecsukott szemmel, és élvezte a meleget. Mivel a pultnál nem volt senki, Autumn is odaült mellé egy jól megérdemelt pihenőre.

– Hogy van Lana?

– Kimerült, és nagyon sápadt. De legalább most már nem jönnek minden nyílásán különféle nedvek.

Autumn elhúzta az orrát.

– Elárulhatom neked, hogy halálra rémített. Aki olyat állít, hogy a gyereknevelés szórakozás, elmebeteg.

– De most már nem tudnál Lana nélkül meglenni, igaz?

Chantal arca ellágyult.

– Az életemet odaadnám érte. Ki nem tenné a gyerekéért?

Autumn érezte, hogy vadul dobol a szíve.

– El kell mondanom valamit. – Még a tenyere is izzadt. – Muszáj kibeszélnem magamat, mert egyébként azt hiszem, belebolondulok.

Chantal felvonta a szemöldökét.

– Van egy lányom – mondta Autumn.

Erre Chantal felült, mint aki nyársat nyelt.

– Micsoda?

– Egy lányom – ismételte Autumn. Még mindig hihetetlenül hangzott a saját fülének is. – Még kamasz voltam, amikor született, és kénytelen voltam örökbe adni. – Szemébe forró könnyek gyűltek. – Mostanra már ő is tizenéves.

– Hű. – Chantal úgy nézett ki, mint akit váratlanul gyomorszájon vágtak. – Jól sejtem, hogy a többi lány se tud róla?

Autumn megrázta a fejét.

– Soha nem mondtam el senkinek. Egészen múlt hétig. Nem igazán könnyű az ilyesmit bevallani. Mindig annyira szégyelltem magam, amiért lemondtam róla.

Chantal átkarolta, és magához ölelte.

– De miért nem mondtad el nekünk?

– Igazán soha nem tudtam feldolgozni a helyzetet. Még ennyi év után sem. Az ember Valahogy elvegetál, nem igaz? Legalábbis általában. De most valahogy újra felszínre tört az egész. Nem tudom, azért-e, mert annyi időt töltök Lewisszal, vagy mert Lana

és Elsie is itt van, de mostanában folyton rágondolok. – Autumn elgyötörten felsóhajtott. – A kisbabát kitéphették a kezemből, de a szeretetet iránta soha nem tépték ki a szívemből.

– Édesem. – Chantal egy könnycseppet törölt ki a szeméből.

– Magamba fojtottam az egészet. A hosszú évek alatt ez volt a túlélési mechanizmusom.

– Soha nem gondoltam volna. – Chantal a kávéjára pillantott. – Azt hiszem, nem ártana most egy dupla brandy a csészémbe. Bár gyanítom, neked is jól jönne.

Autumn könnyei közt felnevetett.

– Nincs Lucynak valahol titkos készlete?

– Kell legyen.

– Amikor Rich is elment, hirtelen ráébredtem, hogy van még valahol családom, húsom és vérem. Lányom.

– Azta! – Chantal arcán még ott a döbbenet. – És mit fogsz most csinálni? Mit *tudsz* csinálni?

– Még gőzöm sincs. Elkezdtem a neten keresgélni, hogy mik a lehetőségeim. Szeretném, ha a lányom tudná, hogy nem volt könnyű döntés megválnom tőle. Akkor úgy tűnt, hogy nincs más választásom. Tudod, milyenek a szüleim.

– Az ember azt hinné, a hatvanas években fordulhatott elő ilyen, nem mikor te voltál tinédzser.

– Rettenetes volt, és teljesen tehetetlennek éreztem magam.

– Nem csodálom. Micsoda kegyetlenség.

– Most csak abban tudok reménykedni, hogy lesz még lehetőségem helyrehozni valamit. Legalább elmagyarázni Willow-nak, hogy mi történt. Hogy tudja. De a nevelőszülei hozzájárulása nélkül nem kereshet meg engem, csak egy pár év múlva, amikor tizennyolc éves lesz. Én viszont regisztrálhatok, hogy lássák, én is szeretném őt megtalálni. Ezt fogom tenni. Szeretném, ha minden olyan oldalon fent lenne, ahol örökbefogadottak keresik a rokonaikat. Szeretném, ha könnyen

rám találna. – Autumn összeszorította az ajkát, hogy el ne sírja magát.

– Mi segíthetünk – mondta Chantal. – Akárhogy is, ránk számíthatsz.

Autumn szeméből patakzottak a könnyek.

– Szeretném visszakapni a kisbabámat – mondta színtelen hangon. – Semmit sem tudok róla, és ebbe belepusztulok. Vajon volt, aki ápolja, amikor beteg volt? Milyen lány lett belőle? Annyira szeretném tudni.

Chantal úgy ringatta és nyugtatta, mintha Lanával tenné.

– Drága kicsi szívem.

– Amikor arra gondolok, hogy hány évet töltöttem nélküle, megszakad a szívem. Bár átélhetném az elvesztett időt. De lehetetlen.

Chantal küldött egy SMS-t Tednek, hogy megkérdezze, minden rendben van-e. Férje visszaírt, hogy Lana mélyen alszik, és a láza is szépen elindult lefelé. Vagyis Chantalnak maradt ideje még egy létfontosságú kávéra. Azóta is folyamatosan Autumn helyzetén gondolkozott. Ha Autumn korábban szólt volna erről nekik, akkor talán segíthettek volna, de legalábbis tapintatosabbak lettek volna. Milyen rémes lehet, ha állandóan csecsemőket tolnak az ember orra elé, amikor ő maga ilyen reményvesztett.

Micsoda érzés lehetett egy ilyen titkot rejtegetni. Szörnyűség. Szegény Autumn. Chantal csak remélni merte, hogy erre az egészre létezhet jó megoldás. Talán most, hogy megtört a jég, Autumn könnyebben kiönti a szívét. Chantal olyan szeretetet érzett Lana iránt, hogy fel sem bírta fogni, Autumn mennyit szenvedhetett.

Barátnője újra a vendégekkel volt elfoglalva, nem beszélgethettek többet, így nagy örömmel látta, hogy a Csokoládé Mennyország ajtaján Stacey jön be, műanyag szatyrokkal megrakodva.

Chantal felállt, hogy megpuszilja.

– De örülök, hogy látlak.

Stacey meglepetten ráncolta a homlokát.

– Nem úgy volt, hogy elutazol Lucyval?

– Változott a terv. Lana beteg.

– Ó, szegény. Nagyon sajnálom.

– Nagyon ijesztően indult, de most már úgy tűnik, kicsit jobban van. Nem maradok sokáig, csak egy órára hagytam ott Tednek, és ha nem jövök, Ted be fog pánikolni.

– Csodálkoztam is, miért nem telefonált – merengett el Stacey, és Chantal érezte, hogy egy pillanatra elfogja a féltékenység. Az jutott eszébe, vajon Tednek és Staceynek voltak-e tervei a hétvégére az ő távollétében. Amiket most le kellett fújni. Ted nem mondott semmit, és nagyon úgy tűnt, hogy Staceytől sem fog többet megtudni.

– Az előbb kérdeztem Tedet, Lana még alszik. Remélem, ez nem azt jelenti, hogy megint egész éjjel ébren lesz.

– Szegény báránykám. – Stacey ledobta a kanapé mellé a szatyrait, és jóleső sóhajjal ő maga is lehuppant.

– És te hogy vagy?

– Jobban. Azt hiszem.

Vidámabbnak, élénkebbnek tűnik, ez egyértelmű, gondolta Chantal. Bőre egészségesebben fénylett, rózsás volt az arca, nem olyan sápadt, mint mikor először találkoztak. Nem fér hozzá kétség, Stacey sokkal jobban érzi magát a bőrében.

– Beszéltem egy ügynökséggel egy részidős bébiszitterről, és tegnap összehoztak egy hölggyel, egyelőre próbaidőre. Tegnap eljött, és az egész napot Elsie-vel és velem töltötte, úgy látom, nagyszerű. Ma délután ő vigyáz Elsie-re, akit életében először hagytam magára. – Stacey meglegyezte az arcát. – Jó, hogy Lewist nekem kellett óvodába vinni. Annyira aggódtam amiatt, hogy otthagyom Elsie-t, hogy gyakorlatilag úgy kellett kilökni az ajtón. Amikor Lewist beadtam az óvodába, azt se tudtam, mit kezdjek magammal, szóval arra gondoltam, kihasználom az alkalmat, és elmegyek a szupermarketbe, hogy feltöltsem a konyhai készleteket.

– Buliztál – mondta Chantal.

Stacey nevetett. Csilingelő, könnyed hangja volt.

– Hát, arra tényleg jó volt, hogy elterelje a figyelmemet.

– Egyenesbe jöttél?

– Nagyon remélem.

– Remek. Akkor minden oké nálatok. – Chantal gyomrát bántani kezdte a sav.

– Fantasztikus, hogy van segítségem, Chantal. Nagyon köszönöm, hogy segítettél megoldani.

Mosolya őszinte volt, és Chantal rosszul érezte magát, amiért alávaló gondolatokat táplált irányában.

– Igazán nincs mit. Csak súgtam a megfelelő fülbe. – Mindketten tudták, kire gondolt. – Sokkal jobban nézel ki.

– Attól nyilván, hogy olyan sűrűn látogatom a Csokoládé Mennyországot – szaladt fülig Stacey szája. – Visszahozta az arcszínemet. Még van egy kis időm egy gyors kávéra meg egy falatra, mielőtt rohanok vissza Lewisért. Nincs megállás.

Autumn lépett oda.

– Szia Stacey – és megpuszilta. – Hogy ment a dolog Lewisszal?

– Angyal volt. Annyira helyes az a kissrác. Bármikor jöhet. De azért most örülök egy szusszanásnyi szünetnek.

– Mit hozhatok neked?

– Egy mogyorós lattét fogok kérni meg egy milliomos szeletet – mondta Stacey.

Míg Autumn felírta a rendelést, Chantal kezébe temette az arcát.

– Borzasztó, hogy Lucyt elengedtem egyedül külföldre. Minimum valami nemzetközi bonyodalom lesz belőle. Jobb, ha megnézzük a hatórás híreket.

– Remélem, nem csinál ostobaságot – rágta Autumn is aggódva a szája szélét.

– Nem tenném érte tűzbe a kezem – jegyezte meg Chantal. – Nagyon úgy fest, hogy Marcus forral valamit, és az soha nem jelent jót.

– Ki az a Marcus? – kérdezte Stacey.

– Lucy volt barátja. Baj, nagy B-vel. Ahányszor csak Lucy szabadulna tőle, mindig sikerrel visszarángatja magához.

– Imádom ezeket a kis titkokat így magunk között – mondta Stacey, és átfogta Chantal vállát.

Chantal és Autumn óvatos pillantást váltott.

– Marcus nem titok – közölte Chantal. – Sokkal inkább egy fekélyes tályog.

– Remélem, nem lesz semmi baj. Én annyit tudok tenni, hogy vigyázok az üzletre, amíg Lucy nincs itt – mondta Autumn.

Amikor Autumn visszament a pulthoz, Chantal a morzsákat szedegette össze a tányérjáról.

– Jól érezted magad múlt vasárnap a névadó partin?

– Igen, tényleg nagyon klassz volt. Többek között ezért is ugrottam be ma. Meg akartam köszönni Lucy-nak. Hoztam neki egy kis ajándékot.

– Kedves tőled.

– Találtam egy olyan ékszeres dobozkát, ami úgy néz ki, mint egy csokoládésdoboz. – Stacey elővette a táskájából, és megmutatta Chantalnak. – Szerinted tetszeni fog neki?

– Tökéletes. Imádni fogja.

Amikor Autumn kihozta Stacey rendelését, Chantal megszólalt.

– A partiról akartam veled beszélni. – Csücsörített.

– De kicsit kényes a kérdés. – Nem nézett Stacey szemébe. – Úgy látszott, te és Ted nagyon jól megértitek egymást. Úgy értem, *nagyon* jól.

Stacey elpirult.

– Nem tudom, mire célzol.

– Tényleg vége mindennek köztetek? Zajlik valami, amiről jó, ha tudok?

– Nem. – Stacey döbbent arcot vágott. – Semmi az égvilágon. Esküszöm. Nem akarom, hogy bármi közénk álljon, Chantal. Te meg a lányok mentettétek meg az életemet. Elég bonyolult ez a helyzet, és én úgy gondoltam, hogy mindannyian a lehető legjobban igyekszünk hozzáállni. Úgy gondoltam, akármilyen ostobán hangzik, hogy kezdünk családdá válni.

– Tényleg ki kell hoznunk a legtöbbet a helyzetből, és szerintem is elég jól csináljuk. – Chantal egy pillanatra elhallgatott, szája egészen kiszáradt. – De fel kell tennem a kérdést: még mindig szereted?

Stacey lehajtotta a fejét, és ujjaival végigszántott fényes haján.

– Legjobb, ha őszintén elmondod – mondta Chantal.

– Ha azt akarjuk, hogy működjön a dolog, akkor a kislányaink érdekeit kell szem előtt tartanunk.

– Persze, hogy nem közömbös nekem. A gyermekem apja.

– Teddel rég jöttünk ki egymással ilyen jól, azt hiszem, és nagyon szeretném, ha a házasságunk működne.

– És én ne zavarjak bele?

– Csak szeretném tudni, hogy mi a helyzet, és ti hogyan álltok a kérdéshez. Próbáltam Teddel is beszélni, de ő mesterien dugja homokba a fejét.

– Ő a te férjed, Chantal. Én ezt tiszteletben tartom. Tudom, hogy vétettünk ellened…

– Az már elmúlt. Ami történt, megtörtént. Csak az számít, hogy hogyan tovább.

– Nagyon szeretném, ha a lányaink együtt nőnének fel, mint testvérek. Mindent el fogok követni, amit tudok, hogy ez megvalósuljon.

– Fontos lenne, hogy időről időre leüljünk egymással mindnyájan, és alaposan átbeszéljük a dolgokat – mondta Chantal. – Máshogy nem tudunk megbirkózni a feladattal.

Stacey bólintott.

– Teljesen őszintének és nyitottnak kell lennünk egymással. Azt kell tennünk, ami a legjobb a kislányainknak.

Chantal átnyúlt az asztalon, és megszorította Stacey kezét.

– Most azért érzem szörnyen magam, mert előhoztam a témát.

– Remélem, most már tisztába jöttünk egymással.

– Ted mindig mondta, hogy rokonszenvesnek találnálak, de ki gondolta volna, hogy így is lesz?

– Én örülök, hogy így alakult – mondta Stacey.

– Nincsenek titkaink egymás előtt – hangsúlyozta Chantal.

– Nincsenek titkaink – helyeselt Stacey.

Marcusszal kart karba öltve körbejárunk a nagy bálteremben. A lehető legragyogóbb és elbűvölőbb arcát mutatja. Felhívja figyelmem néhány világhírű csokoládékészítőre, akikről már hallottam, de még soha nem láttam őket élőben. Van néhány filmsztárocska is a teremben, és egy francia énekes, aki teljesen olyan, mint Johnny Depp. Marcus mindegyikről tud valami pletykát, és szaftos anekdotákkal traktál, míg a végén mindketten úgy csukladozunk, mint az iskolás gyerekek. Tényleg a világ legszórakoztatóbb partnere tud lenni, ha akar.

Örülök, hogy kóstoló küldetésben veszünk részt, mert rájövök, hogy az üres gyomorra elfogyasztott majdnem teljes üveg pezsgő Nagyon Rossz Ötlet. Dolgozik bennem a spicc, jobban, mint szeretném, és a kuncogásom is feltűnően hangos.

A terem közepén egy hatalmas üvegállvány tornyosul, megrakva fehér és sötét csokoládéba mártott eperrel, amiket aztán a szivárvány minden színével díszítettek ki. Vágyakozva nézem, míg körbesétáljuk, de előbb a sós falatok felé vesszük utunkat.

– Ezt kóstold meg. – Marcus megállít a számos büféasztal egyike előtt, melyek a hatalmas terem egyik oldalán húzódnak végig, és kezembe ad egy tortillából csavart parányi tölcsért, mely ízletes csirkés szósszal van megtöltve, sötét csilis csokoládé ízesítéssel.

– Ez valami mennyei – és kipróbálok még egyet… vagy kettőt, mielőtt továbbmennénk.

A következő asztal falatnyi csokoládés égetett tésztás zsemlét kínál, füstölt sonkával.

– Óóó.

– Jó, mi? – helyesel Marcus.

Még egy pehelykönnyű zsemlécskét kínál, és a számhoz tartja. Kötelességtudóan bekapom. Marcus gyengéden lesöpör az ujjával egy morzsát az ajkamról. Pillantásunk találkozik.

– Hagyd abba, Marcus – mondom. – Hagyd abba most rögtön.

– Mit? – Rám néz, a lehető legártatlanabb arckifejezéssel.

– Lehet, hogy részeg vagyok, de *annyira* nem vagyok részeg.

Rám vigyorog.

– Sose tudtalak átverni, Lucy.

Ha nem volnék ennyire becsípve, akkor emlékeznék rá, hogy de, igenis át tudott verni – nem is kicsit, és meglehetősen gyakran.

– Több ételre és kevesebb italra van szükségem – közlöm vele.

De ostoba módon mégsem tiltakozom, amikor egy arra járó pincér ismét teletölti a poharamat.

Továbbmegyünk, és Marcus parányi zsenge bordákat választ a következő büféasztalról. Fahéjjal, szegfűborssal és gyömbérrel vannak fűszerezve. Amikor beleharapok a zamatos húsba, mint a mély vízi bombatámadás, úgy hat rám a kakaóporos panírozás, és a tüzes mustár lángoló heve. Azta és hűha! Nyelvem lángba borul, és nagyot kortyolok a pezsgőmből, hogy lehűtsem.

Aztán kipróbálunk egy kanálnyit a *Chile Ancho Sopa de Chocolate-ból* – ez egy bársonyos és tüzes leves, amit sült paprikából készítenek, hetvenszázalékos perui csokoládéval gazdagítva, és a tetejét egy szelet avokádóval meg egy kis tejfölmintázattal díszítik. Csodálatos. Ezt követi egy fehér csokis *baba ghanoush,* egy füstölt közel-keleti fogás padlizsánpüréből,

fehér csokoládéforgácsokkal, a tetején gránátalmamagokkal. Isteni.

– Esetleg felvehetnél a Csokoládé Mennyország kínálatába néhány sós ételt is – javasolja Marcus. – Határozottan különlegesek, nagyon jól fogadnák őket.

– Remek ötlet – felelem. Már látom is a vendégeimet, amint a csokis csilit vagy ezt az elképesztő levest választják. – Csak egy baj van. – Mindjárt kikotyogom a titkot, pedig elhatároztam, hogy nem fogom. – Clive és Tristan el akarja adni az üzletet. Hamarosan piacra dobják a boltot. Lehet, hogy karácsony után már nem is lesz többé Csokoládé Mennyország.

– De miért? – Marcus meglepettnek látszik. – Nem vált be nekik a mostani megállapodás?

– Én is azt hittem, hogy jól megy az üzlet, de eldöntötték, hogy végleg Franciaországban szeretnének élni. Találtak egy bárt vagy bisztrót vagy valami hasonlót, amit meg akarnak venni.

– És akkor mi lesz veled?

– Egyelőre bizonytalan. Szeretnék lecsapni az üzletre, de arra nincs sok esély, hacsak nem nyerek a lottón a következő néhány hétben.

– Majd csak lesz valami megoldás.

– Ezt mondta Aiden is.

Marcus, az este folyamán először, egy kicsit gyanakvó képet vág.

– Hallottál már valamit a szerelmes fiúról?

– Nem – vallom be. – Azt hittem, mostanra már hívni fog. – És ez az igazság. Nagyon meg vagyok lepve, hogy az Imádott meg sem próbálja felvenni velem a kapcsolatot. Lehet, hogy a tárgyalás egész nap lekötötte. Tudom, hogy kulcsfontosságú a számára.

Újra arra gondolok, hogy tényleg örülök annak, hogy Marcus itt van. Őszintén örülök. Annyival szórakoztatóbb valaki

olyannal együtt lenni, aki ismeri a helyet, mint Párnélküli Manciként lézengeni, de akkor is hiányzik Aiden. Ő is annyira jól érezné magát.

– Á, van ez így – mondja Marcus. – Nem tudja, miről marad le. Készen állsz arra, hogy megtámadjuk a desszertasztalokat?

– Abszolút.

A pultokat mind fagylaltos kocsinak díszítették fel, és a cukrászok helyben készítenek desszerteket hűtött márványlapokon. A csokoládét csavart mintákba sodorják, legyezővé meg hangjeggyé formázzák, aztán lenyűgöző fagylaltkelyheket díszítenek velük mindenkinek igény szerint.

Marcus egy-egy gombóc csoki- és vérnarancsfagylaltot választ, csokoládéöntettel. A főszakács a tetejére egy dollárjelet rajzol díszítésnek, amin mindketten nevetünk.

Én madagaszkári vanília- és csokoládéfagylaltra szavazok, sós karamellszósszal leöntve. Az enyémen jegygyűrű a díszítés, amitől elpirulok. Ó, ha tudnák.

Végül nagyot dobban a szívem, mert a lenyűgöző, csokoládéba mártott epres tornyot vesszük célba, és azt is alaposan átvizsgálom. Annak ellenére, hogy úgy érzem, már egy falatot sem tudnék lenyelni, mégis sikerül jó néhányat magamba tömnöm.

Miután befejeztük az evést, csak úgy zsong a fejem a rengeteg pezsgő és cukor elegyétől. Azt hiszem, jobb lett volna, ha a kapcsolatépítéssel kezdjük, mert természetesen mostanra már teljesen alkalmatlan vagyok bármiféle komoly beszélgetésre.

A zenekar rákezdi, és a táncparketten elszórva néhány pár táncolni kezd.

– Táncoljunk – mondja Marcus. – Tudom, mennyire szeretsz táncolni.

Tényleg így van, és mostanában igen kevés alkalmam nyílik rá – csak ha meghívnak egy esküvőre, vagy ilyesmi. Aztán eszembe

jut, hogy Marcusszal kapcsolatban bármi esküvővel kapcsolatos gondolat szintén Rossz Ötlet.

A táncparkettre lépünk, és Marcus a fülét hegyezi.

– Ez nem a mi dalunk?

– Nekünk soha nem volt *dalunk*, Marcus.

– Tényleg nem? – búgja. – Miért is nem volt?

Elnéző mosolyt villant rám, és karjába von. Olyan ismerős érzés, és mégis valahogy nem stimmel. Próbálok elhúzódni Marcustól.

– Csak semmi huncutság – mormolom kissé kásás hangon.

Marcus felnevet.

– Ekkora veszélyt jelentek rád, Lucy? Tényleg ennyire félsz attól, hogy ilyen közel legyél hozzám? – A köztünk levő hézag eltűnik, Marcus magához szorít. – Attól félsz, hogy túlságosan is jól érzed magad?

– Nem. Teljes mértékben immunis vagyok a vonzerődre.

– Milyen kár – mormolja a hajamba. – Pedig valaha milyen jók voltunk együtt.

– És te elszúrtad – emlékeztetem.

– Á, igen. – Keze a derekam táját simogatja, és lassan ringat a zene ütemére. – Életem legnagyobb hibája.

– Nem igaz, Marcus. Csak egy a botlásaid hosszú tömött sorában.

– De *annyira* jók voltunk együtt – dorombolja, és szája közel van a fülemhez. – Olyan jók.

– Részeg vagy? – Tudom, hogy én az vagyok.

– Csak a közelségedtől.

Nyálas. Extra nyálfeltéttel.

Megfogja a kezemet, és tenyeremet maga felé fordítja, aztán hosszú, epekedő csókot nyom a közepére. – Mostanra már házasok lehetnénk.

– De nem vagyunk. – Kezemet Marcus mellkasára teszem, és eltolom magamtól. – Én Aident szeretem. Ő az, akivel szeretnék együtt lenni.

– De ő nincs itt, ugye? – Marcus karja újra szorosan átölel. – Én viszont itt vagyok.

Táncolok még párat Marcusszal, aztán a fejem szédülni kezd. Túl sok pezsgőt ittam. Naaaagggyon sok pezsgőt. Ráadásul Marcusszal szembeni ellenállóképességem határaihoz érkeztem, itt kell megállni.

– Mennem kéne – közlöm vele. – Nagyon fáradt vagyok.

– Én is – helyesel. – Visszakísérlek a szállodába.

Feltartom a kezem.

– Semmi szükség rá. Magamtól is visszatalálok.

– Nem találsz vissza, Lucy – erősködik. – Bármibe fogadnék, hogy ötleted sincs, hol vagy most.

Összeráncolom a homlokomat. Lehet, hogy igaza van.

– Bruges gyönyörű éjszaka – folytatja. – Öt perc séta az egész. Legfeljebb tíz. Annyit kibírsz?

Lenézek a körömcipőmre. Már akkor is havazott, amikor megérkeztem, és ide is taxival jöttem.

Marcus elvigyorodik.

– Szívesen viszlek a karomban.

– Inkább taxit hívnék.

– Hová tűnt a kalandvágyó természeted, Lucy Lombard? Talán kiölte belőled a Hogyishívják?

– Nem – felelem. – Egyáltalán nem.

Marcus megadja magát. Felemeli a kezét.

– Oké. Hívok egy taxit. – Előveszi a telefonját, beüt egy számot, és megrendeli a kocsit. Amikor leteszi a telefont, azt mondja: – Öt perc múlva itt lesznek.

– Hozom a kabátomat.

Így aztán elindulunk a ruhatár felé, és hátat fordítunk a nagy bálteremnek meg annak a rengeteg csodálatos csokoládénak.

Marcus segít belebújni a kabátomba, és elindulunk kifelé a hűvös éjszakai levegőre. Még mindig havazik, a hópelyhek ráérősen szállingóznak. Taxinak nyoma sincs.

– Nem kell elkísérned, Marcus. Maradj csak, és érezd jól magad. Egy csomó csinos lány van még odabent.

Nem is reagál a megjegyzésre.

– Meg akarok győződni arról, hogy baj nélkül visszajutottál. – Mintegy véletlenül a vállamra teszi a karját, és magához von.

Ez nagyon jó érzés, mivel így elfogja előlem a szelet, dideregve simulok az oldalához.

– Mivel tarthatnánk téged melegen, amíg a járművünkre várunk?

Olyan álmos vagyok, hogy alig tudom nyitva tartani a szememet, és érzem, hogy a szemhéjam egyre lejjebb ereszkedik, és Marcusnak támaszkodom. Aztán hirtelen a szája nagyon közel van az enyémhez, túl közel.

Egy szempillantás alatt felocsúdok a pezsgő ködéből.

– Ugye nem próbálsz éppen megcsókolni?

– Hát…

Ebben a pillanatban csendes patkókopogással egy gyönyörű fehér ló, mögötte elegáns fekete hintó kanyarodik be a sarkon, és megáll előttünk.

Tátott szájjal bámulok Marcusra.

– Mondd, hogy nem te rendelted.

A legédesebb mosolyát veszi elő.

– Arra gondoltam, mekkora móka lenne.

– Azt gondoltad, hogy romantikus lenne, Marcus. *Romantikus.*

Megvonja a vállát. Nem is tagadja a vádat.

– Miért, nem az?

– Abszolút elviselhetetlen vagy, Marcus Canning. Nem vagyok hajlandó beszállni ebbe a vacakba.

Marcus megragadja a kezemet, és a hintó felé húz.

– Légy szíves, Lucy. Tudod, hogy te is szeretnéd.

– Nem igaz!

– Gyönyörű város ez a szerelemhez, hölgyem – szólal meg álmodozó hangon a kocsis.

– Sokra megyek vele – vágok vissza, és a kocsis megbántott arccal néz rám. – Úgy volt, hogy feleségül megyek ehhez az alakhoz, és lelépett az oltár elől. Egy nyavalyás lónál több kell ahhoz, hogy ezt elfelejtsem neki.

– Lucy… – hízeleg Marcus, ahogy a hintó felé mutat. – Mit nem lehet ezen szeretni?

– Nem vagyok hajlandó beszállni. Inkább halálra fagyok.

– Jaj, Lucy. Ne legyél már ilyen ünneprontó.

– Túl messzire mentél, Marcus. Nagyon jó volt az este, de túlzásba vitted a dolgot. Teljesen hazavágtad az egészet. Miért nem elég neked, ha barátok maradunk?

Megfogom a ruhám szélét, és megpróbálok elmasírozni, a cipőm már most átázott a havas járdán.

– Lucy – jön Marcus utánam, és megragadja a karomat.

Lerázom a kezét.

– Hé, barátocskám – kiabál a kocsis, most már kevésbé álmodozó hangon –, lóg nekem egy pár euróval.

– Micsoda? – fordul hátra Marcus zilláltan.

– A holdfény túrát foglalta le. Akkor fizesse is ki.

– *Holdfény túrát?* – Ha eddig nem lettem volna dühös, most végleg elönti az agyam a vörös köd. Holdfény túra, még szép. Hát ilyen könnyű esetnek hisz engem Marcus Canning?

Erre nem is kell válaszolni.

– Fizessen ki – ordít újra a kocsis még agresszívebben, és leugrik a bakról.

– Nyugalom – hallom Marcus hangját. Visszafordul, és előveszi zakózsebéből a pénztárcáját. – Lucy, várjál!

De én úgy látom, hogy itt a lehetőség a menekülésre, és elrohanok a legközelebbi sikátorba olyan gyorsan, ahogy csak a teljesen használhatatlan lábbelibe bújtatott lábam visz, a havon és jégen folyton csúszkálva és botladozva. Hol jobbra, hol balra fordulok, és csak száguldók a csatornák, csinos szobrok, karácsonyi fényekben tündöklő szépséges üzletek mellett.

Fogalmam sincs, merre járok. Ötletem sincs. Csak azt tudom, hogy minél messzebbre kell eljutnom Marcus Canningtől.

Hallom, ahogy kiabál utánam, és léptei visszhangzanak a macskaköves utcákon. De végül valószínűleg sikerül leráznom, mert egy idő után már nem hallom a hangját. Megállók, egy híd alatt nekitámaszkodom a falnak, és próbálok levegőt venni. Gomolyog a pára az arcom előtt. Mélyen kivágott estélyi ruha van rajtam, nevetséges tűsarkú cipő, a hőmérséklet pedig fagypont alatt lehet. Nem tudom elhinni, hogy hagytam magam belehajszolni ebbe az ostoba helyzetbe.

A Csokiimádók Klubja előre tudta, hogy ez lesz a vége. De én mindig próbálom a legjobbat gondolni Marcusról. Úgy tűnik, hogy szokás szerint méltatlanra pazaroltam a bizalmamat. Hol vannak a legjobb barátnőim, amikor szükség van rájuk? Hol van ilyenkor Aiden?

Persze pillanatokon belül teljesen eltévedek. És hol van a hasznos kis turistatérkép, amit a recepciós adott? A szállodai szobában, a csinos kis íróasztalon. Kezembe temetem arcomat. Gondolkodjál, Lucy. Gondolkodjál.

Nem maradhatok itt egész éjjel, és fogalmam sincs, merre induljak. Ekkor újra meghallom Marcus hangját.

– Lucy! – A hangjából ítélve őszintén aggódik. – Lucy! Hol vagy? Lucy!

Hát, hadd izzadjon csak. Ő tehet az egész baromságról.

A macskaköves utcák néptelenek, és az éjszaka csendjében lépéseket hallok, melyek a csatorna egy távolabbi hídján felém közelednek. Nincs az a pénz, hogy hagyjam, hogy Marcus megtaláljon.

Ezért aztán előrontok a búvóhelyemről, felfogom a hosszú szoknyámat, és lábujjhegyen szaladok a csatorna szélén. Néhány helyen a járda nagyon keskeny és jeges, én meg ilyen idétlen cipőben vagyok, holott bakancs kellene ide. Nagy, masszív bakancs.

Hátranézek a vállam fölött, vészes árnyakat látok ólálkodni, a lábam elveszti azt a kis fogást is a talajon. A sarkam beakad a macskakövek között egy mélyedésbe, és érzem, ahogy letörik. Aztán csak kapálózom és tántorgok és felbucskázom, miközben próbálok valamiben megkapaszkodni, de semmit nem érek el. A mélység felé billenek, és csak zuhanok, zuhanok, zuhanok. A járda már fölöttem van, és karjaim hasztalanul kalimpálnak a levegőben, mint a szélmalom. A csatorna sötét vize pedig száguldva közelít felém.

Itt fogok meghalni, gondolom higgadtan. De legalább életem utolsó éjszakája csupa csokoládé volt. Az Imádódra gondolok, és arra, hogy mennyire szeretem.

Aztán becsapódom a jeges vízbe, és elakad a lélegzetem.

49

A pániktól mélyet kortyolok a bűzös vízből, és lemerülök a felszín alá. Soha nem volt erősségem az úszás. Véleményem szerint a vizet legjobb a strandon egy napozóágyról szemlélni, de most úgy tűnik, hogy teljesen elfelejtettem úszni. Összevissza hadonászom, de mintha ettől csak még mélyebbre süllyednék.

– Segítség! – sikítok. – Segítség!

Aztán eszembe jut, hogy Belgiumban vagyok, és senki nem fogja érteni, mit mondok. Ötletem sincs, hogy mi a „segítség" belgául. Istenem, bár lenne európaibb identitástudatom!

Mindent megpróbálok, hogy az iskolai franciatudásomat előkotorjam. Az biztos hasonlít a belgára. Az ég szerelmére, végül is szomszédok. Vagy nem?

– *Au secours* – kiabálok, amitől még többet nyelek a büdös csatornavízből. – *Au secours.* – Hogy mondják franciául, hogy megfulladok? – *J'ai faim! J'ai faim!*

Még egyszer alámerülök, és amikor újra felbukkanok, rádöbbenek, tök igaz, hogy az ember előtt lepereg az élete; amikor a felszínre kerülök, úgy látom, mintha az Imádott állna a parton. Ő az én életem szerelme, és így van ez rendjén, hogy utolsó pillanataimban ő jelenjen meg látomásként. Ott áll szmokingban, és elképesztően jóképű. A pillantásom elhomályosul.

– Segítség! – kiáltom újra, immár egyre gyengülő hangon. – *J'ai faim!*

– Állj fel, Gyönyörűségem – tanácsolja a látomásom.

– *J'ai faim!* – próbálkozom megint, kevéssé bizakodva. – *J'ai faim!*

– Lucy, éppen azt kiabálod fél Bruges-ben, hogy éhes vagy. Franciául. Csak állj fel.

Tovább köpködöm a vizet, markolászom a levegőt. Magába ránt a nemlét. Isten veled, kegyetlen világ.

Ez az egész Marcus hibája. Az ő hibája, hogy nem Aiden oldalán fogok megöregedni, hogy nem fogok hozzámenni feleségül, hogy nem fogok gyereket szülni neki. Az ő hibája, hogy életem itt fog véget érni, hullámsírban Bruges közepén, az elképesztően finom csokoládék hazájában.

– Lucy!

A látomás hangja ingerültebb, mint várná az ember. Tovább küszködöm, és újra összezárul fölöttem a víz. Ki gondolta volna, hogy ilyen hosszú időbe telik, míg megfulladok?

– O, az ég szerelmére. – Hangos dohogás.

Látomásom lemegy a lépcsőn, amit eddig nem vettem észre. Levegőért kapkodva újra felbukkanok.

– Eljöttél, hogy megmentsél!

Szívből jövő sóhajt hallok. Estélyi öltözetében az Imádott belegázol a vízbe, és felém jön.

– Állj fel, Gyönyörűségem – utasít, ahogy fölém magasodik.

Valahogy nem igazán tudom abbahagyni a kapálózást. Így végül megragad, meglehetősen durván, az estélyi ruhám elejénél, és kiránt a vízből.

Az Imádott talpra állít, bokáig süppedek a csatorna fenekén vastagon lerakódott iszapba. Igazán gusztustalan. *Nagyon* gusztustalan. Képzeljék el a lehető leggusztustalanabb dolgot,

aztán annak a dupláját. De még az idegsokkos, félig megfulladt állapotomban is rájövök, hogy a víz csak a derekamig ér.

– Ó.

Elkínzott nevetéssel az Imádott a karjába von.

– Erre is csak te lehetsz képes. – Megrázza a fejét. – És én azt hittem, hogy *én* foglak meglepni *téged.*

– Akkor nem haltam meg?

– Még nem – mondja ki kertelés nélkül.

Felemel, kivisz a csatornából, és letesz a szárazföldre. Az én kissé ázott szmokingos lovagom. Szívem túlárad, és nem csak azért, mert mindenem tocsog a víztől. Eljött, hogy megmentsen nemhogy a végzetemtől, de konkrétan a haláltól, az utolsó pillanatban. Ennél jobban már nem is tudnám szeretni.

Tetőtől talpig át vagyok ázva, és minden ízemben remegek. Ráadásul a csatornából ragacsot, hínárt és elmondhatatlan gusztustalanságokat szedtem fel. Vajon a csatornavíztől lehet halálos betegségeket kapni? Biztosan lehet, a fenébe is. A cipőmnek nyoma veszett, valószínűleg az iszap nyelte el.

– Azt hittem, jelenést látok, vagy valami hasonlót – vallom be bódultan. – De ugye nem az vagy? – Tétován megsimogatom a meglehetősen szottyos hajtókáját.

– Nem – mondja határozottan.

– Azt hittem, Glasgow-ban vagy, vagy valahol arrafelé. Mit keresel itt?

– Azon kívül, hogy téged megmentelek? – Megrázza a fejét. – A titokzatos ügyfelem nem jelent meg a tárgyaláson. Ha jól sejtem, az egész egy hatalmas átverés volt. Ezért aztán felszálltam az első repülőre, amivel ide tudtam jönni. Arra gondoltam, hogy hátha még megmenthetünk valamit abból a romantikus karácsonyi hétvégéből. – Oldalról rám sandít. – Most meg rá kellett ébrednem, hogy öt percre sem szabad téged magadra hagyni. Mi a fenét kerestél a csatornában?

Az Imádott karjába vetem magam, és jajveszékelek.

– Jaj, az egész Marcus hibája.

Elsötétül a tekintete.

– Marcus?

– Próbált utolérni, én meg menekültem előle, és elbújtam a híd alatt. – A szégyentől és megaláztatástól lehorgad a fejem. – Aztán egy kicsit összemosódtak a dolgok.

Az Imádott nagyon dühös hangon fújtat.

– Azt nem csodálom. – A fejét csóválva dohog. – Az a nyavalyás Marcus Canning. Tudhattam volna, hogy ő van az egész mögött.

– Miről beszélsz?

– Gyanítom, hogy törölték az előadásodat, ugye?

– Igen. – Még mindig nem értem.

– Soha nem is volt előadás, Lucy. Pont, ahogy az a sokmillió fontos szerződést kínáló ügyfél sem létezik. Mindkettőnket átvert a rohadék.

– Ne!

– Mikor fogod fel már végre, Gyönyörűségem? Csak azt akarta, hogy egyedül lehessen itt veled. – Nagyon férfias mozdulattal rázza meg az öklét. – Csak várj, amíg elkapom a grabancát.

Azt hiszem, legjobb lenne ezt elkerülni. Teljesen összeomlok. Tényleg ennyire hiszékeny volnék? Elhittem, hogy Marcus végre próbál tisztességesen viselkedni – amíg nem jött a tánc, nem próbált megcsókolni, és nem rendezte meg a romantikus lovas jelenetet. Az lesz a legjobb, ha az utóbbiról szót sem ejtek.

– Nem mehetnénk vissza a hotelba? – A sírás határán járok, a trutymó kezd ráfagyni a testemre, és a lábam mindjárt lefagy, annyira fázom. Egy szemernyi nyavalyás ünnepi vagy romantikus hangulatot sem érzek magamban. Ez az egész ötlet hatalmas ostobaság volt. Most semmi másra nem vágyom, csak

egy forró fürdőre és forró csokoládéra, arra, hogy odabújhassak az én forró pasim mellé, aki megmentett a biztos haláltól. – Van ötleted, hogy merre lehet?

Az Imádott hátrafordul és bólint. Mögöttünk a szélben finoman himbálózik a hotel cégére.

– Ó.

Még szerencse, hogy Bruges-ben remek csokoládét csinálnak, különben azt hiszem, teljes szívemből gyűlölném az egész várost.

Kibaszott Bruges. Az Imádott visszavisz a szállodába, belőlem csöpög a víz. Még akkor is magához szorít, amikor a lifttel megyünk fel a szobámhoz, én meg remegek és vacogok a karjában.

Amikor a szobába érünk, felkapcsolja az ágy melletti kislámpákat, amitől a szoba diszkrét fénybe borul – más körülmények között akár romantikusnak is nevezhetném. Aztán megereszti a fürdővizet, miközben én csak állok egy helyben, és kellőképpen szerencsétlen és szégyenkező képet vágok. Nem tudom, hogy az Imádott észreveszi-e az asztalon álló, szinte üres pezsgősüveget és a félig kiürült csokoládés dobozt, vagy pláne a hatalmas vörös rózsacsokrot, mindenesetre nem említi egyiket sem. De én összeszorítom a fogamat, és arra gondolok: nyavalyás Marcus. Az egészet kitervelte. Most már én is belátom. Szó se volt a brit csokoládéról szóló prezentációról, blablabla, semmi kapcsolatépítés. Csak azt akarta, hogy egyedül maradjak vele.

Kíváncsi vagyok, mit csinált volna, ha Chantal is el tud jönni. Az valószínűleg felborította volna a terveit. Vajon képes lett volna Marcus bezárni őt a szekrénybe, vagy valami hasonló aljasságra, míg megpróbál engem a gonosz befolyása alá vonni? Nem lennék teljesen meglepve. Bárcsak itt lett volna Chantal; neki annyival több esze van nálam, és biztos azonnal átlátott

volna a szitán. Csak én vagyok teljes mértékben idióta, ha Marcusról van szó.

Miközben ezek a gondolatok járnak a fejemben, az Imádott végtelen türelemmel szedegeti rólam a kis hínárdarabokat meg mindenféle trutymót és bűzös gusztustalanságot. A tükörben megpillantom magamat. A hajamból mintha millió kígyó mászna kifelé. Úgy nézek ki, mint *A Karib-tenger kalózainak* valamelyik szereplője. Az a zöld, kagylókkal borított figura, aki a hajó oldalánál felbukkan, és mindenféle tengeri szar borítja vastagon. Hímnemű amúgy. Én is így nézek ki. Nem ez volt a cél, amikor nekivágtam az estének.

Ahogy az Imádott gyengéden lehúzza a ruhám vállpántját, elkezdenek potyogni a könnyeim.

– Köszönöm – mondom. – Köszönöm, hogy eljöttél Bruges-be, és megmentettél.

Elnéző mosollyal néz rám.

– Örülök, hogy szolgálatodra lehettem. Még jó, hogy időben érkeztem. Különben egész Belgium rohan, hogy csillapítsa az étvágyadat.

A francba. Meg kell néznem a szótárban, hogy mondják belgául, hogy „segítség", hátha a jövőben előáll hasonló vészhelyzet – sose zárjuk ki.

– Köszönöm, hogy szeretsz, még akkor is, amikor ilyen idióta vagyok.

Az Imádott mélyet sóhajt.

– Beszélnünk kell Marcusról. Ki kell iktatnod az életedből, Gyönyörűm.

– Tudom.

– Úgy látom, hogy még mindig hatással van rád, Lucy, és ez engem nagyon aggaszt.

– Csak azt akartam, hogy barátok maradjunk.

– Az olyan emberek, mint Marcus, képtelenek a barátságra. – Arrébb lép, hogy lehúzza a cipzáramat. – Nem lesz addig boldog, amíg tönkre nem tette a kapcsolatunkat.

Maszatos karommal átölelem, és szorosan magamhoz szorítom.

– Mondd, hogy ez soha nem fog megtörténni. Nem tudnám elviselni, ha elveszítenélek.

– Persze, hogy nem fog sikerülni neki. De az sokat segítene, ha nem kellene folyton hátbaszúrástól tartanom.

– Megtanultam a leckét – fogadkozom. – Marcus a múlté. Teljes mértékben a múlté.

Megpittyen a telefonom. Meglep, hogy egyáltalán működik, azok után, hogy olyan alaposan elázott a csatornában. Benyúlok érte a táskámba. Barna víz dől ki a retikülömből. Az ázott telefonra nézek. SMS Marcustól.

Jól vagy? kérdezi. *Szeretlek.*

Megmutatom az Imádottnak.

– Erről beszélek – mondja.

– Szerzek egy új telefont. – Valószínűleg egyébként is szükségem lesz rá, szóval nem olyan nagyvonalú gesztus ez, mint amilyen lehetne. – Megváltoztatom a számomat.

Az Imádott lehúzza a ruhámat. A fehérneműm úgy néz ki, mintha megpenészedett volna. A melltartómból egy kis hal farka áll ki, és még csapkod is.

– Áááááá!

Az Imádott megfogja két ujjal, odaviszi az ablakhoz, és még ficánkolva visszajuttatja a csatornába.

– Utálom Bruges-t – nyöszörgők. – Különösen a vizes részeit.

Ha én volnék a polgármester vagy mit tudom én, feltölteném az összes csatornát betonnal. Sötét, veszedelmes helyek ezek.

– Csodásán fogjuk érezni magunkat, Gyönyörűségem – nyugtat meg az Imádott. – Most pedig szállj be abba a finom, forró fürdőbe, mielőtt halálra fázol.

– Te is velem tartasz? – pillantok a tönkrement szmokingjára.

– Hát persze. Szerinted egyedül merlek hagyni téged a vízben?

Hálás vagyok, hogy még mindig mosolyog. Bárki nála kevésbé megértő férfinak már rég elege lett volna abból, hogy állandóan úgy viselkedem, mint egy idióta. Ha nem is szándékosan.

Az Imádott is elkezd levetkőzni. Tőlem eltérően neki még mindig sikerül klasszul kinéznie. A csatornasikk kifejezetten jól áll neki. Érzem, hogy elönt iránta a szerelem és a vágy.

Amikor ő is meztelen, és a karomba zárom, azt kérdezem fojtott hangon:

– Szeretkeztél már valaha nyálkával borított nővel?

– Nem. – Megfogja a kezemet, és a fürdőszobába vezet. – És ennél maradok, Gyönyörűségem.

– Ó.

– Tetőtől talpig le foglak suvickolni egy luffa szivacscsal. – Rám vigyorog. – Durván.

Visszavigyorgok.

– Mennyire durván?

Alaposan átgondolja a kérdést, aztán erre a következtetésre jut:

– Nagyon durván.

Gyanítom, hogy ma nem válogathatok finnyásan az élvezetekben.

Azt mondják, attól nem lehet megfázni, ha az ember elázik. Mert állítólag a megfázás is egy vírus. Hát, *ők* biztosan nem találkoztak egy belga csatorna mélyével.

Én megfáztam. Masszívan náthás vagyok. De ez nem akadályoz meg bennünket az Imádottal abban, hogy melegen felöltözve elinduljunk felfedezni Bruges szépségeit a hétvége hátralevő részében. A nem nedves szépségeket. *Nem* hagyom, hogy Marcus tönkretegye nekem az egészet.

Annak ellenére, hogy csöpög a takony az orromból, akkor is ROMANTIKUS lesz, ha beledöglöm. Csak azért is.

Miután az Imádott lesúrolta rólam az összes nyálkát, mielőtt kitört volna rajtam a nátha, tegnap éjjel vagy milliószor szeretkeztünk. Újra meg újra, a teljes kielégülésig. Na jó, talán nem egy milliószor, de négyszer. Legalább. Háromszor biztosan. De az is iszonyú jó, nem?

Így hát szerelemtől fűtve nekivágunk, hogy felfedezzük, mit kínál számunkra Bruges. Kart karba öltve elmegyünk a jégszobor-kiállításra, és körbesétálunk a fagyos termeken a jégből faragott műalkotások között, teljes csodálattal szemlélve őket, bár fogalmunk sincs, egyik-másik kit ábrázol. De Belgiumban nyilván nagy emberek.

Aztán alaposan végignézzük a karácsonyi vásár összes bódéját felesleges ünnepi kacatok után kutatva, és veszünk egy-két apróságot az otthoni karácsonyfánkra.

Választok néhány csokoládét is, amiket hazaviszek majd a csajoknak – miután előzőleg lelkiismeretesen végigkóstoltam mindet. Csak nem vihetek nekik gyenge minőségű csokoládét, ugyebár? Amikor felpakoltuk magunkat szatyrokkal, gőzölgő kávézókban forrócsokit iszunk, és addig tömjük magunkba a friss tejszínes belga csokoládét, amíg kis híján kipukkadunk.

Hagyományos *moules-frites-e*t ebédelünk, és a kelleténél hosszabban üldögélünk a zsúfolt kávézó melegében, miközben különféle ízesítésű belga söröket próbálunk ki. Ebéd után – a sörtől kicsit spiccesen – felülünk a Markton álló körhintára. Hópelyhek hullanak arcunkra, ahogy vágtázunk körbe-körbe a ragyogó színekre festett lovakon, egymás kezét fogva, fel-le ringva. A karácsony az év legvarázslatosabb időszaka, és még ennél is sokkal jobb, ha az embernek van valakije, akit imád, és akivel ezt megoszthatja. Az Imádott szemébe nézek, és rámosolygok.

– Kapaszkodj, Lucy – mondja. – Le ne essél!

– Jól vagyok, igazán.

És amikor a – balesetmentes – körnek vége, lesegít a tavacskámról.

Aztán a lenyűgöző Harangtorony és a karácsonyfa alatti jégpályán korcsolyázunk egy kicsit. A teret betöltik a karácsonyi dalok. Szorosan az Imádottba kapaszkodva talpra állok, és bár lehet, hogy nem mi vagyunk a jégen a legelegánsabb páros, de legalább függőlegesben maradunk. Amikor kezd kimenni alólam a lábam, az Imádott elkap, és erősen megtart. Nagyjából úgy, mint életem minden egyéb pillanatában. Ahogy beszívjuk a jéghideg levegőt, és kuncogunk, mint az elmebajosok, önfeledten telik az idő, és nekem is sikerül elfeledkeznem a Csokoládé

Mennyország válságáról; most semmi másra nem gondolok, csak arra, hogy milyen jól érzem magam. Úgy érzem, mintha egy gyönyörű hógömbbe lennék bezárva, és nem akarom, hogy ez a nap valaha véget érjen.

Még egy kicsit tántorgok és támolygok a jégen, aztán az Imádott szorosan átölel a karjával.

– Ugye nem arra készülsz, hogy elesel, és kitöröd a bokádat? – kérdezi, miközben együtt siklunk a jégen.

– Gyanúsan rendben van minden pillanatnyilag.

– Nem. Ez itt a vadonatúj, megfontolt Lucy – biztosítom kissé kifulladva. – A seggre esések és a vegytiszta idiotizmus korszakának hivatalosan is vége. Felnőtt vagyok, és ezentúl úgy is fogok viselkedni.

Az Imádott arcán nem látom, hogy tökéletesen meg lenne győzve.

– Soha többé nem kell már csatornából kihalásznod. Vagy bármi másból.

– Be kell vallanom, ezt némi megkönnyebbüléssel hallom.

– Jobban szeretlek, mint valaha – mondom neki.

– Semmi nem olyan fontos számomra, mint ez a kapcsolat.

– Örömmel hallom. – Azzal ügyesen elkormányoz egy műanyag pingvinbe kapaszkodó gyerek mellett.

Kicsit aggódtam, hogy Marcus majd követni próbál bennünket, és a legalkalmatlanabb pillanatokban bukkan fel egy jégből faragott Hófehérke vagy a Tadzs Mahal mögül. De híre-hamva sincs. Talán ezúttal tényleg belátta, hogy vége. Kíváncsi vagyok, hogy látott-e a csatornában fürdeni. Az egész az *ő* hibája, az viszont az *én* hibám lenne, ha hagynám, hogy az Imádott és közém álljon.

A korcsolyapályán egyre sűrűbb a nyüzsgés, és nem vagyok benne biztos, hogy képességeim elégségesek ilyen tömeghez.

– Ne hagyjuk abba, amíg nyerésre állunk? – kérdezi az Imádott.

– De igen, remek ötlet.

– Arról nem is beszélve, hogy már majdnem egy órája nem itattalak forrócsokival.

Felpillantok rá, és elárad bennem a szerelem és a birtoklási vágy. Körülöttünk nyüzsögnek a korcsolyázók, de én csak őt látom.

– Ugye, örökké szeretni fogsz?

Lemosolyog rám.

– A világ végéig, meg azon is túl.

Milyen szerencsés vagyok, hogy szeretek és viszontszeretnek.

– Nem akarok hazamenni – mondom erre. – Szeretnék örökre itt maradni Bruges-ben, nem gondolni arra, hogy mi fog majd történni a Csokoládé Mennyországgal.

– Minden rendben lesz – nyugtat meg. – Ne rontsd el a karácsonyt azzal, hogy halálra aggódod magad emiatt. Ahogy lesz, úgy lesz.

Bárcsak én is ilyen filozofikus nyugalommal tudnám szemlélni a kérdést, de hiába próbálom. Ez az egy – az egyetlen egy – munka, amihez tényleg értek.

Ha sikerülne Marcust távol tartani magamtól, a Csokoládé Mennyországot pedig megőrizni az életemben, akkor minden tökéletes lenne a világomban.

Csak a pult innenső oldalán állva kezdte Nadia igazán értékelni, hogy milyen keményen dolgozik Lucy, és nagyon örült, amiért végül abban maradtak, hogy ma este Jacobnál fog vacsorázni. Olyan fáradt volt, hogy alig állt a lábán, nem lett volna energiája főzni saját magának és Lewisnak.

Egész nap megállás nélkül folyt a munka, és Nadia bele se mert gondolni, hogy hány bevásárlónap van még hátra december huszonötödikéig. Tagadhatatlanul elkezdődött az igazi karácsonyi roham.

Hála az égnek, ezen a délutánon Autumn is együtt dolgozott vele. A sok ünnepi finomságot, amiket Lucy vezetett be, csak úgy kapkodták a vendégek ma is. Nadia nem is győzte számolni, hogy hány csokoládémikulást és – rénszarvast csomagolt be. Ettől egyre inkább karácsonyi hangulatba került ő maga is, és úgy tűnt, hogy a vendégeik ugyanígy éreztek. Lucy, aki folytan bajba keveredik egyébként, ehhez az üzlethez egyértelműen kiváló érzékkel nyúlt.

Végül Autumn megfordította az ajtón a táblát a „ZÁRVA" felirattal kifelé, amikor az utolsó vendég is elhagyta az üzletet. Megkönnyebbült sóhajjal támaszkodott az üvegajtónak.

– Túléltük.

– Olyan volt, mint egy őrült ketrecharc – helyeselt Nadia. – Még szerencse, hogy nem így néz ki minden szombat. Nem is

tudom, hogy Lucy hogyan győzi. A ruhakereskedés egyértelműen nem ilyen hajszás. Ezzel összehasonlítva Tarak üzlete direkt sétagalopp.

– Arrafelé minden rendben?

– Lenne, ha a sógorom leszállna rólam. – Nadia elmondta Autumn-nak, hogy Tarak váratlanul megjelent náluk.

– Az nem jó. – Autumn elkezdte rendbe tenni és áruval feltölteni a polcokat, hogy másnap készen álljanak az újabb rohamra. A rénszarvasok csordáját szemlátomást megtizedelte a közönség.

– Nem tudom, mit csináljak – vallotta be Nadia. – Nem szeretném Anitával összerúgni a port, különösen, hogy csak mostanában kezdett újra rendbe jönni a kapcsolatunk.

– Talán Tarak megunja a dolgot, ha látja, hogy téged nem érdekel, és aztán békén hagy.

– Remélem – felelte Nadia. – De az olyan férfiakat, mint Tarak, nem könnyű eltántorítani. Azt hiszem, inkább majd többször elejtem előtte Jacob nevét.

– És vele mi a helyzet?

– Minden rendben. – De Nadia lelke mélyén ott motoszkált az aggodalom, hogy esetleg mégsem. Bár ne látná folyton maga előtt Chantalt és Jacobot együtt. – Ma este hozzá megyek vacsorázni. Annyira hálás vagyok, mert ma képtelen lettem volna főzni.

– Nagyon kedves pasi.

– Tényleg az – helyeselt Nadia. Kedvesebb nincs a földön. De akkor miért nem tudta megtenni azt a lépést, hogy kapcsolatot kezdeményezzen vele? Ha Jacobbal nem tudja összehozni, akkor vajon képes lesz-e valaha is találni bárkit, akiben meg tud bízni? Toby a szerencsejátékával és a hazugságaival alaposan megtépázta a férfiakba vetett hitét. Nadia az órájára pillantott. –

Most viszont ideje indulnunk. Lewis, szedd össze a játékaidat. Jacobhoz megyünk, és nem szeretnénk elkésni.

Biztos lehetett benne, hogy Lewis nem fogja húzni az időt – kisfia rajongott Jacobért.

– Érezzétek jól magatokat – mondta Autumn a válla fölött.

– Neked van ma estére programod?

– Addison küldött egy SMS-t, és megkérdezte, hogy elvihetne-e vacsorázni. – Autumn megvonta a vállát. – Azt hittem, hogy közöttünk mindennek vége. Lényegében ezt mondta a múltkor, és mostanáig nem is keresett. Még bent a munkahelyünkön sem láttam. De most foglalt egy asztalt abban az új csokoládés étteremben, ami nemrég nyílt a városban. Ezt most mire véljem?

– Nem tudom – vallotta be Nadia.

– Hát, én most békejobbnak veszem. Remélem, igazam lesz.

– Állítólag az étterem nagyon jó. Én is szeretném kipróbálni.

– Részben én is ezért mondtam igent – nevetett Autumn.

– Úgy tűnik, hogy Addison strapálja magát. Remélem, rendbe jönnek a dolgaitok. Olyan jók vagytok együtt.

Autumn elhúzta a száját.

– Csak nem vinnél el valakit egy elegáns vendéglőbe, ha nem akarnál vele újra összejönni, ugye?

Nadia nevetett.

– Nem hinném. Egy férfi miért költené fölöslegesen egy jó vacsorára…

Barátnője is csatlakozott hozzá, és együtt kuncogtak.

– Valószínűleg igazad van.

Lewis jött oda, és anyja kérésének megfelelően minden játéka be volt pakolva a hátizsákjába.

– Rendes gyerek vagy. Nagyon szépen játszottál. Ezért jutalmul választhatsz valamit a pultról.

Lewis egy csokoládéhóemberre csapott le.

– Azt kérem szépen.

– Beteszem egy zacskóba, és a vacsora után megkaphatod. Jacob lasagnét készít nekünk, és nem szeretnénk elrontani az étvágyadat. – Nadia becsomagolta a csokoládét, és ez is bekerült Lewis hátizsákjába. – Kéne vinnem valami csokit Jacobnak is, különben kikapok.

Nadia kiválasztott egy dobozt hat csokival, Jacob kedvenceivel, és a csomagot óvatosan a táskája tetejére tette.

– Menjetek nyugodtan – mondta Autumn. – Én majd befejezem a rendrakást. Mindjárt megvagyok vele.

– Jó lenne még rendelni néhány tortát Alexandrától. Jövő héten egy nagy Csokoládé Eksztázis Túra jön Lucyhoz, és nem lenne jó, ha kifogynék a kóstolnivalóból.

– Mindjárt felhívom.

Nadia feladta Lewis kabátját, aztán belebújt a sajátjába. Megpuszilta barátnőjét.

– Holnap találkozunk. Itt leszek reggel nyitásra, te meg átveheted a délutáni műszakot. Bár szívesen maradok tovább, ha megint ekkora lesz a forgalom.

– Meglátjuk, hogyan alakul.

– Érezd jól magad este. Ne csinálj semmi olyat, amit én nem tennék – ugratta Nadia.

– Kár, hogy ezt nem Chantal mondja – vágott vissza Autumn. – Akkor sokkal több lenne a játékterem!

Ismét havazott, és Nadia Lewisszal összebújva gyalogolt a metrótól Jacob háza felé, miközben a szél arcukba hordta a havas esőt. Aztán megálltak a bejárat előtt, és lábdobogtatóst játszottak, míg Jacob kinyitotta az ajtót.

Meleg, lágy fény fogadta őket, és a konyhából áradó fűszeres illat szinte kínzóan ínycsiklandó volt. Nem volt rossz dolog egész nap csokoládét kóstolgatni, de Nadia úgy érezte, hogy most már valami táplálóbb ételre van szüksége.

– Helló – Jacob kötényben volt, és kezében fakanalat tartott. Arca kipirult a melegtől, és kedvesebbnek Nadia még sohasem látta. – Gyertek be. Vegyétek le a kabátotokat. Ahogy látom, odakint kutya hideg van.

– Így igaz – felelte Nadia, míg gyorsan beléptek az előszobába. Lehúzta Lewisról a kabátot, sálat és sapkát, és lerázta róluk a havat.

– Akaszd fel őket erre a fogasra, ide a radiátor mellé – billentette arra a fejét Jacob. – Akkor finom meleg lesz mind, mire hazaindultok.

Nadia levette a saját kabátját is, és úgy rendezte el felsőruháikat Jacob fogasán, hogy meg tudjanak száradni. Aztán kezével végigsimított hosszú fekete haján, melyet az időjárás összezilált. Amíg ezzel volt elfoglalva, Jacob kitárta a karját, és Lewis odarohant hozzá.

– Vigyázz a kanalamra – figyelmeztette Jacob nevetve. – Nem szeretnék kikapni a mamádtól, amiért összeparadicsomoztam a hajadat.

– Van egy csoki hóemberem – húzta elő Lewis a hátizsákjából, és büszkén megmutatta.

– Hűha! – Jacob kellőképpen le volt nyűgözve. – Akkor *nagyon* jó gyerek lehettél.

– Az voltam – mondta büszkén Lewis. – Egész nap, amíg Mami dolgozott.

– Nagyon rendes volt – erősítette meg Nadia. – Semmi gond nem volt vele.

– Megkínálhatlak, ha kérsz – ajánlotta fel Lewis.

– Jólesne. – Jacob felborzolta a kisfiú haját. – De figyelmeztetlek, én *rengeteg* csokit tudok megenni.

– Vacsora *után* – emlékeztette Nadia mindkettőjüket.

Követték Jacobot a konyhába. Nadia ritkán jött ide, leginkább a gyerekőrzés bonyodalmai tartották vissza, próbált nem

visszaélni Autumn segítőkészségével. Jacob egy elegáns sorházban lakott, és bár nagyon is látszott rajta, hogy legénylakás, mégis otthonosan hatott.

– Semmi karácsonyi dekoráció?

– Mindig az utolsó pillanatra hagyom – vallotta be Jacob. – A fát legtöbbször szenteste állítom fel, és január másodikán már le is szedem.

– Nehogy eláruld Lucynak. Alig tudtuk visszafogni, hogy augusztusban el ne kezdje feldíszíteni a Csokoládé Mennyországot.

– El tudom képzelni. Azt hiszem, majdnem annyira szereti a karácsonyt, mint amennyire a csokoládét.

– Nemes verseny – helyeselt Nadia.

– Hogy boldogul Bruges-ben?

– Egyikünk sem hallott felőle semmit, szóval gondolom, ez csak jót jelenthet.

– Reméljük, egy darabban hagyja el Bruges-t.

– Lucynál ezt sose lehet tudni.

Lewis megrángatta anyja karját.

– Nézhetek tévét, szépen kérem?

– Már be is van kapcsolva a nappaliban – felelte Jacob. – Tudod, hol a távirányító, kishaver.

Lewis elvonult, magukra hagyta őket.

– Namármost. – Jacob összecsapta a kezét. – A lasagne bent van a sütőben. – Leguggolt, hogy megszemlélje. – Nagyjából húsz perc múlva kész. A nagyságos asszonynak pedig egy pohár egész jó vörösbor van már kitöltve.

– Nagy szükség van rá.

Jacob átnyújtotta Nadiának a poharat, és ő hálásan belekortyolt az italba.

– Hoztam egy kis ajándékot. – Benyúlt a táskájába, aztán átadta a csokoládékat.

Jacob rámosolygott.

– Ezek szerint én is jó fiú voltam.

Nadiát hirtelen elöntötte a gyengédség iránta. Olyan kedves és gondoskodó.

– Te mindig csodás vagy.

Mielőtt tudta volna, mit tesz, tett egy lépést előre, és finoman, forrón szájon csókolta. Keze ösztönösen Jacob hajához nyúlt, és ujjaival beletúrt, ami mindkettejüket meglepte.

– Bocs – mondta Nadia elpirulva, amikor ajkuk szétvált. – Nem is tudom, miért csináltam ezt.

– Erre nem számítottam – vallotta be Jacob.

– Nem szeretném, ha félreértenéd. – Szíve vadul dobolt, készületlenül érte a helyzet. A lába remegett, sokkal inkább a rettegéstől, mint a hévtől, ebben egész biztos volt. Vagy téved? Végképp nem szabad most meggondolatlanul fejest ugrani egy kapcsolatba. Különösen nem Jacobbal. Biztos akart lenni abban, hogy Chantal és

Jacob között valóban nincs semmi. Tiszta helyzetre van szükség közöttük, és nem maradhat kételye afelől, hogy mindent jól lát. Egyelőre még meglehetősen homályosnak tűntek a dolgok. Néhány fontos kérdést fel kell tennie, de még nem érezte úgy, hogy felkészült erre a beszélgetésre. Nem kockáztathatta meg, hogy kapcsolatot kezdeményez, amíg nem teljesen biztos a dolgában.

– Semmi gond. Tényleg. Barátok vagyunk. Ne is gondolj rá. – Jacob megsimogatta a karját. Inkább kedvesen, mint erotikusán, de Nadián még így is borzongás futott át. – Mintha meg se történt volna. – Hátralépett tőle. – Jobb lesz, ha megnézem a vacsorát.

Mit tükrözött Jacob arca? Nadia nem tudta eldönteni. Az első meglepetés után inkább örült, vagy csak csodálkozott? Ha ő akart volna kezdeményezni valamit, akkor esetleg máshogy

reagált volna? Vagy egyszerűen annyira meglepte Nadia, hogy ezért jött ki az egész furán? A fenébe is, Nadia elszokott az ilyen helyzettől, nem szokott így viselkedni. A legszívesebben bokán rúgta volna saját magát, amiért ilyen ösztönösen cselekedett. Most vajon hányadán állnak?

Addison az asztalnál várt, amikor Autumn megérkezett. Kedvesen megcsókolta, bár egy kicsit kimérten, és átnyújtott egy vörös rózsát.

– Köszönöm. – Autumn zavarban volt, miközben elvette a virágot, és leült Addisonnal szemben. – Gyönyörű szép.

– Szerettem volna bocsánatot kérni a múltkori estéért. Nem lett volna szabad így viselkednem.

– Ostoba húzás volt tőlem is. – Autumn halkabbra fogta. – Tudod, mi a véleményem a drogokról, Addison. Rám jött egy pillanatnyi őrület. Egyetlen alkalommal. Próbáltam megmagyarázni.

– Tudom – csitította Addison. – Nem számít. Mondtam, hogy sajnálom, és remélem, elfogadod a megkövetést. Megpróbálunk továbblépni, és jól érezni magunkat ma este? Nagyon rég nem voltunk így együtt.

Addison kitett magáért, semmi kétség. Az étterem gyönyörű volt. Nemrég nyitották meg, és egy régi ültetvényes ház stílusában rendezték be; csupa natúr faborítás, és a csokoládé témához passzoló fényűző kakaóbarna berendezés. Amikor az étlap megérkezett, az is tekintélyt parancsoló volt. Drága. Pedig Addison nem utazott drágában.

– Rendelj, amit csak szeretnél – mondta nagyvonalúan. – Ne kérjünk egy üveg pezsgőt?

– Jó lesz a bor is. Tényleg.

– Semmi nem túl drága, ha rólad van szó, Autumn. – Kezét Autumn kezére tette. – Komolyan mondom.

Ez aztán a váratlan fordulat, gondolta Autumn, és azon tűnődött, vajon mitől gondolta meg magát Addison? Csak elképzelte, hogy Autumn nélkül kell élnie, és máris visszavonulót fújt?

Csupa olyan fogás volt az étlapon, amiben valamilyen formában vagy változatban szerepelt a csokoládé. Autumn keserű csokoládés tésztát rendelt ricotta túróval, spenóttal és portobello gombával, Addison pedig egy kakaóval panírozott bárányborda t választott, csokoládés balzsamecettel leöntve, és tormakrémmel tálalva.

Amíg az ételekre vártak, mindenféle semmiségről beszélgettek. Autumn elmesélte, hogy Lucy Bruges-ben van, és távollétében Nadiával ketten tartják a frontot a Csokoládé Mennyországban. Autumn úgy érezte, hogy

Addison figyelme kicsit kényszeredett. Talán jobb, ha olyan témára tereli a szót, ami Addisont jobban érdekli.

– Hogy sikerült a manchesteri Agy tröszt napod?

– Jól, jól – felelte, szemmel látható lelkesedéssel.

– Egy csomó remek ötlettel jöttünk el. Az a gond, hogy végeredményben minden ilyesmi az anyagiakon múlik, és mostanában inkább megszorításokra számíthatunk, mint további forrásokra.

– Mondtad, hogy az én óráimat is megnyirbálhatják. – Ezt nem lenne olyan könnyű megbocsátani és elfelejteni.

Addison legyintett.

– Majd még megbeszéljük.

Hozták nekik az ételt, mutatós tálalás, pompás ízek.

– Felmerült, hogy közhasznú szervezetté alakulhatnánk – mondta Addison. – Ez az egyik lehetőség. Monica nagyon jó ötletnek tartaná.

– Ó – felelte Autumn a legsemlegesebb hangján. *Monica,* utánozta fejben Addisont. Nem volt szimpatikus neki Monica Desmond. Az a nő erőszakos, számító perszóna. A Stolford Központban teljesen megváltozott a hangulat attól a pillanattól fogva, hogy Monica betette oda a lábát.

– Gyűjthetnénk adományokat cégektől vagy magánszemélyektől – folytatta Addison.

– Látom, alaposan átgondoltátok már a kérdést.

– Monica vetette fel, hogy te lennél a legalkalmasabb az adománygyűjtés irányítására. Végül is neked nagyon jó kapcsolataid vannak.

– Nekem semmi ilyenem nincs – tiltakozott Autumn.

– A Csokoládéimádók Klubján kívül a baráti köröm leginkább csóró művészekből és zenészekből áll. A szüleim azok, akik előkelőbb körökben mozognak.

– Nem lehet, hogy ők is szívesen beszállnának? Számukra ideális lenne… Rich miatt, meg úgy egyáltalán.

– Nem hiszem, hogy ők is így gondolják. Rich ügyében inkább a homokba dugják a fejüket.

– Neked kéne meggyőzni őket, hogy másképp álljanak hozzá. Ha kell, te nagyon meggyőző tudsz lenni. Ezzel Richnek is emléket állíthatnának.

– Nem tudom. – Autumn a haját babrálta és kényelmetlenül érezte magát. Olyan volt, mintha le akarnák húzni. – A szüleimnek az az álláspontja, hogy a jótékonykodás az otthon falai között kezdődik. Nem szeretnek tudomást venni kevésbé szerencsés emberekről. Most, hogy a fiuk nincs többé, az egész kérdést hanyagolhatják.

Mióta Rich nem csípi a szemüket, nem is gondolnak rá, az a helyzet.

– Nekünk hatalmas segítséget nyújthatnának – erősködött Addison. – Ha csak egy kis pénzt tudnának adományozni. Százezer font egy évre biztosítaná a jövőnket.

– Százezer font? – Autumn-ból kitört a nevetés. – Igazán nem nevezném „kis” pénznek.

Addison elkomorult.

– Azt hittem, felveti őket a pénz.

– Így van. – Autumn sóhajtott. – De inkább megtartják maguknak.

– Csak egy ötlet volt – mondta erre Addison nyersen. – Ígérd meg, hogy elgondolkodsz, mivel tudnád megkörnyékezni őket. A kedvemért.

– Persze. De ne éld bele magad túlságosan, Addison. A szüleim sokkal szívesebben fektetnek pénzt ingatlanba vagy drága borokba, mint hátrányos helyzetű gyerekekbe.

Addison felütötte az étlapot.

– Rendelhetünk most desszertet?

– Igen. – Az étel ismét mennyei volt. A Csokoládé Evolúcióban, amit Autumn választott, csokoládéval borított kakaóbabokon kívül egy kupicányi folyékony csokoládé és többféle trüffel mousse is volt.

Addison betermelt egy fehér csokis mascarponés sajttortát, tetején mangózselével, gazdag csokoládéöntettel. Isteni látványt nyújtott, és Autumn örömmel kóstolta meg a felajánlott kanálnyit.

Kávé és még egy pohár bor után Addison ragaszkodott hozzá, hogy ő rendezze a borsos számlát. Szemrebbenés nélkül fizetett. Szinte. Kint, a fagyos éjszakában leintett egy taxit, és beszállt Autumn mellé a hátsó ülésre.

Ahogy a fényesen kivilágított utcákon Autumn lakása felé haladtak, átkarolta.

– Feljöhetek hozzád éjszakára?

Autumn őszintén szólva egyáltalán nem volt biztos abban, hogy erre vágyik, de azon kapta magát, hogy így felel:

– Igen. Hát persze.

Hetek óta először Addison úgy csókolta, hogy ő szinte beleszédült. Valaha nagyon jó volt nekik együtt.

Autumn lakásában fel sem kapcsolták a lámpát, hanem egyenesen a hálószobába mentek. Szeretkeztek, gyorsan és némán, és Autumn-ot valami oknál fogva inkább csalódás, nem pedig a lelkesedés kerítette hatalmába. Valahogy az egész olyan gépiesnek tűnt, mintha csak imitálnák. A régi kötődésük egész egyszerűen kámforrá vált.

Utána Addison karjában feküdt, és azon tűnődött, vajon miért nem érez kielégülést. Vajon azért, mert állandóan Milesra kell gondolnia – olyankor is, amikor igazán nem való? Az ablakon beszűrődő holdfény megcsillant a jegygyűrűjén. Amikor Addison kiadta az útját, ő nem húzta le az ujjáról, és most azon gondolkodott, hogy vajon miért. Egyikük sem hozta szóba a még megszervezésre váró esküvőt.

Addison szuszogva átkarolta.

– Gondolkodj azon, amit mondtam – mormolta álmosan. – Próbálkozz, hátha a szüleid leszurkolnak valami pénzt a központnak.

– Mondtam, hogy átgondolom.

– Jó kislány. – Addison elégedetten sóhajtott a sötétben.

Míg Addison aludt, Autumn csak feküdt a sötétben, égett a szeme, és nem tudott elaludni. Nem szabadult az érzéstől, hogy csak ki akarják használni.

Vége a csodás kis bruges-i kiruccanásomnak, megtérek a Csokoládé Mennyországba. Marcusról semmi hír. De jólesik a tudat, hogy a gálád kis terve kisiklott, mivel az Imádott és köztem jobban dűl a szerelem, mint valaha.

Mostantól megjavulok, és ettől a naptól kezdve egy jobb, bölcsebb, és felnőttebb Lucy Lombardként fogom élni az életemet.

Így aztán Marcusnak fityi-fityi-fityisz!

Autumn és Nadia mesésen tartotta a frontot, amíg nem voltam itthon. Sőt, mintha Autumn egy kicsit csalódott is lenne, amiért nem maradhat egészen karácsonyig.

Őrült sűrű napom volt – a romantikus utazás kiszellőzött már a fejemből. Vagyis csak majdnem. Még mindig fellobban bennem egy kis láz, amikor visszagondolok rá. Na persze nem Marcus intrikálására meg a csatornatunkolásra, természetesen.

Az utolsó vendégek is elhagyják a helyiséget, és megfordítom a táblát az ajtón. Már csak a Csokiimádók

Klubjának tagjai maradnak hátra: mintha évszázadok óta nem lett volna alkalmunk ilyen kupaktanácsot tartani. A Csokiimádók gyermekei is teljes létszámban jelen vannak, ami fantasztikus.

Chantal, Nadia, Autumn és Stacey mind az ablak melletti legjobb kanapén ül. Lewis kialakított magának egy játszósarkot, véglegesíteni akarom feltétlenül. Aztán eszembe jut, hogy itt

most semmi sem végleges, és ez egy kicsit beárnyékolja a napsugaras hangulatomat. Érkezett egy levél Clive-tól és Tristantől, amit egész nap szorongva bámultam. Nem merem kibontani.

Mindannyiunknak készítek egy-egy italt, megpakolok egy tányért kekszekkel, sütikkel és egy pár Bruges-ből hozott csokival. Aztán boldogan, amiért végre pihentethetem a lábamat, csatlakozom a csajokhoz.

– Nem is tudom, mikor csináltunk ilyet utoljára – mondom, miközben eléjük teszem a tálcát.

Mindenki ráveti magát a finomságokra.

– Remélem, fantasztikusan érezted magad, miközben én itthon ragadtam egy beteg gyerekkel – mondja Chantal, és odanyújtja Lanát, hogy megölelgethessem. – Hadd tudjuk meg milyen volt a bruges-i utad.

– Nem tudjátok meg – torkolom le, és a ficánkoló babát a csípőmre ültetem. – Hidd el, nem érdemes.

– Számolj be minden másodpercről – köti az ebet a karóhoz.

Így aztán elmesélem neki a részleteket. A nem létező előadást. Marcus meglepő felbukkanását a bálon. A csókkísérletet. A romantikus lovas kocsit. A rögtönzött fürdőzést a csatornában. És végül a világ legeslegjobb barátja általi megmentést.

Amikor befejezem, mindannyian csak ülnek, és bámulnak, arcukon döbbenettel.

– Most mi van?

– Ez még tőled is észbontó.

– Megtanultam a leckét – mondom erre. – Nincs több ilyen ostobaság. Mostantól bölcs, meggondolt Lucy leszek.

Ezután bő ötpercnyi féktelen hahotázás következik.

– Tudtam, hogy Marcus valamire készül – mondja Chantal, amikor végre abbahagyja a kuncogást. – Nagyon sajnálom, hogy

nem tudtam veled menni. Borzasztóan érzem magam, hogy hagytalak egyedül utazni. Tényleg, őszintén.

– Hiányoztál – vallom be. – De végül minden jól sült el. Az Imádott olyan gyorsan jött, ahogy csak tudott, hála istennek, és aztán csodálatos romantikus hétvégét töltöttünk együtt.

– Ezt örömmel hallom – mondja Chantal.

– Hadd vegyem át tőled Elsie-t, Stacey – ajánlkozik Autumn. – Nekem jólesne egy kis babázás, te meg addig teljes figyelmedet a sütinek szentelheted.

Stacey engedelmesen átnyújtja a babát. Elképesztő könnyedén beilleszkedett válogatott kis csapatunkba. A körülmények ismeretében pláne elképesztően. Sehol a hűvöskés távolságtartás, ami a névadó partin még érződött Chantal és közötte, hála az égnek.

– Hogy sikerült a vacsora Addisonnal? – kérdezi Nadia Autumn-tól. Aztán hozzánk fordul: – Abba a mesebeli új csokoládés étterembe vitte el, ami nemrég nyílt.

– Sárgulok az irigységtől. – Közben élvezem egy kicsit Bruges ízeit egy citromkrémmel töltött sötét csoki révén.

– Nagyon jó hely – ismeri el Autumn.

– El kell mennünk oda is egy jó kis csajos estére – vetem fel. – Kutatási céllal. Most akkor minden rendben van közted és Addison között?

– Azt hiszem – válaszolja.

– Ez nem hangzott túl meggyőzően – kockáztatom meg.

Összeráncolja a homlokát.

– Azt szeretné, ha a szüleim adományoznának egy adag pénzt a központnak, ahol dolgozunk. Addison abban bízik, hogy ha közhasznú alapítvánnyá tudják alakítani, akkor azzal a Szokj le! program jövőjét is biztosítják. – Autumn elgondolkodva keveri meg a forrócsokiját. – Ami tényleg jó ötlet. Papíron. Nem tudom, miért vannak mégis gátlásaim.

– Szerintem is ígéretes elképzelés – jegyzem meg.

– Igen, de nem ismered a szüleimet.

Ez kétségtelen. Abból ítélve, amit Autumn mesélt róluk, valami Rockefellerek vagy a Rothschildok lehetnek.

– Arra is rájöttem, hogy ha Addisonnal fenn akarom tartani a kapcsolatot, akkor nem szabad Milesszal találkozgatnom.

– Ó – mondja Nadia. – Pedig Florence és Lewis olyan jól eljátszanak egymással. És ti is olyan jóban vagytok.

Autumn grimaszt vág.

– Ez is az egyik gond. Miles olyan jó társaság, és olyan jó együtt lenni vele, hogy amikor vele vagyok, akkor már nem is tudom igazán, mit akarok. Addisonnal eljegyeztük egymást. Ezt nem szabad elfelejtenem.

– A másik híredet nem osztod meg? – kérdezi Chantal.

Barátnőnk erre elpirul.

– Szerinted elmondjam?

– Mindent megosztunk egymással, Autumn – mondja Chantal. – A megosztott gond fele gond.

Barátnőnk erre mély levegőt vesz, és a füle mögé simítja rozsdavörös fürtjeit.

– Van egy kislányom – mondja félénk mosollyal. – Gondolom, erre nem számítottatok.

– Hát én nem – erősítem meg.

Nadia arcán döbbenet.

– És ezt mostanáig titokban tartottad?

– Úgy éreztem, muszáj – vallja be Autumn. – Csak most, mióta Rich elment, érzem úgy, hogy képes vagyok beszélni róla. Még kamaszkoromban született, és rögtön örökbe adtam. Alig ismertem, de attól még minden áldott nap gondolok rá. Húsom és vérem. Tudni szeretném, hogy mi van vele.

– Ó, Autumn. – Nadia szeme megtelik könnyel.

– Meg fogom próbálni megkeresni – folytatja Autumn.

– Mostanában voltam csak képes bevallani saját magamnak is, hogy mennyire hiányzik. Csak annyit szeretnék tudni, hogy jól van, és hogy boldog az új családjával.

És itt elsírja magát.

Karomba zárom.

– Mit tehetnénk érted? Hogy tudnánk segíteni?

– Nem tudom megkeresni – mondja. – De a nevemet felraktam néhány ügynökség oldalára. Ha ő keres engem, akkor szeretném, ha könnyen megtalálna.

– Hány éves most?

– Tizennégy. És még csak azt se tudom, hogy néz ki. Nadia is odajön, és ő is ölelgeti Autumn-ot.

– Meg kell találnod – mondja Autumn-nak. – Fantasztikus anyja lennél. Nem csoda, hogy olyan remekül bánsz Lewisszal is.

– Lehet, hogy tudni se akar rólam – emlékeztet Autumn.

– Annyira szeretnék az élete része lenni, de fel kell készülnöm arra is, hogy újra összetörik a szívem.

Úgy kóválygok a fejünk Autumn vallomásától, hogy azonnal további csokoládéra van szükségünk. Mikor elül a Willow-ra vonatkozó kérdések bombazápora, elszaladok pótmenázsiért a társaságnak.

A beszélgetés lélegzetvételnyi szünetében Nadiához fordulok, és megkérdezem:

– Mi a helyzet a munkahelyeden?

– Megvagyok – feleli. – A munkát imádom, és nagyon jó érzés újra együtt lenni Anitával. De Tarakkal továbbra is vannak gondjaim. Egyik este beállított hozzánk, és pont ma reggel arra kért, hogy találkozzam vele egy szállodában.

– Pofátlan alak. Azt hitte, igent mondasz?

– Aha.

Megrázom a fejem.

– Ennek rövid úton véget kell vetned.

– De ötletem sincs, hogyan. – Csüggedtnek látszik. – Hiába mondok nemet, meg se hallja. Bárcsak békén hagyna.

– Valami agyafúrt terv kell ide. – Felöltöm a legéleselméjűbb arckifejezésemet. – Majd kitalálok valamit.

Mindenki felnyög.

– Most meg mi van?

– A te terveid mindig teljesen elmebetegek – hívja fel a figyelmemet Chantal. – Nem arról volt szó, hogy új életed kezdesz, és mostantól te leszel Bölcs Kisasszony?

– Elfelejtitek, hogy a közelmúltban két zseniális akciót is levezényeltem. A Chantal Ékszereinek Megmentése Hadművelet, meg a Koszorúslányok Enyhén Necces Drogszállítmánya is tökéletesen sült el. Köszönöm a tapsot.

Legjobb barátnőim a szemük sarkából lesnek.

– De igenis tökéletesen! Te visszakaptad az ékszereidet, Chantal. Autumn pedig kapott egy sporttáskányi gyanús eredetű pénzt, amivel azt se tudtuk, mihez kezdjünk. – Bár most úgy tűnik, mintha mindkét történet óta egy évszázad telt volna el.

– Ne legyetek olyan szigorúak Lucyval – korholja a többieket Autumn. – Hihetetlen módon *tényleg* mindkét terv bevált.

– Méghozzá gyönyörűen – teszem hozzá.

– Bár ugyanezzel az erővel a börtönben is kiköthettünk volna – szögezi le Chantal.

– De nem így történt – hívom fel a figyelmét. – Szerintem pontosan én vagyok az, aki ki tud találni egy zseniális tervet, amivel megoldhatjuk Nadia égető sógorproblémáját. – Újabb kollektív nyögés következik, de engem most már semmi sem állíthat meg. Érzem, hogy zakatolva elindulnak a kerekek a szinte tökéletes gengszterzseni-agyamban. – Bízzátok csak rám.

– Mi van a levélben? – mutat Chantal a tálcámon levő borítékra.

– Clive-tól és Tristantől jött – mondom nekik. – Készüljetek fel a legrosszabbra. – Már az is szívfájdalom, hogy ki kell mondanom. – Úgy döntöttek, hogy eladják a Csokoládé Mennyországot.

Mindenkinek eláll a lélegzete a döbbenettől.

– Tudom. Borzasztó.

– De miért? – akarja tudni Chantal. – Mi a fenéért akarnák eladni?

– Úgy döntöttek, hogy örökre Franciaországban fognak maradni, és ott vezetnek egy bárt, vagy valami olyasmit. – Racionálisan hangzik, ahogy elmondom, bár belül úgy érzem, mintha tőrt forgatnának a szívemben. – Felbecsültették a Csokoládé Mennyországot. Az a gyanúm, hogy ebben a borítékban lesznek az ingatlanos ajánlatok.

– Akkor gyerünk – sürget Nadia. – Jöjjön, aminek jönnie kell.

Alig tudom rávenni magam, hogy kézbe vegyem a borítékot, de aztán bátran becsúsztatom az ujjamat a hajtás alá, és csigalassúsággal kibontom.

Ahogy arra számítani lehetett, egy kupac papírt tartalmaz a Csokoládé Mennyország adataival. Kisimítom a lapokat, hogy ezzel is időt nyerjek a részletek tanulmányozásáig. Fel van tüntetve a helyiség bérleti díja, és az üzlet kivásárlásának a költsége. Finoman szólva is sokkoló mindkettő. A számok után nagyságrendekkel több nulla sorakozik a kelleténél. Szükségtelen megjegyeznem, hogy a végösszeg olyan szám, amit soha, de soha, egymillió év múlva sem tudnék kifizetni.

– Lehet, hogy hamarosan az utolsó kapucsínónkat, csokoládénkat és tortánkat fogyasztjuk ebben a pompás intézményben, hölgyeim. – Remegő ujjakkal megmutatom nekik is a levelet.

– Hűha – mondja Nadia. A szeme kidülled. – Ez nagyon komoly pénz.

– Nekem mondod? – Tenyerembe hajtom a fejemet. – Annyira szeretném átvenni a boltot, de esélyem sincs előteremteni ezt az összeget.

– Milyen kár – mondja Autumn. – Te erre születtél.

– Nálam senki nem szereti jobban a csokoládét – hagyom rá búbánatosan.

– Nincs mit tenni – szólal meg erre Chantal. – Borra van szükségünk e mellé az igen remek csokoládé mellé.

– Máris. – És persze nyomban jobb kedvre derülök.

– Sose tudhatod előre, hogyan alakul – próbálkozik Autumn. – Még van remény.

Mindenki ezt mondja, de el se tudom képzelni, mi ez a remény.

– Karácsonyra egymillió fontot kértem a Mikulástól. Az pont elég lenne.

– Még nem is beszéltünk arról, hogy mit csináljunk karácsonykor, pedig itt van a nyakunkon – mondja Chantal. – Elutazhatnánk valahova együtt.

– Az nagyon jó lenne – feleli Stacey. – Én úgy készültem, hogy otthon leszünk Elsie-vel.

– Hát arról szó sem lehet. Mindenki benne van, hogy kivegyünk egy kis házat valahol?

Az egész csapat vadul bólogat.

Nadia a körmét rágcsálja, aztán megszólal:

– Attól is függ, mennyibe kerül. Elég szűk a költségvetésem. A karácsony mindig egy vagyon, olyanom meg nincs.

– Hadd legyen ez az én bajom – legyint Chantal nagyvonalúan. – Ez lesz az én ajándékom mindnyájunknak. Utánajárjak?

Egyhangúlag megbízzuk.

– Hatalmas buli lenne. – Chantal láthatóan belelendült az ünnepi tervezgetésbe. – Már a gondolattól is karácsonyi hangulatba jöttem. Szükségünk lenne pár Alexandra-féle zseniális muffinra, Lucy. Maradt még?

– Már hozom is. – Felállók, hogy idehozzam őket. – És a bornál is van jobb ötletem. Ezek a sütik nagyon durván jól mennének egy pohár pezsivel, és a konyhában van is elrejtve egy egység.

– Nem hagyhatjuk, hogy bárki más vegye át az üzletet, Lucy – mondja Chantal. – Mi lenne akkor velünk?

Nem akarom elrontani a hangulatot, mert mindnyájunkban felbuzog a karácsonyi lelkesedés, de ez a bolt bizonyára kapós lesz a piacon. Az a gyanúm, inkább előbb, mint utóbb hírét fogjuk venni, hogy a Csokoládé Mennyországnak új tulajdonosa van.

– Nem tetszik ez a játszótér, Autumn néni – panaszkodott Lewis, ahogy izmos kis lábával hajtotta magát a levegőben.

– Pedig nagyon jó hely – vetette ellen Autumn. – Itt másfajta játékok vannak.

Lewis elgyötörten sóhajtott, miközben Autumn meglökte a hintát.

– De nincs itt *Florence.*

– Gondoltam, nem árt egy kis változatosság.

– Holnap is legyen változatosság, menjünk vissza a másikra.

Ezzel a logikával nem volt könnyű vitatkozni. Hogy magyarázza el egy négyévesnek, hogy nem Florence-t kerülné, hanem Florence apukáját?

– Majd meglátjuk – felelte.

– A felnőttek akkor mondják ezt, ha már eldöntötték, hogy nem – jegyezte meg Lewis lényeglátóan.

– Ihatunk egy forrócsokit – vetette be Autumn elterelő manőver gyanánt. – Itt is van kávézó.

Azt remélte, hogy ez majd megenyhíti ifjú partnerét.

– És csokidarabos muffin is van?

Autumn nevetett. Még csak négyéves, és máris milyen profi tárgyaló.

– Igen. Ha jó leszel. – Ettől rögtön elvigyorodott a kisfiú. Lewis a sütemény és csokoládé iránti érzelmeiben is határozottan az anyja fia volt. – Még egyet lökök rajtad, aztán végeztünk.

– Egy jó nagyot!

– Oké. Kapaszkodj erősen!

Pufók kis ujjaival Lewis szorosan megmarkolta a hinta láncát, és Autumn az utasításnak megfelelően jó magasra lökte.

Már egy hete nem voltak azon a játszótéren, ahova korábban a legtöbbször jártak, ahol lényegében mindennap találkoztak Milesszal és Florence-szal.

Autumn többé nem küldött SMS-t Milesnak az aznapi terveikről, és nem válaszolt a férfi által küldött több tucat üzenetre. Néhányszor telefonon is próbálta hívni Miles, de amikor Autumn meglátta a számát a kijelzőn, mindig hagyta, hogy a hangpostára menjen a hívás.

Addison és közte továbbra sem volt tökéletes a dolog, de biztos volt benne, hogy ez csak átmeneti. Nem adhatta fel a kapcsolatukat mentési kísérlet nélkül. Csak vissza kéne zökkenniük a rendes kerékvágásba. Ehhez csak és kizárólag kettejük kapcsolatára kell figyelnie, semmi másra. De ha állandóan Mileson jár az esze, erre nem képes.

Amikor végeztek a hintázással, ígéretéhez híven elvitte Lewist a parkban levő kávézóba. Ma kicsit nyűgös volt a kisfiú, aki nemcsak játszótársát, Florence-t hiányolta, hanem anyját is. Egyikük számára sem volt könnyű, hogy ennyi időt töltenek kényszerűségből egymástól távol. De a kávézó melegében sokkal jobb kedvre derült, és míg tömte magába a finomságot, újra vidáman csacsogott szünet nélkül, és Autumn pedig nyitott füllel hallgatta.

Később, amikor hazavitte Nadiának, Lewis csak úgy rohant anyja karjába. Szorosan megölelték egymást, mintha évekig nem

találkoztak volna, és ilyenkor Autumn lelkében újra átélte a saját veszteségét.

Amikor Nadia abbahagyta fia ölelgetését, megkérdezte:

– Jól viselkedett ma?

– Igen. Mint mindig. – Lewis rávigyorgott, és ő kis híján elolvadt. Milyen érzés lenne, ha egyszer a saját gyermeke nézne így rá?

Nadia a homlokát ráncolva szemlélte.

– Kicsit levertnek tűnsz ma. Biztos rendben van minden?

– Most fogok a szüleimmel találkozni – felelte Autumn. – Tudom, hogy nem volna szabad így éreznem, de soha nem vágyom igazán a találkozásra. Mivel Addison ezt szeretné, meg fogom kérdezni, hogy nem akarnak-e valamennyi pénzt adományozni a Stolford Központnak, ami elég kényes beszélgetéshez vezethet.

– Szerinted meg fogják tenni?

Autumn megvonta a vállát.

– Az attól függ. Lehet, hogy gyorsan szeretnének tőlem megszabadulni, és inkább fizetnek.

Nadia megölelte.

– Sok szerencsét.

– Holnap találkozunk. Ugyanebben az időben jó lesz?

– Köszönöm. Angyal vagy. Rettentő hálás vagyok neked, remélem, tudod.

– Nagyon élvezem, ha vele vagyok. Tényleg egyáltalán nem gond.

– Adjál búcsúpuszit Autumn néninek – utasította Nadia a kisfiát.

Lewis átölelte Autumn-ot mindkét karjával, melegen megpuszilta, aztán közölte:

– Holnap a *másik* játszótér jön.

Autumn elnevette magát, és halkan megjegyezte:

– Ennek a gyereknek nem lehet túljárni az eszén.

Nadia felsóhajtott.

– Nekem mondod? Hogy fogok bírni vele, amikor tizennégy éves lesz?

A város másik felére kellett átmetróznia szülei ügyvédi irodájához: Autumn csukott szemmel ringatózott a zsúfolt metrókocsiban. Kimondani is borzasztó, de minden erejét össze kellett szednie a találkozáshoz anyjával és apjával. Nagyon diplomatikusan fogalmazva: hűvös volt a szülői stílusuk.

Amint Autumn és Richard elérte a korhatárt, rögtön elküldték őket bentlakásos iskolába. Néha még a nyári szünetekben sem látták őket túl szívesen otthon. Autumn hetek óta nem találkozott velük. Egyszer se érdeklődtek telefonon, hogy megkérdezzék, hogy boldogul Rich nélkül. Ő persze próbálta hívni őket. De akárhányszor próbálkozott, mobiljuk mindig azonnal hangpostára kapcsolt. Mintha szándékosan kitérnének közeledése elől.

A személyi titkáraik segítségével végül sikerült megbeszélnie, hogy egy étteremben találkozik velük – nem meglepő módon, egy elegáns vendéglőt választottak, így Autumn csinosan öltözött fel aznap. Mármint olyan csinosan, amennyire a turkálókból összeszedett ruhadarabjai engedték. Anyja szokás szerint kifogástalan fekete Armani vagy Versace kosztümben lesz. Autumn az órájára nézett, és megkönnyebbülten látta, hogy még van ideje. Anyja és apja munkanapja biztosan percre be van osztva, nem engedheti meg magának, hogy elkéssen. Már így is csodával határos, hogy mindketten ráérnek ilyen hamar.

Amikor megérkezett az étterembe, szülei már mindketten ott ültek és rá vártak. Anyja mindig úgy ült, mint aki nyársat nyelt. Apjáról pedig lerítt, hogy legszívesebben valahol máshol lenne, percenként pillantott az órájára. Autumn érezte, hogy összeszorul a gyomra, amint a közelükbe ér.

– Szervusz, drágám – köszöntötte az anyja, amikor a pincér odavezette az asztalukhoz. Felállt, és Autumn orcája mellett mindkét oldalon cuppantott a levegőbe.

Apja felállt, és köszönés gyanánt egy kicsit megdörgölte a karját.

– Szia, apa. – Autumn félszegen leült kettőjük közé, úgy festett, mint egy rongyos borítójú verseskötet két merev könyvtámasz között.

– Már rendeltünk – szólalt meg az apja. Az órájára néz. – Egészen kiváló carpaccio bélszínjük van.

– Vegetáriánus vagyok.

– Ja, tényleg. – Újabb gyors pillantás.

– Hogy érzed magad? – kérdezte anyja.

– Elveszetten – vallotta be. – Rettentően hiányzik Rich.

– Nekünk is, drágám – mondta anyja, akinek frizuráján minden hajszál a helyén volt.

Autumn úgy látta, anyja nem túlzottan zavartatja magát.

– Rettenetes ügy – jegyezte meg anyja, és körülnézett a helyiségben.

Ügy? Hát így kell leírnia az embernek a saját gyereke halálát? Autumn mély levegőt vett, és elengedte a szót a füle mellett.

– Anyád nem tud aludni – közölte az apja, és ingerülten megrázta a fejét, mintha a fia halála valamiféle kellemetlenség volna.

– Borzasztó lehet. – Ha netán kihallották hangjából a finom szarkazmust, nem reagáltak rá.

Megérkezett a pincér, és kihozta szülei ételét.

– Ugye nem zavar, ha hozzákezdünk? – Apja ismét az órájára nézett.

– Persze, hogy nem – felelte Autumn feszülten.

– Egy nagy tárgyalást kell előkészítenem – mondta az anyja. – Nem maradhatok sokáig.

Jött a pincér.

– Nem kérek semmit, köszönöm.

– Valamit muszáj enned – mondta az apja.

Egyszerűbb volt nem vitatkozni. Így Autumn rendelt valami ételt, az első vegetáriánus fogást, amit az étlapon meglátott, bár enni vágyott a legkevésbé. Az étterem zajos volt, a fapadló minden mozdulatra nyikorgott. Ráadásul a helyiség üzletemberekkel és ügyvédekkel volt tele, akik mind hangosan beszéltek, ami nem oldotta a légkört. Szülei kedvelik az ilyen helyeket. Mindketten nekiláttak az ételüknek – apja a nyers húsnak –, míg ő csak ült, és nézte őket.

Több társalgásra nem számíthatott, és nem volt értelme kertelnie, mert tudta, szorít az idő.

– A Stolford Központról akartam veletek beszélni. – Mindkét szülője kifejezéstelenül meredt rá. – Ahol dolgozom – emlékeztette őket.

Anyja lehalkította a hangját.

– Az a drogos hely?

– Igen. Fontos kérésem van. A finanszírozás akadozik – folytatta Autumn, bár érezte, hogy kezd inába szállni a bátorsága. – Addison szeretné közhasznú alapítvánnyá átalakítani. Arra gondoltam, hogy megemlékezhetnénk Richről ennek kapcsán.

Mindketten láthatóan elborzadtak a gondolattól.

– Nem hinném, hogy erre szükség van – mondta az anyja. – Sokkal fontosabb a magunk személyes módján emlékeznünk Richardra.

Ami részükről annyi, gondolta Autumn, hogy lényegében úgy tesznek, mintha Rich soha nem is létezett volna. Tudta, hogy csak az idejét vesztegeti.

– Annyi a pénzetek, hogy nem tudtok vele mit kezdeni. Arra gondoltam, hogy költhetnétek belőle valami nemes célra.

Apja felsóhajtott.

– Mennyit szeretnél? – Lopva az órájára pillantott, és vágyva nézett az ajtó felé. A vak is láthatta, hogy szeretne mielőbb szabadulni. Autumn étele még meg sem érkezett.

– Százezer fontra gondoltam – válaszolta a lelkiállapotánál messze higgadtabb hangon. Aki pennyt mond, mondjon fontot is. Szó szerint. – Az talpra állítana bennünket.

Erre még az apja is nyelt egyet. Ámbár egy pillanat alatt újra felöltötte szokott pókerarcát.

– Átutalom a pénzt a számládra. Azt csinálsz vele, amit akarsz.

– Köszönöm, apa. Nagyon hálás vagyok.

Apja szája széléhez érintette a szalvétáját.

– Muszáj rohannom. Ötkor egy ügyféllel találkozom. – Megveregette a lánya vállát. – Gyakrabban kéne beszélnünk.

– Majd otthon találkozunk, szívem – mondta neki a felesége. – Este későn jövök.

Apja bólintott, és határozott léptekkel elhagyta az éttermet.

– Hogy van Addison? – kérdezte az anyja, amikor újra Autumn felé fordult.

– Köszöni, jól.

– Tervezitek már az esküvőt?

– Nem. – Megrázta a fejét. Hogy is mondhatná el anyjának, hogy jelen pillanatban eszében sincs esküdni, mert még soha ennyire távol nem érezte magától Addisont? – Még nem.

– Akkor egyelőre nem kezdek el kalapot próbálni.

– Még kár lenne. – Szeretett volna anyjával beszélni Willow-ról. El akarta neki mondani, hogy a hosszú, magányos évek után úgy döntött, meg fogja keresni a lányát. Talán megkérdezhetné anyjától azt is, hogy annak idején miből gondolta, hogy bárki számára jó megoldás az örökbe adás. Meg akarta érteni anyja indítékait. Bár őszintén szólva valójában már rég tudta, hogy mi

volt. Szülei nem akarták, hogy életük sima tükrén bármi hullámzás éktelenkedjen. Hogy férhetett volna pörgős, pattogós életükbe egy csecsemő, hiszen a saját két gyerekük is mindig útban volt nekik? Felesleges egyáltalán előhozakodnia a kérdéssel. Csak saját magának okozna újabb fájdalmat.

Inkább lenyelte a kérdéseit, és anyja figyelmét legkedvesebb témájára terelte.

– Mi a helyzet a munkáddal, anya?

A következő tizenöt percben anyja részletesen beszámolt mindenről.

– Hát – mondta anyja a prezentációja végén –, sajnos nekem is rohannom kell. – Már emelkedett is a székről. – Jobban örülnék, ha a családunk neve nem keveredne bele semmiféle kábszeres ügybe. Apáddal nem engedhetjük meg magunknak, hogy ilyenhez adjuk a nevünket. A presztízsünkre is gondolnunk kell.

– Ezzel tisztában vagyok. – Nyilvánvalóan sokkal fontosabb számukra, mint az, hogy fiuknak emléket állítsanak.

Anyja ismét a levegőbe puszilt Autumn arca mellett.

– Örülök, hogy láttalak. – Aztán ő is ugyanúgy száguldott kifelé az étteremből, mint nem sokkal korábban a férje.

Autumn letette a kést és a villát, mert csöpp étvágya sem volt. Megszerezte a pénzt, ahogyan Addison akarta, de nem volt benne semmi öröme. Rossz volt ez. Nagyon rossz.

– Egy perc, és indulnunk kell, Lewis. – Nadia az előző esti vacsoraedényt mosogatta, tegnap fáradt volt hozzá. Fáradt ma reggel is, de rémes lenne mosatlanra hazajönni.

– Oké. – Kisfia eltolta magától a tányérját, és leugrott a székről. – Nekem két anyukám van?

– Nem – nevetett Nadia, miközben megtörölte a kezét. – Csak én vagyok egyedül.

– Akkor Autumn néni micsoda?

– Ő a te nénikéd, te csacsi.

Lewis láthatóan nem volt meggyőzve.

– De úgy viselkedik, mint egy anyuka.

Nadia odament és letérdelt Lewis elé a földre.

– Azért, mert nagyon szeret téged, és nekem segít azzal, hogy vigyáz rád.

– Nem lehetne ő is az anyukám? Az oviban Christiannak nincs apukája, és két anyukája van. Azt mondta, hogy az tök jó.

– Aha. – Így már minden világos. – Hát, sajnálom, ha csalódást okozok, de neked csak egy anyukád van, és ennyi is marad. Viszont van egy nagyon különleges nénikéd. Ezt elmondhatod Christiannak is.

– Oké. Kaphatok egy csokit a karácsonyfáról, Mami, kérlek szépen?

– Megetted az ebédedet?

– Igen.

Nadia ránézett a tányérjára, ami valóban üres volt.

– Ehetsz *egyet.*

– Hurrá! – Kisfia elszáguldott a nappali irányába.

– Csak egyet! – kiáltott utána Nadia, miközben a tányért a mosogatóhoz vitte.

Aznap délutános volt, és nemsokára be kellett érnie az üzletbe, így aztán Lewist is sürgetnie kellett, hogy időben odaérjenek az óvodába. De jó lenne abbahagyni ezt az állandó rohanást. Annak idején, amikor Toby volt a kenyérkereső a családban, Nadia boldogan maradt otthon Lewisszal egész nap, most pedig nehéz minden perc Lewistól távol. Ezt az időt soha nem fogja visszakapni. Csodás, hogy Autumn ennyi szeretettel vigyáz a kisfiára, de neki nem mindig könnyű tudomásul venni, hogy egy másik nő – hiába jó barátnője – hordja a legszórakoztatóbb programokra. Nadia maga szerette volna Lewist a játszótérre meg a Winter Wonderlandbe vinni. Az édesanyjának kellene legóznia vele a nappali padlóján, amikor kint esik az eső. Mostanában szinte semmi közös idejük sincs. Nadia úgy érezte, hogy mindig csak sürgeti Lewist, hogy fejezze be az evést, vagy aludni zavarja, vagy kifelé az ajtón. A mai nap sem volt kivétel. Társra lenne szüksége, aki mindebben segíteni tud neki, és Lewisnak is szüksége van apai mintára. Talán ez a valaki lehetne Jacob.

Lewis pár pillanat múlva újra megjelent, szája körül csokifoltosan.

– Fogmosás. Gyorsan. Ne kelljen kétszer mondanom.

A kisfiú ellenkezés nélkül szaladt fel a lépcsőn fogat mosni.

Amikor újra lerohant a lépcsőn, Nadia karjába kapta, és szorosan magához ölelte.

– Szeretlek – mondta neki. – A világ végéig és még azon is túl.

– Én is szeretlek – válaszolta Lewis. – Kaphatok még egy csokit a karácsonyfáról, hogy elvigyem magammal?

– Nem szabad túlzásba esni – felelte Nadia mosolyogva. – Gyere, mert elkésel az óvodából.

Fogta a fia kabátját, és miközben a kisfiú izgett-mozgott és ficergett, valahogy sikerült is ráadnia. Aztán már kint is voltak a házból, és kéz a kézben szaladtak végig az utcán.

Amikor kifulladva és zilálban beértek az óvodába, az egyik dadus, Hollie kijött eléjük.

– Szia, Lewis. Jó napot, Mrs. Stone.

– Helló – köszönt Lewis.

– Ma délután festünk, Lewis. Tetszeni fog neked.

Lewis arcán az látszott, hogy nem igazán hozza lázba a festés. Nadia arra vágyott, hogy ott maradhasson vele, mindketten tetőtől talpig összefessék magukat.

– Majd én leveszem Lewisról a kabátját – mondta Hollie Nadiának. – Úgy látom, siet.

– Köszönöm. Így igaz. Másról se szól az életem.

– Semmi gond. – Lewis örömmel átadta magát Hollie gondoskodásának.

– Nemsokára jön érted a mama – mondta Nadia, és örült, hogy aznap este ő hozhatja el a kisfiát. Ha erre gondol, repülni fognak a munkahelyén töltött órák. – Légy jó.

Még egyszer megölelte és megpuszilta Lewist, mielőtt otthagyta volna az óvoda folyosóján. Vannak napok, amikor ez kiváltképp megviseli, és a mai is ilyen. Vonakodva indult a metró irányába.

Nadia azon volt, hogy ne gondoljon folyton Lewisra, és őszintén kimondva, Jacobra. Ma annyi minden kavarog a fejében. Fogasra rendezett egy Tarak által hozott stósz ruhát. A sógora, mikor befutott, rákacsintott, és mikor nővére hátat fordított nekik, kéjesen mosolyogni sem átallt. Patkány. Tarak elment

körülnézni a többi üzletben, de zárásra vissza fog jönni. Nadia előre viszolygott tőle.

Anita kezébe adott egy csésze teát, és megkérdezte:

– Minden rendben van veled?

Nadia zavarba jött kicsit.

– Igen, persze. Csak egy csomó minden jár a fejemben mostanában.

– Feltűnően csendes vagy, mióta megérkeztél. Nem lehet, hogy bujkál benned valami?

– Nem – válaszolta. – Legalábbis nem hinném.

– Mit fogtok csinálni karácsonykor Lewisszal? Nagyon örülnénk, ha eljönnétek hozzánk. Ez lenne az első karácsonyunk, amit újra együtt töltünk a családdal.

– Mi a helyzet Anyuval és Apuval? Velem azóta sem beszélnek.

– Adjál nekik időt. A karácsony tökéletes lehetőség arra, hogy hidakat építsünk. A családoknak együtt kell lenniük ilyenkor.

– Lehet, hogy elutazunk a lányokkal a Csokiimádók Klubjából. – Nem akarta mondani, hogy az utóbbi néhány évben őket érezte családtagnak. És ott van még az ügye a görény sógorával. A karácsonyi hangulat utolsó szikráját is kioltja benne. – Chantal szervez valamit. Még nem tudom, pontosan mit.

Anita kicsit csalódottnak tűnt.

– De talán majd jövőre. – Nadia átölelte nővérét. – Újra összejöttünk, ez a lényeg.

– El kell mennem a bankba. Tarak kért meg rá. Nem baj, ha utána egyenesen hazamegyek? Damanéknál szülői értekezlet van, és szeretném, ha a fiúk előtte megvacsoráznának.

– Hát persze, hogy nem baj. Majd én befejezem ezt. – Nadiának szöget ütött a fejébe, hogy Tarak talán szándékosan intézte úgy, hogy egyedül találja. Ez tűrhetetlen.

Természetesen, amint Anita elindult a bankba, sógora máris megjelent a színen, és úgy vigyorgott, mint a torkos macska.

– Végre csak te meg én, Nadia – mondta Tarak, és becsukta az ajtót. – Édes kettesben.

– Ha te mondod. – Igyekezett elfoglalni magát azzal, hogy a polcokon levő pólókat és pulóvereket áthajtogatta. – Mindjárt készen vagyok itt, és aztán indulnom kell Lewisért. Nem szeretnék elkésni.

Tarak elkapta a csuklóját, mikor elment mellette.

– Gondolkoztál azon, amit kérdeztem?

– Nem – felelte Nadia, bár valójában alig tudta kiverni a fejéből.

– Találkozzunk – erősködött a férfi. – Remek móka lenne. Foglalok szobát egy jó szállodában.

– Szerinted ez számomra olyan vonzó ajánlat?

Tarak megvonta a vállát.

– Vacsorázni is mehetünk, amit csak szeretnél.

– És miért nem a feleségedet, a nővéremet viszed el egy szép hotelba?

– Néha egy kis viszony fűszere a házasságnak.

– Ne mondjam el Anitának? Szerinted érdekelné, hogy mit ajánlgatsz itt nekem?

Tarak faarccal válaszolt.

– Úgyse hinné el. Anita fenntartás nélkül bízik bennem. Amit a szem nem lát, attól a szív sem fáj.

– Soha nem fogok belemenni, Tarak. Soha. Nem tudom, hogy fogalmazhatnék ennél világosabban. Nem szeretném itthagyni az állásomat. A megjegyzéseid ellenére szeretek itt dolgozni. Szívesen dolgozom együtt Anitával. Kettőnk között csak szakmai kapcsolatnak van helye, semmi másnak.

– Fogsz te még másképp beszélni – felelte erre magabiztosan Tarak. – Tudom, hogy kedvelsz. Mindig is kedveltél. Nagyon jól szórakozhatnánk együtt, te meg én.

– Tévedsz. Nagyon tévedsz.

Sógora felnevetett, és hátrament.

Ez így nem mehet tovább, gondolta Nadia, ha tűri, ki fog készülni. Valamit ki kell találnia – méghozzá mielőbb –, hogy Tarakot helyre tegye.

Chantal és Stacey meg a bébik a babakocsikban türelmesen várakoztak. Ted bezzeg ideges volt.

Eredetileg jó ötletnek tűnt, hogy csináltassanak egy Mikulásos családi fotót a Harrods áruház Mikulás-barlangjában.

– Feltétlenül szükség van erre? – kérdezte Ted ingerülten. – A gyerekeknek fogalma sincs, hogy mi történik. Nem lehetne, hogy majd visszajövünk, ha háromévesek lesznek? Vagy ötévesek? Vagy sohanapján?

Chantal mindkét kislánynak vásárolt egy-egy helyes kis piros ruhácskát, fehér gyapjúharisnyát és csillogó piros cipőt. Mindkettőnek a fején szőrös rénszarvasfülek lobogtak. Lana és Elsie ennél feljebb nem is kúszhatott az imádnivalósági skálán. Chantal megigazította Lana szoknyáját.

– Nagyon kedves emlék lesz, aminek örülni fognak majd, ha megtalálják az emlékdobozukban.

Tedet ez láthatólag nem hatotta meg.

– Hoztam egy tábla eszméletlen finom sós karamelles csokit, hogy legyen mivel elütni az időt. – Odanyújtott neki néhány kockát.

Férje lenyelte a csokoládét, de az ízét nem is érezte. Kedvcsinálónak nem volt elég.

– Majd meghívlak utána egy kávéra meg egy sütire – Ígérte Chantal. – Csak egy kicsit próbáld beleélni magad a hangulatba. Mindjárt itt a karácsony! Ellenállnod reménytelen.

Ted sóhajtott.

– Nekem mondod?

A Mikulás egy fehérre befújt fákból kialakított csillogó barlang végében ült, két oldalán két csinos – és meglehetősen formás – zöld bársonyruhás tündérrel. Maga a Mikulás egy hatalmas aranyszínű trónuson ült, és minden ízében valódinak látszott. Vörös ruháját fehér szőrme szegélyezte gazdagon, hófehér szakálla a mellkasán göndörödött. Ipari méretekben tolta a ho-ho-hózást.

Lassan haladt a sor, és Elsie elkezdett sírni. Stacey kiemelte a babakocsiból.

– Majd én megfogom. – Ted nyújtotta a kezét, és Stacey odaadta neki a kislányukat.

– Lehet, hogy csak egy kis szél.

Ted gyengéden ringatta a kislányt, és a hátát simogatta. Elsie nyöszörgése alábbhagyott.

– Jól van, jól van – búgta Ted. – Sss, ssss.

– Szerettem volna beszélni veled a karácsonyi programunkról – rukkolt ki Chantal. – Arra gondoltam, hogy esetleg elmehetnénk valahova közösen.

Ted felvonta a szemöldökét.

– Nemcsak mi öten, hanem a többi csaj is. Meg esetleg Clive és Tristan. – Lehet, hogy Nadia hívná Jacobot is, de Chantal ezzel egyelőre nem foglalkozott. Ted ráér megtudni, ha már biztos, hogy Jacob is benne van. – Jó nagy buli lenne.

Férje arcán kis megkönnyebbülés látszott attól, hogy nem csak ő, Chantal és Stacey meg a gyerekek lennének a csapat. De azért ódzkodott is az ötlettől. Furcsa mód Chantalnak sikerült elfogadnia a meglehetősen szokatlan családi felállást, Ted viszont

rettenetesen küszködik vele. Stacey már sokkal jobban boldogul, de továbbra is meglehetősen elszigetelt, mert a családjából senkire sem számíthat. Chantal erősnek és tettre késznek érzi magát, Stacey sokkal sebezhetőbbnek. Neki van szüksége segítségre és támogatásra.

Már ők álltak a sor élén, ahol a Mikulás kitárt karral, és ragyogó mosollyal várt rájuk.

– Menj előre – mondta Chantal Staceynek. – Te is, Ted.

– Muszáj?

– Igen – nevetett Chantal. – Ez a gyerekeid első karácsonya. Légy rájuk büszke.

Erre Ted is megenyhült, és amikor Stacey elhelyezkedett a trónuson a Mikulás mellett, kezébe adta Elsie-t, és ő is melléjük állt.

A hivatásos fényképész elkészítette az utókor számára a portrét, és közben Chantal is csinált egy képet a telefonjával. Mindannyian elbűvölően mosolyogtak, Ted és Stacey kétségbevonhatatlanul nagyon szép pár. Chantalba egy pillanatra belecsípett a féltékenység. Stacey úgy néz ki, mintha egy Boden katalógusból lépett volna elő, Chantal viszont továbbra is a szülés utáni laza ruhákat viseli, és tisztára olyan, mint egy űzött vad. Homlokán mélyebbek a ráncok. Talán mégse Staceynek van igazából szüksége támogatásra.

De nem maradt ideje rágódni ezen, ők voltak soron, megigazgatta Lanán a ruháját, amíg elhelyezkedtek. Ted maradt a helyén a trónuson, Chantal pedig ölébe vette Lanát. Ezúttal Stacey vállalta a telefonos fényképész szerepét.

A procedúra végeztével Ted átvette Lanát, és gyengéden visszatette a babakocsiba. Nem lehet egyszerű neki sem az egész helyzet, de van megoldás. Chantal azt szerette volna, ha minél bonyodalommentesebben intézik a dolgokat, hogy mindkét kislány életében minél többet legyen jelen az apjuk.

– Örülök, hogy eljöttünk – ismerte el Ted. – Tényleg jó ötlet volt. Elsie és Lana örömmel nézegeti majd a képeket, ebben biztos vagyok.

– Akkor most jöhet a kávé?

– Óriási ötlet – mondta Stacey.

Átvágtak az áruházon, a csábító karácsonyi kínálattal tömött polcsorok között. Chantal még nem végzett a karácsonyi vásárlással, és most már nem sok ideje maradt. Januárban már késő karácsonyi ajándékot venni.

– Gondolkoztál közben a karácsonyról, Ted? Szerinted el tudnánk utazni közösen? Csak mert akkor sürgősen keresnem kéne olyan szállást, ahol mind elférünk.

Ted láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

– Azt hiszem, inkább otthon kéne ezt megbeszélnünk, Chantal.

– Nem nagy ügy – próbálta megnyugtatni Chantal. – Meg tudnánk oldani. Szerintem kifejezetten jó móka lenne. Magunkkal vihetjük az ennivalót, közösen főznénk, felpakolunk egy csomó pezsgőt meg egy tonna csokoládét.

Ted a gallérját húzkodta.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit… kínos lenne? – Önkéntelenül Stacey felé fordult, aki elpirult.

– Semmi gond nem lesz – mondta erre Chantal. – Staceyvel egyébként már beszéltünk is róla.

– Ó – mondta erre férje. – Valóban?

– Csak segíteni próbálok – erősködött Chantal. – Praktikusan gondolkodni.

– És úgy gondoltad, hogy egyszerűen fogod magad, és megszervezed az életemet, anélkül, hogy megkérdeznéd, mit szól hozzá az érintett?

– Mindig én szervezem a karácsonyt.

– Pontosan erről beszélek. Mindent te szervezel, Chantal. Nem tudnál végre békén hagyni, egyszer az életben? Mindig mindennek a te elképzelésed szerint kell történnie. – Ted égnek emelte a kezét. – Hát nekem ebből elegem van. Én kiszálltam. Megtettem, amit kellett. Szépen játszottam a Mikulással, most viszont itt hagylak titeket, hogy nyugodtan tudjatok szervezkedni a hátam mögött.

Chantal csak állt, és szóhoz sem jutott. Hát ez meg mi?

– Gondolkodj el ezen – folytatta Ted. – Mi van akkor, ha én nem szeretnék ilyen boldog családosdit játszani? Mi van akkor, ha nem akarom közösen tölteni a karácsonyt? Vagy bármelyik másik ünnepet? Mi van, ha inkább egyedül szeretnék élni? Felajánlottak egy állást az Államokban, és még az is lehet, hogy elfogadom. Ez hogyan illene a terveidbe?

– Ted…

De még mielőtt egy szót is szólhatott volna, Ted sarkon fordult és csörtetett kifelé a vidám piros-fehér sálakba öltöztetett mackók sorai között.

Chantal Staceyre pillantott. Az ő arca is hamuszürke volt, szeme tágra nyílt a döbbenettől, meg se tudott szólalni.

Chantal csalódottan szusszant.

– Hát, ez remekül sikerült – mondta olyan könnyedén, ahogy csak tudta.

– Utánamenjek? – Stacey Ted után bámult. Látszott rajta, hogy mindjárt sír.

– Nem. Ilyenkor a legjobb hagyni.

– De ugye nem gondolta komolyan?

Chantal a fejét ingatta.

– Ki tudhatja?

– De ugye szerinted se fog elmenni Amerikába dolgozni?

– Nem. – Chantal annyi meggyőződést csiholt magából, amennyit csak tudott, és a fejét rázta. – Kétlem. Lehet, hogy belőlem elege van, de Lanáért és Elsie-ért rajong. Majd megbékél.

De, ismerve Tedet, el tudta képzelni, hogy mire hazaér, férje már összecsomagolt és elment.

A délutáni roham lassan kezd alábbhagyni, és öt perc szünetet engedélyezek magamnak, hogy elfogyasszak egy kávét, meg némi erősítő csokoládét. Egy finom hetvenszázalékos csoki egy venezuelai ültetvényről tökéletesen megteszi. Azon gondolkodom, volt-e valaha ennél sűrűbb karácsonyi szezon. A hírekben másról se hallani, mint a recessziós végítéletről, de a forgalmat elnézve az ember képtelen hinni benne. A kassza egész nap megállás nélkül csörgött.

A pult alól előhúzom a Csokoládé Mennyország paramétereit, és sóváran merengek fölöttük. Ha a Mikulás valóban létezik, akkor megajándékoz azzal a tőkével, amiből megvehetem az üzletet.

Ahogy felnézek, egy ismerős piros Ferrari áll meg az ajtó előtt. Marcus. Kezdek kétségbeesni. Legszívesebben az ajtóhoz rohannék, és bereteszelném.

De aztán nem teszem, és egy másodperc múlva belibben az ajtón a gálád exvőlegényem.

– Szóba se állok veled – közlöm csípősen.

– Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek – kezdi.

Erre befogom a fülemet.

– Lalala. Nem hallok semmit!

Marcus nem átall nevetni.

– Nem hibáztathatsz azért, mert megpróbáltam.

– Ocsmány dolog volt részedről – vágok vissza. – Aki egyszer rohadék volt, az rohadék is marad, Marcus. Ezt most már örökre megtanultam.

– Pedig jól szórakoztunk, nem?

– Hogyne – válaszolom. – Míg meg nem próbáltál lesmárolni, és bele nem estem a csatornába.

A nevetése harsány röhögésbe csap át.

– Nem mondod?

– De igen.

– El se tudtam képzelni, mi az a felfordulás.

– Én voltam. És Aiden, aki a segítségemre sietett. Ő hamarabb átlátott a szitán, mint én, Marcus Canning. Az a nemlétezőügyfél-trükk nem jött be.

– Csak majdnem. – Szégyenkezésnek nyoma sincs az arcán.

– Végeztem veled. – A lehető legzordabb pillantásommal nézek rá. – Túl sokszor kaptál már második esélyt.

– Szeretlek – közli erre határozottan. – Az nem fog megváltozni.

– Nem, Marcus, *te* nem változol már meg. Te a régi maradsz.

– Lelki társak vagyunk, Lucy Lombard. Bármi történjék is, minket a sors egymásnak teremtett.

– Fejbe vert valaki? – Ennél ingerültebb már nem is lehetnék, de Marcus még mindig olyan laza és hidegvérű, mint az a bizonyos mélyhűtött halfilé. – Szeretem Aident. Sokkal jobban szeretem, mint téged valaha is.

– Ez durva.

– De igaz.

– Én győzni szoktam, Lucy. Vissza foglak szerezni.

– Hasalj előbb üvegcserépre.

Megrántja a vállát.

– Soha nem a gyáváké a győzelem meg a szép asszony. Kaphatnék egy kávét, ha már itt vagyok?

– Nem. Tűnés innen!

– Régebben nem voltál ilyen kegyetlen.

– Hülye voltam.

– Egy kapucsínó azért jólesne.

Karbateszem a kezem, és rendíthetetlen vagyok.

– Mit nézegetsz? – Kezébe veszi a Csokoládé Mennyország anyagát. – Ó. Ezek szerint tényleg el fogják adni?

Leeresztek kicsit.

– Nagyon úgy tűnik.

– Akkor nem csoda, hogy ilyen harapós vagy.

Semmi értelme elmagyarázni Marcusnak, hogy nem is voltam harapós, míg ő be nem jött, csak szomorú. Szomorú, hogy nem születtem bankárdinasztiába, Rothschildnak, hogy könnyedén megvehetném a Csokoládé Mennyországot a maradék aprómból.

– Jobb lesz, ha elmész, Marcus – mondom. – Aiden mindjárt megérkezik, és hidd el, hogy nem szeretnél vele itt találkozni.

Arcára egy pillanatra kiül a pánik.

– Vagy úgy. Különben is tárgyalásom lesz. Már itt se vagyok.

– És ne is gyere vissza.

– Szeretlek. – Rám vigyorog. – Ezt ne felejtsd el.

– Mit ne felejtsek el?

– Hahaha.

Kiszáguld az ajtón, beugrik a Ferrariba, és elporzik. Határozott csalódást érzek, amiért még parkolási bírságot se kapott. Nincs igazság ezen a földön. Aztán észreveszem, hogy magával vitte a Csokoládé Mennyország papírjait, pont amikor még egy kicsit gyötörni akartam magam vele, ezért minden eddiginél sötétebb pillantást vetek a távolodó hátsó lámpái után.

Még mindig Marcus miatt dohogok magamban, befut Nadia, és szerencsére eltereli a figyelmemet.

– Égető szükségem van csokoládéra – közli, és ledobja táskáját a legelső székre.

– Különleges igények?

– Nincsenek. Csak annyi, hogy bődületesen sok legyen.

– Már érkezik is.

Lehuppan a székre a táskája mellé, miközben fáradt és rosszkedvű sóhaj tör fel belőle.

Ezért aztán készítek Nadiának egyet a karácsonyi specialitásaimból – erős feketeerdei lattét, csokoládéízesítéssel, tetején tejszínhabbal, meggysziruppal és csokipelyhekkel – mert nagyon úgy fest, mint akire erősen ráfér. Egy szelet csokidarabos banánkenyérrel tálalom, mert a banán majdnem olyan egészséges, mint a csokoládé. Tele van plutóniummal, vagy valami hasonlóval.

– Tessék parancsolni – mondom Nadiának, amikor odaviszem az asztalhoz. – A napi öt kávéd egy egységben.

– Kösz, Lucy.

– Feszültnek tűnsz. Minden oké?

Nadia elcsigázva rázza a fejét.

– Épp az imént volt egy újabb összetűzésem Tarákkal. – Mélyet sóhajt, miután jólesően belekortyolt a lattéba. – Ez így

nem mehet tovább. Valamit tennem kell, hogy abbahagyja. – Felnéz rám. – El tudod egyáltalán hinni? Még mindig azzal bombáz, hogy menjek el vele egy szállodába. Felajánlotta, hogy meghív vacsorára, cserébe suttyomban keféljünk egyet. Az eszem megáll.

Azzal is megfenyegettem, hogy elmondom Anitának, de lényegében az arcomba röhögött. Persze igaza is van. A nővérem rajong érte. Semmi hibát nem talál benne. – Nadia arcára kiül a kétségbeesés. – Mi a fenét csináljak?

– Hadd gondolkodjam. Még nem jutott eszembe semmi agyafúrt terv, de *muszáj* elérni, hogy leálljon ezzel a zaklatással.

– Anitának valószínűleg rajta kéne kapnia, hogy meggyőződjön a hűtlenségéről, és határozottan nem szeretném, ha velem kapná rajta.

A pultnál felgyűlnek a vásárlók.

– Mennem kell – mondom Nadiának. – Szerintem lassan bekerülök a Guinness-rekordok könyvébe, annyi csokimikulást adtam el. De közben azért gondolkodom. Számíthatsz rám.

Fáradtan rám mosolyog.

– Kösz, Lucy. Remek haver vagy.

Miután kiszolgáltam egy tucatnyi embert különféle karácsonyi csemegékkel, Autumn is megjelenik, hasonlóan megnyúlt ábrázattal.

– Ma mindenki rosszkedvű – jegyzem meg. – Mi történt?

– Épp az imént költöttem el a világ leglehangolóbb ebédjét a szüleimmel – árulja el, miközben letekeri nyakáról a sálat.

– Nem tudtad megszerezni tőlük a pénzt az alapítványnak?

– Pont most ígérték meg, hogy adnak százezer fontot.

– Hoppácska. – A szemem kis híján kiugrik a helyéből. – Hát én most bevállalnék egy ilyen depressziót.

– Ne haragudj, Lucy – mondja. – Tudom, hogy ez rettentő önzőén hangzik. Azért vagyok rosszkedvű, mert szinte szót sem

ejtettek Richről. A saját fiuk halott, és mintha nem is érdekelné őket. Olyan hidegek, mint a hüllők.

– De mégis született egy kedves, melegszívű, gondoskodó lányuk – emlékeztetem. – Valamit csak jól csinálnak.

– Egész életemben próbáltam *nem* olyan lenni, mint ők – ismeri be.

– Addisonnak mondtad már a pénzt?

– Nem. Először még egy pár napig gondolkodom rajta.

– De miért? Azt hittem, repesni fog az örömtől.

Autumn összeráncolja a homlokát.

– Hát nem is tudom. Talán mert nem akarom, hogy tudja, milyen könnyű volt megszerezni. – Halkabban folytatja. – Az a borzasztó érzésem van, hogy kihasználja a helyzetemet, Lucy, és ettől nagyon kényelmetlenül érzem magam. Boldogan segítenék az alapítványnak, de nem szeretném, ha Addison csak fejőstehénnek tekintene. Ha ápolnám Rich emlékét, arra szeretném magam előteremteni a pénzt. Minél kevésbé vannak benne a szüleim, annál jobb. Érted, hogy mit akarok mondani?

– Hát persze. Azt kell tenned, ami szerinted a legjobb. Ne hagyd, hogy belehajszoljanak a döntésbe. Később talán megbánnád. A te pénzed. Nyugodtan ülj rajta, amíg biztos nem vagy a dolgodban.

– Azt hiszem, fogok is. Legalább egy kis ideig.

– És most mit hozhatok?

– Egy kávét, meg egy olyan rénszarvasos muffint, légy szíves. Olyan hangulatom van, hogy szeretnék leharapni legalább egy csillogó piros orrot.

– Hű, a mindenit. Akkor tényleg rossz lehet a helyzet – cukkolom. – Hiszen te vegetáriánus vagy.

Ettől legalább halványan elmosolyodik. Odamegy Nadiához, és megpuszilják egymást.

– Szia.

Szerencsére adódik egy kis szünet, magamnak is csinálok egy gyors és masszív eszpresszót lélekerősítőnek, és odaülök hozzájuk.

– Pont most mesélem Autumn-nak Tarakot – mondja Nadia. – Hazug szemétláda.

– Ez rémes – jelenti ki Autumn a tények ismeretében.

– Hogy kérhet arra, hogy menjél el vele egy szállodába? Mocskos alak.

– Várjatok! – Hirtelen rózsaszín fény gyullad az agyamban. Szunnyadó gengszterzsenim végre ismét működésbe lépett! – Fogadd el – mondom. – Fogadd el az ajánlatot.

– Teljesen megőrültél, Lucy? Nincs az a pénz a világon, amiért hajlandó lennék.

– Van egy tervem. Méghozzá nem is akármilyen. A legjobb és hajmeresztőbb akcióinkat mindig hotelokban hajtottuk végre. Azonnal össze kell hívnunk a Csokiimádók Klubjának teljes tagságát.

Nadia bizalmatlan.

– Most már tényleg kezdek aggódni.

– Neked csak annyi a dolgod, hogy igent mondjál Taráknak. Én majd megszervezem a többit.

Ettől a bizalmatlansága teljes hitetlenkedésbe csap át.

– Ugye, most viccelsz?

– Bízzál bennem – mondom, és alig bírok magammal.

– Ez lesz mind között a legjobb tervem. Higgyetek nekem. Ezután a borzalmas sógorod soha többet nem fog zaklatni.

Ekkor nyílik az ajtó, és belép az Imádott.

– Ne szóljatok erről egy szót se – súgom a csajoknak.

– Az Imádottnak nem szabad megtudnia, hogy mire készülünk.

– *Mi* se tudjuk még – emlékeztet Nadia.

– Ja, persze. – Kicsire nem adunk. – Minden rendben lesz. Csak bízzátok rám.

– Biztos vagy benne?

Bólintok. Aki á-t mond, mondjon b-t is. Kissé megkésve ugyan eszembe jut, hogy elvileg most már bölcs és felnőtt Lucy vagyok. Nem vagyok egészen biztos benne, hogy az Imádott teljes mértékben lelkesedne a terveimért, szóval talán az a legjobb, ha nem mondok el neki mindent. Sőt semmit se.

Otthagyom a csajokat, és odarohanok hozzá.

– Halihó. – Átölel és megcsókol. – Hamarabb vége lett a tárgyalásomnak, ezért gondoltam, inkább beugróm hozzád, és nem megyek már vissza az irodába.

– Én is mindjárt végzek.

– Mit szólnál, ha elmennénk pizzázni, aztán meg beülnénk egy moziba?

– Remekül hangzik.

Az arcomat tanulmányozza.

– Biztos, hogy minden rendben?

– Abszolút mértékben. – Megcsókolom, hogy meggyőzzem az őszinteségemről. – Minden remek.

Nem szólok arról, mennyire lever a Csokoládé Mennyország fenyegetően közelgő eladása. Nem számolok be Marcus látogatásáról, és arról sem, hogy mit terveltem ki, hogy megmentsük Nadiát Tarak nemkívánatos közeledésétől. Régebben sokszor eljárt a szám, és semmi jó nem sült ki belőle.

Autumn felszította a tüzet a nappalijában, aztán újra visszabújt a takaró alá. Végül mégiscsak feldíszítette a nappalit karácsonyra. Most kifejezetten ünnepi hangulatot árasztott – a sarokban egy kis fa állt, színes égőkkel. Műfenyő, mert Autumn nem bírta elviselni a gondolatot sem, hogy annyi fát kivágnak karácsonyra, de azért egész élethű. A tűz fénye mellett még néhány gyertyát is meggyújtott, ilang-ilang, tömjén és pacsuliillatúakat, hátha segítenek egy kicsit ellazulnia.

De akármit próbált, sehogy sem tudott átmelegedni ezen az estén. Legbelül végig ott volt az a hideg, rejtélyes görcs – aggodalom, csalódottság, magány? Nem tudta, pontosan mi, de gyötrelem volt.

Az ízletes gyömbérdarabkákkal megtűzdelt kedvenc csokoládéja egyenesen a hűtőből erre nem használt semmit. Pedig nincs is magányra kárhoztatva; felhívhatná Addisont. De ami még aggasztóbb, ez a gondolat sem megnyugtató. Addison biztos hallani szeretné, hogy milyen volt az ebéd a szüleivel – tulajdonképpen meglepő, hogy még nem telefonált ez ügyben. Aztán valószínűleg összevesznének valami semmiségen. Régebben csak hívta volna a csajokat, és ők azonnal rohantak a helyszínre. Ahhoz nem fért kétség, hogy továbbra is számíthatnak egymásra, de mostanság már sokkal bonyolultabb az ügymenet. Lewis már biztos ágyban van, Nadiának keresni

kéne valakit, aki vigyáz rá. Ugyanez igaz Staceyre és Chantalra meg a kisbabákra. Lucy mindent eldobna, és máris jönne, de őt sem szabad kihasználni. Így is alig vannak együtt Aidennel. Ilyen pillanataiban hiányzik neki csak igazán Rich, hiányzik neki a saját család.

A tévében sem volt semmi nézhető, ezért maga elé húzta a laptopját. Korábban már kutatgatott kicsit, de most úgy döntött, hogy elkezd konkrét lépéseket is tenni, hogy kapcsolatba léphessen a lányával. Évekbe telhet, mire Willow meg akarja keresni őt. Talán eszébe sem jut, és Autumn ezt is meg tudja érteni. Ettől függetlenül, úgy érezte, hogy meg kell próbálnia. Annyit már kiderített, hogy tizennyolc éves kor alatt csak az örökbe fogadó szülők engedélyével keresheti bárki a szülőanyját. Már ha Willow egyáltalán meg akarja tudni valaha, hogy ki volt az anyja. Autumn aknamezőre lép talán, de mégis úgy érezte, utána kell járnia a dolgoknak.

Megérti, ha a lánya nem akar vele kapcsolatba lépni, és ha boldog és teljes életet él, akkor Autumn nem is akart tenni semmi olyat, amivel azt megbolygatná. De annak ellenére, hogy fel tudta sorolni az összes észérvet, amiért Willow nem akarhat kapcsolatot vele, Autumn bevallotta magának, hogy legalább egyszer találkozni akar a lányával, hogy elmondja neki, nem ő akart túladni rajta. Willow-nak tudnia kell, hogy szeretett, drága gyermek. Autumn szeme előtt újra lejátszódott a jelenet, amikor lányát kivették a kezéből. Azt is jó volna Willow szájából hallani, hogy az örökbe fogadó családban jó és boldog élete van. Ennél többet nem is remélhet.

Autumn megtalálta azt a weboldalt, amit már korábban is nézett – egy olyan ügynökségét, amelyik segített egymásra találni azoknak, akik örökbe adott gyereküket vagy szülőanyjukat keresték. Lehet, hogy ez az oldal örökre megváltoztatja majd mindkettőjük életét – Autumn azt remélte,

hogy jó irányban. Nem tétovázott többet, remegő kézzel kitöltötte az adatait az online űrlapon. Amikor készen volt, rákattintott a „küldés” gombra, és lezárta a laptopot.

Nem volt szokása egyedül inni, de most kiment a konyhába, és töltött magának egy nagy pohár bort. A felét egy hajtásra ki is itta ott helyben. Aztán megszólalt a kaputelefon, és az ajtóhoz ment, kissé rosszallóan, mert ilyen későn nem számított látogatóra. Átvillant rajta az a rémes gondolat, hogy reméli, nem Addison. Őt most nem bírná elviselni.

De amikor megnyomta a kaputelefon gombját, nem Addison hangját hallotta.

– Én vagyok – mondta Miles. – Beszélnem kell veled.

Autumn-ot egyszerre öntötte el a megkönnyebbülés és az izgalom. Olyan jól el tudta képzelni Milest az ajtaja előtt a hideg és sötét éjszakában, az ajtónak támaszkodva, állig begombolt kabátban, szemébe húzott sísapkájával. Megrohanták iránta az érzelmek. Mit keres itt ilyen későn? Különösen azok után, hogy Autumn mindent elkövetett, hogy ne találkozzanak.

Pillanatnyi habozás után azt mondta:

– Gyere fel.

Megnyomta a kaputelefon gombját, és beengedte a lépcsőházba. Aztán izgatottan várta, hogy Miles felérjen a lépcsőn a második emeleti lakáshoz. Nem volt szép így megszakítania vele a kapcsolatot. Nagyon nem volt szép. Sokkal jobb, ha elmagyarázza neki, hogy miért akar tartózkodni tőle. De hogy a fenébe mondja el neki, hogy azért kell véget vetnie a barátságuknak, mert fél, hogy a kelleténél kicsivel jobban szeret vele lenni?

Azt kívánta, bár előre elpróbálta volna, mit mond, de nem maradt rá ideje, mert már kopogtak is az ajtón. Amikor kinyitotta, ott állt Miles fekete kabátban, felhajtott gallérral, sísapkában, pontosan, ahogy elképzelte. Bőrig ázott a havas

esőtől. Autumn szíve úgy dobogott, ahogy nagyon nem lett volna szabad.

– Nem szeretném összevizezni a szőnyegedet – mondta a férfi.

Autumn elmosolyodott.

– Semmi gond. Túl fogom élni. Gyere be. Látom, átfagytál.

– Nem rosszkor zavarok?

– Nem.

– Egyedül vagy?

– Igen. Teljesen egyedül. – Tekintetük találkozott, miközben ezt mondta, és Autumn elfordította a fejét, olyan átható volt a férfi pillantása. – Pont most töltöttem magamnak egy pohár bort. Kérsz te is?

Miles bólintott, és levette a sapkáját. A haja kócosabb volt még a szokásosnál is, de Autumn-nak ettől még inkább kedve lett volna ujjaival beleszántani. Miles vállfára akasztotta az ázott kabátját.

Autumn átment a nappaliba, és Miles követte. Ahogy kitöltötte neki a bort, Autumn érezte, hogy egész testében remeg. Még soha nem voltak kettesben. Mindig ott volt velük Florence és Lewis. Most a gyerekek nem követelték maguknak a figyelmüket, szikrázott köztük a levegő. Autumn érezte, hogy Miles, ahogyan ott áll mellette a kis szobában, milyen erőt áraszt, milyen magas. Jelenléte vigasztaló, megnyugtató. Autumn ösztönösen tudta, hogy Miles olyan ember, akire bármikor számítani lehet.

– Bocsánat, hogy így bejelentés nélkül törtem rád. De nem tudtam, mi mást tehetnék. – Miles kétségbeesett arccal nézett Autumn-ra.

– Örülök, hogy látlak – vallotta be Autumn. – Nagyon örülök.

– Akkor meg miért szakítottál velünk, Autumn? Azt hittem, megbolondulok. Nem válaszoltál se az SMS-eimre, se a hívásaimra.

– Ne haragudj.

– Hibáztam?

– Nem. Dehogy. – Autumn felhajtotta a borát, és újra töltött magának.

– Azt hittem, jól kijövünk egymással.

– Így is volt. Illetve van.

– Florence is hiányolt benneteket. – Miles elpirult.

– Nekem is hiányoztál.

– Az a gond, Miles… – Autumn-nak elszorult a torka.

– Én is így érzek.

– Akkor meg, az ég szerelmére, miért nem találkozunk?

Miles kétségbeesett arcára pillantva Autumn úgy érezte, hogy őszintének kell lennie vele. Mély levegőt vett.

– Az a helyzet, hogy bár valaki mással vagyok együtt, akivel már eljegyeztük egymást, van egy kis gondom.

Miles türelmesen várt.

– Az a gond, hogy a kelleténél egy kicsivel jobban szeretek veled találkozni. Amikor veled vagyok, akkor teljesen elfeledkezem arról, hogy valaki mással tervezem a jövőmet. És amikor nem veled vagyok, akkor meg állandóan rád gondolok.

Csak álltak, és nézték egymást. Autumn hallotta, Miles ugyanolyan szaggatottan vesz levegőt, mint ő.

– Értem – válaszolta a férfi, és mosolyogni próbált. – Ez mindent megmagyaráz.

Autumn bólintott.

– Igen. Jó. Tényleg.

– És? Akkor most mi legyen?

Autumn is elmosolyodott.

– Nem is tudom.

Miles letette a poharát, aztán elvette Autumn-ét, és azt is letette a dohányzóasztalra a sajátja mellé.

– Mit szólsz ehhez? – Azzal Miles lassan odalépett Autumnhoz, és arcát gyengéden két kezébe fogta. Ajka rátalált Autumnéra, és mélyen, forrón megcsókolta. Autumn felemelte a kezét, és ujjait befúrta a loboncba, amit már olyan régóta vágyott megérinteni. Csókolták egymást szinte fájdalmasan, aztán csak álltak némán, egymást szorosan átölelve.

Autumn nem is tudta utóbb, hogy ezek után pontosan mi történt, ki tette az első mozdulatot, de egyszerre a férfi ingét gombolta kifelé, és a derékszíját rángatta le. Miles meg levette róla a pulóvert, és közben az arcát, a nyakát egyfolytában csókokkal borította. Autumn próbálta lerázni saját magáról a szoknyát, miközben két kezével Miles ingét húzta le. A férfi meztelen mellkasa izmos volt, és a hajával azonos színű finom szőrpihe borította. Autumn csak még többet akart látni belőle. Félig levetkőzve, félig önkívületben úgy botladoztak a hálószoba felé némán, csókolóztak, egy pillanatra sem engedték el egymást.

Olyan szenvedéllyel szeretkeztek, hogy Autumn elcsodálkozott magán. Teljes önátadást érzett, azt, hogy mindent mer, hogy végtelenül szeretik. Miles szorosan tartotta, és nála jóval komolyabb önmérsékletet tanúsítva, lassan föléhajolt, miközben ő egyre csak sürgette, hogy minél mélyebben hatoljon belé. Elmondhatatlan gyönyört érzett, nem gondolkodott azon, hogy helyes-e vagy sem, amit tesznek. Egyetlen vágya az volt, hogy érezze magán a férfi testét, semmi más nem számított neki.

Utána egymás karjában bújtak össze a takaró alatt. Miles érintése különös volt, és mégis ismerős. Autumn előre tudta, hogy ilyen lesz vele lenni. Miles a haját simogatta.

– Tényleg megtörtént ez most velünk? – kérdezte Autumn.

A férfi a szemébe nézett.

– Szerintem igen.

Ezen elkezdtek kuncogni, mint a csintalan gyerekek.

– Egyszerre szédülök, meg bűntudatom is van – vallotta be Autumn.

– Nem bánod, ami történt?

– Egyáltalán nem. Csodálatos volt, Miles. – Elpirult. – Még annál is több.

– Tudom, hogy van valakid, de nagyon megkedveltelek. – Elnevette magát. – Miről beszélek? *Több,* mint megkedveltelek. De úgyis tudod, mit próbálok nagyon bénán megfogalmazni.

– Az egyik ok, amiért nem bírtalak látni, az a tudat volt, hogy ha mi közelebb kerülünk, az kiszakít a kapcsolatomból. Eljegyzett menyasszony vagyok, de őszintén szólva rettegek az egésztől. Az utóbbi időben sokkal jobban vártam a veled való találkozást, mint hogy a vőlegényemmel legyek együtt.

– Nem szeretnék nehézségeket okozni neked. – Miles az ujja köré csavarta Autumn tincseit. – Egészen őszintén nem ez volt a célom.

– Semmit sem bánok – felelte Autumn. – Biztos, hogy nem véletlen, ami történt. Mindig is erősen hittem a sors akaratában.

– És akkor most mi lesz velünk? – Hüvelykujjával végigsimított Autumn arcán. – Annyira vágytam utánad. Tudom, hogy hatalmas döntésről van szó, Autumn, de én nem szeretném, ha ez csak egyszeri alkalom maradna.

– Én se. – Fájdalmasan kifújta a levegőt. – Beszélnem kell Addisonnal. Ahogy most így itt vagyok veled, csak megerősít, hogy vele nincs tovább. Nincs közös jövőnk.

– Remélem, nekünk viszont még lehet. – Miles Autumn ujjaival játszott. – Úgy érzem, valami csoda, ami köztünk lehet, Autumn, de kérdés, hogy vállalsz-e egy kissé viharvert, egyedülálló apukát, egy határozott jellemű háromévessel kiegészítve.

– Nagyon szeretem Florence-t – mondta Autumn. Két kezébe fogta Miles arcát, és a szemébe nézett. – És azt hiszem, téged is szeretlek.

– El se tudod képzelni, hogy ez milyen boldoggá tesz – felelte Miles, és újra megcsókolta.

Autumn szorosan magához ölelte. Nincs az pénz, hogy ezt az embert elengedje.

Nincs más hátra, vállalni kell a következményeket.

Nadia és Anita az üzletet rakta éppen rendbe. Úgy döntöttek, hogy átrendezik, máshová kerül az állványok egy része, úgy jobban mutatnak, és a vevők is könnyebben férnek hozzájuk.

Talán a közelgő ünnepek miatt, vagy a hangszórókból áradó vidám zenétől volt, de aznap délelőtt mindketten különösen jókedvűek voltak. Mást se csináltak, csak nevettek a ruhaállványok fölött, ahogy innen oda tolták őket, és közben felidézték gyermekkoruk legvidámabb emlékeit.

– Nadia, emlékszel arra a hörcsögre, amit egyszer karácsonyra kaptál?

– A, igen. Szegény Csokigomb.

– Azt mondtad, életed legszebb napja.

– Igaz is volt, amíg néhány órával később a hörcsög el nem szökött.

– Napokig hallottuk a kapirgálást a fürdőkád alól.

– Jaj, ne is mondd. Teljesen ki voltam borulva. Megszökött a karácsonyi ajándékom!

– Soha nem hittük el, amikor Anyu és Apu azt mondta, hogy sikerült kiszedniük.

– Nem. A póthörcsög pont aznap jelent meg a ketrecében, amikor a boltok először kinyitottak karácsony után. Talán azt hitték, nem veszem észre, hogy a Kettes Számú Csokigomb teljesen más méretű és színű példány.

– Nagyon cuki volt az is.

– És sokkal jobban alakult a sorsa. Legalább egy évig megvolt, vagy talán kettőig is.

– Talán majd egyszer bevallhatjuk Anyuéknak, hogy nem vettük be a meséjüket.

– Benne vagyok – mondta Nadia.

Anita megérintette a karját.

– Gyere el hozzánk valamikor a karácsonyi szünetben. Mondjuk miután visszajöttetek a lányokkal az utazásból.

– Rendben, eljövök. – Ha bármi lehetőség adódik arra, hogy kibéküljön a szüleivel, akkor meg kell ragadnia az alkalmat. Szüleik Anitának és neki is boldog gyermekkort biztosítottak, és lelke mélyén még most sem értette egészen, miért távolodtak el. Kétségtelen, hogy ő makacsul ragaszkodott elhatározásához, hogy

Tobyhoz megy feleségül, de még fiatal volt és ostoba. Most már mindez a múlté. Nadia mindig azt gondolta, hogy szülei idővel be fogják látni a tévedésüket, de úgy tűnt, hogy túlfeszítette náluk a húrt. Nem vette tekintetbe, hogy szülei mennyire haragtartók. De mostanra már csak nem róják fel neki a régi hibáit? Hát nem bűnhődött meg épp eléggé? Talán ha ő nyújtaná a békejobbot, akkor hajlandóak lennének érintkezésbe lépni vele. Nadia úgy érezte, hogy túl sokáig volt távol a családi fészektől, a nyavalyás sógora alattomos trükkjei sem távolíthatják el többé a családjától.

Amikor egy órával később Tarak megérkezett, Anita és Nadia még mindig valami közös csacskaság emlékén kuncogott.

– Úgy látom, hölgyeim, remekül érzitek magatokat.

– Csak nosztalgiázunk, kedves férjem – felelte Anita. – A húgommal néha remekül szórakoztunk fiatalkorunkban.

– Túlságosan is, a szüleink szerint legalábbis – tette hozzá Nadia.

Erre újra nevetni kezdtek.

– Anita – mondta Tarak. – Van néhány levél, amit el kéne vinni a postára, és tértivevénnyel feladni. Nem elég bedobni őket, mindenképpen be kell velük állni a sorba. El tudnál menni helyettem a postára?

– Igen, persze. Ráér hazafelé menet?

– Most lenne a legjobb – felelte Tarak.

Anita megvonta a vállát.

– Akkor veszem a kabátomat. Gondolom, beletelik majd egy kis időbe. Ilyenkor mindig rettenetesen hosszú a sor a postán, mindenki most adja fel a csomagokat, meg minden egyebet.

– Biztos vagyok benne, hogy Nadia majd tartja a frontot helyetted is – válaszolta Tarak, és Nadiára pillantott. Szemén látszott, hogy alattomos dolgokat forral.

– Én is el tudok menni helyetted a postára – kiáltott Nadia a nővére után. Semmiképpen nem akart egyedül maradni a sógorával.

– Anita szívesen megy – válaszolta Tarak.

Egyetlen sunyi pillantásától is kiverte a víz Nadiát.

Sógora láthatólag egyre újabb és újabb ürügyeket talál ki, hogy Anitát valamivel eltávolítsa a boltból, és egyedül maradhasson Nadiával.

Néhány perccel később Anita előjött a bolt végéből, nyakig begombolkozva a téli hideg ellen. Viccesen megborzongottt.

– Kutya hideg lehet odakint.

Nővére mindig is jobban szerette a meleg időt.

– Szívesen elmegyek én – ajánlotta fel újra Nadia. – Engem nem zavar a hideg.

– Most már felhúztam a csizmámat meg a kabátomat. Te úgyis át akartad csoportosítani a karácsonyi pulóvereket. Kezdd el, majd segítek, ha visszajöttem. Remélem, nem leszek el sokáig – mondta, amikor átvette a levélköteget Tárháktól.

Nadia is ezt remélte. Elnézte nővérét, ahogy kilép az ajtón, és fürgén nekivág a Brick Lane-nek, a többi járókelő meg mind behúzott nyakkal, kabátjukba burkolózva caplat az utcán.

Természetesen amint Anita nem volt látótávolban, Tarak odasompolygott Nadia mellé, aki csöppet sem volt meglepve. Ez már több, mint idegesítő, kész zaklatás.

– Gondolkodtál azóta azon, hogy találkozhatnánk egy szállodában? – kérdezte a sógora, miközben a kasszánál matatott, nem nézett Nadia szemébe. – Tudod, milyen diszkrét vagyok. Senki nem tudná meg.

Ha más nem is, a szívóskodása bámulatra méltó.

– Még Anita sem?

– Anita különösen nem – mondta Tarak, meg se hallva az élt Nadia hangjában.

Nadia mélyet sóhajtott. Fogalma sincs, milyen tervet eszelt ki Lucy, de ennél minden jobb. Ha simán felmond, Anita nem értené, miért megy el, hiszen olyan jól érezték magukat együtt. Hacsak nem talál másik munkahelyet, a nővérének nem tud mivel előhozakodni. És Nadia Tarakot is alaposan fel akarja rázni. Valami olyasmi kéne, amitől végleg megváltozik. Amit nem felejt el egykönnyen. Nadiának fáj látni, hogy nővére örökre egy csaló gennyládához láncolja magát.

– Oké – mondta. – Beszéljük meg.

Tarak úgy nézett rá, mint aki nem hisz a szerencséjének.

Odalépett hozzá, és karját a derekára fonta, de Nadia ellépett tőle. Patkány.

– Ne itt – mondta. – Még bejön valaki.

Sógora távolabb lépett tőle. Még szerencse, különben erős a kísértés, hogy felpofozza.

– Hol gondoltad? – kérdezte Nadia, és próbált uralkodni a hangján, nehogy ordítva szidalmazza, és részletesen kifejtse, hogy mi a véleménye róla.

– A Soho Strand Hotelt szeretem.

Könnyedén jött a név a szájára, nyilván jól bevált helyszín a titkos találkáihoz.

– Nem ismerem.

– Eldugott helyen van – felelte Tarak. – Nagyon elegáns. A vacsorát kérhetjük a szobába is.

– Arra semmi szükség – válaszolta Nadia. Nem akarja húzni az időt. Akármi sül is ki ebből a találkozóból, legyen rövid, de sokkolja Tarakot. – Majd a szobában találkozunk.

– Mikor?

– Minél előbb, annál jobb.

Tarak észrevehetően felderült.

– Ezen a hétvégén? Szombat este. Találkozzunk fél nyolckor.

– Rendben. Addig szerzek egy bébiszittert, és lefoglalom a szobát. – Vagyis majd inkább Lucy, gondolta Nadia.

– Természetesen nem maradhatok egész éjszaka – mondta a sógora.

– Természetesen. – El se hitte, hogy így tud uralkodni magán, legszívesebben konyhakést mártott volna a férfiba. Hogy viselkedhet így Anitával, aki jó felesége volt mindig?

Tarak egy pillanatra a szemébe nézett, adta az őszintét.

– Nem fogod megbánni – mondta.

O talán nem. De Lucy tervétől függetlenül Nadia nagyon remélte, hogy Tarak viszont nagyon.

Ragyogó szép téli reggel volt. Már persze ha az ember alaposan felöltözött a hideg ellen. Az ég jeges kék színű, a nap tej színű korong, a szél metsző. Chantal a Kensington Parkba vitte sétálni Lanát, mert kedve volt kimozdulni otthonról, és a szabadban akarta élvezni a délelőttöt, a széles sétányokon tologatva a babakocsiban fekvő, bebugyolált babát.

Ted Staceyvel és Elsie-vel töltötte a napot. Chantal majdnem felvetette, hogy mindannyian elmehetnének valahova közösen. Most, hogy Staceyvel összebarátkozott, fura érzés volt, hogy ők külön programot csinálnak nélküle. Nem túlzás azt állítani, hogy egy kicsit megbántva érezte magát. De se Stacey, se Ted nem hívta, hogy csatlakozzon hozzájuk.

Ráadásul Ted meglehetősen hűvösen viselkedett vele, mióta a múltkor megpróbálta megbeszélni vele a karácsonyi programot, és Ted kiviharzott az áruházból. Azóta sem említette a témát, és Chantal sem érzett elég erőt hozzá – bár lassan muszáj megbeszélniük a kérdést, mert szalad az idő. Férje nem említette az amerikai állásajánlatot sem, és Chantal szerette volna tudni, hogy csak a hatás kedvéért dobta-e be az egészet. Az is felmerült benne, hogy beleolvas Ted e-mailjeibe, de úgy érezte, hogy ezzel túl messzire menne. Kénytelen lesz megvárni, amíg Ted úgy dönt, hogy ideje megosztani vele a részleteket.

Egy ideig úgy érezte, hogy ismét kezdenek közelebb kerülni egymáshoz, de most a szakadék mintha ismét szélesebbre nyílt volna köztük. Minden kapcsolat ilyen kimerítő? Két lépés előre, három vissza. Chantal szerette volna minden idejét Lanának szentelni, és nem félve lesni azt, akinek elvileg mindebben támogatnia kéne őt.

Chantal fején szőrmével szegett sapka volt, amit egészen a fülére tudott húzni, és a jó meleg UGG csizmáját viselte. Lana is be volt bugyolálva a babakocsiban, még egy plusz takaróval betakarva, csak a hosszú szempillája és a parányi rózsaszín orra látszott ki. Jó hosszú sétát tettek a friss levegőn – Chantal elhatározta, hogy végre megpróbál ledolgozni valamit a babahájból. A karácsony előtti időszak feltehetően nem a legalkalmasabb arra, hogy belevágjon a fogyókúrába, de valamikor el kell kezdeni.

A Pán Péter-szobrot még zúzmara borította, amikor megérkeztek a parkba, a gyenge, de kitartó napsütés erőfeszítése, hogy némi meleget adjon, nem lankadt. Chantal elhaladt az olasz kertek mellett, aztán a Budges Walkon végig a Round Pond irányába, most visszafelé tartott a Broad Walkon.

Ma viszonylag kevesen voltak a parkban. A legtöbben valószínűleg a karácsonyi vásárlást fejezték be az Oxford vagy a Regent Streeten – erről eszébe jutott, hogy még neki is bőven van tennivalója. Az interneten keresett olyan helyet, ahova elutazhatnának karácsonykor, és – csodával határos módon, ilyen hamar – talált is valamit, ami tökéletesnek tűnt. Az utolsó pillanatban valaki lemondta a foglalást, és a ház kényelmesen tágasnak tűnt ahhoz, hogy mindenki elférjen benne. Chantal meg sem beszélte Teddel, mielőtt lefoglalta a szállást – de ezt már nem sokáig halogathatja, el kell majd árulnia, még mielőtt a hitelkártya-számlakivonat befut. Egy ekkora ház a karácsonyi szünetben egyáltalán nem olcsó. De úgy érezte, hogy

mindannyiuknak szüksége van egy kis környezetváltozásra. Szerette volna emlékezetessé tenni Lana első karácsonyát – nem mintha drága kislánya értékelné az igyekezetét. De a szállás mindenesetre gyönyörűnek tűnt, és alig várta, hogy elmondhassa a csajoknak is.

Ahogy gondolataiba merült, az utolsó pillanatig észre se vette a feléjük kocogó férfit. A férfi lehajtott fejjel, fülében fülhallgatóval közeledett, és elég szép ütemben futott. Egyértelmű volt, hogy ő sem vette észre Chantalt, mert csak akkor nézett Chantalra, mikor kis híján egymásnak ütköztek.

Azonnal összemosolyogtak.

– Jacob – szólalt meg Chantal. – Ez aztán a meglepetés.

Jacob megállt, kezét a csípőjére téve, és levegő után kapkodott. Amikor megpuszilta Chantalt, bőre egész száraznak tűnt, kiszívta a hideg. Szeme kicsit véreres volt, és nem volt megborotválva. Chantal arcát borosta dörzsölte. De Jacob még melegítőben és sapkában is vonzó látványt nyújtott.

– Mit csinálsz te itt?

– Friss levegőre volt szükségem. – Jacob hangja rekedtes volt, bár a lélegzése egyenletesebb lett. – A tegnap este meglehetősen kemény volt egy rendezvényen.

– Akkor már értem, honnan a bevérzett szem és a Bonnié Tyler alakítás.

Jacob bólintott.

– Egy órával ezelőtt meg se tudtam szólalni. A vodka ördögi találmány. Különösen, ha mértéktelenül fogyasztják.

Chantal nevetett.

– Már nem vagy akkora partiarc, mint valaha?

– Nem bizony. Az már rég a múlté. Kezdem magam *nagyon* öregnek érezni ehhez – ismerte el. – Gondoltam, a futás vagy megöl, vagy rendbe tesz.

– Rendszeresen szoktál ide jönni?

– Elég gyakran – felelte. – De neked eléggé kiesik az utadból.

– Ma egyedül vagyok otthon – mondta Chantal. – Most épp Teden és Staceyn van a sor, hogy boldog családot játsszanak.

– Hogy működik a dolog?

– Nem tudom – vallotta be Chantal. – Ha egy jobb napomon kérdeznél, azt mondanám, hogy nagyon jól boldogulunk a helyzettel.

– De a mai nem jó nap?

– Nem igazán. – Megrázta a fejét. Ma kifejezetten nehezére esett megküzdeni a feladattal. – Muszáj volt eljönnöm otthonról. Azt mondják, a környezetváltozás jót tesz. Éppen a Diana Emlék játszótér felé igyekeztünk. Meg akarom mutatni Lanának, hogy hová fogom majd elhozni szórakozni, ha elég nagy lesz.

Jacob bekukucskált a babakocsiba.

– Hogy van az én kedvenc lánykám?

– Jól van. Percről percre nagyobb lesz.

– Pont be akartam fejezni a futást – mondta Jacob.

– Szerintem ha tovább erőltetem, kiszakad a tüdőm. Elkísérhetlek benneteket?

– Van ott egy helyes kis kávézó – felelte Chantal.

– Meghívlak egy kávéra, meg valami olyasmire, ami tele van csokoládéval és kalóriával.

Jacob szája fülig szaladt, és Chantal valami érdekeset érzett a gyomrában.

– Nekem tetszik az ötlet.

– Átveheted a babakocsiszolgálatot – mondta Chantal, és félreállt, hogy Jacob tolhassa a kocsit.

Ő pedig belekarolt Chantalba, egymás mellett lépkedtek; Jacob társaságában Chantal mindig olyan felszabadultnak érezte magát.

Elhaladtak az óratorony és az Elfin Tölgy mellett, melynek ősi rönkje gazdagon ki volt faragva törpék és tündérek alakjaival,

aztán elérték a játszóteret. Nyáron mindig hosszú sor kígyózott a bejáratnál, és régebben Chantal elgondolkodott, hogy a szülőknek honnan van ennyi türelme itt várakozni. Most már tudta, hogy akár órákon át képes lesz sorban állni, hogy Lana kipróbálhassa ezt a varázslatos helyet.

Ma alig néhány elszánt lélek volt a színen. Nagykabátba és gumicsizmába öltöztetett kisgyerekek igyekeztek felmászni a masszív kalózhajóra, ami a játszótér központi elemét képezte. Volt egy erődítmény is, egy másik részen pedig indiánsátrak, és az egészet Pán Péter története ihlette.

– Milyen klassz ez a hely – jegyezte meg Jacob. – Sokkal jobb, mint ahol mi játszottunk gyerekkorunkban. Ha én is apuka leszek, hat lóval sem lehet majd innen elvontatni.

– Én is alig várom, hogy ide hozhassam Lanát játszani.

– Kivehetem a kocsiból? Szerintem itt az ideje, hogy a legkedvesebb bácsikája megölelgesse.

– Csak bátran, én meg addig hozok forró italt. Mit szeretnél?

Jacob elmondta, mit kér, és Chantal a kávézóhoz indult. Közben Jacob talált olyan helyet, ahol a széltől védve le tudtak ülni mindannyian.

Mikor Chantal visszaért, Jacob éppen egy sorsával igen elégedett Lanát hintáztatott a térdén. Kislánya szélesen vigyorgott, és boldogan gurgulázott, mert Jacob vicces arcokat vágott neki.

– Olyan jól bánsz a gyerekekkel. – Chantal a kávékat a papírtartóval együtt letette a padra.

– Alig várom, hogy legyen sajátom. – Aztán felpillantott Chantalra. – Tudod, van, amikor azt kívánom, bárcsak az enyém lenne Lana.

Chantal érezte, hogy elpirul.

– Soha nem gondoltam, hogy szeretnék valaha megnősülni és megállapodni, de ettől a csöppségtől egyre többet merengek a

kérdésen – vallotta be Jacob, és nevetett magán. – Olyan helyes kis jószág.

– Megváltoztatja az ember életét.

– Szerinted lesz még gyereked?

– Nagyon szeretnék, de nem vagyok benne biztos, hogy Ted lesz az apja.

Jacob erre felvonta a szemöldökét.

– Annyi mindent megpróbáltam – mondta Chantal. – De kezdem úgy érezni, hogy akármi volt is köztünk, az már a múlté. Sokkal jobban kijövünk egymással így, hogy barátok vagyunk, nem férj és feleség.

– Sajnálattal hallom.

– Lanára is gondolnunk kell. Persze lehet, hogy ez a mostani egy nehezebb időszakunk. Nem könnyű, ha az embernek gyereke van. – Elolvadva nézett Lanára. – De biztos vagyok benne, hogy majd valamit kitalálunk.

Jacob a homlokát ráncolta.

– Nagyon nehéz, ha egyedül kell nevelni a gyerekedet. Nézd meg Nadiát. Tudom, ő is mennyit küzd.

Nadia nevének említésekor a tekintetük találkozott egy pillanatra, és Chantal szerette volna tudni, mi a helyzet Nadia és Jacob között. Az utóbbi időben Nadia nagyon hallgat erről.

– Ted bolond volna, ha hagyna elmenni. Fantasztikus nő vagy, Chantal. Gyönyörű, és belevaló, és… hát… már így is túl sokat mondtam.

Chantal nevetett.

– Igazán? Abban bíztam, hogy csak most kezdesz belejönni.

Ó, Jacobbal annyira könnyű flörtölni! Kialakult köztük a stílus. Olyanok, mint a régi barátok, akik otthonosan érzik magukat egymás társaságában, amit fűszerez a nem is olyan csekély vonzalom. Hirtelen nehéz lett a szíve a gondolattól, hogy Jacob Nadiával kezd. Chantal azt érezte, hogy Tedet Stacey miatt kezdi

elveszíteni, most pedig arra kell felkészülnie, hogy Jacobot Nadia miatt veszíti el. Hogy fogja bírni, amikor majd ő marad egyedül?

64

Miles maradt éjszakára. Autumn nem akarta, hogy elmenjen, és úgy aludtak összebújva, mintha évek óta megosztanák az ágyukat. Florence az anyjánál volt, aki szerencsére a reggeli óvodai kört is intézte.

Ami azt jelentette, hogy Miles még reggelire is ott maradhatott. Félénkek voltak, de az asztal alatt egymás kezét fogták, és halogatták az indulást, ameddig csak lehetett. Mindenféléről beszélgettek, és ábrándosán nézték egymást. Autumn alig bírt eljönni a munkahelyére.

Forrón megcsókolták egymást, amikor elbúcsúztak, és megbeszélték, hogy később a parkban találkoznak. Délután Miles fogja elhozni Florence-t az óvodából, Autumn pedig Lewisra vigyáz majd, amíg Nadia haza nem jön az üzletből.

Jól benne jártak a délelőttben, és Autumn nemrég érkezett meg a Stolford Központba. Erre a napra egy csoportja sem volt beosztva, de Addisonnal mindenképpen találkozni akart, minél hamarabb.

Bement a főkapun, és a lábtörlőn lerúgta csizmájáról a latyakos havat. Autumn ezután lehangoltan ment a folyosón Addison irodája felé. Remélte, hogy a férfi megérti majd. Nem vele van gond, csak Autumn rájött, hogy nem illenek egymáshoz. Emberileg rettenetesen különbözőek. A szerelmük túl van első virágzásán, és kapcsolatuknak nincsen kellően szilárd alapja,

jobb, hogy ez most derül ki, nem pedig évek múlva, amikor esetleg már gyerekeik is születtek.

Addison az íróasztalánál ült, előtte iratok, és a téli napsütés hátulról világította meg a sziluettjét. Mellette pedig, olyan közel, hogy a napsütés nem hatolhatott közéjük, ott állt Monica Desmond.

– Szia. – Addison felpillantott. Monica diszkréten, de észrevehetően hátrább lépett. – Nem számítottam ma rád.

Autumn szíve vadul vert. Ránézett a férfira, és hirtelen azt érezte, hogy valójában fogalma sem volt soha, kicsoda ez az ember. És Addison sem ismerte őt. Többet beszélt, több titkát osztotta meg Milesszal a rövid idő alatt, mióta ismeri, mint Addisonnal valaha is. Rettenetes hiba lett volna hozzámennie feleségül.

– Beszélnem kell veled – mondta. – Nem igazán várhat.

Monica összeszedte a papírjait.

– Majd később folytatjuk.

– Rendben.

Olyan pillantást váltottak, ha csak a másodperc törtrészéig is, amely ráébresztette Autumn-ot, hogy nem csak ő sejt rosszat. Túl gyengéd, túl nyers volt ez a pillantás. Talán van valami Addison és Monica között? Ha igen, akkor már nem az ő gondja.

Amikor Monica kiment, Autumn leült Addisonnal szemközt.

– Voltál tegnap ebédelni a szüléiddel? – kérdezte Addison.

– Igen.

– Tudtál szerezni tőlük valamennyi pénzt?

Autumn arra a százezer fontra gondolt, ami a bankszámláján várakozott. Ha odaadja a központnak, az összekötné őket egy jó darabig Addisonnal, és ezt nem igazán akarta. Hirtelen úgy érezte, hogy teljes mértékben el akar szakadni tőle és ettől az egész helytől. Még az is felmerült benne, hogy vajon csak azért maradtak-e együtt ilyen sokáig, mert Addison feltételezte, hogy

ő pénzt tud majd hozni a konyhára. Szomorú, de Autumn úgy érezte, nem járhat messze az igazságtól.

– Nem – hazudta. – Jelenleg minden befektetésük le van kötve.

– Á. – Addison csalódottnak látszott, de nem igazán meglepettnek. – Talán így a legjobb. – Addison felállt, és kijött az asztal mögül, aztán Autumn mellett az íróasztalnak támaszkodott. – Nehéz ügy ez, Autumn.

Addison levette a szemüvegét, megfontoltan, lassan, mint a sajnálkozás szobra.

– Beszélgettünk Monicával. Úgy érezzük, hogy a kézműves csoportokat le kell állítani. Valahol spórolnunk kell.

– És ezen a legkönnyebb.

– Úgy érezzük, hogy a pénzt máshová kell átcsoportosítani.

– Értem. – Vajon Addison akkor is kirúgná, ha besöpörhetné a szülei pénzét?

– Tudom, hogy ez téged rosszul érint.

– Igen. – Rengeteg energiát fektetett ebbe az ügybe, órákon át beszélgetett a problémás gyerekekkel, és az ügyetlen ujjakat némi kézügyességre zabolázta, növelve védencei önbizalmát. Nem volt ez valami nagy teljesítmény tőle, de szerette azt hinni, hogy védenceinek egy kis nyugalmat szerez, ha már olyan tragikusra fordult az életük a kegyetlen világban. Sejtette, hogy így fog járni – bár nem hitte volna, hogy ennyire hamar, és ilyen okból. Le se tagadhatta, hogy fáj a dolog. Addison aligha képviselte túl lelkesen az érdekeit. Ami szintén sokat elárul arról, hogy valójában mennyit jelent számára.

– Összeraktam a személyes holmidat. – Az iratrendező szekrény tetején egy kis kartondobozra mutatott. – Összeszedtem neked mindent.

– Semmi nem kell belőle.

– Gondolom, azt is észrevetted, hogy kettőnk között sem működik a dolog.

– Igen. Nagyon úgy tűnik. – Pedig ez a kapcsolat valaha mennyi ígéretet hordozott.

– Túlságosan különbözünk egymástól. Nem ugyanazt akarjuk.

Autumn nem tudta igazából, hogy Addison mit akar, de az nyilvánvaló volt, hogy őt már nem.

– Az öcséd, mindig ő volt számodra a legfontosabb. Soha nem én. – Addison felállt, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. – Őszinte akarok lenni veled, Autumn. Monicával közel kerültünk egymáshoz. Nagyon közel.

Autumn-nak sikerült uralkodni az arcán. Néhány perce maga is rájött, honnan fúj a szél, csak azon csodálkozott, hogy nem vette észre korábban.

– Azt hiszem, vele jobban összeillünk – folytatta Addison komolyan.

– Értem.

– Nem akartam, hogy valaki mástól kelljen megtudnod. Őszinte akartam lenni hozzád.

– Értem. Ezt köszönöm.

– Nagyon kedves nő vagy – mondta Addison, bár hangjában volt valami lekezelő. – Biztos vagyok benne, hogy idővel majd találsz magadnak valaki mást.

– Igazad van. – Kedvesen rámosolygott exbarátjára. Addison tévedés volt, egy elhibázott döntés. Már világosan látta. Számára nem ő az igazi. Aztán Autumn Milesra gondolt. Eszébe jutott a kedves pillantása, a csodás érzéki szája, az őrült haja. A szilárd, gyengéd, gondoskodó jelenléte. Gondolatban Miles karjában volt, Miles életének részeként. Most már semmi akadálya, hogy őt szeresse, és ez hirtelen nagyon jóleső gondolat volt. – Valójában – mondta Addisonnak –, már találtam is.

Azzal otthagyta Addisont, aki csak bámult utána, míg ő kifelé indult az ajtón a Csokoládé Mennyország felé, hogy elmesélje a lányoknak a híreit.

Mi, a Csokiimádók Klubjának kiváló hölgyei, a fortélyok művészetének valódi mesterei vagyunk. A Soho Strand Hotelban lefoglaltunk egy szobát Tarak nevére, és a kijelölt időpontban összegyűlünk az előtérben, hogy ravasz tervünket megvalósítsuk. Pontosabban szólva az *én* gálád tervemet. A lányok még mindig csak apró részleteket tudnak, és talán így a legjobb.

Az elegánsan ragyogó hotel különösen csinos ünnepi díszben. A bejáratot egy hatalmas karácsonyfa uralja, vörös és arany masnikkal díszítve. A recepciós pult ugyanilyen mintájú füzérekkel van felékesítve, és az előcsarnokban nyüzsögnek a vendégek, akik láthatólag karácsonyi ünnepségekre érkeztek. Remek választás – még akkor is, ha Nadia görény sógorának a kedvenc kefélőpalotája, és mi is *sötét* szándékkal érkeztünk.

– Ugye nem árultad el Staceynek? – kérdezi Chantal aggódva.

– Nem. Bár nem tudom, miért nem. Azt hittem, minden rendben van köztetek.

– Így igaz.

– Nem bízol benne?

– De, persze. – Chantal a körmét rágja. – Nem tudom. Lehet, hogy mégse.

– Mintha némi feszültség kezdene beférkőzni a kapcsolatotokba.

– Jól vagyok. Minden rendben. – Ezt mondja, de közben lerí róla, hogy szerinte semmi sincs rendben. – Csak nem szeretném, ha Ted tudna erről.

– És szerinted Stacey elárulná neki?

– Igen. Nem. Talán.

Hát, örülök, hogy ezt is tisztáztuk.

– Nem tudom, hogy fogjuk titokban tartani előtte, ha most már a bandához tartozik – vallom be. – Lehet, hogy meg lesz bántva, amiért nem hívtuk el. – De jelen pillanatban ez a legkisebb gondom.

– Most már késő – mondja Chantal. – Ő vigyáz Lanára. Nem hívhatom fel azzal, hogy fogja magát, és azonnal jöjjön ide.

Nadia szintén a körmét rágja. Ha ez így megy tovább, kénytelen leszek befizetni őket egy gyógymanikűrre. Miután sikerült Chantalt – valamennyire – lecsillapítani, Nadia nyugtatására fordítom figyelmemet.

– Minden rendben lesz – biztatom. – Eddigi legjobb bevetéseim mind szállodákban voltak. Te is tudod. Ne izgulj.

– Már *rég* túl vagyok azon, hogy izguljak, Lucy. – Tényleg nyugtalannak tűnik. – Halálosan rettegek. Mi lesz, ha nem jön el?

– El fog jönni.

– Ami még rosszabb, mi van akkor, ha megjelenik, és a nővérem rájön, hogy velem találkozik? Nemrég újítottuk föl a kapcsolatunkat. Ha ez kitudódik, az egészet agyonvágja.

– Akkor mindent el fogunk követni, hogy ne tudódjon ki.

– Még azt se tudjuk, mi a terv – jegyzi meg Autumn.

Ebben van igazság.

– Kérjük el a szobakulcsot, és aztán mindent elmondok. Lehet, hogy egy italra is szükségünk lesz. Vagy esetleg kettőre.

– Mi van abban? – Chantal a kis gurulós bőröndre mutat, amit magammal hoztam.

– Mindent a maga idejében – közlöm vele.

Chantal a fejét rázza.

– Miért hagytuk, hogy te szervezd az egészet, Lucy?

– Mert én vagyok a legtapasztaltabb mester – emlékeztetem egy csepp nagyképűséggel a hangomban. – Visszaszereztem az ékszereidet attól az úri tolvajtól, nem igaz? – Erről se tud Ted egyelőre.

– Tény – ismeri el. – Szép munka volt.

Néha jó érzés dicsőíteni önmagunkat.

– Ennek a tervnek is részét képezi, hogy valakit elkábítasz egy kis felturbózott csokoládéval, mint mikor legutóbb bíztunk rád egy hasonló ügyet?

– Nem – válaszolom. – Annál sokkal rafináltabb.

– Rohan az idő. – Autumn az órájára néz. – Nem kéne hamarosan megérkeznie Taraknak?

Magam is észreveszem, hogy késő van.

– De igen. Jobb, ha belehúzunk. Majd én bejelentkezem. Ti csak lebzseljetek itt, amíg én bonyolítom az üzletet.

Odalépek a pulthoz, és kitöltőm a nyomtatványokat.

– Elkérhetném a hitelkártyáját, hölgyem?

– Odaadom az én kártyámat, de Mr. Patel fogja kifizetni a számlát, amikor megérkezik – tájékoztatom a recepcióst. – Tudtommal a törzsvendégeik közé tartozik.

Cserébe megkapom a mágneskártyát ahhoz a szobához, amit Tarak nevében foglaltam le.

Elindulunk a lifthez. A fülkébe zsúfoljuk magunkat néma csendben. Karácsonyi dalok zengedeznek.

– *Nagy örömhírt hoztunk* – trillázik egy fémes hang a hangszóróból – *nektek és az egész emberiségnek.*

Hmm. Mi bizony nem hozunk sok jót az emberiség egyik egyedének, nem fog örülni a nap végén.

Lábujjhegyen végigosonunk a vastag szőnyeggel borított folyosón, a legapróbb zajra is összerezzenünk, aztán becsődülünk a folyosó végén lévő szobába.

Chantal felkapcsolja a villanyt, rendes a kecó, átlagos, semmilyen, a bézs különféle árnyalataiban, hotelszoba és kész. De azért teljesen jó lesz. Céljainknak tökéletesen megfelel.

A televízió már be van kapcsolva, és a képernyőn „A Soho Strand Hotel köszönti Mr. Patelt" felirat olvasható.

Mr. Tarak Patelnek sajnálatos módon ma egészen másféle köszöntésben lesz része, mint amire számított.

– Tehát. Chantal, légy szíves, verd csapra a minibárt.

– Igenis.

– Rá fogom venni Tarakot, hogy mindent ő fizessen, szóval bátran lássatok neki.

– Elképzelésem sincs, hogy tudod ezt elérni – mondja Nadia. – Olyan smucig, hogy arra nincs kifejezés.

– Majd meglátod – válaszolom titokzatosan.

– Hoztam magammal vésztartalékokat is. – Az ágyra emelem a gurulós koffert, és kinyitom. Aztán kiemelem belőle azt a doboz csokoládét, amit a Csokoládé Mennyországból hoztam, és körbeadom. Mosolyogva szemlélem, ahogy mindegyik csaj lecsap a kedvencére. A szobában érezhetően csökken a feszültség.

– Azt gondolom, itt az ideje a pezsgőnek. – Chantal meglenget egy üveget a bárból, aztán mindannyiunknak tölt egy-egy pohárral.

– A Csokiimádók Klubjára – indítványozom. – Uralkodjunk mindörökké!

– A Csokiimádók Klubjára – visszhangozzák a csajok, és koccintunk egymással.

Nadia felhajtja a pezsgőjét, és azt mondja:

– Gyerünk, Lucy, ki vele. Nincs sok időnk.

Gyorsan felhajtok még egy szíverősítő kortyot, aztán leteszem a poharamat.

A gurulós bőröndből előhúzok egy nejlonzacskót.

Chantal összeráncolja a homlokát.

– Te szexboltban jártál?

– Egy jobb fajtában – vágok vissza. – A Sirensben nem olyan viszketős csipkeszirszart kapsz. Csupa valódi selyem, meg hasonló minőségi áru. Egy csomó celeb is ott vásárol.

Barátnőm szeme felakad. Ha nem tévedek, valaha Chantal is a célközönségük közé tartozhatott.

Autumn elveszi tőlem a zacskót, és belekukucskál.

– És nekünk mi közünk az egészhez?

– Szóóóóóval – mondom. – A következőt fogjuk csinálni. Mindannyian szexis fehérneműt húzunk, és Nadia kivételével mind elrejtőzünk. Amikor Tarak megérkezik, egy kellemes este reményében, mi előugrunk, és lefényképezzük kompromittáló pózokban. Aztán megfenyegetjük, hogy a képeket megmutatjuk Anitának, ha nem hagyja békén Nadiát, és nem tér jó útra.

A csajok döbbenten néznek rám.

– Mi az? – Kezd elhagyni a bátorságom.

Teljes a némaság, Chantal bír elsőnek megszólalni.

– Hülyéskedsz, ugye?

– Miért ne működne? – próbálkozom. – Ennél merészebb dolgokat is végrehajtottunk már.

Chantal benyúl a zacskóba, és kihúz egy csipkés míder és tanga összeállítást. Magasba emeli.

– Nincs az az isten, hogy én nyilvánosan ebben mutatkozzam.

– Dehogy nyilvánosan – vetem ellene. – Csak mi leszünk itt. Mi meg barátok vagyunk, egymás közt.

– Több mint tíz kiló babaháj van rajtam. – Chantal megpaskolja kerek pocakját. – Olyan terhességi csíkjaim vannak, mint az Andok térképe. Szó sem lehet az egészről.

Bár csalódás számomra a szolidaritás hiánya, a tervemből nem engedek.

– Akkor majd te fotózol – javaslom.

– Megegyeztünk – mondja gyorsan.

Hűséges kis kofferemből előhúzom az Imádott nagyon flancos fényképezőgépét, amit titokban eltulajdonítottam annak a konkrét célnak az érdekében, hogy használható képeket tudjunk csinálni. Nem bízhatjuk magunkat egy telefonos kamera egyenetlen teljesítményére ilyen fontos ügyben. Átnyújtom Chantalnak, aki hálásan magához veszi.

– Mi van még abban a szatyorban? – szeretné tudni.

– Egy pár bolyhos bilincs, egy apácafőkötő, és egy ostor.

Erre mindenkiből kitör a nevetés.

– Mi van? – Attól tartok, hogy nem veszik komolyan a helyzetet.

– Nem akarom, hogy Tarak fehérneműben lásson – mondja Nadia, amikor abbahagyta a nevetést. – Az is több a soknál, ahogyan eddig nézett rám. Nem akarok neki ötleteket adni.

– Igazad van. – Erre nem gondoltam. Önbizalmam kezd padlót fogni. Ha Chantal és Nadia is kilép a képből – szó szerint –, akkor mit fogok csinálni?

Chantal lesújtó pillantással húzkodja elő a fehérneműket.

– Ez borzalmas ötlet, Lucy. Még tőled is.

– Tudsz jobbat, Chantal? – Nagyon ingerült a hangom. – Örömmel hallgatjuk.

Szégyenkező ábrázattal letesz egy falatnyi fekete csipkét.

– Szerintem nagyon jó a terv – mondja Autumn lelkesen.

Hurrá! Végre valaki rájött, hogy nem vagyok totál idióta, hanem szinte született gengszterzseni.

– De ezeket én se tudom felvenni, Lucy. Soha életemben nem volt rajtam ilyen. Nem merem. – Bocsánatkérő arcot vág.

– Akkor szerinted sem olyan jó a terv? – jegyzi meg Chantal.

– Nem – vallja be Autumn. – Nem igazán. De örömmel itt maradok a háttérben, és erkölcsi támaszt nyújtok.

Be kell látnom, hogy ez valóban kívül esik a komfortzónáján. Autumn számára minimum valami zsákvászonból készült vagy legalábbis batikolt mintájú darabot kellett volna hoznom.

– Tehát akkor maradok én – mondom.

– Az még működhet. – Aztán Nadia a tenyerébe temeti az arcát. – Miket beszélek. Ennyire nagy a baj.

– Lehet, hogy Tarak egy totál szemétláda – mondja Autumn –, de tényleg megérdemli ezt?

Erre mindannyian felé fordulunk, és kórusban mondjuk:

– Igen!

– Nem lehetne inkább, hogy leülünk vele, és alaposan megbeszéljük a dolgot értelmes emberek módjára?

– Nem!

– Oké. – Megadóan tartja fel a kezét. – Csak kérdeztem.

Nadia kezdi összeszedni magát.

– Próbáltam beszélni vele, de fütyült rá. Lucynak igaza van. Ide valami drasztikus megoldás kell.

– Hát ez aztán tényleg drasztikus – helyesel Chantal.

Nadia fel-alá járkál a szobában.

– És mi van akkor, ha fogadom Tarakot? Teljesen felöltözve. Inni adok neki, szórakoztatom. Ráveszem, hogy vetkőzzön le. – Megborzong. – Azt mondhatnám neki, elhoztam egy barátnőmet, hogy édes hármasban legyünk. Az biztos tetszene neki. A rohadéknak. Aztán Lucy, a kurvás fehérneműbe öltözve, előugorhat a fürdőszobából, és te, Chantal, csinálsz néhány kompromittáló fényképet. De csak Tárákról és Lucyról.

– Nagyjából én is így gondoltam – vetem közbe. Azt nem, hogy én leszek az egyetlen hiányos öltözékű csajszi. A klasszikusan szexi stílus a zsánerem, nem a kurvás.

– Én nem akarok egyetlen fényképen sem szerepelni – hangsúlyozza Nadia. – Hogy tudnám megmagyarázni Anitának, ha a kezébe kerülnek?

– Csak a biztonság kedvéért kellenek. Anitának egyáltalán nem is kell látnia őket. Remélem, hogy ha bizonyíték van Tarak hűtlenségéről, amit felhasználhatunk ellene, akkor majd békén hagy, és kétszer is meggondolja, hogy másik nőnél próbálkozzon.

Nadia az ajkát harapdálja.

– Nem tudom – mondja végül. – Nagyon félek. Nem tudom, hogy végig tudom-e egyáltalán csinálni.

– Mindjárt itt lesz Tarak – jegyzi meg Autumn. – Minél gyorsabban el kéne döntenünk.

– Ha már itt vagyunk, próbáljuk meg – dobja be Chantal. – Miért ne.

Úgy érzem, kezd az irányítás kicsúszni a kezemből.

– Lucy, mars a fürdőszobába, öltözz be – utasít Chantal. – Mindenképpen a lehető legordenárébb együttest vedd fel. És tegyél föl jó sok lotyós sminket.

Fogom a szatyrot, és kissé duzzogva megkérdezem:

– Mi legyen a többi cuccal?

– Vidd vissza a boltba – mondja Chantal. – Ne szedd le róluk az árcédulákat. Gondolom, egy vagyonba kerültek.

– Megéri, ha sikerül elérnünk, hogy Tarak leszálljon Nadiáról.

Nadia odajön, és megölel.

– Nem tudom, hogy mi lesz ebből, Lucy, de nagyon köszönöm, hogy megpróbálod. – Átölel, és megpuszil, amivel újra mosolyt varázsol az arcomra.

– Akkor jobb, ha megyek vetkőzni.

– Bizony – helyesel Chantal. – Remek ötlet. Mi meg itt várunk, és addig kinyitunk még egy üveg pezsgőt.

Így aztán nehéz szívvel, azon morfondírozva, miért ütöm az orrom folyton más dolgába, a szatyor szexis Sirens fehérneművel meg a gurulós kofferemmel egyedül vonulok be a fürdőszobába.

Még egy réteg sminket kenek magamra, és a táskámban talált égővörös rúzzsal festem ki a számat, valami jelmezbálra szerezhettem be. Feltehetően zombis témához. Az ilyen lángoló karmazsin színű rúzstól különben rosszul vagyok.

Benyúlok a Sirens szatyorba, és előhúzom a midért, tangát és harisnyát, amit magamnak választottam. Ahogy most elnézem őket, érzéseimet leginkább a rémület szó írná le a legpontosabban. Hogy juthatott ez az eszembe? Megválók a visszafogott fekete nadrágomtól és virágos blúzomtól, aztán jelentős szuszogással és küzdelemmel belepréselem magam az együttesbe. Most már legalább tudom, hogy érzi magát a kötözött sonka. Felveszem hozzá a fekete lakk tűsarkú cipőmet, aminek a sarkát nem járásra tervezték.

Amikor megkockáztatok egy óvatos pillantást az egészalakos tükör felé, megdöbbenek. A lélegzetem is eláll egy pillanatig. Ez az alsónemű konkrétan obszcén.

Mindenhol kisebb-nagyobb darabkáim buggyannak ki belőle. Annyi mentségem van, hogy a vállfán minden sokkal nagyobbnak tűnt.

A fürdőszobából jóval elfogódottabban lépek ki, mint gondoltam volna. Pedig a barátnőim vannak velem. Nem kéne ennyire cidriznem. Próbálom a kezemmel eltakarni a cicimet meg a női darabjaimat.

– Csodásán nézel ki – mondja Chantal. Mindnyájukból kitör a nevetés.

– Köszönöm – mondom morcosán. – Igazán nagyon köszönöm.

– Úgy nézel ki, mintha épp éjszakai műszakra igyekeznél a King's Cross pályaudvar mögé.

– Ennél valamivel magasabbra próbáltam belőni a stílust. – Most már borzasztóan érzem magam, és rettenetesen csupasznak. Legalább a bikinivonalamat legyantáztam volna.

Nadia odajön, hogy megvigasztaljon.

– Te vagy az egyetlen, aki meg meri ezt csinálni, Lucy. Ez a tény az én figyelmemet sem kerülte el. Ennyit a barátnői közösségek szolidaritásáról.

– Tarak az előbb küldött egy SMS-t – teszi hozzá. – Bármelyik percben itt lehet.

– Adjatok még pezsgőt – mondom. – Gyorsan. Chantal feltölti a poharamat, és a kezembe adja. Én pedig villámgyorsan bedöntöm.

– A fürdőszobában kéne mind elbújnunk – mondja Autumn.

– Ne hagyj egyedül – csimpaszkodik Nadia a karomba. Adok neki egy kis csokit, Chantal pedig pezsgőt.

– Minden rendben lesz – nyugtatom meg. – Csak annyi a dolgod, hogy Tarak ellazuljon.

– Pont ez az, amitől félek.

– A többi a mi dolgunk. – Mármint a „mi" alatt értelemszerűen saját magamat értem.

– Szólj, hogy mikor jöjjek ki a fürdőből – mondom Nadiának, aki csak azért nem belém kapaszkodik, mert védekezőén magára fonja két karját.

– Kéne valami jelzést adnod, hogy mikor ugorjunk elő a mi kis meglepetésünkkel – mondja Chantal. – Valami konkrét mondatot, vagy hasonlót.

– Mit szóltok ahhoz, hogy „Kényelmesen ülsz?” – javasolja Nadia.

Chantal helyeslően bólint.

– Nekem jónak tűnik. De mondd jó hangosan. – Idegesen néz körül a szobában. – Jobb, ha felszívódunk. – Odaadja Nadiának a pezsgősüveget. – Folyékony bátorság.

Mi hárman testületileg bepréselődünk a szűk fürdőszobába. Becsukjuk az ajtót.

Chantal az Imádott fényképezőgépét szorongatja.

– Tudja egyáltalán Aiden, hogy hol vagy ma este?

– Nem – vallom be. – Szerintem lehetnek titkaink a párunk előtt.

– Ó, Lucy – mosolyodik el. – Csak neked. Csak neked.

– Mi van?

De nincs idő tisztázni, a hotelszoba ajtaján óvatos kopogás hallatszik, és néhány másodperccel később kinyílik az ajtó.

Chantal rám néz, és pillantásunk találkozik. Az ő szemében aggodalom látszik, és azt hiszem, az enyémben nem is kevés félelem tükröződhet. Ó, ha elgondolom, hogy most otthon lehetnék biztonságban, és a kanapén békésen elnyúlva az Imádott karjában nézhetném az *X-faktort.*

– Játszma indul – súgja Chantal, és az izgalomtól remegve mindannyian elnémulunk.

Nadia gyorsan bekapcsolta mobiltelefonján a hangrögzítőt. Remegett a térde, amikor hallotta, hogy Tarak lehúzza az ajtónál a mágneskártyáját, és kinyitja az ajtót. Arra gondolt, hogy Lucy terve a legjobb esetben is kockázatos. De rosszabb esetben életveszélyes. Kizárt, hogy Tarak bedőljön ennek. Rutinos és visszaeső házasságtörő, biztos rájön, hogy csapdába csalták.

– Remélem, nem várattalak meg – mondta a férfi, ahogy belépett a szobába, hetykén, nyálas mosollyal.

– Most jöttem. – Nadia próbált idegességében nem hátrapillantani a fürdőszobaajtó felé, amivel elárulná barátnőit. Annyi a dolga, hogy megőrizze a hidegvérét. Amit persze mondani könnyebb, mint megtenni.

Tarak átnyújtott egy üveg pezsgőt.

– Ezt hoztam.

Nadia is előhúzott egyet.

– Én már hozzá is kezdtem. Kiszolgáltam magam a minibárból.

Sógora ettől enyhén döbbent arcot vágott, feltehetően a pezsgő árára gondolva. Nadia egy pohárba pezsgőt töltött neki.

– Egészségünkre – mondta Tarak. – Kettőnkre.

Nadia nagy levegőt vett. Ez kínszenvedés. Gyorsan felhajtotta a pezsgőjét, és minden erejét összeszedve, ujjaival Tarak inggombjához nyúlt.

– Látom, lelkes vagy – mondta Tarak.

Nadia lenyelte az undorát. Ha ezt Anita hallaná. Akkor valószínűleg nem gondolná, hogy mennyire jó és szerető férje van.

– Nincs sok időnk.

– Tudtam, hogy lelkesebb leszel, mint az üzletben.

– Azt szeretném, ha ezt az éjszakát soha nem felejtenéd el – válaszolta Nadia olyan rekedtes hangon, ahogy csak bírta.

Sógora felnevetett, de a homlokán ránc jelent meg.

– Úgy beszélsz, mintha ez lenne az egyetlen alkalom.

– Először lássuk, mi lesz. Talán nem bírsz majd velem.

Tarak rávigyorgott.

– Ez a hozzáállás vonzott benned mindig is. Annyival nőiesebb vagy, mint a nővéred.

Nadia legszívesebben felpofozta volna az ostoba képét. Ehelyett inkább Tarak ajkához tette az ujját.

– Ne beszéljünk most Anitáról.

Tarak megvonta a vállát, és letette a poharát. Nadia remélte, hogy Lucy bevetésre készen áll a fürdőszobában. Minél gyorsabban túlesnek ezen, annál jobb.

– Gyakran csinálod ezt? – kérdezte.

– Amikor csak tehetem – vallotta be a férfi minden szégyenkezés nélkül. – A férfit hajtja a vére.

Ingének a nyaka már nyitva volt, így Nadia a következő gombhoz csúsztatta a kezét, és azt is kigombolta.

– Diszkrét vagyok – mondta a férfi. – Megbízhatsz bennem.

Bizalom. Tarak azt sem tudja, mit jelent ez a szó. Hamarosan rá kell majd döbbennie, hogy ő sem bízhat a sógornőjében. Nadia csak úgy fortyogott belül a dühtől. Aztán Tarak előrelépett, hogy megcsókolja, és Nadia az iszonytól nagyot csuklott. Jaj, de rossz ötlet volt ez! Nagyon rossz ötlet. Meg fogja ölni Lucyt, amiért ilyen helyzetbe hozta.

Nadia egy újabb gombbal játszadozott.

Tarak elmosolyodott.

– Nem tudtam, hogy ennyire sürgős neked.

– Minek vesztegessük az időt?

– Akkor egyformán gondolkodunk. – Azzal letette a poharát, és gyorsan kigombolta magán az inget.

Ruhája alatt a teste puha volt, és kissé elhízott. Sörhasa a nadrágszíjára buggyant. Visszataszító látvány. Vajon mit eszik rajta a nővére?

Nadia kicsatolta Tarak derékszíját, és Tarak végigsimított a mellén. Erre Nadiát kirázta a hideg, de Tarak ezt is a vágy, nem pedig az undor jelének vette.

Lerúgta a cipőjét, és másodperceken belül a nadrágjától is megszabadult. Szánalmas látványt nyújtott, ahogy állt ott boxeralsóban és zokniban.

– Meglepetésem van számodra – dorombolta Nadia.

– Gondoltam, hívok még valakit, hogy csatlakozzon hozzánk.

– Csatlakozzon hozzánk? – vonta fel a szemöldökét Tarak. – Kicsoda?

– Egy barátnőm. Szerintem tetszeni fog neked.

– Édes hármas?

– Volna hozzá kedved?

– Nem ez lenne az első alkalom – dicsekedett a férfi.

– És neked?

– Én nagyon szoros kapcsolatban vagyok a barátnőimmel – mondta Nadia, és lenyomta Tarakot az ágyra. Ha a józan eszére hallgatna, most rögtön abbahagyná az egészet, és futna, amerre lát.

De csak azért sem, nincs jobb ötlete arra, hogy egyszer s mindenkorra leállítsa Tarak zaklatását. Tarak amint vetett, úgy fog aratni. Ráfér egy jókora dózis megaláztatás, és miért ne ő, Nadia adagolja neki. Innen nem volt visszaút.

– Lucy! – kiáltotta. – Gyere, csatlakozz hozzánk!

Csak állok a fürdőszobában, egy szál alsóneműben – és abból se sokban halálra dermedve a félelemtől.

– Indulás kifelé, Lombard – sziszeg Chantal. – Vesd be magad a csapatért. Mély levegő, mély levegő.

Autumn-ra pillantok segélykérőén.

– Nem lennék a helyedben – suttogja, arcán szánakozó kifejezéssel.

Ez az egész olyan jó ötletnek tűnt, amikor még úgy képzeltem, hogy mind előrontunk a fürdőszobából hiányos öltözékünkben, és végrehajtjuk a tervünket. Jóval kevésbé tűnik zseniálisnak magamra utalva.

Chantal bátorítóan tol hátulról. Legalábbis ilyen szándékot tulajdonítok neki.

– Essünk túl rajta.

– Nadia már biztos kétségbeesetten várja, hogy felbukkanjál – mondja Autumn.

Valóban. És az ő kedvéért muszáj végigcsinálnom. Különösen, mivel az én idióta ötletem volt. Veszek néhány mély levegőt, ahogy Chantal tanácsolta, de nem érzem, hogy bármit is segítene. A hiperventiláció határán járok, és a szívem csak úgy dübörög a mellkasomban.

– Légy szexis – mondja Chantal. – Különben leleplezi az átverést.

– Te annyival jobban csinálod az ilyesmit, mint én – mondom neki. – Én nem vagyok egy született *femme fatale.*

– Igen, én meg akkora vagyok, mint egy léghajó, szóval mozgás kifelé, és légy káprázatos. – Aztán szorosan átölel. – Gyerünk. Képes vagy rá.

Abban a pillanatban megszólal a telefonom, és mindketten felszisszennek.

– Pszt!

– Az Imádott az – suttogom. Ó, áldja meg a Jóisten. Életem szerelme romantikus vacsorával fog várni, amikor hazaérek. Én meg arra gondoltam, hogy felmarkolok valamit elvitelre a Camden High Streeten. Hát milyen csodálatos egy ember!

Elkezdek válaszolni.

– Erre most nincs idő – mondja Chantal, és határozott mozdulattal kiveszi a telefont a kezemből.

Autumn felrántja az ajtót, Chantal kezembe adja az ostort és a bolyhos bilincseket, és hirtelen ott találom magam a hálószobában Nadiával. Az ő tekintetéből is süt a rettegés, biztató pillantást váltunk. Nadia mosolyog már, ettől én is megnyugszom. Kezét a szája elé teszi, hogy eltakarja a fenyegetően kitörni készülő nevetést. Szerintem most fogtuk fel, hogy mekkora marhaságot csinálunk.

Az ágyon ott ül egy erősen köpcös középkorú férfi. Nincs rajta más, csak a boxeralsója, a zoknija, meg egy hátborzongató vigyor. Tehát ő az a problémás Tarak. Annyira nem is tűnik problémásnak. Inkább egy kicsit szánalmasnak és kétségbeesettnek. Úgy is néz, mint akinek születésnapja és karácsonya is van egyszerre. Ettől én is eltökéltebb leszek, hogy végigcsinálom, amit kiterveltem.

– Helló, Gyönyörűségem – mondja sikamlós hangon.

Utálom, hogy ugyanazt a becenevet használja, amin az Imádott szokott szólítani. Aztán hirtelen lelkifurdalást érzek. Ha

az Imádott látna most, a plafonig szökne a dühtől. Vagy még feljebb. Persze pont ezért nem árultam el neki semmit.

Ostoromat a vállamra vetve, lassan az ágy felé illegek a lehető legcsábosabban.

– Kényelmesen ülsz?

Mire Chantal kiront a fürdőszoba ajtaján, magasra emelt fényképezőgéppel. Tarak úgy fest, mint aki menten szívinfarktust kap – ez nem a terv része. Még én és Nadia is akkorát ugrunk, mint a leforrázott macskák.

– Nem is csinálsz semmit! – szid Chantal. – Akkor meg miért mondtad?

Jesszusmária, totál elfelejtettem, hogy a „Kényelmesen ülsz?" lett volna az akció kulcsmondata. Hülye, hülye, hülye vagyok.

– Csinálj már valamit! – kiált Chantal.

Gyorsan, amíg Tarak továbbra is úgy néz ki, mint a reflektorfénybe bámuló üregi nyúl, odarohanok mellé, és mielőtt rájönne, hogy mit csinálok, pózba vágom magam előtte. Ahhoz is túl rémült, hogy tiltakozzon vagy megmoccanjon. Kitolom a mellemet, és a kamera felé tartom, miközben a legjobb ajakbiggyesztésemet adom elő. Magas sarkúba bújtatott lábamat pedig Tarak meztelen combjára teszem.

Chantal egyik képet a másik után csinálja, miközben én hol innen, hol onnan tekeredem rá a szerencsétlen sógorra.

Végre meg bír szólalni.

– Mi… mi… mit csinál? – dadogja. – Ez valami vicc?

Nadia imént háttérbe vonult, most kilép Tarak elé.

– Nem vicc. Bebiztosítom magam.

Sógora csak bámul rá, és közben sűrűn pislog.

– Ha még egyszer közelítesz hozzám, vagy akár csak egy mocskos megjegyzést teszel, akkor megmutatom ezeket a képeket Anitának – közli vele Nadia.

– Úgyse mered megtenni – feleli a meredt szemű Tarak.

– Majd meglátod.

Ledőlök az ágyra Tarak mögé, és a fejére teszem a keblemet, az ostoromat pedig a válláról lelógatom. Chantal még egy képet csinál.

– Hagyja már abba! – ordít.

Igazság szerint kezdek belejönni.

– Most pedig azonnal felöltözöl, és eltakarodsz – mondja Nadia, aki átveszi az irányítást. – És soha többé egy szót sem ejtünk az egészről. Mostantól azzal a tisztelettel fogsz bánni velem, ahogy minden alkalmazottaddal bánnod kéne. Különösen ha az a saját sógornőd, a családod tagja.

Arra számítok, hogy Tarak is mond majd valamit, de ehelyett egy szót sem szól, szégyenkező arcot vág. Azt hittem, majd nehéz lesz vele, akár agresszív is lehet. Ehelyett a válla megroggyan. Legyőzött ember. Olyan, mint akinek az imént a leghatározottabban kidurrantották a lufiját. Lejjebb csúszom, és odaülök mellé.

– Bocs, hogy ezt csináltuk – mondom. – De nem volt jobb ötletünk.

Felnéz Nadiára, és malacszeme kifejezéstelen.

– Mondhattad volna egyszerűen, hogy nem.

– Mondtam is – vág vissza Nadia. – Nem is egyszer. De nem voltál hajlandó meghallani.

Tarak megvakarja állán a borostát. Szánalmas, ahogy ül alsógatyásan.

– Soha többet nem teszek ilyet – Ígéri. – Megtanultam a leckét. Kitörölnéd azokat a fényképeket? Anita megöl, ha meglátja őket.

– Nem – feleli Nadia. – Biztonságos helyen fogom őket őrizni. És ha bármikor eszedbe jut, hogy szeretnéd megcsalni a nővéremet, emlékezz, hogy mind megvan nálam.

Tarak lehorgasztja a fejét.

– A nővérem odaadó feleség, Tarak. Azt szeretném, ha te is úgy szeretnéd, ahogy megérdemli.

– Úgy fogom – mondja. – Feltétlenül.

– Rajong érted. A fiaid anyja. Nem szeretném, ha ezt magától értetődőnek vennéd.

– Most már felöltözhetek? – kérdezi.

– Igen.

– Bemehetek a fürdőbe?

– Nem – mondja Nadia. Aztán egy kicsit zavarba jön. – Van bent még egy nő.

Ettől Tarak megint sokkot kap.

– Már itt se vagyunk – mondom neki kedvesen. – Hagyjuk felöltözni.

– Köszönöm. – Keresztbe fonja két karját a mellkasán, rátörnek a gátlások. Ezzel maximálisan együtt tudok érezni.

– Esetleg felöltözhetnénk, és mindannyian ihatnánk egyet – vetem fel. – A végén még nevethetnénk is az egészen.

– Ha lehet, inkább nem – mondja Tarak, inkább tűt szúrna a saját szemébe, mint hogy velünk kelljen meginnia egy pohár pezsgőt. – Ha nem probléma.

Felállok, és megrázom a kezét.

– Volt szerencsém.

A vasvilla tekintetéből ítélve ő másképp van ezzel.

– Van még egy rossz hírem – közlöm. Tarak elkészül a legrosszabbra. – Ön fizeti a szobaszámlát. Meg a pezsgőt.

– Oké. – Megtört ember, nem vitás.

– Bevonulunk ide. – Intek Nadiának és Chantalnak, és mindannyian visszamegyünk a fürdőszobába. – Addig maradunk, amíg nem halljuk csukódni az ajtót. Jól vágja be maga után.

– Szerintem azzal nem lesz gond – mondja Tarak.

Nyílik a fürdő ajtaja és lábujjhegyen kiosonunk a szobából. Még visszafordulok, és egy utolsó tétova intéssel búcsúzom Tárháktól. Esküdni mernék, hogy felakadt a szeme.

Autumn felé fordulunk, és némán összeütjük a tenyerünket.

– Sikerült – suttogom. – Azt hiszem, *tényleg* megcsináltuk.

– Köszönöm, Lucy – súgja vissza Nadia.

A Csokiimádók Klubja újabb győzelmet aratott. Küldetés teljesítve. Átöleljük egymást, és táncikálunk, minél halkabban.

Aztán várunk, és fülelünk, míg Tarak felöltözik. Csak amikor az ajtó becsapódik – méghozzá jó hangosan –, akkor tör ki belőlünk az üdvrivalgás.

Amikor rajtam is újra ruha van, mindannyian lemegyünk a bárba. Ha balul sült volna el a dolog Tarakkal, ezt is az ő számlájára terheltem volna, de kellő töredelmet mutatott.

Körülöttünk néhány társaságon kezd úrrá lenni a karácsonyi hangulat – egy csapat harsány ingatlanügynököt vihogó libák kara heccel. Előre látom az éjszakába nyúló ivászatot, aztán reggel a vörhenyes arcokat.

Mivel minden érzelmi energiánkat elhasználtuk, ezért mi visszafogottabb stílusban ünnepiünk. Azért rendelünk néhány pazar koktélt. Már legurítottunk egy-két vodka-martinit, és most a rummal bélelt mojitókra tértünk át. Nyami. Érzem, hogy kezd visszatérni a lelki egyensúlyom. Azt hiszem, az zökkentett ki annyira, hogy amikor belejöttem a dologba, mennyire élveztem a fehérneműben flangálást meg a fotózkodást, miközben egy férfit gyötörtem. Valahol mélyen egy domina szunnyad bennem. Szent ég! Még egyet húzok a mojitóból.

Chantal magasra emeli a poharát.

– A Csokiimádók Klubjának tagjaira!

Mindannyian visszhangozzuk a köszöntést, és körbekoccintjuk poharainkat.

– Azt hittem, teljesen elmebeteg az ötlet, Lucy – vallja be Chantal. – De valahogy megint jól sült el.

– Ez az én erős oldalam – közlöm vele.

Mind fuldoklunk a nevetéstől.

– Remélem, be fog válni – mondja Nadia, akin továbbra is aggodalom látszik, koktélok ide vagy oda. – Nekem még szembesülnöm kell Tarakkal. Egyáltalán nem vágyom rá, hogy jövő héten viszontlássam az üzletben.

– De legalább jól ráijesztettél – mondja Chantal. – Hülye lenne, ha ezek után is nyomulna rád, most, hogy fényképes bizonyítékunk van a hűtlenségéről. Ennél többet nem tehettünk.

– Nagyon hálás vagyok – mondja Nadia. – Most már rajtam múlik minden.

– Soha senki nem láthatja azokat a fotókat – mondom. – Amint hazaérek, átteszem őket egy pendrive-ra, és aztán valami nagyon-nagyon biztos helyre elrejtem. Nem szeretném, ha illetéktelen kezekbe kerülnének.

Tudják, hogy van ez manapság. Egyetlen apró hiba, és máris kint van minden az interneten, világ csúfjára. Elképzelni is rossz! Beleborzongok a gondolatba. Senki nem fogja ezeket a szépségeket kukkolni.

– Már alig vártam, hogy elmondhassam nektek. Sikerült lefoglalnom a Tóvidéken egy nyaralót karácsonyra – mondja Chantal. – Legalábbis nyaralónak hirdetik. Én inkább farmháznak nevezném. Hatalmas. Mindannyiunknak lesz hely, jut is, marad is. Mindenki jön?

– Én már alig várom – mondja Autumn. – Idén karácsonykor Florence Milesnál lesz, és nagyon szeretném vinni őket. Elférnek?

– Mindenkinek találunk helyet – helyesel Chantal. – Jó lenne, ha mind el tudnánk hozni a jobbik felünket. Bár Ted nem tűnik annyira lelkesnek.

– Stacey is jön?

– Azt hiszem, ez az egyik probléma, amiért Ted nem nyilatkozik. Az a gyanúm, hogy nem akar mindkét nőjével egy fedél alatt lenni.

– Nem lehet ezt felróni neki, szerintem.

Chantal grimaszt vág.

– Tudom. Kényes ügy. De biztos vagyok benne, hogy majd rá tudom beszélni. Mi mást tehetnék? Nem hagyhatjuk otthon Staceyt.

Nem mutatok rá, hogy Stacey most sincs itt velünk. Kimondatlanul is az a kérdés, hogy *tényleg* kibírják-e mind életükben először egy fedél alatt?

– Felhívom Clive-ot és Tristant is – mondom. Hogy őszinte legyek, szükségem van valami ürügyre, hogy beszélhessek velük, és megtudjam, volt-e már jelentkező a Csokoládé Mennyországra. Csak remélni tudom, hogy a kérdésre a válasz hangos „nem”. – Megkérdezem, van-e kedvük csatlakozni.

– Az pompás lenne. – Chantal Nadiához fordul. Kicsit erőltetett a vidámság a hangjában, amikor megkérdezi: – Hozod Jacobot?

– Szeretném. Szerinted eljönne?

– Biztos vagyok benne, hogy örömmel jönne. Jacob aztán tudja, hogyan kell beindítani a bulit – szólok hozzá. Csak abban bízom, hogy Nadia és Chantal nem megy ölre érte. Tudom, hogy Chantal próbálja rendbe tenni a házasságát, de az is nyilvánvaló, hogy Jacobbal kapcsolatban kicsit dolgozik benne a birtoklási vágy. Nem mondott semmit, de kíváncsi vagyok, milyen érzés neki, hogy Jacob és Nadia kezdenek közel kerülni egymáshoz.

– Nagyon jól főz – teszi hozzá Autumn. – Esetleg segíthetne a kajával is, nem?

– Tele lesz a ház – bólint Chantal. – Gondolkoztam azon, hogy megrendelek egy partiszervizt, hogy ők hozzák az ételt, de inkább csak felpakolom a Rangé Rovert hozzávalókkal. Az év nagy részében nem vagyok házitündér, de karácsonykor kifejezetten szeretek vacsorát főzni.

– Mi is beszállhatnánk – javaslom. – Nagyon drága mulatság ez, ugye? Miért nem szállunk be mind, amennyire tehetjük?

Chantal hallani sem akar róla.

– Már minden el van rendezve. Egész évben olyan fantasztikusak voltatok; szeretném, ha ez lenne az én karácsonyi ajándékom nektek. Vita lezárva.

– Remélem, esni fog a hó. – Magam is hallom, milyen sóvárgó a hangom. Fehér karácsony vidéken, összebújva az Imádottal. Alig várom. Legszívesebben átölelném saját magam. Aztán az órámra pillantok, ideje hazaindulnom. Nem szeretném, ha az Imádott úgy érezné, hogy elhanyagolom. Lehet, hogy ez még a Marcus-korszak utórezgéje, de folyton az motoszkál a fejemben, hogy egy pasit nem szabad túl hosszú időre magára hagyni. Marcust öt percre sem lehetett, a pillantása és a keze menten vándorútra indult. Chantal kedvesen válaszolt az Imádott SMS-ére a nevemben. Ő persze ezt nem tudja, hogy időben otthon leszek.

– Remélem, *azután* fog esni a hó, hogy odaértünk – mondja Chantal. – Nem szeretném az autópályán tölteni a karácsonyt. Úgy tervezem, hogy mi már szenteste felmegyünk. Aztán a többiek jönnek, amikor tudnak. Korán indulunk, hogy mindent előkészítsünk.

– Szerintem én is veletek tarthatok – mondja Autumn.

– Angyal vagy.

– Azt hiszem, az Imádott ebédidőig dolgozik, de nekem ötig muszáj tartanom a frontot a Csokoládé Mennyországban. – Senki nem akar belevágni a karácsonyi őrületbe megfelelő csokoládétartalékok nélkül, szóval nincs kétségem afelől, hogy az utolsó pillanatig jönnek majd a vásárlók. És addig még többtucatnyi csokimikulást kell megmozgatnom. – Aztán már rögtön kocsiba is ülhetünk együtt, és indulhatunk.

– Pompás. Csinálok vacsorára valami egytálételt, és mindenki akkor eszik, amikor befut. – Chantal izgatottan összedörzsöli a kezét. – Alig várom. Ez lesz a legeslegjobb karácsony.

Karácsony. Mindjárt itt van, és hosszú évek óta először együtt fogom tölteni valakivel, aki szeret, és nem bánatos aggszűzként. Varázslatos lesz. Olyan nagyon várom már.

Teljesen kimerülten érek haza. Érzelmileg és fizikailag is. A gonoszság sokat kivesz az emberből, és meglehetősen lehangoló is. Sokkal jobban szeretnék mindig kedves lenni. De remélhetőleg a ma esti akció elérte célját.

Amikor kinyitom a lakás ajtaját, valami mesebeli illat árad felém a konyha felől. A nappaliban meg van terítve az asztal. Középen egy vörös rózsacsokor, kétfelől egy-egy gyertya már meggyújtva, az egész lakást meleg fény árasztja el. Halk zene szól. Általában félig kómában vacsorázunk, tálcával az ölünkben. De nem ma este. Ez a teljes romantikus arzenál, és több mint boldog vagyok tőle. Már nem is gondolok arra a rettenetes hotelszobára. Itthon vagyok, és szeretnek. Legszívesebben lefeküdnék a földre, és csak sírnék az örömtől.

– Halihó, Gyönyörűségem – kiabál az Imádott a konyhából. – Mindjárt kész a vacsora.

Ledobom a kabátomat, és megpróbálom elrejteni a gurulós bőröndömet az előszobái fogas alatt. A legtöbb holmi mehet vissza egyenesen a Sirensbe érintetlenül, de talán a sokat villantó szerelést még egyszer be tudom vetni, mert ma este, lám, hogy terítéken a szereleeeem.

A konyhában az Imádott a karjába zár.

– Jót koktéloztatok a lányokkal?

– Igen. Olyan jó volt együtt lenni egy kicsit. Bár többször jutna rá időnk. – El nem képzelheti senki, milyen bűntudatos vagyok amiatt, amit valójában csináltam. Mega bűntudat. Nagyobb bűntudat, mint ami valaha is volt bárkinek bármiért. Az is meglep, hogy nincs látványosan az arcomra írva. Próbálom elterelni magamról a figyelmet. – És te mit csináltál ma?

–Á, nem sok mindent.

De látom, hogy az Imádott is takargat valamit. Ettől én máris a legrosszabbra gondolok.

– De mégis, mit?

Biztos látja a szememen az aggodalmat, mert sóhajt egyet, és azt mondja.

– Vásároltam egy kicsit.

Ettől máris jobb kedvem lesz.

– Karácsonyra?

– Olyasmi.

– Oóó. Valami szépet vettél nekem?

Az Imádott vigyorog.

– Szerintem tetszeni fog.

– Remélem, valami teljesen haszontalan dolog. Mert ha turmixgép, akkor abból gondok lesznek.

– Határozottan kijelenthetem, hogy egyáltalán nem hasznos tárgy.

– Akkor jó. Remekül hangzik.

– Ha egy pillanatra ki tudsz bontakozni a karomból, nem égetem oda a vacsoránkat.

– Mit eszünk?

– Burgundi marharagut, utána pedig csokimousse-t.

– Csodás.

– Éhes vagy?

– Majd éhen halok.

– Van még öt perced, hogy beugorj a zuhany alá, ha szeretnél.

– Az jó lenne. – Azt hiszem, fáradozásainak jutalmául valami testhezállót húzok magamra.

Megpaskolja a fenekemet.

– Akkor mozgás.

Erre tisztelgek neki.

– Igenis, uram!

Suttyomban kivadászom a gurulós bőröndöt meglehetősen célszerűtlen rejtekhelyéről, felviszem a hálószobába, és kinyitom. Amint lehet, ki kell vennem az Imádott fényképezőgépét, és feltölteni azokat a képeket, vagy mit tudom én. Ha lenne még öt percem, akkor most megcsinálnám, de nem akarom váratni az Imádottat. Bár azt a kemény munkával megszerzett fényképes bizonyítékot olyan titkos fájlba kell elrejteni, amit soha senki nem találhat meg. Nehogy véletlenül elküldjem SMS-ben valamelyik pajzán képet az apámnak.

Beugróm a zuhany alá, és csak állok, és hagyom, hogy a nyugtató vízsugár végigfolyjon rajtam. A szemhéjam mintha ólomból lenne. Annyira fáradt vagyok, hogy remélem, nem alszom el a vacsora alatt. Az Imádott olyan édes igyekezettel készült, hogy szeretnék ideális társ lenni az estére.

– Lucy! – kiált be.

– Megyek.

Gondolkodás nélkül újra felveszem a kacér szerelést. Ő is meglepetést akart szerezni. Hát ezt a játékot ketten is lehet játszani, és ettől neki is lesz egy kis szórakozása.

Az Imádott épp az asztalra teszi a vacsorát, amikor lelibegek a hálószobából. Egy pillanatra bevillan a kínos emlék, hogy alig néhány órája ugyanezt adtam elő. De ezúttal körülnézek, nehogy váratlan vendégek előtt bocsássam mindenemet közszemlére. Meglepetésből is megárt a sok. Amikor látom, hogy valóban csak az Imádott tartózkodik a szobában, előlépek, és az ajtófélfának

támaszkodom a tűsarkú cipőmben, és egy fátyolszerű pajkos semmiségben a lehető legcsábosabb pózt öltöm.

Az Imádott felnéz a burgundi marháról, és a szeme majd kiugrik.

– Hű, a mindenit!

– Gondoltam, felveszek valami szellősebbet.

– Inkább mintha nagyjából mindent lehúztál volna magadról.

Megpördülök előtte.

– Tetszik?

– Imádom. – Odajön és a karjába vesz, ujjaival végigsimítja a nevetséges csipkefoszlányokat. – Igazság szerint komoly erőfeszítés lesz a vacsorára koncentrálnom.

– Nekem is. De attól csak még izgalmasabb az egész.

– Ha te mondod. De biztos nem fogsz fázni?

Végignézek magamon. Valóban nincs rajtam sok minden, és a mellbimbóim kétségkívül haptákban állnak. De annyira lerontaná az összképet, ha kardigánt húznék fölé, hát nem?

– Talán csavarjuk fel egy kicsit a fűtést.

Az Imádott nevet, én pedig leülök az asztalhoz.

– Biztos, hogy így szeretnél vacsorázni? – kérdezi. – Vissza tudom tenni a sütőbe, hogy meleg maradjon, és akár most is szeretkezhetünk.

– Farkaséhes vagyok. A testedre meg a burgundi marharagudra is. Különben is, ez így olyan izgató. Mire befejezzük a vacsorát, meg fogsz őrülni értem.

– Most is megőrülök érted, Gyönyörűségem. – De ettől függetlenül tálalja a vacsorát.

A marhához tormakrémet csinált és párolt zöldbabot, és minden csodafinom. Nem hiszem, hogy valaha is volt ilyen ügyes és csodás barátom. Minden egyes morzsát elpusztítok, hamarosan még jobban feszül rajtam a csipkeszettem.

– A mindenit – mondja az Imádott, ahogy összeszedi a tányérokat –, te aztán éhes voltál.

– Majd leszedek én.

– Tartsd magad távol a konyhától, Lucy. Ez az anyag nem tűzbiztos. Még elemészt a láng.

– Még csak az kéne.

Egy másodperc múlva behoz egy tányér csokoládét, és az asztal közepére teszi.

– Nyami. A konkurenciámtól vásároltál csokoládét?

– Megvolt rá az okom.

– Csodásán néznek ki. Alig várom, hogy megkóstolhassam őket. – Nyújtom a kezem, de az Imádott ráüt.

– Ezek majd a desszert *utánra* vannak. – Feltartja az ujját. – Hagyd őket békén. Még egy apróságot kell csinálnom a mousse-szal, és már itt is vagyok.

Sóvár pillantással szemlélem őket.

– *Hagyd békén!* – ismétli az Imádott. – Ezek *nagyon* különleges csokoládék.

Én csak nevetek.

– Bízhatsz bennem.

– Figyelmeztetlek – mondja szigorúan, ahogy a konyha felé indul. – Ne nyúlj hozzájuk!

Ajkamat csücsörítve nézek utána, én vagyok a megtestesült méla ártatlanság.

Rázza a fejét és nevet.

Méla ártatlanság ide vagy oda, a csokoládé mágnesként vonz. És hirtelen elkap a huncutság meg a vakmerőség. Úgy döntök, hogy nekem egy ilyen most azonnal kell, és ezért hajlandó vagyok vállalni a következményeket. Mohón szemlélem a csokikat, aztán elveszek egyet a tányérról – a legnagyobbat –, és a számba veszem.

– Állj! – kiáltja az Imádott. Hátrafordulok a székemen, közben ráharapok a számban levő csokoládéra, és fogaimba valami fémes nyilall. Imádott két lépéssel mellettem terem. – Le ne nyeld!

A sokktól egészben lenyelem. Naná.

– O, hogy az a…! – Így az Imádott.

Próbálom mondani, hogy nincs semmi gond, de nem tudom, mert fulladozni kezdek. Valami megakadt a torkomon. Csak köhögök és köhögök és köhögök, de semmi nem történik. Bármi legyen is az, amit lenyeltem, nagyon masszívan beszorult.

Az Imádott a hátamat veri, amitől még jobban köhögök. De csak nem sikerül felköhögnöm a bűnös, potenciálisan halálos csokoládét. Az Imádott most azzal próbálkozik, hogy a hátam mögé áll, és a saját verziójában végrehajtja a Heimlich-féle műfogást. A mellem kibuggyan a melltartómból, de még mindig fulladozom.

– Gondolj arra, hogy ez egy szőrgombóc – javasolja.

– Próbálj gurgulázó hangot kiadni. Grrrgg. Grrrgg. – Egész meggyőzően imitálja a szőrgombócot öklendező macskát.

Én is gurgulázó hangot produkálok, de semmi nem történik. Se szőrgombóc. Se csokoládé.

– Ebből baj lehet – mondja az Imádott rémülten.

– Azonnal beviszlek a kórházba.

Próbálok rámutatni az öltözékemre. Illetve annak hiányára.

– Kapsz egy kabátot.

Inkább meghalok, mint hogy így jelenjek meg az ügyeletén. Aztán rájövök, hogy a halál most tényleg halál is lehet, szóval vadul bólogatok.

Így aztán rám dobja a kabátomat, és az ajtó felé terel. A szeméből süt a pánik, és már én is kezdek komolyan aggódni. Hát így végzem? Megfulladok egy csokoládétól, átlátszó alsóneműbe öltözve?

Az Imádott betuszkol az autójába. Hála az égnek, az ügyeletes kórház egy-két perc tőlünk, itt mindjárt az utcában. Én továbbra is macskát játszom, de a szőrgombóc makacsul benn reked.

– Tarts ki, Gyönyörűségem – mondja az Imádott. – Seperc, és ott leszünk.

Az Imádott úgy száguld, mint Lewis Hamilton rosszkedvében, taxik és buszok között cikázva, amíg a kórházhoz nem érünk. Mivel sehol máshol nincs parkolóhely, ledobja a kocsit egy dupla sárga vonalon, és berohan velem.

– Félrenyelt – kiáltja a legközelebbi ápolónak, miközben én segítőkészen mutatok a torkomra, és levegő után kapkodok.

– Erre – mondja a férfi, és egy elfüggönyözött sarokba vezet bennünket. A jól megtermett ápoló, arcán délutáni borostával, egy mozdulattal behúzza körülöttünk a függönyt. – Vegye le a kabátját.

Vadul rázom a fejemet. Nőnemű ápoló előtt talán hajlandó lennék.

Az Imádott lerántja rólam.

Ha az ápoló meglepődik is az öltözékemen, egy szót sem szól. Vérprofi.

– Félrenyelt egy csokoládét, amiben egy gyémántgyűrű volt elrejtve – mondja az Imádott.

Micsoda? Ettől hirtelen felegyenesedem, és meglepetten köhögök. A csokoládé és gyémántgyűrű kombó pedig boldogan lecsúszik a torkomon minden további beavatkozás nélkül.

– Lenyeltem – mondom rekedten.

Valami oknál fogva az Imádott megkönnyebbült arcot vág.

– Jól vagy?

Kimerülten bólintok.

– Köszönjük – mondja az Imádott az ápolónak. Aki valójában nem csinált semmit, de most nagyot néz. – Már azt hittem, annyi neki.

– Talán jobban tette volna, barátom, ha térden állva adja elő a dolgot – veti fel az ápoló. – De azért gratulálok.

– Még nem mondott igent – jegyzi meg az Imádott.

– Igen – mondom erre.

Az Imádott elneveti magát, és karjába zár.

– Igazán?

– Igen. – Könnyek szöknek a szemembe. – Igen, kérlek szépen!

Az ápoló most már direkt kínosan érzi magát.

– Akkor magára hagyom egy percre, kisasszony, hogy fel tudjon öltözni. – Azzal kimegy, és behúzza maga után a függönyt.

– Most tényleg el vagyunk jegyezve? – kérdezem.

– Hát – mondja az Imádott. – Én eredetileg úgy terveztem, hogy a gyűrű az ujjadon lesz, és nem az emésztőrendszeredben, de amúgy igen.

Nyakába fonom a karomat.

– Szeretlek. Még akkor is, ha kis híján megfojtottál.

– Tudhattam volna, hogy veled nem fog simán menni, Lucy Lombard. Veled soha semmi nem megy simán. De, ennek ellenére, és talán emiatt is nagyon szeretném veled tölteni életem hátralevő részét.

Olyan csókot váltunk, ami valószínűleg nem igazán való kórházba.

Amikor eleresztjük egymást, azt kérdezem:

– De mi lesz a gyűrűvel? Most hogy fogom visszakapni?

Az Imádott rám vigyorog.

– Hát, attól tartok, ez csak egyféleképpen lehetséges, Gyönyörűségem.

Amikor rájövök, hogy mi ez a lehetőség, csak annyit tudok mondani:

– Ó…

A kedves ápoló tehát azt tanácsolta, hogy vegyek be egy pár hashajtót, aztán várjam ki a természetes folyamatot. Én pedig pontosan így tettem. Az ágyban fekszem, beszélni nem tudok, mert a torkom bedagadt a sok köhögéstől, és várom, hogy történjenek a *dolgok.*

Pitymallatkor az Imádott felhívta Autumn-ot, és megkérte, hogy vegye át ma helyettem a Csokoládé Mennyországot. Amilyen drága lélek, Autumn nemcsak az egészségemért aggódott, hanem önzetlenül bevállalta a napot. Őszintén, hová lennék a csajok nélkül?

– Van már eredmény? – Az Imádott visszajön a hálószobába.

Megrázom a fejem, és azt suttogom.

– Semmi. Beveszek még egy párat.

– Szerintem már bevettél eleget. – Aggódva néz rám.

De én leküldök még két hashajtót. Azt akarom, hogy

kikerüljön belőlem az a gyémántgyűrű, méghozzá haladéktalanul.

– Türelem. Kell egy kis idő – tanácsolja az Imádott, mintha értene hozzá.

Bárcsak igyekezne az a gyűrű, mert nagyon szeretném már az ujjamon viselni. Persze csak miután alaposan lesikáltam hipóval. A hipó nem oldja a gyémántot, ugye?

– Kiugróm a patikába, és megkérdezem, tudnak-e adni valamit a torkodra, hogy ne fájjon annyira.

– Kösz – krákogom.

– Ne szenvedjen egyszerre mindkét kijárat.

– Jó.

– Legfeljebb egy félórára megyek el. Kérsz bármi mást?

Megrázom a fejem.

Az Imádott odajön, és megcsókol.

– Küldj él egy SMS-t, ha bármi eszedbe jut. Szeretlek.

Mozdulatlanul fekszem, amíg meg nem hallom, hogy

becsapódik a bejárati ajtó, aztán, amint biztos vagyok benne, hogy az Imádott elment, felugróm, és előveszem a fényképezőgépet a gurulós bőröndből. Fel kell töltenem a kompromittáló képeket Tárákról és saját magamról, aztán elmenteni, hogy biztonságban legyenek. Néha az Imádott beviszi a fényképezőgépet a munkahelyére, és nagyon rosszul érintene, ha ezek a képek a Targa irodáiban járnának körbe. Le kell törölni őket a memóriakártyáról, amilyen gyorsan ez emberileg lehetséges.

Az Imádott íróasztala a nappali sarkában áll, és mivel jelenleg közösen használjuk a számítógépet, mindent el kell követnem, hogy jó mélyre elrejtsem az árut. Ahogy leülök, a hasam elkezd morogni. Á, úgy tűnik, végre megmozdult valami. Alig várom, hogy láthassam ezt a gyémántgyűrűt, amit látatlanban megettem. Milyen szép meglepetés lesz. Lepucolva.

Csatlakoztatom a fényképezőgépet, és feltöltöm a képeket. Hű, a mindenit. Elég jók. Mármint abban az értelemben, hogy meglehetősen árulkodóak, zsarolási célra tökéletesek, ha egyszer arra lenne szükség. Én viszont egész meglepően lotyós látványt nyújtok a fehérneműmben. Nem csoda, hogy az a szegény ápoló nem bírt a szemembe nézni tegnap este. Az a kép, amelyiken Tarak feje fölött a kamerába tolom a mellemet, kifejezetten

szemérmetlen. A kutyafáját. Restellek ránézni saját magamra. De végül is azt tettem, amit tennem kellett, és mindezt nemes cél érdekében. Remélem, hogy Tarak most már leszáll Nadiáról, hagyja dolgozni és élni az életét.

Ekkor egészen ijesztő érzés kerít hatalmába. Olyan, mintha a beleimen egy tornádó száguldana keresztül.

– Ja, ne. Ne, ne, ne. Ne most!

Arra sincs időm, hogy kihúzzam a fényképezőgépet a számítógépből, pánikszerűen ki kell rohannom a fürdőbe. Őszintén, Mo Farah nem sprintéit volna keresztül a nappalimon ennél gyorsabban. Épp időben elérem a klotyót. Hála az égnek. Ki tudja, milyen belső sérüléseket okozhatott volna egy elakadt gyémánt? A jelenlegi helyzet leírására pedig a robbanásszerű az egyetlen megfelelő jelző. Fejemet a kezembe hajtom, és legszívesebben sírnék a megkönnyebbüléstől, amikor azt hallom, hogy nyílik a bejárati ajtó.

– Visszaértem – kiáltja az Imádott. – Jól vagy?

Jaj, ne. A fotókat nyitva hagytam a képernyőn. Nem, nem, nem! Képtelenség, hogy ne vegye őket észre.

– Igen – kiáltok vissza dobogó szívvel. – A vécén!

Aztán a következőt hallom:

– Mi az ördög…! – És tudom, hogy pontosan azt pillantotta meg, amit nem akartam, hogy lásson.

Lehet, hogy éppen fenekestül fordult fel a világom, de hála az égnek, a fenekemből éppen elállt a világ kifordulása egy pillanatra. Felugróm a vécéről, és a nappaliba rohanok.

Az Imádott az íróasztal előtt áll, tátott szájjal, tágra nyílt szemmel. Előtte nyitva a legrosszabb fénykép – az a különösen rémes kép, amin a mellemet a kamera felé tartom Tarak fényes, kopasz feje fölött.

– Meg tudom magyarázni.

Hamuszürke arccal fordul felém.

– Alig várom.

– Nadia kedvéért volt az egész – mondom. – A sógora állandóan rámászott a munkahelyén, és nem tudta, mivel lehetne leállítani, szóval kigondoltam…

– *Te* gondoltad ki?

– Hát, igen, alapvetően az én ötletem volt. – És most nagyon rossz ötletnek tűnik. – Elcsaltuk a sógort egy szállodába, aztán amikor azt hitte, hogy mindjárt nekiláthat a dolognak Nadiával meg velem, akkor Chantal csinált egy pár fényképet.

Állkapcsát feszítve, foga közt szűrve kérdezi:

– Akkor miért nincs rajta a képeken Nadia?

– Mert én voltam az egyetlen, akin… izé… fehérnemű volt. – Elkomorul az arca, látom rajta, hogy nem ezt akarta hallani. – Úgy volt, hogy a többi csaj is alsóban lesz, de aztán mind visszakoztak.

– De te nem?

– Nem.

Feszíti az állkapcsát.

– Egy ponton feltehetően rájöttek, hogy mennyire hihetetlenül ostoba ötlet volt az egész.

Mindjárt felrobban. Nem hiszem, hogy valaha is láttam az Imádottat dühösnek – igazán dühösnek legalábbis –, de most láthatólag nagyon az.

– Nem mondom, hogy nagyon jó ötlet volt – próbálkozom.

– Nem is igazán tudom, mit mondjak. – Az Imádott végighúzza a kezét az arcán. – Azt hittem, elbírok veled, Lucy. Azt hittem, hogy ez a sok kótyagos baromság még vicces is lehet. Lehet, hogy őrjítő tudsz lenni, de alapvetően elbűvölő is vagy.

Ez jót jelent, ugye?

– Ezenkívül úgy érzem, rendkívül jól kezeltem azt a tényt is, hogy a volt barátod mindig valahol ott ólálkodik a háttérben.

– Marcusnak már nincs helye az életemben – könyörgök.

Az Imádott feltartja a kezét.

– Na de ez – mondja, és a képernyőre mutat. – Soha nem tudom, mire készülsz. Miből gondoltad, hogy egy hotelszobában meztelenre vetkőzni egy másik férfival lehet más, mint hihetetlenül rossz ötlet?

– Nem vagyok egészen meztelen – vetem ellene.

– Ez valószínűleg még rosszabb, mintha meztelen lennél. Nézd meg magad!

Hogy őszinte legyek, erre nincs igazán szükség.

– Tegnap este neked is tetszett – hívom fel a figyelmét kicsit duzzogva.

– De azt hittem, hogy az a látvány csak nekem szólt.

– Nadia kedvéért csináltam – mondom bocsánatkérően.

– És az én kedvemért mit csinálsz? – kérdezi síri hangon. – Mikor veszel *engem* valaha tekintetbe? Mikor merül fel benned, hogy *nekem* mi a véleményem? Miért nem árultad el, hogy erre készülsz? Azt gondoltad, hogy örökre eltitkolhatod előlem?

– Igen – ismerem be.

– Mert amit nem lát a szem, azon nem bánkódik a szív? – Fel-alá járkál, és csak zihál szaggatottan, boldogtalanul. – Hát most viszont láttam, és bánkódom.

Nem is értem, hogy juthattunk idáig. Tegnap este eljegyzett menyasszony voltam, bár kissé indiszponált gyémántgyűrűvel. Most meg mintha az Imádott azt is megkérdőjelezné, hogy egyáltalán együtt akar-e maradni velem.

Kezd elfogni a pánik.

– Hogy tehetném jóvá?

Megrázza a fejét, mint akit cserben hagytak a szavak.

Én már a könnyek határán járok.

– Sajnálom. Annyira sajnálom.

– Nem, Lucy. Csak azt sajnálod, hogy rájöttem. De boldogan megtartottad volna magadnak. – Arcán látszik a kínlódás, és rá

kell jönnöm, hogy ez már több, mint fortyogás. Ez halálosan komoly.

– Azt gondoltam, legyél te a feleségem… – itt elfúl a szava.

Alig hallhatóan motyogom:

– És most…?

Higgadtan rám néz, és a tekintetében sehol a szerelem, amit máskor mindig ott látok. Eltűnt. Talán örökre. És az én hibámból.

– Muszáj elmennem – mondja az Imádott.

– Ne! – Megragadom a karját. – Ne csináld ezt! Meg tudjuk beszélni.

– Egyedül akarok lenni, Lucy. Át kell gondolnom az egészet.

Bemegy a hálószobába, én meg utána. Az Imádott kihúz egy táskát a szekrényből, és beledobál néhány ruhát.

Nem tudom elhinni, hogy tényleg elmegy.

– Ez azért van, mert lenyeltem a jegygyűrűmet? Azért vagy ilyen dühös?

– Jaj, Lucy. – Újra rám néz. Ezúttal szinte szánakozó pillantással. – Nőjél már fel.

– Megpróbálom – Ígérem. – Mindent meg fogok próbálni. Soha többé nem csinálok semmi hülyeséget. Soha. Úgy éljek, becsszó.

A válla megereszkedik, és egy pillanatig azt remélem, talán meggondolja magát. De aztán irgalmatlan morgás és nyöszörgés hallatszik a hasamból.

– Jaj, ne. – A néhány perccel korábbi élményeim alapján pontosan tudom, hogy mi fog történni, és azt is tudom, hogy alig néhány másodpercem van, hogy elérjem a vécét. – Ne menj el – könyörgök. – Légy szíves, ne menj el. Várj meg, és aztán mindent megbeszélünk. De muszáj kirohannom. Lehet, hogy ez lesz a gyűrű.

Mielőtt megszólalhatna, elszáguldok a fürdőszoba irányába. Ahogy a vécén ülök, és várom, hogy előbukkanjon a

jegygyűrűm, hallom, hogy becsukódik a szekrényajtó, aztán a hálószoba ajtaja.

– Aiden – üvöltöm. – Szeretlek!

De aztán hallom, hogy a bejárati ajtó is becsukódik, és hiába ülök a vécén és várakozom közel egy órán át, míg a fenekem és a szívem is teljesen elzsibbadt, nem jön vissza.

Nadia rettegett attól, hogy a hétvége után újra találkoznia kell Tarakkal. Félig-meddig várta az SMS-t vagy a telefont, hogy ne is menjen már be, de nem jött semmi. Talán jó jel.

– Mozgás, Lewis – mondta. – Egy perc múlva jön érted Autumn néni. Megmostad a fogadat?

– Igen, Mami.

– Akkor vedd a kabátodat.

Követte Lewist az előszobába, és leakasztotta a fogasról a kabátot, hogy a kezébe adja. Abban a pillanatban kopogtak az ajtón. Lewis Autumn karja közé vetette magát, amint belépett.

– Hű – mondta Autumn. – Kezdesz *nagyon* nagy lenni ehhez. – Letette a földre. – Vagy én öregszem.

– Szia. – Nadia higgadtabb stílusban ölelte meg barátnőjét.

– Minden oké? – kérdezte Autumn.

– Megvagyok – felelte Nadia. – Csak egy kicsit fáradtan.

– Te is meg én is. Alig állok a lábamon. Tegnap hajnalban jött a hívás, hogy vállaljam a napot a Csokoládé Mennyországban.

– Hogyhogy?

– Az Imádott megkérte Lucy kezét szombat este…

– Tényleg? – Nadia felvillanyozódott. – Hát ez pompás. Annyira örülök!

– …de itt még nincs vége. Egy csokoládéba rejtette a gyűrűt, és Lucy kis híján megfulladt tőle.

– Neee! – nevetett Nadia. – Tudom, hogy nem volna szabad nevetni rajta, de ez annyira jellemző Lucyra. – Jól van?

– Most már jól. Azt hiszem, egy időre odaforrt a vécéhez abban a reményben, hogy újra előkerül a gyűrű, de ettől eltekintve nem lett más baja. Majd később kifaggatom, hogy mi van vele. – Autumn halkabban folytatta, hogy Lewis ne hallja, amit mond. – És ma próbáld kímélni magad. Szombaton *jóval* több izgalom jutott nekünk a kelleténél.

– Úgy bizony. – Nadia égnek emelte a tekintetét. – Még mindig alig tudom elhinni, hogy mit csináltunk.

– Nem bántad meg?

– Dehogynem – vallotta be. – Teljes őrültség volt. Nem is értem, miért hagytuk, hogy Lucy rávegyen minket.

Autumn nevetett.

– Nincs még egy ilyen csaj a világon. Akkor és ott a pillanat hevében cselekedtünk, de gondolom, most jön ki a feszültség. Biztosan elég jól vagy ahhoz, hogy bemenjél dolgozni?

– Be kell vallanom, hogy iszonyú ideges vagyok.

– Biztos vagyok benne, hogy Tarakkal nem lesz gond. Nagyon szégyellte magát. Különben is, tudod, hol találsz meg minket. Ha bármi gond van, hívjad bármelyikünket.

– Életmentő vagy, Autumn. – Azzal megpuszilta barátnőjét.

– Gyere, Lewis – mondta aztán Autumn. – Vár minket a park.

– A *rendes* park – jegyezte meg Lewis.

– Igen – mosolyodott el Autumn. – Minden visszatért a régi kerékvágásba.

Tarak az üzletben volt, amikor Nadia megérkezett. Úgy érezte, a legszívesebben sarkon fordulna és elszaladna. Csak azért nem tette, mert volt néhány vásárló is a boltban, különben ész nélkül száguldott volna végig a Brick Lane-en.

– Nadia – mondta Tarak ridegen. – Segíts a hölgyeknek.

– Máris. – Rámosolygott a vásárlókra, akik az állványokon nézegették a ruhákat. – Csak egy pillanat türelmet kérek, amíg leteszem a kabátomat.

A leharcolt szolgálati helyiségben felakasztotta a kabátját, és megrázta a haját. Amikor megfordult, ott állt közvetlenül mögötte Tarak, és ő visszahőkölt.

– Tudod, hogy nem lett volna erre szükség. – Kerülte Nadia pillantását. – Egyszerűen nemet mondhattál volna.

– Már sokszor mondtam. És nem hallgattál rám.

Sógora nagyot szusszant. Nadia megijedt, hogy majd elállja az útját, nem engedi ki az üzletbe. Csak ketten voltak itt hátul. Mit tud csinálni, ha Tarak keseríteni akarja az életét?

Összeszedte minden bátorságát, és így szólt:

– Mindig ilyen nehéz lesz együtt dolgoznunk, Tarak? Ha igen, akkor most felmondok, és te megmagyarázhatod Anitának.

– Minden rendben lesz – felelte a sógora. Bár nem túl nagy meggyőződéssel. – Félreértés volt az egész. Semmi több. Csak arra ügyelj, hogy azok a fényképek soha ne kerüljenek napvilágra.

– Nem fognak – Ígérte Nadia.

Tarak hüvelykujjával az üzlet felé mutatott.

– A hölgyek egy karácsonyi partira keresnek ruhát maguknak.

– Akkor megyek is segíteni nekik. Azonnal. Anita is bejön ma?

– Majd később – válaszolta Tarak. – Én meg mindjárt magadra hagylak. Megyek a raktárba új áruért.

– Egy családba tartozunk, Tarak – szólt Nadia a sógora után. – Anita kedvéért meg kéne próbálni kijönnünk egymással. Idővel még akár barátok is lehetünk. Én hajlandó vagyok rá, ha te is. Ne próbáljuk megbocsátani és elfelejteni az egészet?

Sógora bólintott, és diplomatikusan annyit mondott:

– Meglátjuk, hogy alakul. – De Nadia megkönnyebbülten látta, hogy már nem néz olyan morcosán, mint egy perccel korábban.

Rosszul vagyok az aggodalomtól. Annyira rosszul, hogy egész délelőtt nem is ettem csokoládét. Semennyit. Attól félek, hogy a végén még elfogyok és atomjaimra hullok, ha az Imádott nem fogadja a hívásaimat. Tudom, hogy az a menő, ha az ember lazít és úgy tesz, mintha nem is érdekelné az egész, de én vagy száz könyörgő üzenetet hagytam a hangpostáján, és millió SMS-t is küldtem neki.

De semmi. Semmi válasz.

A fenébe is. Muszáj ennem egy kis csokit. Kalóriákkal lehet a legjobban meggyógyítani az összetört szívet. És ha valakinek össze van törve a szíve, az én vagyok.

Nevetségesen rövid ideig el voltam jegyezve, most pedig már nem vagyok. És hogy a helyzet még rosszabb legyen, tegnap majdnem az egész napot a klotyón töltöttem, és még mindig nem találtam meg a gyémánt-gyűrűmet. Eltűnt, leszáguldott Észak-London legmélyebb, legsötétebb, legbüdösebb kanálisainak mélyére, és soha többé nem fog előkerülni.

Ha valami, hát ez biztosan egy csokis brownie-t vagy akár kettő után is kiált. Aztán eszembe jut, hogy mivel töltöttem a tegnapot, és az étvágyam minden barna és lágy halmazállapotú dolog iránt hirtelen elpárolog. Inkább egy mikulásos muffint eszem meg.

Küldtem a lányoknak egy SMS-t „CSOKIKATASZTRÓFA” szöveggel, és szent szabályzatunk értelmében olyan gyorsan jönnek, ahogy csak tudnak. Őszintén, nem jöhetnek elég hamar. Mindannyiuk összes vállára szükségem van, hogy kisírjam magam, mielőtt teljesen összeomlók. Ha nem én lennék itt az egyetlen dolgozó, akkor az is lehet, hogy otthon maradtam volna, fejemre húzva a takarót, átadva magam a fájdalomnak. Így viszont kénytelen voltam bejönni, és a közönségem elé állni. A csokoládéshow nem állhat meg.

A Csokoládé Mennyország zsúfolásig tele van, délelőtt embertelen mennyiségű karácsonyi torta- és süteményrendelést vettem fel. Alexandra is térdig járja a lábát.

Azt mondják, a rossz dolgok hármasával jönnek, és persze amellett, hogy elvesztettem egy rövid távú vőlegényt, valamint egy gyémántgyűrűt, a fejem fölött lebeg még a Csokoládé Mennyország eladásának elhanyagolható problémácskája. Rágondolni is alig bírok, de tisztában vagyok azzal, hogy az idő öles léptekkel száguld előre. Ha tenni próbálnék valamit, minél hamarabb kellene. De mit is tehetnék?

Miközben ezen tűnődöm, motorzúgást hallok, és a bejárat előtt megáll egy piros Ferrari. Marcus. Akkor megvan a negyedik rossz dolog is.

Néhány másodperc múlva lendületes léptekkel bejön az üzletbe, és úgy rázza ki a hajából a havat, mint valami nőkbálványa-filmsztár, nem pedig mint egy ravasz és alattomos expasi.

– Kifelé – közlöm vele. – Ki vagy tiltva.

– Csak azért jöttem, hogy boldog karácsonyt kívánjak, Lucy – mondja komoly képpel. – Aztán már itt se vagyok. Eltűnök az életedből, soha többé nem látsz.

Ezen a ponton kitör belőlem a zokogás.

Minden vendégem felnéz a sütikről és a kávéscsészékről.

– Bocsánat – mondom hangosan és taknyosan. – Rossz napom van. *Nagyon* rossz napom. Fogyasszanak csak bátran tovább.

Marcus egy szempillantás alatt megkerüli a pultot. Néha meg mernék esküdni, hogy úgy mozog, mint egy vámpír, és mielőtt felfognám, mi történik, már a karjában tart.

– Nincs semmi baj, semmi baj – nyugtat. – Minden rendben lesz. Itt vagyok veled.

És, egyetlen pillanat erejéig, olyan jó érzés, hogy valaki átkarol. Odanyújt egy zsebkendőt, mielőtt összetaknyoznám az öltönyét.

– Mi ez a nagy baj?

– Aiden otthagyott – hüppögöm.

– Tényleg? – Marcus arcán nem látom, hogy osztozna csalódottságomban.

– Talált a számítógépén néhány fényképet, amiken fehérneműben vagyok együtt egy másik pasival – vallom be.

Marcus erre hangosan felnevet, én meg nyakon vágom.

– Egyáltalán nem vicces.

– De igen – erősködik. – Mi a fenét csináltál? Nem ismerek rád.

– Semmi közöd hozzá – mondom. – De semmi olyat, amire gondolsz. Egyébként ez is a te hibád. Aiden szerint folyton ott kavarsz a kapcsolatunkban.

– Én is szeretem ezt gondolni – veti közbe Marcus.

– De ez tévedés. Egyáltalán nem is gondolok rád. Soha. Bruges tehet az egészről, a bál, az, hogy megpróbáltál lesmárolni, meg a csatornafürdő. Aidennek elege lett a hülyeségemből.

Marcus a szemembe néz, és már nyoma sincs arcán mosolynak.

– Akkor nem szeret annyira, mint én.

– Jaj, kopj már le, Marcus! – Hangosan bőgök.

A vendégek egy része sietősen befejezi az italát, és távozik.

– Jöjjenek vissza – kiabálok utánuk. – Ne hagyjanak itt! – Még a vendégeim is állhatatlanok.

– Majd visszajönnek. – Marcus megsimogatja az arcomat. – Te csak ne aggódj.

– Lehet, hogy így kéne megtartanom a Csokoládé Mennyországot… elveszítem Clive és Tristan összes kuncsaftját, és akkor végül mégse tudják majd eladni. – Halvány reménysugár a katasztrófa kellős közepében.

– Hogy áll a dolog az eladással?

– Nem tudom – vallom be. – Homokba dugom a fejem.

– Majd valami kialakul.

Mindenki ezt mondogatja, de mi az a valami?

– Hoztam neked karácsonyi ajándékot – mondja Marcus, és elővesz egy gyönyörűen becsomagolt dobozt a zsebéből.

– Nem akarok tőled karácsonyi ajándékot.

– Ez ünneprontás – korhol.

Végül vonakodva elveszem az ajándékot.

– Nyisd ki most mindjárt – nógat.

Belátom, hogy az ellenállás hiábavaló, letépem a csinos csomagolópapírt. Ékszer. Ez már a doboz alakjából is nyilvánvaló. És valóban, amikor kinyitom, a dobozban egy lélegzetelállító karperec fekszik.

– Mondd, hogy nem valódi gyémántok.

– De igen – feleli Marcus. – Csakis a legeslegjobb jár az én Lucymnak.

– Nem vagyok a te Lucyd – emlékeztetem.

– Ez most mellékes – mondja.

– Gyönyörű szép, Marcus. – Bár ettől csak még jobban vágyakozom a vécében elúszott gyémántgyűrűm után. – De nem fogadhatom el. Ez tényleg túlzás.

A karperec több száz, ha ugyan nem több ezer fontot ér. Ha egy doboz csokoládé lenne, vagy akár valami parfüm – akár

puccos fajta is –, nem okozna nekem problémát. De egy ilyen karperec hatalmas felelősség és hatalmas lekötelezettség. Én pedig nem akarok Marcus lekötelezettje lenni.

Ismét a vámpírmozgását bevetve fogja a karperecét, és rápattintja a csuklómra, mielőtt felfognám, hogy mit csinál.

– Tessék. – Azzal határozott tulajdonosi öntudattal megpaskolja.

Valóban lenyűgözően gyönyörű.

– Szeretném, ha elfogadnád.

– Köszönöm, Marcus. De szeretném, ha visszavinnéd. – Lekapcsolom a csuklómról. Olyan nő vagyok, akinek az a sorsa, hogy ne ékesítsék gyémántok. Gyengéden visszahelyezem a dobozba.

– Ne maradj egyedül karácsonykor – mondja. – Hadd vigyelek el valahova. Elmehetnénk valami mesés helyre, a Bahamákra vagy a Seychelle-szigetekre. Vagy akár valahol itt is kereshetünk egy barátságos kis kuckót, a New Forest nemzeti parkban, vagy valahol máshol.

– A csajokkal fogom tölteni a karácsonyt. Chantal már kibérelt egy nyaralót a Tóvidéken.

– Ó. – Ettől lelombozódik.

Ha! Ezt kapd ki, te meg a terveid, hogy majd elviszel valami gyönyörű helyre!

– És nem jutna ott egy kis hely nekem is? – kérdezi alázatosan.

– Nem – válaszolom. – Határozottan nincs számodra hely a szálláson, Marcus Canning. Ha csak felvetném az ötletet, megölnének a csajok.

– Ez azt jelenti, hogy azért benned is felmerült?

Fáradtan sóhajtok. Rettenetesen kimerítő Marcus-szal szópárbajozni.

– Jobban tennéd, ha elmennél – mondom. – Nekem itt feladataim vannak, további vevőket kell elüldöznöm, és az összetört szívemet ápolnom.

– Szeretlek. – Marcus mélabús tekintettel néz rám. – Jobban szeretlek, mint valaha hinnéd. Egy nap, Lucy Lombard, majd bebizonyítom, hogy mennyire szeretlek.

Marcus gyengéden megcsókol, aztán sarkon fordul, és elindul kifelé. Az ajtóból visszanéz, és még egy csókod dob. Egy másodperccel később pedig már a Ferrarijában ül, és bőgő motorral elszáguld.

Csak ekkor veszem észre, hogy itt hagyta a gyönyörű gyémánt karperecét.

Még mindig sokkos állapotban vagyok, mikor a Csokiimádók Klubjának többi tagja befut, épp zárni készülök. Az utolsó vendég távozása után mindnyájunknak készítek egy-egy italt meg egy tányérnyi finomságot – néhány megmaradt aszalt gyümölcsös muffint brandys cukormázzal, egy párat csíkos cukorpálcával a tetején, és van néhány brownie is, amiket holnap már nem tehetek ki, mert addigra túl lesznek első ifjúságukon. Nagyjából úgy, mint én. Kedvenc helyünkre ülünk az ablaknál.

Már csak rövid idő van hátra karácsonyig, és az időjárás példásan idomul az évszakhoz. Londonban nagyon ritkán látunk havat, de ma ismét hópelyhek szállingóznak a levegőben.

– Azokat a brownie-kat muszáj ma megenni – mondom, mire a lányok szófogadóan kivesznek fejenként egy-egy darabot. – Hol van Stacey?

– Azt mondta, hogy nem ér rá – feleli Chantal. – Nem tud jönni.

– Ó. Minden rendben köztetek?

– Azt hiszem – vonja meg a vállát Chantal. – De lehet, hogy hazafelé beugróm hozzá, és rákérdezek.

– Koccintanunk kéne rád, Lucy – mondja Nadia, és felemeli a kávéscsészéjét. – Autumn mesélte, hogy te meg az Imádott jegyesek vagytok.

– Az tegnap volt – sóhajtok. – Rengeteg minden történhet egy nap alatt.

– A te életedben mindenképpen – helyesel Chantal.

– Szombat este vacsora közben megkérte a kezemet – kezdem részletes beszámolómat. – Vagyis nem egészen. Odáig nem jutottunk el. Egy csokiba rejtette a gyűrűt, én pedig megettem.

Erre mindannyian harsány nevetésben törnek ki.

– Meg is halhattam volna – hívom fel a figyelmüket könnyes szemmel. – A gyűrű a torkomon akadt. Be kellett vinni a kórházba, meg minden. – Én is belepirulok, amikor bevallom: – Ugyanaz a lenge fehérnemű volt rajtam, mint ami a szállodában.

– Jaj, ne! – mondja Autumn.

Újabb nevetés. Sőt, hahotázás. Úgy érzem, barátnőim nem a kellő komolysággal fogadják a történetet.

– Halálra voltam rémülve. Aztán egy tonna hashajtót kellett beszednem, hogy megpróbáljam… öööö… *visszanyerni…* a gyémántgyűrűt. – Szemem újra könnyel telik meg. – A vasárnapot nagyrészt a klotyón töltöttem a kakim nézegetésével, hátha találok benne valami csillogót.

A lányok egymásra néznek, és egy emberként teszik le a brownie-kat.

– Bocsánat.

– Majd kapsz másik gyűrűt – próbál Autumn megnyugtatni. – Ez még nem a világ vége.

– De igen – szipogok. – Már nincs is vőlegényem. Az Imádott elhagyott.

– Lemaradtam valamiről? – kérdezi Chantal a homlokát ráncolva.

– Meglátta a fényképeket, amik a hotelban készültek Tarakkal, és iszonyú mérges volt. Feltöltöttem őket a számítógépre, aztán ki kellett rohannom a vécére. Nem volt időm elrejteni őket. – Szipogva nyelem a könnyeimet.

– Soha nem láttam még ilyen dühösnek. Azt mondta, hogy elege van a hülyeségemből. Szerinte csak teher vagyok.

Chantal elkomorul.

– Az Imádott ezt mondta?

– Nem így fogalmazott. Ezt én mondom. De a végeredmény ugyanaz. Összepakolt egy táskát, és elment. Azt se tudom, hogy hová.

– Vissza fog jönni – biztosít Nadia. – Szeret téged.

– Nem vagyok ebben olyan biztos. Nagyon úgy hangzott, hogy vége mindennek. – Alsó ajkam megremeg.

– Nincs vőlegényem, és hamarosan munkám se lesz.

– Hívd fel – javasolja Chantal, mintha nem próbáltam volna már vagy egy milliószor.

– Nem veszi fel a telefonját. Most tényleg mindennek vége.

– Lucy, drágám, ne aggódj – mondja Autumn. – Ha már volt ideje lehiggadni és átgondolni a dolgot, akkor haza fog jönni.

– Remélem.

– Visszahúzza a szíve – teszi hozzá.

De Marcus az, aki képtelen lekopni. Aiden annyival gerincesebb, annyival határozottabb. Nekem van rá szükségem sokkal inkább, mint neki rám. Ettől a gondolattól kis híján megint elsírom magam.

– Idővel majd együtt nevettek rajta – nyugtat Nadia. – Ugyanúgy, mint az összes többi marhaságodon.

A lányok elnémulnak, és ideges pillantásokat váltanak. Mind számot vetünk azzal, hogy nem kevés dilinek tettem ki az Imádottat az együtt töltött időnk során. Lehet, hogy kicsordult a pohár.

– Clive és Tristan jelentkezett? – kérdezi Chantal, aki láthatóan próbálja elterelni figyelmemet a bánatomról. De bánatom van bőven, egymásba érnek.

– Még nem. De csak idő kérdése. – Kezembe temetem az arcomat. Úgy érzem magam, mint egy béna kacsa, a könnyű célpont, akire mindenki bátran lövöldözhet. Hihetetlenül nyomasztó érzés. Ötletem sincs, mit kéne csinálnom. Aztán persze rájövök, hogy egyetlen megoldás van. – Adjatok egy sütit. Bármit, ami nem brownie. – Hála az égnek, az étvágyam kamatostul visszatért, hajrá komfortevés. Egyvalami legalább stimmel nálam. Remek.

– Kölcsön tudnám adni a pénzt, Lucy – böki ki Autumn. – Vagy megvehetném a Csokoládé Mennyországot, és közösen üzemeltethetnénk. Nem is tudom, miért nem jutott ez eddig eszembe. Százezer font unatkozik a bankszámlámon, amit a szüleimtől kaptam. Most, hogy Addisonnal szakítottunk, nem fogom odaadni neki, hogy elherdálja. A szüleim legalább olyan boldogok lennének, ha ezt a helyet venném meg a pénzből. Sőt, valószínűleg még jobban is örülnének. Egy csokoládé-kávézó nem fenyegeti őket botránnyal.

Reménysugár.

– Tényleg meg tudnánk csinálni?

Autumn megrántja a vállát.

– Nem tudom, de meg kéne próbálnunk. Nem igaz? Te meg én remekül tudunk együtt dolgozni. Mennyi az ár?

Megmondom.

Az asztal körül mindenki levegő után kapkod. Akárhogy is, rengeteg pénz.

– Hűha – mondja végül Autumn, amikor újra megjön a hangja. – Ezek szerint lehet, hogy még a foglalóra sem lesz elég a pénzem. A jelzálog pedig szörnyűséges összeg lenne. – Benne is mintha kicsit alábbhagyott volna a lendület. – Ki gondolta, hogy egy üzlethelyiségnek ilyen ára van?

– Pedig ebben a helyben annyi a lehetőség – magyarázom. – A bolt fölötti lakás hatalmas, és most üresen áll. Be lehetne

költözni, vagy kiadni, vagy akár az üzlet bővítésére is lehetne használni. Vannak napok, amikor bőven elkelne még néhány asztal. – Úgy beszélek, mintha bármi esély is lenne az egészre.

– Hadd járjak azért utána, hogy mit tehetek – mondja Autumn. – Meglátom, hogy tudok-e még annyi kölcsönt felvenni, ami már esélyt ad nekünk. Nem szívesen kérnék többet a szüleimtől, de ha minden kötél szakad, akkor azt is megpróbálhatom.

Ettől újra elsírom magam.

– Megtennéd a kedvemért?

– Igen. Meg saját magamért is. Nekem sincs most munkám. Addison felszámolta a Stolford Központban a csoportjaimat, és jelenleg semmi más nincs a láthatáron. – Kezd egészen fellelkesülni. – Ez tényleg nagyon klassz dolog lehetne.

Hirtelen fantasztikus ötletnek tűnik az egész.

– Tényleg briliáns terv – erősíti meg Chantal. – Clive és Tristan csak szívesebben adja el az üzletet Autumn-nak, mint bárki másnak? Lucy pedig már bizonyította, hogy milyen remek üzletvezető. Akkor minden a családban maradhatna.

– Fel fogom hívni őket – mondja Autumn. – Aztán holnap rászállok az ingatlanosokra, és megkérdezem, hogy mit kell tennem. Ne add még fel a reményt, Lucy.

Ettől elgyötört szívem egy kicsit magához tér. Szeretném megérni, hogy sima alattam a pálya huszonnégy óránál hosszabb ideig egyfolytában.

Autumn feltálalta a kínaiból hozott ételt. Ez volt az első valódi randevúja Milesszal. Florence aznap este az anyjánál volt, és ő sem volt bébiszitter-szolgálatban Lewisszal. Azt tervezték, hogy elmennek egy étterembe, de Autumn olyan fáradt volt, hogy képtelennek érezte rá magát. Nem vágyott semmi másra, csak hogy összekuporodjon a kanapén Milesszal, ezért felhívta, és megkérdezte, hogy nagy baj lenne-e, ha inkább otthon maradnának. Miles ajánlotta fel, hogy akkor útközben vesz valami ennivalót is.

Nadia egy órával ezelőtt elvitte Lewist, de valamiért nyugtalannak tűnt. Autumn bízott benne, hogy az üzletben minden rendben volt Tarakkal, és hogy Nadia nem titkol semmit. Holnap majd megpróbálja úgy intézni, hogy legyen idejük egymással is leülni, és rendesen beszélgetni.

– Mit segítsek? – kérdezte Miles.

– Kinyithatsz egy bort. Vagy ha inkább sört kérsz, van pár a hűtőben.

A férfi odalépett hozzá, és erős karját a dereka köré fonta. Autumn odafordult hozzá, hogy megcsókolja.

– Bíztam benne, hogy veled pont ilyen lesz együtt lenni.

– Én is.

Autumn odahajtotta hozzá a fejét.

– Úgy érzem, mintha már évek óta ismernélek.

Miles elnevette magát.

– Akkor majd kénytelen leszek mindenféle meglepetéssel előállni. Nem szeretnék már most vén papucs lenni.

– Nem úgy gondoltam. Csak olyan könnyű kijönni veled.

Semmi híre nincs Addisonról, nem is igazán számít rá, hogy lesz, hiszen semmi közük már egymáshoz. Autumn szomorú, hogy már nem dolgozhat az alapítványnál, de majd keres hasonló munkakört, ha már tisztábban látja, mit hoz a jövőt. Most minden figyelmét arra a lehetőségre akarja fordítani, hogy a Csokoládé Mennyország üzemeltetését meg tudja szerezni saját magának és Lucynak. Aztán itt az új kapcsolata is, amire koncentrálni akar. Jót ígér. Csupa jót. Amikor az ember rálel az igazira, felnyílik a szeme, hogy mennyire nem illett össze mással.

Elengedték egymást, és Miles kitöltött egy-egy italt mindkettőjüknek. Autumn tálcára tette a kínait, és bevitte a nappaliba, a dohányzóasztalra. A mennyezeti világítást már korábban lekapcsolta, és a szobát csak a karácsonyfa izzói világították meg. Meleg és csillogó fények. A kandallópárkányon volt egy pár karácsonyi gyertyája, és azok közül is meggyújtott néhányat. Úgy érezte, még soha nem volt a lakása ilyen romantikus.

– Ez az összes DVD-m – mondta Autumn, és a könyvespolcra mutatott. – Nem túl nagy a felhozatal, egy csomó Disney- meg Pixar-film van közte Lewis kedvéért.

– Florence a mennyországban érezné magát.

– Majd ha legközelebb Lewisra vigyázok, rendezünk nekik egy mozidélutánt. Veszünk pattogatott kukoricát.

– Az remek lenne. – Miles a polcokat pásztázta végig. – Mit szólnál ehhez? – Az *Igazából szerelem* volt a kezében. – Ez kellőképpen karácsonyi.

– Nem unod a csajos filmeket?

– Imádom őket. Meg kell majd szoknod, hogy egy felnőtt férfit könnyezni látsz.

– Van zsebkendőm – felelte Autumn. – Együnk, mielőtt minden kihűl.

Nekiláttak a vacsorának. Milesra bízta, hogy mit hoz, és a férfi nem felejtette el, hogy ő vegetáriánus, és csupa finomságot hozott. A gombás chow mein meg a zöldséges tavaszi tekercs különösen ízlett.

– Még mindig nem kaptál értesítést az örökbefogadó oldalakról? – kérdezte Miles.

– Még nem. Csak reménykedni tudok.

– Nagyon szurkolok neked.

– És téged nem zavarna? – kockáztatta meg a kérdést Autumn. – Mármint ha a lányom tényleg visszakerül az életembe? Nekem ez most nagyon fontos.

– Hát persze. Ő az életed része – mondta. – Remélem, hogy idővel a *mi* életünk része lesz.

Milyen szép is lenne. Autumn mindig szeretett volna saját családot, és most úgy érezte, ezzel a férfival talán végre összehozzák. Nyilvánvalóan rajong a saját lányáért, és biztosan szeretne még gyereket.

– De van egy másik gondom is – mondta Autumn. – A szüleim.

Miles figyelmesen hallgatta.

– Nagyon gazdagok – folytatta.

A férfi elnevette magát.

– És ez mennyiben gond?

– Nagyon kevés kapcsolatuk van velem, legfeljebb pénzt adnak – mondta Autumn. – A rideg gyereknevelést tökélyre vitték. Ilyen a lényük.

– Az nagy kár.

– Én viszont túlságosan is rájuk hagyatkozom – vallotta be Autumn. – Még most sem vagyok független. – Még nem avatta be Milest a tervébe, hogy a közeljövőben egy üzletet fog vásárolni talán. – Még mindig hatalmuk van fölöttem.

– Senki sem tökéletes – mondta Miles. – Az én szüleim fojtogatóan kedvesek. Végtelenül jó szándékúak, és egyetlen rossz gondolatuk sincs, de a jóindulatuk szinte öl, olyan lehengerlő.

– Van ennél rosszabb is.

– Florence a mindenük, és fölöttem is gyámkodni akarnak. De biztos vagyok benne, hogy együtt majd ügyesen megbirkózunk a családjaink rigolyáival.

– Remélem. – Autumn elégedetten felsóhajtott. – Alig várom már a karácsonyt. Úgy örülök, hogy te is meg Florence is el tudtok jönni velünk a Tóvidékre.

– A szüleimnek még nem szóltam – vallotta be Miles. – Halogatom, ameddig csak lehet.

– Ha gond lenne, akkor majd kitalálunk valamint. Ne érezd kötelezőnek, hogy velünk gyertek.

Miles szorosan magához ölelte.

– A világ minden kincséért nem hagynám ki. Most már együtt vagyunk mindenben, Autumn.

A következő év csodálatosnak ígérkezett. Autumn végre kezdte elengedni Richet, elkezdte felkutatni Willow-t, életének része lett Miles és Florence, és még arra is volt esély, hogy a Csokoládé Mennyország tulajdonosa legyen. A jövő sok mindent tartogatott.

Úgy érzem, lassan megbolondulok. Ha nem itt dolgoznék a csokoládéüzletben és kávézóban, tényleg nem tudom, hogyan bírnám az életet. Ipari mennyiségű Mars vagy Double Decker csokikészletet kéne otthon felhalmoznom.

Annyiszor hívtam az Imádottat, mint egy elmebajos, de egyáltalán nem jelentkezett. Az összes SMS-em elillan a puszta légbe.

Mindennek vége köztünk. Most már semmi kétség efelől.

Bekapok egy étcsokoládés trüffelt, hogy enyhítsem a fájdalmamat. Aztán még egyet.

Bár majdnem itt a karácsony, Aiden Holby megkeményítette irántam a szívét. A fenébe is.

Egy kuncogó párocska lép a pulthoz egymásba karolva, hogy kifizessék a számlájukat. Míg itták a kávéjukat és ették a csokidarabos muffinjukat, végig egymást nyalták-falták. Épphogy csak nem szexeitek a kávézóasztalon. Utálom őket. Utálom mindkettőt. Valójában a csajt még a pasinál is jobban, mert neki van egy drága, drága barátja, aki épp most vett neki egy karácsonyi rénszarvast, nekem pedig nincs senkim.

– Huszonkét font lesz.

Fizetnek, aztán kilépnek a hóesésbe, és továbbra is kacarásznak meg szorosan egymásba kapaszkodnak.

Ezen a világon semmi nem fair. Semmi.

Az ember csak készít egy sor merész fényképet egy hotelszobában egy teljesen idegen alakkal, és a kapcsolatának rögtön annyi. Pfff.

Az Imádott ruháinak nagy része még mindig ott van a lakásban, és egyelőre nem jött vissza semmilyen holmijáért sem. Szóval annyi cucca van, amennyivel távozott. Kíváncsi vagyok, hol lakhat. Talán visszament egy exbarátnőjéhez, és az ő könyörületére és kanapéjára bízta magát. Marcusnál biztosan ez lenne az első állomás. Aztán arra gondolok, hogy nem fogom bemocskolni az Imádott képét azzal, hogy egy mondatba foglalom őt és Marcust. Én okoztam csalódást Aidennek, nem pedig fordítva.

Autumn fut be, és arcomra mosolyt erőltetek. Ő is csaknem olyan boldognak látszik, mint az a pár, akik az imént távoztak, de ezúttal nem vagyok féltékeny.

Barátnőmről süt a szerelem, és én őszintén örülök ennek. Épp itt volt már az ideje.

Elegáns fekete kabátot visel egy jól szabott fekete kosztüm fölött, és őrült vörös loknijait előkelő feltűzött frizurába szelídítette. Autumn – a mi Autumn barátnőnk – kezében aktatáska van, a lábán pedig magas sarkú cipő. A bohém hippi csajszi Anna Wintourrá változott. Most már biztos, hogy egy alternatív valóságba csöppentem.

– A mindenit – mondom tátott szájjal. – Úgy nézel ki, mint egy szupermodell, aki a Cityben dolgozik. Nem is tudtam, hogy egyáltalán vannak ilyen ruháid.

– Nekem nincsenek. De az anyámnak vannak – vallja be. – Kifosztottam a ruhatárát, amíg munkában volt. – Autumn megcsodálja magát a pult üvegében. – Anyunak két tucat szakasztott ilyen kosztüm lóg a szekrényében. Fel se fog tűnni neki, hogy egy hiányzik.

– És a kabát?

– Ugyanonnan. – Leveszi magáról, aztán megpördül, hogy alaposan megszemlélhessem a kosztümöt.

– Azta! Hát, le vagyok nyűgözve.

– Remélem, a bankigazgató is le lesz.

– Nem igaz!

– De igen! Ma délelőttre van időpontom a bankban – teszi hozzá vidáman. – Csak egy gyors kávéra ugrottam be, meg egy kis biztatásra.

– Tudok adni könyvelési kimutatást, táblázatokat, meg egy csomó mást, vidd magaddal – mondom, miközben elkészítem a kávéját.

– Tökéletes. Bocsánat, hogy nem szóltam korábban, de arra gondoltam, addig kell ütni a vasat, amíg tüzes. Ma egyetlen szabad időpont volt, én pedig lecsaptam rá.

– Ügyes lány.

– Most meg frászban vagyok.

– Biztos vagyok benne, hogy rögtön fogják látni, micsoda jó lehetőség van az üzletben.

– Ez igaz. De rengeteg pénzről van szó, Lucy. Ijesztő összegről. Biztos, hogy kaphatnék a szüleimtől is még támogatást, de ha nem muszáj, inkább nem kérek.

– Meg tudom érteni. – A pult fölött átnyújtom az italát. – Be kell vallanom, hogy én is frászban vagyok attól az adósságtól, amit magadra vállalnál.

– Tudom – mondja. – Elég ijesztő.

De ha Autumn nem vállalja be, akkor mit tehetnék? Már látom, ahogy megint kisegítő titkárnőként kötök ki. Isten ments. Még a végén újra a Targánál landolnék. Jaaaaaj. Egyrészt onnan örökre kitiltottak, másrészt mekkora gyötrelem lenne mindennap látni az Imádottat. Tudom, milyen az, kipróbáltam.

Szóval nagyjából minden Autumn barátnőmön áll vagy bukik.

– Örök hála, amiért megpróbálod – mondom. – Komolyan mondom. Bárcsak veled mehetnék.

– Én is nagyon örülnék, ha ott lehetnél. Üzletvezetőként te tudnál a legjobban elmagyarázni mindent. Csak az időzítés ilyen béna. Te nem hagyhatod el az üzletet, és muszáj addig ütnünk a vasat, amíg meleg. Biztos vagyok benne, hogy a Csokoládé Mennyország nem sokáig vár vevőre. Amint a bank rábólint, máris ajánlatot tehetünk Clive-nak és Tristannek.

– Szerinted majd baráti árat számítanak nekünk?

– A jövőjükről van szó, Lucy. Minden pénzre szükségük lesz, amit csak kaphatnak érte. Azt hiszem, fel kell készülnöm arra, hogy ha mások is beszállnak a licitbe, akkor durván felverik az árat. Amíg nem mond igent a bank, meg van kötve a kezem.

– Már ennyitől is zsong az agyam.

– A pénztől függetlenül is nagyon izgat az egész – vallja be. – Tényleg hiszek abban, hogy ketten együtt fantasztikus dolgokat csinálhatnánk.

Mindketten kicsit ugrándozunk fel és alá, és visszafogott „jippíííí" kiáltást hallatunk.

– Fel kéne hívnunk Clive-ot és Tristant.

– Már megtettem. Hagytam nekik vagy tucatnyi üzenetet, de egyelőre nem hívtak vissza. Egy pár perce hagytam az utolsót Clive telefonján azzal, hogy szeretnék ajánlatot tenni.

Erre már tapsolni kezdek, és nem tudom tovább magamba fojtani az ujjongást.

– Tartsd a frontot itt helyettem, amíg beszaladok az irodába, és kinyomtatok neked egy pár anyagot. – Így amíg Autumn átveszi helyemet a pultnak ezen az oldalán, felszáguldok az irodába, és elkezdek a számítógépnél ügyködni – termelem a bankszámlakivonatokat meg az eladási adatokat, mint egy megszállott.

Néhány perccel később egy köteg papírral a karomban térek vissza.

– Hű, a mindenit! – mondja Autumn. – Tegnap este Milesszal bújtam össze a kanapén, holott inkább ezzel a kupaccal kellett volna foglalkoznom.

– Hogy vagytok?

– Remekül – feleli. – Tényleg nagyon szeretem. De nagyon.

Egymásra vigyorgunk, mint két bolond.

– Netalán máris esküvőre harangoznak?

– Lucy! – Felháborodott arcot vág. – Épp csak összejöttünk.

Kitartóan nézek a szemébe.

– Hát igen, talán.

– Hurrá! – mondom. – Legalább valakinek rendben van a szerelmi élete. Momentán te vagy az egyetlen reményünk.

– Még mindig semmi hír az Imádottról? – Sajnálkozva néz rám. Az ostoba Lucy, aki képtelen megtartani a barátját.

– Nincs hírem – rázom meg a fejem. – Meghaltam számára.

– Majd megbékél – biztosít Autumn. – Ahhoz túlságosan szeret, hogy ne jöjjön vissza. De jó kis sokkot kapott ő is. Adjál neki egy kis időt.

– Remélem, legalább volt értelme az egésznek. – Lelki szemeim előtt újra megjelennek azok a borzalmas, mindent leleplező fényképek, és beleborzongok. – Mit tudsz, bevált az alattomos tervünk? Tarak zaklatja még Nadiát?

– Nem tudom. Tegnap este kicsit idegesnek tűnt, amikor eljött Lewisért, de látszott rajta, hogy nincs kedve beszélgetni. Nyomta valami a szívét. Majd később megpróbálom elcsípni egy beszélgetésre.

– Összeállítok egy doboz csokoládét, amit elvihetsz a bankigazgatónak. – A jövőm függ ettől a tárgyalástól, szóval remélem, hogy az illető nem allergiás a csokoládéra, nem diétázik, nem áll elő más hasonlóan nevetséges kifogással. Bár

amilyen az én nyavalyás szerencsém, mit lepődnék meg effélén. Mivel Autumn már most úgy néz ki, mint aki kettőnk helyett is eléggé frászban van, ezeket a félelmeimet inkább nem is osztom meg vele. Csak annyit mondok: – A tenyeredből fog enni.

– Őszintén remélem.

Fogok egy ajándékdobozt, és a legjobb csokoládéinkból válogatok bele egy tucatot. Ha ez nem jön be, akkor semmi.

Autumn felhajtja a kávéját.

– Ideje indulnom. Kívánj szerencsét.

Olyan szorosan ölelem, ahogy csak bírom.

– Tessék. Vigyél magadnak is csokit vész esetére. – Egy madagaszkári ültetvényről származó táblát nyomok a kezébe a bankigazgatónak szánt ajándékkal együtt. Ezek a legjobb csokoládéink, a legdrágábbak. Az alkalom értük kiált. Autumn a papírokkal együtt a csokikat is az aktatáskába teszi.

Még egyszer jó alaposan megölelem a biztonság kedvéért, aztán azt mondom:

– Autumn Fielding, üzletasszonygéniusz, menj, és hengereld le őket!

Lesöpröm a morzsákat a kosztümjéről, ami ezúttal nemcsak hogy nem zsákvászon, de gyanúsan Armani. Valódi Armani! Felsegítem rá a kabátját.

– Mindent meg fogok próbálni. – Aztán, a legjobb Terminátor-utánzat hangján még annyit mond: – Visszatérek!

Míg nézem, ahogy kimegy a hóba és hidegbe mindössze egy puccos kabáttal és egy dizájner kosztümmel felvértezve, torkomban dobog a szívem.

Nadia remegő ujja közt egy csekket tartva állt a konyhában. Elképesztő összeg. A biztosító végre kifizette a járandóságát Toby után. Hála istennek, végül úgy ítélték, hogy baleset volt, nem öngyilkosság.

Ezzel az összeggel ki tudja fizetni a jelzálogot, és valami jobb helyre költözhetnek, olyan helyre, amelyhez nem kapcsolódik ennyi szörnyen fájdalmas emlék. Ha jobb környéken lakhatnak, akkor Lewis is jobb iskolába járhat. Friss, tiszta levegőjű helyre költözhetnek, nem pedig a londoni füstöt és mocskot kell magukba szívniuk. A lehetőségek nem is remélt új tárházát nyitja meg előtte ez a csekk. A gondolat is szédítő.

Az asztalnál Lewis ette a vacsoráját, és egyáltalán nem volt tudatában, hogy az életük milyen mértékben változott meg egyik pillanatról a másikra. Lelkesen tömte magába a bolognai spagettijét, miközben boldogan dudorászott és beszélt félig-meddig magához. Nadia az életénél is jobban szerette, és azt akarta, hogy Lewisnak a lehető legcsodásabb gyermekkor jusson osztályrészül. Ezzel a pénzzel biztosíthatja számára. Amit most tenni fog, azzal a kisfia jövőjét is alakítja.

Ámbár Autumn szíve biztos megszakadna, ha elköltöznének Londonból. Lewis olyan számára, mintha az unokaöccse lenne – sőt, annál is több –, és lényegében mindennap találkozik vele. Megteheti ezt Nadia a legjobb barátnőjével? Szeretné-e, hogy

Lewis elszakadjon Autumn-tól? Autumn nagyon fontos tényező kisfia életében. Nadia arra gondolt, hogy mindezt alaposan mérlegelnie kell. Életében ez az első alkalom, amikor szabadon teheti, amit akar, ehhez megvannak az anyagi lehetőségei.

Kereshetne másik állást. Élvezi a TD Fashionsnél a munkát, és szívesen dolgozik együtt a nővérével, de kár áltatnia magát azzal, hogy továbbra is ott maradhat, azok után, ami történt. Túl sok a kibeszéletlen feszültség közte és Tarak között, és ahelyett, hogy örömmel indulna munkába, most már retteg. Tojástánc minden egyes napja. Az újév jó néhány fronton változásokat ígér.

Megszólalt a csengő, ment ajtót nyitni. Az utóbbi időben először mindig kinézett a biztonsági kémlelőnyíláson, hátha ismét sógora érkezik váratlan látogatásra. Ezúttal azonban Jacob állt az ajtóban, ami Nadiának egyszerre volt megkönnyebbülés és izgató meglepetés.

– Szia – mondta Jacob, amikor Nadia kinyitotta az ajtót. – Nem jövök rosszkor?

– Dehogy, gyere be.

– Csak beugrottam egy percre, hogy köszönjek.

Nadia után bement a konyhába, ahol Lewis szerencsére éppen befejezte a vacsoráját, mert azonnal leugrott a székéről, hogy Jacobra csimpaszkodjon egy ölelésért.

– Hahó, haver – mondta Jacob. – Aztán mi jót csináltál ma?

Nadia elmosolyodott, ahogy kisfia belekezdett aznapi programjának részletes kifejtésébe. Jacob mindenről értesült.

– Hagyd egy kicsit Jacobot – mondta végül Nadia. – Mehetsz játszani még egy órát lefekvés előtt.

– Jacob is játszhat?

– Egy perc múlva. DE csak ha akar. Mami szeretne előbb beszélni vele.

Jacob letette Lewist a földre, és a kisfiú feliramodott a lépcsőn. Nadia erőt vett magán és nem kiáltotta utána, hogy „Ne rohanj!”

– Komoly dologról lehet szó – jegyezte meg Jacob.

– Már egy ideje akartam veled beszélni. – Ez a mostani alkalom éppúgy megfelel a beszélgetésre, mint bármelyik másik. Nadia leült a konyhaasztalhoz, és Jacob is kihúzott egy széket, leült vele szemben kérdezés nélkül. – Chantal kibérelt egy nyaralót karácsonyra a Tóvidéken.

– Klasszul hangzik.

– Nagyon szeretném, ha eljönnél velünk. Lewis rajong érted, és nagyon örülne, ha ott lennél. – Kis szünetet tartott, és mély levegőt vett, mielőtt folytatta: – Én is örülnék.

– De mégis hallok egy kis bizonytalanságot a hangodban.

Nadia sóhajtott.

– Nem tudom igazán, hogy mi van köztünk. Nagyon sokat és nagyon komolyan gondolkoztam azon, hogy mit szeretnék a jövömtől…

– És abba én is beletartozom?

– Azt hiszem… tudnom kéne, hogy mit jelentek számodra.

Jacob összevonta a szemöldökét.

– Ezt most mi hozta elő? Valami rosszat tettem? – kérdezte. – Valamivel megbántottalak?

– Nem. – Sokkal, de sokkal kínosabb volt, mint ahogy elképzelte. De ő piszkálta meg a dolgokat, hát jöjjön, aminek jönnie kell. – Mindig kedves, drága, támogató voltál. Röviden, abszolút csodás.

– Nagyon kedvellek téged, Nadia – felelte Jacob. – És Lewis is fantasztikus gyerek. Úgy éreztem, barátra van szükséged.

– Így is volt. Így is van. – Nadia megköszörülte a torkát. – Nagyon nehéz ezt kimondanom. Ha elmennénk karácsonykor a Tóvidékre, akkor úgy mennénk, mint barátok, vagy esetleg annál többről is szó lehet?

Jacob lehajtotta a fejét.

– Ha egészen őszinte akarok lenni, Nadia, akkor fogalmam sincs.

Ahogy most az asztal fölött elnézte Jacobot, Nadia minden vágya az volt, hogy feloldja a férfi gátlásait. Ebben a pillanatban teljesen világossá vált számára, hogy ez a férfi többet jelent neki, mint idáig bevallani merte. Olyan könnyen tudná szeretni Jacobot, és az élet annyival egyszerűbb lenne, ha ő is viszont tudná szeretni. Pompás apja lenne Lewisnak, de semmi értelme egy viszonzatlan szerelemnek.

Jacob rátette ujját arra a játék autóra, amit Lewis hagyott az asztalon. Lassan, elgondolkodva tologatta, és kerülte Nadia tekintetét.

– Van valaki más. Te is tudod. Kell, hogy tudjál róla.

Mindketten tudták, hogy Chantalról van szó, de egyikük sem volt hajlandó ezt hangosan kimondani.

Nadia olyan szomorúnak látta Jacobot, annyira bántotta, hogy fájdalmat kell okoznia neki és saját magának is. De biztosan jobb csírájában elfojtani ezt az egészet, mint hamis reményekbe kapaszkodni. Ebben teljesen biztos volt. Persze, Jacob mindig is Chantalt szerette.

Valami egészen különleges kapcsolat volt köztük, és Nadia nem remélhette, hogy azzal versenyre kelhet.

– Soha nem ígértem neked semmit, Nadia. Csak melletted akartam állni.

– Tudom.

– Azt hittem, ez a… helyzet… mindkettőnknek megfelel.

– Így is van. Abszolút. És remélem, hogy ugyanígy folytathatjuk is. Továbbra is nagyon szeretném, ha az életünk része lennél. Semminek nem kell megváltoznia.

– Fantasztikus nő vagy, Nadia. A legjobb. Ha más volna a helyzet…

Most már feszülten, mesterkélten viselkedtek egymással. Jacob egyre távolabb kerül tőle. Nadia érezte, hogy arca csak úgy lángol.

– Nem tehetek róla – mondta Jacob. – Isten látja lelkem, ha tovább tudnék lépni, megtenném. Ő egy másik férfival van együtt, én pedig csak egy kívülálló vagyok. De akkor is ez van. Nem tudjuk megválasztani, hogy kit szeretünk. – Felállt. – Jobb, ha megyek.

– Nem menj el így – könyörgött Nadia. – Majd úgy teszünk, mintha ez a beszélgetés meg se történt volna. Maradj még. Menj fel, és játssz egy kicsit Lewisszal. Annyira örülne neki. Te is tudod. Minden maradhat a régiben. Csak most már mindketten tudjuk, hogy mi a helyzet.

Nadia felállt, és megölelte Jacobot. Most először érzett rajta feszültséget, valami ellenállást a testében. Talán ez az utolsó alkalom, amikor így magához szoríthatja. Nadia szeme könnyel telt meg. Ha ebben a percben visszavonhatná, amit mondott, megtenné. Akkor még sugalmazhatná vagy remélhetné, hogy egy napon Jacobbal egy pár lesznek.

Ehelyett arra kényszerítette magát, hogy leengedje a karját, és hátralépjen. A feszült társalgás helyett banális témára tért.

– Vacsoráztál?

Jacob megrázta a fejét.

– Melegítsek egy kis currys csirkét?

– Nézd, Nadia, nem vagyok annyira éhes. – Az ajtóra bökött. – Felmegyek, és pár percet játszom még Lewisszal, aztán indulok. Rengeteg dolgot kell még elintéznem.

– Hát persze.

Jacob szomorú mosollyal kiment a helyiségből. Nadia átfonta magát két karjával, és a mennyezetre bámult. Olyan érzése volt, mintha szakítottak volna, bár soha nem is voltak együtt valójában. Bele tudott volna szeretni Jacobba. Talán meg is

történt. De Jacob mást szeret. Az élet néha tényleg rettentő vacak. Csak amikor hallotta, hogy Jacob lassan megy fel a lépcsőn Lewis szobája felé, akkor hagyta, hogy kicsorduljon a könnye.

Késő délután, közel a zárórához érkezik vissza Autumn a Csokoládé Mennyországba. Ha nem lettem volna ennyire elfoglalt, már beleőrültem volna az aggodalomba, mert nem hívott fel a banki tárgyalása után, hogy elmondja, mi történt.

– Azt hittem, világgá mentél – mondom, amikor belép az ajtón. – Miért nem telefonáltál? Hol voltál?

Autumn úgy néz ki, mint aki sokkot kapott. Haja több helyen is kiszabadult az elegáns feltűzött frizurából, és sokkal kócosabb, mint amikor elindult innen délelőtt. Az Armani kosztüm enyhén gyűrött.

– Hogy ment?

– Csokoládé – mondja. – Csokoládéra van szükségem. Meg kávéra. Erősre. És talán egy dupla brandyre.

– Ezt mind meg tudom oldani – mondom, és sietve nekilátok, hogy teljesítsem barátnőm kéréseit.

– Jó hírem is van meg rossz hírem is – tájékoztat.

– Nem bírom a feszültséget. – Átnyújtom az italt, és gyorsan beugróm a hátsó helyiségbe, hogy suttyomban kitöltsek egy kupica brandyt egy kávéscsészébe. Én magam is gyorsan kortyolok belőle.

Amikor kiviszem neki a brandyt, a pultnál hosszú tömött sor várakozik, mindenki megpakolva csokirénszarvasokkal, – mikulásokkal és a jó ég tudja, mi mindennel. Tudom, hogy itt a

karácsony, de könyörgöm, nem látják, hogy fontos üzleti ügyekkel kell foglalkoznom? Ha ezt nem tisztázom, akkor jövőre már nem lesz hová menniük, hogy megvásárolhassák az ünnepi csokoládés különlegességeiket.

Szélsebesen kiszolgálom őket, aztán amint kitették a lábukat, már szaladok is Autumn mellé.

A kedvenc kanapénkra rogyott le sápadtan, szemlátomást elcsigázva.

Lehuppanok mellé.

– Pokoli volt?

– A bankigazgatóval a tárgyalás kemény volt – ismeri be. – Sűrűfésűvel végigment a teljes papírkötegen, amit adtál, és próbáltam a lehető legjobban válaszolni a kérdéseire, de rájöttem, hogy ijesztően készületlen vagyok. Együtt kellett volna mennünk. Te vagy az, aki mindent tud a Csokoládé Mennyországról. – Remegő sóhaj tör fel belőle. – De ennek ellenére a benyomása kedvező volt egészében véve. Volt egy-két további kérdés, ami nyitva maradt, és kitűztünk valamikorra még egy tárgyalást, amin te is ott tudsz lenni. Még több pénzt kellett volna kérnem a szüleimtől is, de elméletben beleegyezett, hogy felvegyem a kölcsönt.

– Belement? – Szívem ujjong. – El se tudom hinni!

– Ne éld bele magad túlságosan, Lucy – figyelmeztet Autumn. – Aztán egyenesen az ingatlanosokhoz mentem, hogy velük is beszéljek az ajánlattételről.

– Tényleg?

– Arra gondoltam, milyen pompás meglepetés lenne számodra, ha azzal tudnék visszajönni, hogy lényegében nyélbe is ütöttük az üzletet.

– Mondd, hogy így történt – rimánkodom. – Mondd, hogy így történt.

Leejti a vállát.

– Elkéstünk.

– Micsoda? Az lehetetlen!

– Valaki más már tett ajánlatot, amint ma reggel kinyitották az irodájukat… én még oda sem értem a bankba. Végül sikerült elérnem Clive-ot és Tristant, és beszéltem velük, amint tudtam, de addigra már el is fogadták.

– De hát csak most került piacra. Tudtommal még senki nem is volt itt megnézni.

– Gondolom, jó üzlet van benne. Errefelé nem sűrűn akad ilyen ajánlat. Valaki biztos meglátta a remek lehetőséget. Ahogy mi is.

– De kicsoda?

– Az ügynök nem árulta el. Üzleti titoktartás, meg mifene, de annyit elárultak, hogy egy cég vette meg. Ezt Clive is megerősítette.

– Neeeeee. – Az agyam egyszerűen képtelen felfogni. Elkéstünk! Szívemet elönti a kétségbeesés.

Ha egy cég vásárolta meg, akkor valószínűleg nem is igazán érdekli őket a hely. Csak rá akarják tenni a kezüket egy kiemelt helyen levő ingatlanra.

– Annyira sajnálom. – Autumn ugyanolyan letörtnek látszik, mint amilyennek én érzem magam.

– Hogy tehették ezt? A Csokoládé Mennyország csakis a miénk lehet. – Én alakítottam ilyenné. Autumn és én tökéletes párosítás lettünk volna. Azt hittem, a bank lesz a fő buktató. Nem is számítottam arra, hogy valaki Autumn előtt tesz ajánlatot, és elhalássza az orrunk elől.

– Mindent megpróbáltam, Lucy. Clive megértette a helyzetünket, de úgy döntött, hogy velük tart. Visszahívta az ügynökséget, és mondta, hogy van egy újabb érdeklődő, mire a cég, aki meg fogja venni, egyszerűen többet ajánlott. Nagyon úgy tűnik, hogy a tőkeerejük határtalan, és elhatározták, hogy

megszerzik. Ezzel nem tudtam versenyezni. Nem tudtam mást tenni, mint otthagyni az elérhetőségeimet az ügynökségnél arra az esetre, ha mégse jönne össze az ügylet, és nem írják alá a szerződést. De minden jel arra mutat, hogy teljes gőzzel halad előre a dolog. Az ügynök azt mondta, hogy készpénzes vevőről van szó, és semmi okuk nem volt azt feltételezni, hogy a szerződéseket nem tudják pillanatok alatt aláírni. Lehet, hogy az egészet el is intézik az újév elejére.

Alig tudom felfogni, amit hallok. Néhány rövidke hét, aztán nekem fel is út, le is út.

Autumn nyomorultul néz ki, de ő már beletörődött a sorsunkba.

– Clive őszintén nagyon sajnálta.

Ettől én még semmivel nem érzem magam jobban.

– Nem tudom, mit tehetnénk még – mondja. – Szerintem nincs tovább.

– Azta! – Úgy érzem, pillanatokon belül pánikrohamot kapok. – Nagyon úgy tűnik, hogy a Csokoládé Mennyországnak új tulajdonosa lesz az újév elejére.

– Annyira sajnálom. – Autumn teljesen kivan.

– Te mindent elkövettél, amit csak lehetett. – Megölelem, és ő is magához szorít.

– Azt hittem, olyan klassz lesz – mondja. – Szuper csapat lettünk volna együtt. Most pedig valószínűleg mindkettőnknek más munkát kell keresnünk.

A gondolat rettegéssel tölt el. Azt kívánom, bárcsak itt lenne az Imádott. Ő biztos tudná, mit kell tenni, mit kell mondani. Ehelyett annyi néz ki nekem, hogy az üres lakásba hazaérve jól kibőghetem magam egyedül. Soha nem éreztem még ennyire magányosnak magam, soha nem voltam még ennyire összezavarodva.

Autumn könnyet töröl ki a szeméből.

– Mi mást tehetnénk? Nincs valami briliáns ötleted?

– De igen. Egyetlen dolgot tehetünk – mondom, és már állok is fel. – Legjobb, ha hozok még csokoládét.

Chantal felkotorta a tüzet a kandallóban. A tűz lobogott, fölösleges volt felkotorni, de Chantal kezdett ideges lenni.

Ma délelőtt megérkezett az összes karácsonyi dísz a Harvey Nicksből, és négy órájába telt, hogy feldíszítse a fát, meg a szoba többi részét is kicsinosítsa. Nem volt könnyű feladat, és határozottan elkelt volna Jacob segítsége, de Jacob ezen a héten a saját rendezvényeivel volt elfoglalva, és Chantal valahogy megoldotta egyedül. Éppen csak hogy. A fa két és fél méter magas volt, és alaposan megküzdött vele. Ha több idő lett volna, hív valakit, hogy csinálja meg helyette. Az ő erőssége sokkalta inkább a díszítés, mint az alapmunka. De ha az ember későn kap észbe, gürcölhet maga.

Mostanra már csillogtak a fények, és a fa csodaszépen mutatott. Kifejezetten ünnepi látványt nyújtott. Chantal a kandallópárkányt egy magyalfüzérrel díszítette fel – bár nem volt valódi, de így is remekül nézett ki. Bizonyos szempontból kár, hogy nem lesznek itthon, hogy élvezzék, de a következő néhány nap még gyönyörködhetnek benne, és még akkor is itt lesz, amikor hazaérnek az újévre. Ha a villában együtt töltött hét során nem akarnak egymás torkának ugrani, talán rendezhetne egy partit. Hirtelen úgy érezte, rengeteg az ünnepelni való az életében.

A sarki delikátban vett némi harapnivalót, és kinyitott egy üveg jó bort. Ted kedvencét. A második idegnyugtató poháron is túl van már, és ha Ted nem ér haza hamarosan, komoly a veszély, hogy az egész üveggel végez. Volt egy pár karácsonyi sütemény is a Csokoládé Mennyországból desszertnek.

Chantal aggódva figyelte az időjárás-előrejelzéseket, és nagyon bízott benne, hogy tényleg el is tudnak majd jutni a tóvidéki házhoz. Ott fent északon jóval mostohább az idő, Londonban néhány vacak kis pihe hónak számít.

A Discovery elég stabil jármű volt ahhoz, hogy megbirkózzon az úttal, ebben biztos volt. De Chantal amiatt is aggódott kicsit, hogy mennyi holmit és hány dobozt kell majd bepakolni a kocsiba. Nemcsak az összes enni- és innivalót az egész időre, hanem Lana kiterjedt arzenálját is. A szülőség arra megtanította már, hogy a házat elhagyni felér egy expedícióval.

Emellett az általa rendelt bőséges dekorációt is vinni akarják. Az volt a terv, hogy Stacey és Elsie is az ő kocsijával megy, és nyilvánvalóan nekik is rengeteg holmijuk lesz. Utóbb még mindkét kocsira szükségük lehet. Bár őszintén szólva valószínű, hogy Ted szívesebben megy külön, mindössze néhány koffer társaságában. Ha az idő rosszra fordul, akkor nagyon hosszú útra kellett számítaniuk, és a kocsiban két nyűgös gyerek is lesz. Ezt még nem beszélte meg Teddel, de most már nem lehetett tovább halogatni a dolgot. Ehhez kellett a jó bor.

Chantal idegesen nézett az órára. Késő re jár, és Lana már jó ideje ágyban van. Tednek perceken belül itthon kell lennie, mivel nem küldött SMS-t, hogy tovább marad az irodában. A jelek szerint visszatért a régi ritmus, amikor Ted késő estig dolgozott, hogy minél kevesebb időt kelljen vele töltenie. Ez a karácsonyi szünet mindenkinek jót fog tenni, Chantal ebben biztos volt.

Ellenállt a késztetésnek, hogy még egy pohár bort töltsön magának, és legnagyobb megkönnyebbülésére néhány perccel

később meghallotta Ted kulcsát a zárban, aztán türelmesen várta, míg férje lehámozza magáról a kabátot, és az aktatáskáját beviszi a dolgozószobába.

– Szia – lépett be a szobába Ted.

– Hosszú napod volt?

Ted bólintott.

– Elég hosszú.

– Kinyitottam egy üveget abból a Rothschildból, amit szeretsz.

Férje elvette a poharat, és hálásan felhajtotta, aztán lehuppant a kanapéra.

– És mi volt vele a célod?

Ma Teden meglátszott a kora, és nagyon fáradtnak tűnt. Nem lehet könnyű, hogy két család igényeivel kell zsonglőrködnie.

– Semmi. Csak gondoltam, rád fér, hogy egy kicsit pihenjél, tedd fel a lábadat.

Ted gyanakodva pillantott rá, amire minden oka meg is volt.

Chantal tudta, hogy várnia kéne még egy kicsit, amíg férje el nem lazul kicsit, de egyszerűen képtelen volt rá. Gyorsan a tárgyra tért.

– Beszélnünk kéne a karácsonyi programról.

Ted lehunyta a szemét.

– Nekem ez nem megy, Chantal.

– Mindent megszerveztem. Csak annyi a dolgod, hogy gyere el. Olyan jó lesz. Majd megmutatom a prospektust arról a nyaralóról, amit kibéreltem. Meseszép. Igazi karácsonyi. Ha még a hó is esik, olyan lesz, mint a téli meseerdő.

– Nem a karácsonyra gondoltam. – Ted kinyitotta a szemét, és átható pillantással rámeredt. – Ezt a „boldog családosdit" nem bírom tovább játszani. Elbaltáztuk, Chantal. Te, én, Stacey. Képtelen vagyok ennek az egésznek a középpontjában élni.

– Nem könnyű. Persze, hogy nem az. De azért apránként beleszokunk, nem?

– Nem tudom szépíteni a dolgot, Chantal, biztosan nem is várod el tőlem. Akkor már a legjobb, ha mindent tudsz.

Chantal várta a csapást.

– Már nem szeretlek – mondta ki kereken Ted. – Staceyt szeretem. Vele szeretnék együtt lenni. Elfogadtam egy állást New Yorkban, és azt akarják, hogy azonnal kezdjek. Karácsony után indulunk.

Chantalt mintha megütötték volna.

– Te és Stacey?

Ted bólintott.

– És Elsie, természetesen.

– Mi lesz Lanával?

– Ő itt marad veled. Jobb lesz így neki.

– Ő is a te lányod. Nem hagyhatod így magára, Ted.

– Persze, hogy nem hagyom el. Amilyen gyakran csak tudunk, jövünk majd haza. Üzleti ügyben is rendszeresen fogok majd jönni. Olyan gyakran fogom látni, amennyire csak lehetséges.

– De nem leszel itt a szomszédban. – Ami kész tragédia. – Lana és Elsie olyanok, mintha testvérek lennének. Együtt kéne felnőniük.

– Ilyen csak a mesében van, Chantal. A való élet más. A kőkemény valóság az, hogy ez egy lehetetlen helyzet. Több mozgástérre van szükségünk.

– Staceyvel már összebarátkoztam. A szárnyaim alá vettem őt is meg Elsie-t is. Ugyanígy tettek a csajok is a Csokiimádók Klubjában. Azt hittem, barátnők vagyunk.

– Hát, lehet, hogy ez így van. De én megkérdeztem, hogy velem jönne-e, és ő igent mondott. – Ted Chantal szemébe nézett, szenvtelen arccal. – Valójában soha nem lett vége köztünk – vallotta be. – Tudom, hogy valószínűleg nem ezt akartad hallani, de ez az igazság.

– Tartott egész idő alatt, míg mi összebarátkoztunk Staceyvel? Amikor megkértél, hogy segítsek neki, mert nincs senkije?

Ted méltóztatott kissé zavarba jönni.

– Igen.

– Mekkora egy hülye voltam – mondta erre Chantal. Legszívesebben ordított és toporzékolt volna, de úgy érezte, minden ereje elhagyta. Túl sokáig küzdött azért, hogy a házassága megmaradjon mindennek ellenére, ámbár őszintén be kellett ismernie, hogy ez nem sikerült. Csak arra nem számított, hogy így fognak szakítani.

Úgy hitte, lassan majd kialszik a tűz, barátságosan elválnak egymástól, és új, tartós barátság alakul ki köztük. De talán Tednek igaza van. Ez csak a mesékben fordul elő. Most pedig Ted elmegy. Elhagyja a lányát, meg őt is.

– Mindjárt összecsomagolok egy táskába, és elmegyek. Semmi értelme, hogy halogassuk a dolgot.

– A karácsonyt együtt kéne töltenünk – kérte Chantal kétségbeesetten. – Legalább ennyit tegyél meg nekem. Lana kedvéért.

– Nincs sok értelme. – Ted eltökélten felállt. – Lana olyan kicsi, hogy idén nem fogok neki hiányozni. Te vagy az egyetlen, akire szüksége van.

Chantalnak a szíve szakadt meg, hogy Ted így beszél.

– Hát semmit nem jelent számodra?

– Dehogynem jelent. Rajongok érte. De arra is gondolnom kell, hogy *nekem* mire van szükségem – közölte Ted, mintha ez lenne a világ legméltányosabb dolga. – Majd az új évben elrendezünk mindent, amit kell: a házat, a pénzügyeket. Nem fogtok hiányt szenvedni semmiben. Ez így van rendjén. Mindketten új életet tudunk kezdeni.

Chantal ránézett, és nem talált szavakat. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Ted szemében felvillant volna a megbánás szikrája, de ki is aludt nyomban.

Azzal kiment a szobából, Chantal pedig csak állt ott földbe gyökerezve, és nézett utána. Ennyi volt? *Tényleg* ennyi volt? Vége a házasságának, így, egyik pillanatról a másikra? Nagyon úgy fest.

Válla megroggyant, és az üres szobának annyit mondott:

– Kibaszott boldog karácsonyt neked is, Ted.

Miután bezárom a Csokoládé Mennyországot, megállók az utcán a hulló hópelyhek alatt. Imádom a havat, és ettől jobb kedvem kéne legyen, de most határozottan nem működik a dolog.

Sokáig maradtam bent, megszámoltam a bevételt, feltöltöttem a polcokat, rendbe tettem a pultra kitett árukat. Csupa szükséges ténykedés, egyszersmind remek halogatási taktika, hogy ne kelljen hazamennem a hideg és magányos lakásomba. Vagyis tulajdonképpen annyira nem hideg, ha őszinte akarok lenni, de értik, mire gondolok. Hidegnek tűnik, mert nincs ott az

Imádott. Még a nevetséges éneklő-táncoló rénszarvasom sem képes mosolyt csalni az arcomra.

Hátralépek, és elnézem a Csokoládé Mennyország kirakatát. Már csak néhány nap van hátra karácsonyig, és hamarosan utoljára fogok üzletvezetőként bezárni. A szívem ólomnehéz.

Nem is tudom, mit csinálok, felszállók a metróra, és nem hazafelé, hanem a Targa felé tartok. Beszélnem kell az Imádottal. Annyira hiányzik, hogy az már fizikai fájdalom. Mindig ő volt életemben a szikla, a támasz, és teljesen el vagyok veszve nélküle. Mint Bozont Scooby nélkül. Vagy Ant Dec nélkül. Elképzelhetetlen. Meg kell találnom. Ő biztos tudja, hogy mit kell mondanom, mit kell tennem.

Féltucatnyi megállóval később kiszállok, és az ingázók hulláma sodor magával kifelé a metróállomásról. A Targa irodái

pont emögött a metróállomás mögött vannak, és végigmegyek az utcán, zsebre dugott kézzel, reszketve a hidegben.

Azt se tudom, hogy az Imádott itt dolgozik-e ma. Akárhol lehet, és mivel nem válaszol az SMS-eimre, kideríthetetlen, merre jár. Abban bízom, hogy itt van, és hogy a meglepetés ereje majd nekem dolgozik. Ha meglát – átázva és reszketve –, az talán meglágyítja a szívét irántam.

A Targa irodák bejáratával közvetlenül szemben nemrég nyílt egy kávézó, és tábort verek az egyik bárszéken az ablaknál végigfutó pultnál. Így biztosan nem fogom elszalasztani. Hacsak nincs valahol a világ másik végén, mert persze amilyen szerencsém van, biztos ott található.

Rendelek egy kapucsínót, egy pillantással felmérem a vetélytársak szerény kínálatát, már ami a csokoládéalapú finomságokat illeti. A Csokoládé Mennyország kenterben veri őket könnyedén. És ettől újabb hullámban önt el a szomorúság. Olyan klassz az a kávézó, fantasztikus üzleti lehetőségekkel, és most valaki más fog hasznot húzni az én kemény munkámból.

Az ablaknál ülve felkészülök lélekben arra, hogy hosszan kell szemmel tartanom korábbi munkaadóm épületét. De szívemben azért él a remény. Amikor az Imádott előbukkan a napi robot után, majd kirohanok, és megállók előtte, és előadom az én-csak-egy-lány-vagyok-aki-egy-fiú-előtt-áll jelenetet, és erre majd szíven üti, mint egy nagy kalapács, hogy mennyire hiányoztam neki, és újra elárasztja az irántam való szerelem, és egymás karjába zuhanunk. Hurrá! Hepiend. Szerelem, szerelem, szerelem!

Még alig száll le az este, és már a lakásomban a karácsonyfa alatt szeretkezhetünk. A remény igazán csodálatos dolog.

De még alig tartok a kávém felénél, amikor egy harsány társaság ront ki a Targa főbejáratán az utcára. A legtöbb arcot azonnal megismerem, egyet legfőképp. A zajos csapat közepén,

fején rózsaszín papírsapkával, és egy szivárványszínű, rózsaszín tollpamacsban végződő partisípot fújva ott áll az én drága Imádottam. Még egy rózsaszín tollboa is van rajta. Általában szeretem, ha egy férfi kapcsolatot tud teremteni a feminin oldalával, de olyan lázas élvezettel ugrándozik az utcán a tolldíszeiben, hogy belül egy kicsit meghalok. Olyan jól érzi magát, olyan remekül mulat nélkülem. Nem üldögél búbánatosan egy erősen kivilágított kávézóban, mint egy kukkoló, langyos kapucsínóval és csokoládés termékek gyatra felhozatalával.

Biztos ma volt az irodában a karácsonyi ebéd. Az mindig jó ürügy a tivornyára. Mintha a Targánál bármikor is szükség lett volna erre. Mindig is túl sok bor fogyott, túl sok kolléga kockáztatta az alkalmazotti jogviszonyát vagy a jövőbeni előléptetésének esélyeit. Utána mindig ment a nagy smárolás az irodaszeres szekrényben, és másnap óhatatlanul ki kellett hívni a fénymásolószerelőt.

Most pedig az Imádott – az *én* Imádottam – ott van ennek a kellős közepén.

Egy nő – akit nem ismerek fel – ott táncol előtte, aztán megmarkolja a tollboája végét. Az Imádott semmilyen ellenállást nem tanúsít, miközben a csaj maga után húzza, és elvezeti a járdán egy bárig, ami alig néhány házra van a Targától. Nagyon úgy tűnik, hogy a partinak még nincs vége.

Pontosan tudom, hogy mi következhet ez után ma este. Az Imádott nyilvánvalóan úgy tekint most magára, mint aki egyedülálló, és ki tehet neki szemrehányást? Ez a nő nem egy komplett katasztrófa. Valószínűleg sikeres karrierje van a Targánál, saját lakása, amit nem az anyja fizet, és képes szex-SMS-eket küldeni anélkül, hogy azok véletlenül az apjánál landolnának. Sokkal jobb barátnő lesz belőle Aiden Holby számára, mint amilyen én valaha is voltam.

Nagy lökdösődés, furakodás és nevetés közepette benyomulnak a zsúfolt kocsmába. Én felhajtom a kávémat, kifizetem a számlámat, és cihelődöm, hogy újra kimenjek a hidegbe.

A szél kegyetlenül vág az utcán, és összehúzom magamon a kabátomat. Aztán átkelek az utcán a kocsmához. Még egy utolsó pillantást szeretnék vetni az Imádottra, hogy örökre emlékezetembe véssem. Ahogy most viselkedik, az sokkal jobban emlékeztet Marcusra, mint szeretném, és soha az életben nem gondoltam volna, hogy kettejüket valaha is így fogom összehasonlítani.

Ő már nem az *én* Imádottam. Ő már valaki másé. Ennél egyértelműbb nem is lehet a helyzet. Elment tőlem. Örökre elhagyott. Ebben a pillanatban már jól tudom.

Megállók a kocsma ajtajában, és csak nézem a társaságot, ahogy partiznak, tudomást sem véve az én fájdalmamról. A remény valójában rohadék egy dolog. Ha egyszer odahagyja lakát, nem marad utána más, csak egy nagy, kövér, nyomorúságos lyuk az ember szívében.

Az Imádott a nőt átkarolva teljes hangerővel dalol. Annyira rosszul, hogy valójában nem is tudom, mit énekel.

Aztán, miközben én csak állok, felnéz.

– Lucy – szólal meg.

De én szomorúan megrázom a fejem. Elvesztettem. Meg kell tanulnom elfogadni ezt.

Aztán már ott sem vagyok, rohanok végig az utcán, miközben arcomba csapnak a hópelyhek, és a szememet égetik a könnyek. Hátra se nézve egyenesen a metróhoz megyek, ahol senki se látja, és senkit nem is érdekel, hogy kibőgöm a lelkem is.

Nadia az egész éjszakát álmatlanul töltötte, a döntésén rágódott. Hajnali négykor tudta, hogy ez lesz a helyes megoldás.

Amint beér reggel a boltba, felmond. Az új évet tiszta lappal akarja kezdeni. Nem akarja szórni a biztosítótól érkezett pénzt, de ki tudja húzni vele, amíg talál más állást. Szívesen dolgozott az üzletben – a Tarakkal kapcsolatos gondoktól eltekintve –, de azt is tudja, hogy többre képes ennél. Januárban majd keres új lakást meg új munkát.

Fáradt volt, amikor beadta Lewist az óvodába, és metróra szállt a Brick Lane felé. Tarak és Anita is a pult mögött állt. Beszélgettek, vevők egyelőre nem voltak a boltban. Alkalmas pillanat.

– Jó reggelt. – Nadia kibújt a kabátjából, és a hátsó helyiségben ledobta a táskáját.

– Most forrt fel a víz – mondta a nővére, így aztán Nadia csinált magának egy teát.

– Mindkettőtökkel beszélnem kell – mondta, amikor visszament az üzletbe. – Nagyon hálás vagyok ezért az állásért, de az új évben valami mást fogok keresni.

Látta, hogy Tarak válla megroggyan a megkönnyebbüléstől.

– Nagyon szerettem veled dolgozni, Anita, de tartozom magamnak azzal, hogy mást is kipróbáljak.

– Miért? Én nem akarom, hogy elmenjél. – Nővére szeme könnyekkel telt meg. – Kivel fogok majd pletykálni?

Nadia nevetett.

– Biztosan találsz valaki mást.

– De az nem lesz ugyanilyen. Csak most találtunk újra egymásra.

És, gondolta Nadia, kis híján újra elvesztették egymást a férje csalárdsága miatt. Bízott benne, hogy Tarak megtanulta a leckét. Lucy terve kissé extrémre sikerült, de ha célt értek vele, nem volt hiábavaló.

– Tedd azt, amit tenned kell – mondta Tarak ünnepélyesen. De Nadia meg tudta állapítani a hangjából, hogy sógora örül annak, hogy elmegy. Nem fogja hagyni, hogy a sógora elszakítsa Anitától; Tarak most már tudja, hogy vigyáznia kell vele.

Aztán elkezdett megtelni az üzlet vásárlókkal, és a pillanat elmúlt. A délelőtt hátralevő része olyan sűrű volt, hogy egyáltalán nem volt idejük beszélgetni. Mintha csak mindenki most, az utolsó pillanatban keresett volna valami divatos ruhát a karácsonyi partikra. Ha Tarak ma nem megy el a raktárba, akkor az utolsó szálig kifogynak a csillogós kis cuccok.

Nem sokkal ebédidő előtt Tarak fogta a furgon kulcsait, és indulni készült. Anita a hátsó helyiségben volt. Tarak megállt Nadia előtt, és halkan megkérdezte:

– Köztünk akkor minden rendben, ugye?

– Igen – felelte. – Ezt most tényleg saját magamért kell megtennem.

– Jó. – Aggódva nézett az üzlet hátsó része felé, ahol felesége tartózkodott. – Nem tetszett, amit csináltatok – mondta visszafojtott hangon. – De levontam a tanulságot. Azt hittem, ura vagyok a helyzetnek. – Felvonta a szemöldökét. – Soha nem számoltam egy csapat bosszúszomjas nővel.

– Én szeretek inkább úgy gondolni magunkra, mint akiket oktató-nevelő célzat, nem pedig bosszúvágy hajt. Nem rosszindulatból csináltuk, Tarak. Végképp nem szeretném veszélybe sodorni a házasságodat. Azt akarom, hogy jobban becsüld meg. Legközelebb nem biztos, hogy ilyen szerencséd lesz. Elég, ha egy sértett régi szerető telefonál Anitának, és megnézheted magad.

– Nem lesz legközelebb – suttogta Tarak. – Ígérem. Tényleg próbálok jó férj lenni. Nem akarom elveszíteni Anitát vagy a fiaimat.

– Nem könnyű újrakezdeni, Tarak. Én ezt nagyon jól tudom. Becsüld meg a családodat. Szeretnek téged.

Tarak bólintott.

– Szeretném, ha az idei karácsony jól sikerülne.

– Csak legyél ott velük. Az pont elég hozzá.

– Kér valaki egy csésze teát? – szólt ki Anita hátulról.

– Fejezzük is itt be – mondta Tarak.

Nadia egyetértően bólintott.

– Boldog karácsonyt, Tarak.

– Neked is, Nadia. – Gyors léptekkel kiment az ajtón, és beugrott a furgonba.

Anita kidugta a fejét a függöny résén, és két csésze teát tartott a kezében.

– Tarak elment?

– Igen. A raktárba. Azok az új ruhák úgy fogynak, hogy alig győzzük.

Anita nevetett, ahogy odanyújtotta Nadiának a csészét.

– Attól legalább boldog lesz. Amíg meg nem látja a fiúk karácsonyi ajándékainak a számláját. Semmi mást nem akarnak most, csak iPadet, iPhone-t, iMifenét. Egy vagyonba fáj.

– Boldog vagy vele? – kérdezte Nadia a teáját kortyolva.

Anita bólintott.

– Tudom, hogy nem tökéletes. – Anita nem nézett Nadia szemébe. – De melyik férfi az?

Nővére felsóhajtott, és most először Nadia egy kis fáradtságot hallott ki a hangjából.

– Mindig visszatér hozzám. A végén. Megtanultam, hogy úgy birkózom meg a dologgal, hogy szemet hunyok fölötte. Ne sajnáljál, Nadia – tette hozzá. – Tévedsz, ha azt hiszed, hogy gyenge vagyok.

– Egy szóval se mondtam.

Anita felemelte a kezét.

– Én vagyok az erős. Én vagyok az, aki összetartja a családot. Ez az én feladatom. Ez a feladatunk nekünk, nőknek.

Nadia átkarolta nővérét, és magához ölelte.

– Minden rendben lesz – mondta. – Hidd el, mostantól minden rendben lesz. Tarak szeret téged.

– Tudom – felelte Anita. – A lelke mélyén. A férjem. Ha azt gondolnám, hogy nem szeret, akkor *tényleg* elhagynám.

– Hiányozni fogsz karácsonykor. Ilyenkor a családoknak együtt kell lennie.

– Remekül fogod érezni magad a Tóvidéken. Nagyon irigykedem. Még soha nem jártam arra.

– Én sem. Már alig várom, olyan izgatott vagyok. – A Google-lal keresgélt egy kicsit, és rákattintott néhány képre. Meseszépnek tűnt az egész. Ez is olyasvalami, amit jövőre Lewisszal megengedhetnek majd maguknak. Elmennek együtt nyaralni. Nagyon keveset látott Nagy-Britanniából, és a világ többi részéből még kevesebbet. Bízott benne, hogy ez majd megváltozhat. Szíve mélyén egy kicsit arra is vágyott, hogy bárcsak mindezt Jacobbal csinálhatná, de a sors nem így akarta. Szomorú volt, de emellett volt benne némi megkönnyebbülés is. Szabadon kereshet új élményeket életének ezen a területén.

Végül biztosan talál majd valakit, aki fenntartás nélkül tudja őt szeretni.

– Mindennap rád fogok gondolni – mondta Anita. – Most már együtt vagyunk, és soha többet nem szakadunk el egymástól.

– Remélem, mindkettőnknek csodás karácsonya lesz.

– Mindent hallani akarok majd róla – könyörgött

Anita. – Amint visszajöttetek, feltétlenül látogassatok meg Lewisszal.

– Eljövünk, ígérem.

– Nagyon szerencsés vagy, hogy ilyen barátaid vannak, Nadia – mondta nővére.

– Tudom. – Most már alig várta a karácsonyt. Csak jöjjön a hó, a móka és a kacagás meg a csokoládé.

Chantal elment Staceyhez, és bekopogott. Tedről semmi híre nem volt. Akárhányszor telefonált, és akárhány SMS-t küldött Staceynek, egyikre sem jött válasz. Nagy levegőt vett, hogy összeszedje magát, aztán néhány másodperc múlva kinyílt az ajtó.

Az ajtóban ott állt Stacey, karján Elsie-vel. Arcán megdöbbenés látszott, és először dühösnek is tűnt. Aztán láthatóan kiszállt belőle a feszültség, és csak annyit mondott:

– Gyere be.

Ugyanolyan kínos volt ez a találkozás, mint amikor először járt itt. Amikor baráti kezet nyújtott Staceynek. Chantal bemanőverezett a babakocsival a keskeny előszobába. Lana, hála az égnek, mélyen aludt. A hall dobozokkal volt tele, egy részük még csak félig megtöltve. Az egyik könyvekkel volt telepakolva, a másik Elsie játékaival.

Chantal végignézett az egészen.

– Akkor tényleg elutaztok?

Stacey bólintott.

– Nagyon sajnálom, hogy így alakult. Nem így képzeltem.

– Ted itt van?

Megrázta a fejét.

– Az islingtoni lakásban van. Gondoltam, jobb, ha nincs láb alatt, amíg csomagolok.

– Ted biztos hálás érte. Soha nem szerette a piszkos munkát.

– Gyere be a konyhába – mondta Stacey. – A vízforralót még nem tettem el. Csinálok mindkettőnknek egy csésze teát.

– Nem akarok hosszan maradni. Csomó dolgom van még. Csak, azt hiszem, minden jót akartam kívánni. – Chantal azt is meg akarta tőle kérdezni, hogy miért tette ezt, és talán egy jót dühöngeni és kiabálni, de most, hogy itt volt, úgy érezte, semmi ereje nincs veszekedni.

– Ne haragudj – mondta Stacey. – Te is és a lányok is olyan kedvesek voltatok hozzám. Soha nem voltak ilyen jó barátaim.

Chantal nem tudta visszafogni magát, és mielőtt végiggondolta volna, azt mondta:

– Sajátos módját választottad a hálának.

Staceyt mintha megütötték volna.

– Tudom. Meg tudsz valaha bocsátani?

– Szereted Tedet?

– Igen.

Persze, hogy szereti. Az első pillanattól kezdve nyilvánvaló volt, de Chantal a gyerekeik kedvéért abban bízott, hogy ki tudnak alakítani valamilyen működőképes rendszert. Talán csak illúzió volt.

– Intézd el, hogy visszajöjjön Lanát meglátogatni – mondta Chantal. – Nem akarom, hogy elveszítse az apját.

– Persze, hogy nem. Megígérem, hogy mindent el fogok követni. Nagyon szeretem Lanát, és Ted is rajong érte. Azt mondta, hogy rendszeresen vissza fogunk jönni.

– Én is bízom benne.

Stacey arckifejezése sivár volt. Ahhoz képest, hogy most készül új életet kezdeni a szeretőjével, egyáltalán nem tűnik kirobbanóan boldognak.

Mintha olvasott volna Chantal gondolataiban, Stacey halkan azt mondta:

– Tudom, hogy mit veszítek, Chantal. Én is azt kívánom, bárcsak lenne valami megoldás, hogy működjön a dolog. De Ted hajthatatlan. Kiváló lehetőség ez számára.

– Mi pedig takaríthatjuk a romokat.

– Tudom. De nagyon szeretném, ha tartani tudnánk a kapcsolatot – javasolta tétován Stacey. – Persze tökéletesen megértem, ha te nem szeretnéd.

– Muszáj valamilyen kapcsolatot kialakítanunk, Stacey. A lányaink vérrokonok. Bármi történjék is, Lana és Elsie kedvéért mindent meg kell próbálnunk.

– Köszönöm.

– Mennem kell. Holnap reggel korán indulok, és szeretném még ma megpakolni a kocsit, amennyire csak lehet.

– Akkor mégis mentek a Tóvidékre abba a nyaralóba?

– Igen. Mindenki jön. – Hát, majdnem mindenki.

– Csodásnak tűnt a hely. Annyira készültem rá… –

Stacey hangja elcsuklott.

– Ti mit fogtok csinálni?

– Ted asztalt foglalt egy közeli étteremben. Addigra már minden össze lesz csomagolva. Huszonhatodikán megy a repülőnk.

– Olyan hamar?

– Igen.

– Nem veszi fel a telefont, amikor hívom – mondta Chantal. – És se kedvem, se energiám elmenni az islingtoni lakásba. Add át neki jókívánságaimat. Remélem, mindkettőtök számára jól alakulnak majd a dolgok. Őszintén remélem.

– Köszönöm, Chantal. – Stacey lehajtotta a fejét. – Ez több, mint amit megérdemlek.

– Valamit azért talán megmenthetünk – ajánlotta Chantal. Dühös volt Staceyre, de most már látta, hogy ő is két tűz közé került. Választania kellett a férfi között, akit szeretett és a barátai

között. Borzasztó nehéz helyzetbe hozta Ted, és ha valamit érzett Chantal, hát sajnálta mindezért Staceyt. – Biztos menni fog.

– Nagyon örülnék.

– Ölelj meg. – Odalépett hozzá, Stacey a karjába fészkelte magát, és csak zokogott és zokogott.

– Hiányozni fogtok – szipogott Stacey. – Mindannyian hiányozni fogtok.

Chantal megsimogatta a haját, a hátát, és vigasztalta.

– Ne sírj — mondta neki. – Karácsony van. Új életet fogsz kezdeni. Minden jó lesz, meglátod.

– Nem tudom, be tudunk-e oda passzírozni még egy dobozt – mondta Miles a fejét vakarva. – Mennyi időre megyünk? Azt hittem, csak négy napra. Ezzel az erővel legalább hat hónapig maradhatnánk.

– Egy része ennivaló – mondta Autumn. – Létfontosságú ellátmány.

– Gondolom, ez azt jelenti, hogy az egyik dobozban csak csokoládé van, ha igaz az, amit a Csokiimádók Klubjáról hallottam.

Autumn nevetett. Pontosan így volt. Lucy gondoskodott erről. Minden gyereknek be volt csomagolva egy csokimikulás meg egy – rénszarvas, amit majd a fa alá tudnak tenni.

– Még az is lehet, hogy igazad van.

Milesék sorháza előtt álltak a parkolóban, és a tóvidéki úthoz pakolták fel az autót. Még mindig úgy tűnt, hogy rengeteg holmi van a járdán, de Miles remekül birkózott meg a feladattal, mindent begyömöszölt.

– Nadia, biztos jó lesz nektek Lewisszal ott hátul Florence mellett?

– Hát persze. De ha szükség van rá, akár a tetőcsomagtartón is hajlandó vagyok ülni – válaszolt Nadia.

– Így is nagyon hálás vagyok, hogy veletek mehetünk ebben a havazásban.

– Majd felváltva ülünk a gyerekekkel, ha szeretnéd – mondta Autumn. Mindkét gyerek nagyon fel van húzva, és valószínűleg könnyebb bírni velük stafétában. Mindkét gyereknek bekészített egy kis csomagban zsírkrétát és színezőket, amivel elszórakozhatnak, és az interneten talált néhány kirakósat is az autópályára.

A hó most már elég erősen esett, még Londonban is. A fogadóirodák már le is állították a fogadásokat a fehér karácsonnyal kapcsolatban, mivel az Egyesült Királyság nagy részét fehér takaró fedte.

– Nagyon örülök, hogy ilyen masszív kocsid van, Miles – jegyezte meg Autumn.

– Nem lesz semmi gond – nyugtatta meg őket Miles.

– Ez a jószág bármivel megbirkózik. – Szeretettel paskolta meg az autót. – Ráadásul, mivel már egy ideje havazik, a főutak nagy részét le is tisztították. Bár a Tóvidéken azért még vicces lehet a helyzet. Régóta nem jártam arra télen.

– Én még soha – vallotta be Autumn. – Anyut és Aput sokkal jobban érdekelte Kenya, mint Keswick.

– Amikor még ifjú voltam és bohó, egyszer novemberben ott sátraztam. – Miles megborzongott az emléktől.

– Bár az is igaz, hogy az éjszaka közepén otthagytuk a sátrat, és visszaültünk az autóba. – Aztán összecsapta a kezét. – Készen állunk?

– Egy utolsó kör mindenkinek a fürdőszobában? – javasolta Autumn.

– Igen – felelte Miles. – Nem akarom azt hallani, hogy „Pisilni kell” egész Birminghamig.

– Chantal mikor indult? – kérdezte Nadia.

Autumn az órájára nézett.

– Most már úton kéne lennie. Kora reggel küldtem neki egy SMS-t, és addigra Lanával már nagyjából összekészültek az induláshoz.

– Lehet, hogy vele kellett volna mennem. Nem jó érzés arra gondolni, hogy a hosszú úton végig egyedül lesz.

– Én fel is ajánlottam – mondta Autumn. – De váltig állította, hogy jó lesz ez így neki. Ha jó időt tud menni, akkor talán már nem is lehetnek messze. Tudom, hogy fel akarta díszíteni a házat, mire mi megérkezünk.

– Hogy bírja Ted nélkül?

– Nem vagyok benne biztos, hogy teljesen felfogta már a dolgot, egyelőre úgy néz ki, győzi.

– Tényleg nagyon kedves tőle, hogy mindnyájunkat meghívott – mondta Miles. – Lehet, hogy semmi kedve már az egészhez, most, hogy így alakultak a dolgok.

– Egészen biztos, hogy szeretné, hogy ott legyünk. Én csak annak örülök, hogy ti is tudtok jönni. – Autumn elmosolyodott, boldogan, hogy első karácsonyát töltheti Miles és Florence társaságában. – Majd mindent elkövetünk, hogy neki is a lehető legszebb karácsonya legyen.

– Szerveztem egy kis meglepetést, ami szerintem mosolyt varázsol majd az arcára – mondta Nadia magabiztos és titokzatos ábrázattal.

– Megosztod velünk is?

– Még nem – felelte rejtélyesen. – Majd meglátjátok.

– Mi van Teddel és Staceyvel? – kérdezte Autumn.

– Nem tudom. – Nadia körülnézett, hogy a gyerekek ne hallják, amit mond, de Miles éppen visszaterelte őket a házba egy utolsó mosdókörre. – Chantal a nagy jelenet óta nem beszélt Teddel, de tegnap átment Staceyhez, és abból, amit mondott, úgy tűnik, hogy legalább ők ketten valamiféle tűzszünetet kötöttek.

– Stacey olyan kedvesnek tűnt. Úgy éreztem, olyan jól beilleszkedett közénk. Magunkfajta csokimániás, és úgy egyáltalán, nagyon rendes valaki. Hiányozni fog.

– Nekem is – helyeselt Nadia. – Remélem, hogy legalább annak a két gyönyörű kislánynak a kedvéért elássák a csatabárdot. Chantal optimistának tűnt.

Miles visszatért.

– Akkor nézzük, hogy be tudjuk-e még szuszakolni ezt az utolsó adag csomagot, aztán elindulhatunk, mielőtt besűrűsödne a forgalom.

Nadia nevetett.

– Tényleg ennyi cuccot hoztunk? Úgy tűnik, egyikünk sem tud keveset pakolni.

– Az a ház már most is meseszépen néz ki. Alig várom, hogy lássam, milyen lesz, amikor Chantal végez. Szerintem a Harvey Nicks teljes karácsonyi kollekcióját felvásárolta. – Autumn telefonja megcsörrent. – Lehet, hogy ő lesz, hogy beszámoljon, merre járnak. Megkértem, hogy még útközben jelentkezzen.

Kivette zsebéből a telefonját, de a szám nem volt ismerős a kijelzőn. Ki lehet az, aki karácsonykor hívja?

– Autumn Fieldinggel beszélek? – kérdezte egy ismeretlen hang.

– Igen.

– Üdvözlöm, Ms. Fielding. Eleanor vagyok a Családkereső örökbefogadási ügynökségtől. Nemrég regisztrált az oldalunkon.

– Igen. – Autumn szíve vadul dobogott.

– Remek híreim vannak az ön számára.

Autumn szorosan markolta a telefonját.

– Nagy örömmel jelenthetem, hogy valaki szeretne kapcsolatba lépni önnel.

Autumn hirtelen leült a kertfalra Miles háza előtt, mert úgy érezte, hogy a lába kimegy alóla. Mellkasa összeszorult, és egy hang sem jött ki a torkán.

– Ott van még?

Alig tudott megszólalni.

– Willow?

– Az örökbe fogadó édesanya. – A telefon túlvégén papírzörgés hallatszott. Mrs. Mary Randall. Ő vette fel velünk a kapcsolatot. Willow szeretne önnel találkozni. Hozzájárul, hogy megszervezzem a találkozást?

– Igen. – Autumn levegőért kapkodott. – Igen, természetesen. – Alig tudta felfogni. Willow próbálta megtalálni őt. Szívében fájdalmas vágyakozást érzett. Nem is remélhette, hogy ilyen hamar kap visszajelzést. És drága kislányának még mindig az a neve, amit ő adott neki a születésekor.

– Azt hiszem, valamikor az új évre szeretnék megszervezni a találkozót. Ha az önnek is megfelel.

– Ó, igen. – Autumn mély levegőt vett. – Tökéletesen megfelel nekem. – Hogy bírja kivárni? Most, ebben a pillanatban akarja látni, kárpótlásul mindazokért az évekért, amelyeket elveszített.

– Remek. Akkor majd hamarosan jelentkezem. Egyeztetjük a naptárainkat, és megbeszéljük a részleteket. Igyekszem olyan hamar megszervezni, amilyen hamar csak lehet – mondta Eleanor. – Gondolom, alig várja, hogy találkozzon vele.

– Igen – felelte Autumn. – Kérem, mondja meg neki is.

– Feltétlenül meg fogom. Boldog karácsonyt, Ms. Fielding.

– Boldog karácsonyt – válaszolta Autumn. – Köszönöm. Nagyon köszönöm.

Amikor letette a telefont, patakzott arcán a könny.

Nadia lépett oda, és megérintette a karját.

– Minden rendben?

Autumn bólintott – kábán, döbbenten, ámultan.

– Ezt remélni se mertem. – Felnézett Nadiára. – Willow nevelőanyja kezdeményezte a kapcsolatot. – Ahogy felállt a falról, amin eddig gubbasztott, úgy érezte, mintha a lába még mindig nem tudná megtartani, és barátnőjébe kapaszkodott. – Ó, Nadia. Újra látni fogom a lányomat.

– Ez fantasztikus hír, Autumn. Csodálatos!

– Alig tudom elhinni. – Kezét a homlokához emelte. – Annyiszor álmodtam erről a napról, és most végre itt van.

Szíve dobolt, alig kapott levegőt. Úgy érezte, mindjárt szétveti a boldogság. Újra láthatja Willow-t. Ez a lehető legszebb karácsonyi ajándék, amit csak kaphatott életében. Az ő saját karácsonyi csodája.

Lassan haladtak, az autópályán sűrű dugóba kerültek. De végül is szenteste volt, és havazott, szóval erre számítani lehetett. Chantal bőven hagyott időt magának, hogy a többiek előtt megérkezzen, és köszönhetően annak, hogy pirkadatkor elindult, nem sokkal ebéd után megérkeztek a Tóvidékre – még úgy is, hogy be volt tervezve néhány megálló Lana babusgatására is. A baba meglepően jól bírta a hosszadalmas utazást, időnként elaludt a gyerekülésében, körberakva a legfontosabb felszereléssel, máskor meg boldogan elbeszélgetett magában a saját kis halandzsanyelvén.

A Cumbria Cottage egy jellegzetes helyi kőből épített, második kategóriás műemlék jellegű épület volt, mely szépen beolvadt a tájba. A nyaraló elnevezés nem igazán állta meg a helyét, mert az alacsony, hosszan elnyúló épületben annyi hálószoba volt, hogy tizenhat ember kényelmesen elfért benne. Még az is lehet, hogy marad néhány szabad szobájuk. Talán kezdettől fogva ostobaság volt arra számítani, hogy Ted és Stacey is eljön. De ha már így alakult, valószínűleg nélkülük nyugodtabb lesz a karácsonya.

Előző este végre sikerült beszélnie Teddel, aki átjött, hogy meglátogassa Lanát. Amikor karjába vette a kislányt, Ted arcán könnyek csorogtak, és Chantal azon tűnődött, vajon nem kezdi-e máris bánni, hogy ilyen gyorsan elfogadta ezt a New York-i

állást. Az egyetlen jó az egészben az volt, hogy Lana, hála az égnek, még túl kicsi volt ahhoz, hogy felfogja a körülötte zajló drámát, és szokásos kiegyensúlyozott önmagát adta. Ted hozott egy karácsonyi lapot, és egy szatyornyi ajándékot, amiken meglátszott Stacey keze nyoma. Ted soha nem maga vásárolta a karácsonyi ajándékokat, aligha változott e téren. Ma korán reggel pedig Stacey telefonált, hogy jó utat kívánjon neki és Lanának. A beszélgetés rendben zajlott, nem is döcögött. Talán egyszer majd újra barátok lehetnek. Az a szomorú, hogy Chantalnak őszintén hiányzott Stacey barátsága, annak ellenére, amit vele tett. Sejtette, hogy ebben a világban ez az élet parancsa, és Stacey valószínűleg úgy gondolta, hogy jobban jár Teddel, mint négy csokoládéfüggőségben szenvedő barátnővel. Hát, Stacey majd meglátja, hogy sül el a dolog. Ahogy Chantal ismerte Tedet, arra lehetett számítani, hogy New Yorkban is majd belemerül a munkájába, és Stacey otthon lesz egyedül. Még távolabb a barátaitól és a családjától, mint itt volt. De ez most már az ő problémája. Ami történt, megtörtént; erről a pontról kell továbblépniük, és Chantal mindössze abban bízhat, hogy Teddel tisztességesen meg tudnak egyezni, és a lehető leggyorsabban túlesnek a váláson.

De mindezt most háttérbe tolja erre a néhány napra, és élvezni fogja a karácsonyt. Ennél a helyszínnél tökéletesebbet nem is találhatott volna, hogy elfeledkezzen a bajairól. A ház irigylésre méltó fekvéssel Derwentwater fölött helyezkedett el, egy szeletnyi ónszürke szín a fehér tájban, és mögötte ott tornyosultak a hegyek. Olyan volt, mintha mindet porcukorral szórták volna be. Talán szép lenne visszajönni ide a következő nyáron, és megnézni nyári pompájában is. De először talán bölcsebb terv túlélni valahogy a karácsonyt.

Gyors felfedezőutat tett a házban, és fejben mindenkinek kiosztotta a hálószobákat. Gyönyörű ez a hely, gondolta Chantal,

ahogy kinézett az ablakon, és megcsodálta a festői kilátást. Lehet, hogy az út kissé maratonira sikerült, de annyira örül, hogy eljött. Most kicsomagolás, már alig várja, hogy feldíszíthesse a nyaralót a lehető legünnepibbre. Azt akarta, hogy amikor a többi csaj megérkezik, essen le az álluk az ámulattól.

Hogy karácsonyi hangulatba kerüljön, kinyitott egy üveg pezsgőt. Jól be volt hűtve már attól, hogy a kocsi csomagtartójában utazott egészen idáig. Chantal gyanította, hogy a következő napokban jó néhány üveggel utánaküld majd. A tanyaház jókora konyháját átkutatta poharak után. Csak néhány korty, aztán jó lesz, ha készíteni kezdi a vacsorát.

Egy csirkeraguhoz hozott mindenféle hozzávalót, amit nagy fazékban akart a tűzhelyen elkészíteni, hogy amikor a többiek megérkeznek, mindenki ki tudja szolgálni magát. Volt néhány teljes kiőrlésű kenyér is, amiket reggel vett ki a mélyhűtőből, azokat felvághatják jó vastagon a ragu mellé. Lana elégedetten szemlélte anyja sürgölődését az autósülésből a tűzhely melegében.

Egy pillanatra Chantalt elfogta a pánik. Jövőre egyedülálló anya lesz, és egyedül kell helytállnia a világban. Hogy fog majd boldogulni? Egy pillanatra megkapaszkodott a kerámiamosogató szélében, hogy megnyugodjon, és próbálta azzal lecsillapítani a gondolatait, hogy kinézett a szilárd, időtlen hegyekre, melyek körülvették. Ahogy ott állt, a házhoz vezető autóbejárón egy kocsi jött kanyarogva felfelé, kerekei alatt csikorgott a murva. Chantal nem számított senkire ilyen korán. Úgy számolta, Miles, Autumn és Nadia érkezik majd leghamarabb, de rájuk is várni kell még pár órát. Lucy sem lehet a higgadt vezetési stílusból ítélve.

Talán valami házhozszállítás, vagy hasonló. Chantal megtörölte a kezét, és az ajtó felé indult. Az autó megállt, ahogy

ő kinyitotta az ajtót, és szíve hatalmasat dobbant, amikor meglátta, hogy a vezetőülésről Jacob száll ki nagyot nyújtózva.

Jacob elvigyorodott, amikor meglátta, és Chantal szíve még hevesebben vert.

– Nem is számítottam rád.

– Nadia hívott meg néhány napja – vallotta be Jacob. – Azt gondolta, biztos örülnél, ha csatlakoznék a partihoz.

Chantal átölelte.

– Hát persze, hogy örülök. Ó, Jacob, micsoda meglepetés! Jól utaztál?

– Igen. – Jacob szorosan átfogta Chantal derekát, és egy kicsit ringatóztak együtt. – Egész idő alatt karácsonyi dalokat hallgattam, hogy ünnepi hangulatba jöjjek, és hoztam még egy adag díszt is.

– Tökéletes időzítés. Épp most akartam nekilátni.

– Akkor hozom a csomagomat. – Jacob kiemelt a csomagtartóból egy sporttáskát, Chantal pedig belékarolt, úgy vezette vissza a házba.

– Pont most bontottam egy üveget. Legalább korán elkezdhetünk koccintani karácsonyra.

Jacob megállt, és odafordult hozzá.

– Jó látni, hogy ilyen jól nézel ki.

– Köszönöm – felelte Chantal.

– Sajnálom, ami Ted és közted történt.

– Tényleg rémes befejezés, de már egy ideje a pakliban volt. És majd elboldogulok. Lanára kell gondolnom elsősorban. Csak ő számít most.

Jacob gyengéden végigsimította hüvelykujjával Chantal arcát.

– Csodás karácsonyunk lesz itt.

– Mindenképpen. Most pedig lássunk neki, és dobáljuk fel mindenhová az angyalhajat.

Miután csinált neki egy szendvicset, és ellátta egy pohár pezsgővel is, átmentek Jacobbal a nappaliba. Jacob vitte az autós gyerekülést, Lana pedig Chantal karjába fészkelte be magát.

– Hű, a mindenit! – mondta Jacob. – Hogy találtad ezt a házat? Lélegzetelállító. Azt is el tudnám képzelni, hogy ilyen helyen lakjak.

A honlapon a fényképek tényleg alig adták vissza, milyen gyönyörű igazából a nagyszoba. A valóságban sokkal melegebb, otthonosabb, és lenyűgözőbb volt, mint amit Chantal remélt. A falak kőből voltak, és a mennyezetet alacsony, eredeti gerendák tartották. Kényelmes kanapék voltak a tűz köré húzva, elég hely volt, hogy mind összegyűlhessenek, amit Chantal alig várt. De addig még rengeteg volt a tennivaló. Kérésének megfelelően, a tulajdonosok a lehető legnagyobb karácsonyfát állították fel a szoba sarkában, és a fa gyönyörű példány volt, széles, bokros, és olyan magas, hogy a plafonig ért.

– Hát ez aztán nem akármilyen egy fa – jegyezte meg Jacob. Elkezdte kibontani a dekorációs dobozokat, és egymás után húzta elő az izzófüzéreket és a karácsonyfadíszeket. – Bele fog telni egy kis időbe, mire feldíszítjük. Örülök, hogy hoztam én is tartalékot.

– Mi vagyunk a Karácsonyi Csapat. Menni fog.

– Mennyi időnk van?

– Még pár óra, mire a többiek ideérnek – mondta Chantal. – Szóval nem kell kapkodni, mindenre van időnk. Clive és Tristan leghamarabb estére ér ide, és Lucynak az egész napot a Csokoládé Mennyországban kell töltenie, szóval jó késő lesz, mire ő is ideér. Miles és társai valamivel kilenc után elindultak, ők lesznek a következő befutók. De gondolom, azon is múlik, hányszor kell megállniuk a gyerekekkel.

Összekoccintották a poharaikat, miközben szakértő módon kicselezték Lanát, aki lendülettel próbálta őket elkapni.

– Boldog karácsonyt, Jacob – mondta Chantal. – Még egyszer köszönöm, hogy eljöttél. Nagyon örülök neked.

Jacob fürkésző pillantással nézett a szemébe.

– Együtt kéne lennünk – mondta. – Te is tudod.

– Igen.

Elnevette magát.

– Ház ez könnyebben ment, mint gondoltam.

– Egy csomó mindent el kell még rendeznem Teddel és Staceyvel. Az egész borzasztó kaotikus, és most eléggé megviseltnek érzem magam. Jobb, ha nem kapkodjuk el semmivel.

– Nem sürgős. – Jacob gyengéden elsimított egy haj-tincset Chantal arcából. – Régóta várok erre.

– Olyan régóta, hogy kis híján feladtad?

– Soha. – Jacob sajnálkozva elmosolyodott. – Egyre közelebb kerültem Nadiához, de vele mindig csak barátok lehettünk volna. Te mindig ott voltál a háttérben. Miután Lana megszületett, azt hittem, hogy te és Ted tényleg újra összejöttök, és furcsamód, még örültem is neki. Fontosabb volt számomra a te boldogságod, mint a sajátom.

– O, Jacob.

– Pedig így igaz. Inkább nyomorultul egyedül maradtam volna, mint hogy valaki mást boldogtalanná tegyek csak azért, mert nem tudom teljesen elkötelezni magam.

Chantal a férfi mellkasára tette a kezét, és ujjai alatt érezte erős szívdobbanásait.

– Most kaptunk egy esélyt, nem kéne elvesztegetnünk.

– Tudod, hogy mindig is téged szerettelek.

Chantal felnézett rá, és Jacob arcáról csak úgy sütött, hogy mennyire fontos számára.

– Azt hiszem, én is mindig szerettelek.

– Akkor ez egy egészen különleges karácsony lesz, Chantal. Köszönöm.

– Boldog karácsonyt, Jacob. – És amikor Jacob megcsókolta, hosszan és forrón, úgy érezte, hogy hazaért, hogy ez az a hely, ahol végre otthon van. Számára, és Jacob számára is varázst hoz ez a karácsony.

Nadia el volt ragadtatva, amikor látta, hogy végre feltűnik szemük előtt a nyaraló.

– Azt hittem, soha nem érünk ide – mondta, és megkönnyebbülten sóhajtott.

– Ez az, emberek – mondta Miles. – Az út végéhez értünk. Köszönjük mindenkinek a türelmet.

– Fantasztikusan jöttél – mondta Autumn. – Vár rád majd itt egy nagy pohár vörösbor.

– Úgy legyen. – Miles bekanyarodott a széles ívben kanyarodó autófelhajtóra. – De inkább két pohárra gondolok. Legalább.

– Meg is érdemled őket – mondta Nadia. – Borzalmas volt az út.

A hosszas araszolás az autópályán fárasztó és unalmas volt, eseménytelen. Szerencsére Lewis és Florence többször is elaludt a hátsó ülésen. Amikor ébren voltak és nyűgösködtek, akkor Autumn-mal felváltva próbálták szórakoztatni őket. Miles többször is megállt útközben, hogy mindannyian megmozgathassák a tagjaikat. De ha valaha még egyszer együtt elutaznak karácsonyra, célszerűbb valahova London közelébe.

Amikor elhagyták az M6-os autópályát, a főútról rossz helyen kanyarodtak le, és így váratlan kitérőt tettek a Keswick nevű kisvároson keresztül. Az egész városka csupa csinos kőépületből állt, és igazi-valódi Főutcája volt, mint régen mindenhol. Nadia

úgy érezte, életében nem látott ilyen szép helyet. Aztán csak araszoltak egyre feljebb és feljebb, ki a városból, a hegyek közé, míg végül rátaláltak a Cumbria Cottage-ra.

– Azta! – álmélkodott Autumn. – Nézzétek ezt a házat. Ez aztán tényleg megérte.

– Lenyűgöző – helyeselt Nadia készségesen. Chantalra mindig lehetett számítani abban, hogy valami különlegessel rukkol elő. – Mérföldekre szinte semmi más nincs. Erre mondják, hogy „távol a világtól". – Fölöttük a hegy és alattuk a tó egyenesen lélegzetelállító látványt nyújtott. Alig várta, hogy kiszállhasson a kocsiból, és alaposan körülnézhessen.

– Már nem sokáig lesz világos – mondta Miles, és nagyot nyújtózott. – Jó lenne minél előbb kipakolni a kocsit.

Chantal, csizmában és egy kendővel a vállán kiszaladt eléjük, hogy üdvözölje őket.

– De jó, hogy ideértetek. Clive és Tristan is épp most érkezett. Hamarabb értek ide, mint vártuk, és már neki is láttak az ivásnak.

– Nem kell sok idő, hogy én is csatlakozzam hozzájuk – mondta Nadia. – Úgy hallom, egy pohár buborékos valami szólongat.

– Még öt perc, és a tiéd. De nézd meg a szobát, amit Lewisszal kaptok. Gyönyörű szép. Pont a tóra néz.

Nadia megölelte.

– Köszönjük, hogy megszerveztél mindent, Chantal. Zseniális ötlet volt.

Barátnője messzebb tolta magától.

– Jacob is itt van. Jól gondolom, hogy ezt neked köszönhetem?

Szorosan átölelték egymást.

– Össze kéne jönnötök – mondta Nadia. – Világos. Újra mosolyt szerettem volna látni az arcodon, és azt senki nem tudja úgy odavarázsolni, mint Jacob.

– Tényleg szeretem – vallotta be Chantal. – Azt hiszem, mindig is szerettem.

– De azért finoman engem is engedj a közelébe. – Chantal szemébe nézett. – Az utóbbi időben nagyon közel kerültem hozzá. Mondd, hogy nem egy szobában alusztok!

– Nem – nyugtatta meg Chantal. – Határozottan nem. Imádom Jacobot. Mindig is rajongtam érte, de azt hiszem, először Teddel kell mindent elrendeznem, mielőtt rávetném magam.

– De szeretnél rávetődni?

Chantal elmosolyodott.

– Hát, bevallom, már rég nem volt ennyi kedvem a vetődéshez.

Ezen mindketten elnevették magukat.

– Gyere be. Meg ne fázzatok.

– Először segítek Autumn-nak és Milesnak kipakolni – mondta Nadia. – Az sem fog ártani, ha Lewis rohangálhat egy kicsit és lehiggad. Nagyon jól viselte, hogy ilyen sokáig be volt zárva a kocsiba, de nem szeretném, ha később nyűgös lenne. – Odapillantott kisfiára és Florence-ra, akik a kertben futkostak körbe, és időnként hóval dobálták egymást.

Miles és Autumn bevitte a kofferek egy részét a házba, és Nadia követte őket egy doboz élelemmel.

– Maradj a kertben, Lewis. Egy perc, és itt vagyok.

A konyhapultra tette a dobozt, megcsodálta a parasztház konyháját, aztán újra kiment. Ahogy kilépett a hóba, egy férfit vett észre, aki az autófeljárón ballagott felfelé lehajtott fejjel, határozott léptekkel, kezében egy üveggel. Sarkában egy kis fekete-fehér pásztorkutya. Amikor végül a férfi felnézett, és meglátta, üdvözlésül odaintegetett.

Lapos gyapjúsapkát viselt, ami nem tudta tökéletesen elfedni sötét, göndör haját, meg zöld, viaszolt kabátot és zöld bakancsot. Magas volt, robusztus testalkatú és meglehetősen jóképű. Lehet,

hogy egy kicsit idősebb nála, de nem sokkal. Pirospozsgás arca arról árulkodott, hogy sok időt tölt a szabadban. Nadia úgy érezte, hogy belül valami egy kis bukfencet vetett a gyomrában.

– Halihó – mondta a férfi, ahogy a közeibe ért. – Én vagyok a szomszédjuk, James Barnsworth. Átjöttem, hogy megnézzem, hogy sikerült berendezkedniük.

Kihúzta kezét a zsebéből, és odanyújtotta. Nadia megrázta.

– Nadia Stone – mutatkozott be. – Épp ebben a percben érkeztünk, de többen itt vannak már egy ideje. Gyönyörű a ház.

– A családi otthonunk – mondta a férfi. – Vagyis inkább volt. Én ott lakom, a következő tanyaházban. – Egy távoli pontra mutatott.

– Az is a maguké?

A férfi bólintott.

– Műveljük itt a földet, de most már csak én vagyok itt meg a két gyerekem, így aztán túl nagy lenne nekünk ez a ház.

Mrs. Barnsworth-ről nem esett szó, jegyezte meg magában Nadia.

– Pazarul néz ki, de télen rémálom kifűteni. Mi sokkal szerényebben lakunk. – Odapillantott, ahol Lewis repülőszárnyakat csinált a karjaiból, és úgy rohangált körbe a kertben, mint egy megszállott. – Az a maga fia?

– Igen. – Nadia megkockáztatott még egy szemlét, míg a férfi Lewist figyelte ajkán kis mosollyal. Első benyomása nem csalt. Tényleg *határozottan* jóképű volt a szomszéd. – A kislány pedig a barátunk lánya, Florence. Nem hiszem, hogy bármelyikük látott volna életében ennyi havat. Azt hittük, hogy Londonban rossz a helyzet, de ez itt valami egészen más.

– Errefelé északon kemény tud lenni az idő. – Még egy percig figyelte Lewist, aztán megkérdezte: – Mennyi idős?

– Négyéves. Öt lesz hamarosan.

– Az én fiam hat, a lányom meg nyolc. Ma és holnap tele lesz a ház: jön a család, de a második ünnepre már mindenki elmegy. Jöjjenek át mindannyian egy italra. Lewis meg Florence majd megismerkedhet az én kettőmmel. Addigra úgyis elviselhetetlenül túlpörögnek.

– Az nagyon jó lenne.

– Addigra talán maguk is megőrülnek már a bezártságtól. Sétálhatnánk egyet a tó mellett.

– Nagyon szívesen. Valami hihetetlen gyönyörű ez a táj. Meg lehet unni ezt a kilátást?

– Ezt? – A férfi kezével a hósipkás hegyek és a tó felé mutatott, aztán megrázta a fejét. – Soha. Én itt születtem, itt nőttem fel, de még mindig gyorsabban ver a szívem, amikor a hegyekre nézek.

– El se tudom képzelni, milyen lehet ilyen gyönyörű helyen élni. Én egy sorházban lakom, egy apró lakásban, London egy meglehetősen lepukkant részén.

– Akkor külön örülök, hogy eljöttek megnézni, milyen a világ mifelénk. – Magasba emelte az üveget. – Nem maradhatok sokáig, de gondoltam, áthozom ezt, hogy boldog karácsonyt kívánjak mindnyájuknak.

– Jöjjön be, és köszönjön a többieknek is. Nagyon örülnének, ha megismernék.

– Bőven van még dolgom – felelte. – De a mobilszámom fel van írva a nagy hűtő melletti táblára. A térerő kissé akadozik, de ha küldenek egy SMS-t, akkor meg tudunk beszélni egy időpontot, hogy mikor jöhetnek át mindnyájan.

Átnyújtotta az üveg finom portóit.

– Köszönjük. Nagyon kedves.

– Igazán semmiség. – Megfordult, és elindult visszafelé. – Ha bármire szükségük van, itt vagyok az út végén. Akkor hamarosan beszélünk. Boldog karácsonyt, Nadia.

– Boldog karácsonyt, James – felelte Nadia, és azon kapta magát, hogy mosolyog.

Autumn és Miles lépett ki a konyhából.

– Hű! – szólalt meg Autumn. – Ki volt ez a jóképű fickó?

– Úgy tűnik, a legközelebbi szomszédunk. James Barnsworth földesúr. – Felemelte az üveget, hogy a többiek is megszemlélhessék. – Ezt hozta, hogy boldog karácsonyt kívánjon.

– Hmm. Remek. Ő is meg a portói is – foglalta össze Autumn. Aztán Nadiára vigyorgott. – Az biztos, hogy mosolyt varázsolt az arcodra.

Nadia visszamosolygott.

– Igen – felelte, és még mindig érezte a szokatlan remegést a gyomrában. – Valóban.

Szenteste van a Csokoládé Mennyországban, és én lejárom a lábamat, hogy a kávézó minden vendége boldog legyen, és kiszolgáljam azokat, akik csak a karácsonyi rendelésekért jönnek be, vagy hogy valami ajándékot vegyenek az utolsó pillanatban.

Miután bezárom az üzletet, még vár rám egy hosszú autóút fel a Tóvidékre. Ráadásul egyedül. Nincs is kedvem menni. Annyira vártam, hogy az Imádottal együtt lehessek karácsonykor, a barátaink társaságában, körbevéve gyerekekkel és ajándékokkal. Most viszont megint egyedül leszek, pedig úgy bíztam benne, hogy idén minden másképp lesz.

Kint esik a hó, és a kirakat előtt vidáman nevető emberek haladnak, szatyrokkal megrakva, amelyek tele vannak ajándékokkal. Olyan nagyon karácsonyi hangulat van, és testem minden porcikájával arra vágyom, hogy bárcsak hazamehetnék az Imádotthoz, aztán szeretkeznénk a kandalló előtti szőnyegen úgy, hogy rajtam nincs más, csak egy elbűvölő angyalhajfüzér. De nem így rendeltetett. Semmi hír az Imádottról. Sehol egy képeslap mosolygós Mikulással vagy pimasz hóemberrel. Semmi. Mintha egy évszázad telt volna el így – konkrétan meg tudnám mondani, hogy pontosan hány nap, óra és perc, de az annyira, de annyira szomorú lenne.

Az utolsó lézengő vendégek is már lassan befejezik a kávéjukat, és indulnak haza ünnepelni. Ahogy elnézem őket, míg

kilépnek a hóesésbe, megpittyen a telefonom. Egy pillanatra sajgó szívemet öröm tölti el. Talán az Imádott. Talán a karácsonyi hangulattól megenyhült a szíve. Lehet, hogy hallott valami érzelmes karácsonyi dalt – „Idén karácsonykor magányos leszek", „Nem kérek mást karácsonyra, csak téged" vagy az „Utolsó karácsony" – választék van bőven, és talán arról eszébe jutottam. Hirtelen elöntötte a veszteség érzése, és rájött, milyen nagyon hiányoztam neki, és hogy még nem késő, hogy visszaszerezzen.

Csakis ez lehet.

De persze nem az Imádott. Chantal küldött egy SMS-t.

Eszedbe ne jusson nem jönni – Írja. *Az autópálya le van tisztítva, és itt fent se túl rosszak az utak. Még simán feljuthatsz. Óvatosan vezess. Később találkozunk. Nagyon szeretünk, xx*

Küldök neki két puszit válaszul, aztán újra elteszem a telefonomat. Nincs mese. A Tóvidékre kell mennem, akár szeretnék, akár nem.

Erre már a maradék jókedvem is elhagy. Annyira szerettem volna, hogy az Imádott legyen az. *Annyira* azt akartam, hogy az Imádott legyen. De ha a puszta akaratommal valóra tudnám váltani a kívánságaimat, akkor mostanra már rég telefonált volna.

Fogom a telefonomat, és felhívom. Bár megfogadtam, hogy nem. Karácsony van, és nem tudom kiverni a fejemből. Beütöm a számát. Mint mindig, most is rögtön a hangposta veszi fel. Biztos letiltotta a számomat.

Mielőtt megszólalnék, mély levegőt veszek. Hiba volt ezt egyáltalán megpróbálni anélkül, hogy előtte ettem volna csokoládét – súlyos hiba –, de csak azért is belevágok.

– Szia. Lucy vagyok – mondom. – Megint. Csak boldog karácsonyt akartam kívánni, meg elmondani, hogy rád gondolok. Sokat. Állandóan. – Várok egy kicsit, hátha tényleg

hallgatja, amit mondok, és esetleg felveszi. De nem. Ezért aztán folytatom. – Lehet, hogy kelekótya vagyok. Lehet, hogy az őrületbe kergetlek. Talán nevetségesen ostoba dolgokat csinálok. És elismerem, hogy levetkőzni egy ismeretlen előtt egy szállodában a legrosszabb ötleteim között is előkelő helyet foglal el. Az se volt túl bölcs, hogy hagytam, hogy Marcus rávegyen, hogy elmenjek Bruges-be, most, hogy így belegondolok. De még mindig teljes szívemből szeretlek, és ez talán csak számít valamit, nem? – Még mindig semmi. – Mindenesetre, boldog karácsonyt, Aiden. Remélem, nagyon jól fogod érezni magad, bárhol is vagy. – Az is lehet, hogy ebben a percben épp valakivel szeretkezik, aki egy szál angyalhajba van öltözve, valakinek a szőnyegén, valakinek a kandallója előtt. – És ha nincs más dolgod, és bármikor úgy érzed, hogy szeretnél felhívni, akkor nagyon boldoggá tennél. Több mint boldoggá.

Aztán, mivel fennáll a veszélye annak, hogy már csak összevissza fecsegek, leteszem a telefont. A fene egye meg.

De legalább nem voltam részeg.

Bár valószínűleg jobb lett volna, ha az vagyok.

Ezek után, mintha még nem lennék eléggé depis, a most már jól ismert piros Ferrari áll meg az ajtó előtt. Marcus. Már csak ez kellett.

– Hahó. – Akkor érkezik, amikor az utolsó vevőm megy kifelé, így ketten maradunk a Csokoládé Mennyországban. – Ne nézz ilyen bánatosan, karácsony van.

– Észrevettem.

– Csak azért jöttem, hogy a lehető legjobbakat kívánjam neked az ünnepekre.

– Boldog karácsonyt, Marcus – felelem. – Most már mehetsz is. Még be kell zárnom, aztán útnak indulok.

– O, igen. Mész a Tóvidékre.

– Chantal kibérelt nekünk egy nyaralót Keswicktől nem messze. – Aztán rájövök, hogy Marcusnak szigorúan csak a Legszükségesebb Tudnivalókat kéne elmondanom. És azt tényleg nem kell tudnia, hogy hová megyek.

– És… izé… hogy hívják… nem megy veled?

– Aiden – pótolom a hiányzó információt. – És nem. A helyzet változatlan… eltávolodtunk egymástól. – Fáj kimondanom.

– Eltávolodtatok? – Marcus felvonja a szemöldökét.

– Ez nekem elég véglegesnek hangzik.

– Akár az, akár nem, semmi közöd hozzá.

– Szóval akkor egyedül mész oda fel északra? Az rémes egy út. Különösen a hóban.

– Épp ezért nincs időm arra, hogy itt csevegjek veled, Marcus. – Tüntetőén az órámra nézek. – Máris indulnom kéne.

– Én semmit nem terveztem karácsonyra. Egészen egyedül leszek. – Marcus az elveszett-kisfiú arcát ölti magára.

– Esetleg nem jöhetne szóba, hogy még egy aprócska vendég elférne? Nem foglalok sok helyet.

Az arcára nézek, és elolvad a szívem. Senkinek nem volna szabad egyedül töltenie a karácsonyt, és már a nyelvem hegyén van, hogy meghívom.

– Még az ágyon is osztozhatunk, hogy annyival is kevesebb helyre legyen szükség – javasolja.

Aztán eszembe jut, hogy milyen Marcus, és hogy a csajok kinyírnak, ha vele együtt jelenek meg, és visszalépek a meredély széléről.

– Tényleg indulnom kéne, Marcus – mondom szomorúan.

– Ezt hoztam neked. – Átnyújt egy kicsi és gyönyörűen becsomagolt dobozt. – Csak egy kis apróság.

A dobozra bámulok. Biztos vagyok benne, hogy Marcustól határozottan nem csak „egy kis apróság” lesz benne.

– Már így is van egy gyémánt karperecem, amit soha nem fogok felvenni. Nem kéne nekem ajándékokat venned.

– Mondtam már, hogy szeretném bebizonyítani, mennyire szeretlek.

Sóhajtva nekilátok, hogy kibontsam a skarlátvörös szalagot.

– Ne most bontsd ki – mondja. – Várj vele karácsonyig.

Leteszem a dobozt a pultra.

– Csak egy karácsonyi csók, és már itt se vagyok?

– Egy ölelés – mondom. – Semmi csók. Semmi nyelves puszi. Semmi dörgölőzés a nyakamnál. Semmi.

Marcus elneveti magát.

– Mióta lettél ilyen kegyetlen nőszemély?

– Nem sokkal azután, hogy átvertél, hogy elmenjek veled Bruges-be.

Marcus megrántja a vállát.

– Próbálkozni csak szabad.

Végül is igen, gondolom. Mivel tudom, hogy semmi értelme az ellenállásnak, kilépek a pult mögül, egyenesen Marcus kitárt karjába. Szorosan magához ölel.

– Szeretlek – suttogja a nyakamba. Ami nagyon közel jár a nyakamnál történő dörgölőzéshez, annak ellenére, amit mondtam. – Soha ne felejtsd ezt el. – Aztán hátralép. – Boldog karácsonyt, Lucy Lombard.

– Boldog karácsonyt, Marcus.

Az ajtóhoz lép, még egy csókot fúj felém, és azt mondja némán:

– Szeretlek.

Amikor Marcus elmegy, megállók, és nézem, hogy elhajt. Mindig ilyen felbolydult lelkiállapotban hagy hátra – van bennem megbánás, szomorúság, frusztráció, elkeseredés, harag, vonzalom, és talán valahol lent a mélyben, még mindig egy kis szerelem.

Nehéz szívvel rendet rakok a Csokoládé Mennyországban. Csak én vagyok itt, egyedül. Lekapcsolom a világítást, egy pillanatra megállók a kávézóban, és arra a rengeteg önfeledt percre gondolok, amit itt töltöttünk a Csokiimádók Klubjával. Úgy érzem, mintha egy korszak ért volna véget. Annyi minden megváltozott az én, Nadia, Autumn és Chantal életében. Gondolom, ez a barátságok képlékeny természete. Egymás mellett álltunk jóban-rosszban, de talán most mindannyian tovább fogunk lépni. Lehet, hogy azok a szálak, amelyek összekötöttek bennünket, idővel meg fognak lazulni. Semmi sem maradandó. Erről én tudnék a legtöbbet mesélni.

Tudom, hogy vannak más kávézók is, ahol vidáman találkozhatnánk, de ez a hely valami egészen különleges, és az új tulajdonosok talán örökre elrontják. Még azt se tudom, hogy egyáltalán megtartják-e így az üzletet. Mivel csak egy senki vagyok, nem is tájékoztatnak. A drága Csokoládé Mennyországomból január végére már kínai gyorsétterem is lehet. A gondolattól elönt a szomorúság.

Karácsony van, és boldognak kéne lennem. De nem vagyok.

Szeretnék itt maradni, olyan sokáig húzni az időt, ameddig csak lehet, hogy magamba szívjam a hely levegőjét, de nem tehetem. Útnak kell indulnom. Így aztán a pult mögül felemelem a Tóvidékre összepakolt finomságokat. Négy napot fogunk ott tölteni, és nem volna illő, ha kifogynánk a csokoládéból, ezért aztán gondoskodtam arról, hogy bőven fel legyek szerelve mindennel.

Senki nem fog hiányt szenvedni csokoládérénszarvasból. Egyébként is, mit csinálnék velük januárban? Aztán rájövök, hogy ez már talán nem is az én gondom. Lehet, hogy a fülemnél fogva ki leszek penderítve. Lehet, hogy én vezettem az üzletet, de nincs se szerződésem, se jogcímem, se végkielégítésem. Semmim.

Kimerült sóhajjal az ajtó felé indulok. Hosszú autóút áll előttem, és legszívesebben lefeküdnék a járdára, és hagynám, hogy belepjen a hó.

Talán életemben utoljára bezárom magam mögött az ajtót, aztán felegyenesedem, és felnézek a cégtáblára. Csokoládé Mennyország. Boldog idők, gyönyörű emlékek, és elképzelhetetlenül remek csokoládék helye.

– Isten veled, Csokoládé Mennyország – mondom hangosan. – Szomorú vagyok, hogy búcsúznunk kell. Jó volt veled.

Az arcomon lecsorgó könnyek forrón öntözik a hidegtől fagyos arcom. Hát, nincs mit tenni. Megpakolva csokoládés és egyéb finomságos dobozokkal, befordulok a sarkon, és ott találom az autómat, már dugig megrakva. Megkönnyebbülve látom, hogy nincs rajta parkolásibírság-cédula – talán még a dögkeselyűre emlékeztető parkolóőrök, akik errefelé dolgoznak, azokat is megszállta ma egy kis karácsonyi jóindulat. Beülök az autómba, és csak fogom a kormányt, miközben próbálom lecsillapítani az agyamat. A gondolataim csak úgy száguldoznak, teljesen összefüggéstelenül. Lenne, aki erre azt mondaná, hogy akkor minden a régi. Próbálok mélyeket lélegezni, de attól is csak a szélvédő párásodik be.

Miután nem sikerült bármiféle belső nyugalmat elérnem, begyújtom a motort. Sokat kell még vezetnem, szóval jobban teszem, ha összeszedem magam, és nekiindulok. Éjfél lesz, mire odaérek a Tóvidékre a nyaralóhoz, és egy ostoba, futó pillanat erejéig azt kívánom, bárcsak Marcus velem jönne.

Elmúlik éjfél, mire végre odaérek a házhoz. Chantal megnyugtató üzenete ellenére az autópálya nem volt letakarítva, és a házhoz vezető kisebb utak szinte járhatatlanok voltak. Nem is egyszer tört rám a halálfélelem, hogy egy árokban fogok kikötni. Az út több pontján is előfordult, hogy szegény kis autóm kis híján a tengelyig süppedt a hóba, és majd megőrültem az ablaktörlők folyamatos csattogásától, ahogy minden erejüket megfeszítve próbálták felvenni a küzdelmet az egyre szakadó hóval. De most végre itt vagyok. Valahogy csak megérkeztünk.

Szinte elsírom magam a megkönnyebbüléstől, amikor befordulok a kocsifelhajtóra, és meglátom a ház hívogató fényeit. A hold magasan fent van az égen, és a földet borító hó úgy csillog a fényében, mint a kék gyémánt. Amint megállók a ház előtt, Chantal kinyitja az ajtót, és kiszalad, hogy üdvözöljön. A feje fölött egy kendőt tart, hogy a havat valamennyire felfogja.

– Hát ideértél – mondja.

Erre már tényleg elsírom magam. Nagy, kövér könnycseppek potyognak a szememből, mint a nagy, kövér hópelyhek az égből. Chantal elengedi a kendőjét, és inkább engem ölel magához.

– Gyere, mindannyian fennmaradtunk, hogy megvárjunk.

Elveszi a táskámat, és a kendője alatt összebújva visszacsúszkálunk az ajtóhoz. A hatalmas falusi konyhából áradó meleg megcsap abban a percben, hogy belépek. A csontjaimban

érzem, és olyan megnyugtató, vigasztaló érzés, amitől máris érzem, hogy oldódik bennem a feszültség.

– Hagytunk neked egy kis csirkeragut. Teát kérsz, vagy valami erőset?

– Mindkettőt.

– Remek. Kezdd ezzel – és egy pohárba tölt egy adag vörösbort, én pedig hálásan belekortyolok. – Így már jobb?

– Sokkal. – Közben megszemlélem, hogy hová kerültem. – Micsoda hely! Fantasztikus. A Mesebeli Karácsony Katalógusból választottad?

– Csak várj, amíg meglátod a nappalit. Menj előre – mondja. – Lobog a tűz a kandallóban. Told félre Jacobot, és ülj oda.

– Ő is itt van?

Chantal rám néz, és elmosolyodik.

– Nadia hívta meg.

– Nem szeretném beleártani magam a dologba, de miattad vagy őmiatta?

– Miattam. – Chantal szokatlanul szégyenlősnek tűnik. – Még korai bármit is mondani, de azt hiszem, Lucy, meg fogjuk próbálni, milyen együtt. Csak lassan, szép lassan. Még egy csomó mindent tisztáznom kell Teddel, de el tudom képzelni, hogy valamikor a jövőben Jacobbal egy pár leszünk.

– Ezt jó hallani. Mindig is volt köztetek valami különleges.

– Csak apránként – mondja Chantal. – De nagyon optimistának érzem magam.

Megpuszilom.

– Így is van rendjén.

– Menj be, és melegedj meg. Mindjárt behozom a vacsorádat.

Így aztán otthagyom Chantalt, és elindulok a nappali felé, aztán felemelem a farmházstílusú ajtón a kilincset.

– Megérkeztem – jelentem, amint belépek. Aztán megállók, mint akinek földbe gyökerezett a lába. A szoba olyan gyönyörű,

hogy elakad tőle a lélegzetem. A sarokban varázslatosan csillog a hatalmas karácsonyfa, tetőtől talpig arany és ezüst díszekbe öltöztetve, és tengernyi apró csillogó izzóval megvilágítva. Alatta nagy kupac csinosan becsomagolt ajándék. A szoba egyik végében vígan lobog a tűz, a kandallót magyalfüzérek és piros mikulásvirágok díszítik. A nagy dohányzóasztal közepén egy ezüsttálon gyönyörű asztaldísz áll, gyertyákkal és ezüst szarvasokkal. A kényelmes kanapékon pedig ott kuporog az összes barátom: Nadia, Autumn és Miles, Clive, Tristan és Jacob.

– Lucy!

Nadia és Autumn felugrik, és odajön, hogy megpusziljon.

– Úgy örülünk, hogy épségben ideértél – mondja Nadia. – Egész fagyos az arcod. Gyere, ülj ide a tűz mellé.

Clive és Tristan is úgy megölel, hogy majd összeroppanok. Bármi történjék is a Csokoládé Mennyországgal, azt legalább tudom, hogy mi továbbra is barátok maradunk.

És ahogy Chantal mondta, Jacob valóban ott hever elnyújtózva, igen elégedett ábrázattal az egyik karosszékben, a kandalló mellett. Arca kipirult a melegtől, és amikor észrevesz, felkel, és odajön puszit adni.

– Örülök, hogy látlak. – Rákacsintok, ahogy megölelem, és tudja, hogy az utolsó részletig ki fogom szedni belőle, hogy mi történt, amint lesz rá egy percem. – Te csináltad ezt az egészet?

– Chantal meg én. A Karácsonyi Csapat. Éppen csak kész lettünk időben.

– Hát, nekem tökéletesnek tűnik. Ennél jobban nem is lehetett volna megcsinálni.

Chantal jön utánam, az ígért csirkeraguból egy mélytányérnyival, és mellette egy darab kenyérrel a tálcán. Mindannyian olyan kedvesek, hogy ettől újra sírni támad kedvem. Mindenkinek itt lenne a helye karácsonykor, körülvéve családdal, barátokkal, olyanokkal, akik szeretik.

Aztán eszembe jut az Imádott. Neki is itt kéne lennie velem. Annyira jól érezné magát. Minden megvan a lehető legtökéletesebb karácsonyhoz – gyönyörű táj, fantasztikus barátok, végtelen mennyiségű bor, és több hó, mint amivel tudnánk mit kezdeni. Olyan az egész, mint egy valóra vált álom. Csak egyetlen egy dolog hiányzik nekem. De az a legfontosabb dolog. Életem szerelme nem jött el karácsonyra, és ettől olyan szomorú vagyok, hogy azt senki el sem képzelheti.

Felébredek, és egy pillanatig nem tudom, hol vagyok. Aztán rájövök, hogy a téli csodaországból idevarázsolt házban vagyok a Tóvidéken, és ma van karácsony.

Körülöttem mindenhol mély csend honol. Feltérdelek az ágyban, és kinézek az ablakon. A kilátás egészen hihetetlenül szép. Amikor megérkeztem, már sötét volt, így aztán semmit nem láttam ebből a pompából. Most viszont eláll tőle a lélegzetem. Ameddig a szem ellát, gyönyörű, háborítatlan táj húzódik, csupa fehérbe borítva. Alattunk széles sávban ezüstös víztükör csillog. Ha rendesen megnéztem volna Chantal prospektusát, akkor még azt is meg tudnám mondani, hogy melyik tó az. De nem néztem, így most nem tudom. Ettől azonban nem lesz semmivel sem kevésbé lenyűgöző. A tó túlpartján hatalmas hófedte hegyek nyúlnak a csupasz szürke fák kerete fölé. Amit eddig láttam a házból, az már mind csodaszép, és őszintén örülök, hogy vettem a fáradságot, és eljöttem idáig.

Ahogy visszafekszem az ágyba, és élvezem a mesés környezetet, az alsó szintről mozgást hallok, és arra gondolok, hogy fel kéne kelnem. Chantal persze a világ legszebb szállását foglalta le nekünk, ami azt jelenti, hogy a szobához tartozik egy saját, külön bejáratú fürdőszoba is, ami csak az enyém. Beállók a zuhany alá, és hagyom, hogy a forró víz varázsereje megkezdje a munkáját.

Amikor tíz perccel később előbukkanok, már újra majdnem embernek érzem magam. Annak ellenére, hogy egyedül vagyok, és mindannak ellenére, amiről már tudnak, mégis érzem, hogy eltölt az izgalom. Imádom a karácsonyt. Bár abban bíztam, hogy az idei egy kicsit jobb lesz szerelmi életem vonatkozásában, eltökéltem, hogy megpróbálom kihozni a lehető legjobbat ebből is. Nem fogok morcosán gubbasztani! Nincs kétségem afelől, hogy Chantal bőségesen el fog látni pezsgővel, ami biztos segíteni fog.

Az alsó szinten én érkezem utolsónak a farmház konyhájába. Mindenki más már ott ül a helyiség közepén álló hatalmas asztal körül, és szívem megdobban a látványtól. Nagyon kevés kellene hozzá, hogy elsírjam magam. Kizárólag az ment meg a bőgéstől, hogy a levegőben a sülő szalonna ínycsiklandó illata terjeng. Nagyon úgy tűnik, hogy a mai menü narancsos pezsgőkoktél. Az asztalt egy csomó gabonapelyhes csomag borítja.

– Boldog karácsonyt mindenkinek – mondom.

Erre persze mindenki felkel és megölel, és boldog karácsonyt kíván nekem, amitől kis híján megint eltörik nálam a mécses.

Chantal megkérdezi, miközben a kezembe adja a poharat:

– Jól aludtál?

– Mint a bunda. – Magasra emelem az italomat, hogy felköszöntsem a barátaimat. – Egészségünkre! Csodás karácsonyt mindannyiunknak!

– Egészségünkre! – visszhangozzák.

Végül jelentős mennyiségű ölelés és puszi után folytatódik a reggeli. Clive és Tristan arrébb húzódik, és leülök melléjük. Clive a vállamra teszi a karját, és átölel, én pedig odabújok hozzá, kényelmesen a karjába fészkelve magam. Nem igazán szeretnék a Csokoládé Mennyországról beszélni most, mivel a valóság rettentően túlértékelt állapot, és ezt a beszélgetést egyébként sem fogom üres gyomorral túlélni, de meg kell lennie.

– Miért nem adtátok el a Csokoládé Mennyországot Autumn-nak? – kérdezem bánatosan. – Olyan klasszul vezettük volna. Jó kezekben hagytátok volna az üzletet.

– Így is minden rendben lesz – nyugtat meg Clive.

– Egy nagyon jó cégnek adtuk el. Elmeséltem nekik, hogy milyen zseniálisan vezeted az üzletet. Ugyanígy akarják folytatni, ahogy eddig. Semmi nem is fog változni.

– Ezt nem tudhatjátok.

– Annyira elszántak voltak, hogy megvegyék az üzletet, Lucy, szinte a kétségbeesésig, hogy nem tudom elhinni, hogy bármit meg akarnának változtatni rajta. Amikor szóltam nekik, hogy valaki más is érdeklődik, egyszerűen még többet ajánlottak. És készpénzben fizetnek, ami azt jelenti, hogy gyorsan el is tudunk rendezni mindent.

– De akkor is…

– Aggodalomra az égvilágon semmi okod – mondja.

– Bízzál bennem. Mindannyiunk számára pompás megoldás lesz.

– Autumn-nak olyan jó vállalkozás lett volna.

– Hatalmas kötelezettségvállalásról van szó, Lucy. *Nagyon* sok pénzről beszélünk. Én aggódtam volna, hogy Autumn túlvállalja magát. – Megölel. – Észre se fogod venni a tulajdonosváltást.

– Remélem, igazad van. – Még mindig nem vagyok benne biztos, hogy sikerült kiengesztelnie.

– A barátunk vagy. A *legjobb* barátunk. A te érdekedben is csináltuk ezt.

Ezt pedig tényleg el kell hinnem. A srácok szándékosan soha nem hagynának cserben. Remek barátok, és bíznom kéne Clive ösztöneiben.

Valójában, ahogy elnézek az asztal körül, el se tudom hinni, milyen szerencsés vagyok, hogy ilyen csodás barátaim vannak, így csak ülök, és hagyom, hogy körülvegyen az általános csevej,

és elégedettség tölt el, annak ellenére, hogy erősen megtépázott szívem sajog, és hogy hamarosan elkerülhetetlenül új főnököm lesz. Nincs itt közülünk egy sem, aki ne vészelt volna már át hasonló, vagy még nehezebb viharokat, és tudom, hogy az ő segítségükkel én is túl fogom élni mindezt.

Nadia olyan kisimult, amilyennek rég nem láttam. Fesztelenül beszélget Jacobbal, és örömmel látom, hogy továbbra is barátok. Nadia ölében ott ül Lana, és a baba boldogan szundikál. Autumn arcán látszik, hogy teljesen odavan Milesért, és látom, hogy az asztal alatt egymás kezét fogják. Szép. Azt is látom magam előtt, hogy egy éven belül ott állnak az oltár előtt.

Chantal egy hatalmas tányérra kolbászt és szalonnát halmoz, és az asztal közepére teszi. Néhány másodperccel később jókora tálban rántotta érkezik.

– Lássatok neki – hangzik az utasítás. Minekutána mindannyian rávetjük magunkat.

Amíg eszünk, Nadia odaül mellém, és puszit nyom az arcomra. Lewis az ölembe mászik.

– Hahó, haver. Mi a helyzet?

– Jó – mondja, de minden figyelmét leköti a kisautó, amivel a konyhaasztal szélén száguldozik.

– Valami csodálatos ez a hely – mondja Nadia. – Tegnap átjöttünk a városon. Csak egy pillanatra láttam, de olyan szép, hogy elgondolkoztam, miért is élek ott, ahol most lakom.

– Bizony – helyeslek. – Nem könnyű döntés. Mocskos öreg Camden vagy a gyönyörűséges Keswick?

– Mi nyaraltunk korábban errefelé néhányszor – szól közbe Chantal. – Az egyetlen gond, hogy az égvilágon mindent meg tudsz itt vásárolni… ha gyapjúból készült.

– És különben is hiányoznál a Csokoládé Mennyországból – mondja Autumn.

Nem hozom ismét szóba félelmeimet, hogy mi lesz legkedvesebb csokoládébirodalmunk jövője. Csak teljes erőbedobással szurkolok, és reménykedem, hogy Clive-nak igaza lesz az üzlet sorsát illetően.

– Nadia már felmérte a helyi erőket is – cukkolja Autumn.

– Nem is igaz! – mondja barátnőnk felháborodva.

– Mindent hallani akarok!

– Tegnap erre járt James Barnsworth földesúr – tájékoztat Chantal.

– Az övé a ház – mondja Nadia. – De ő lent lakik a domb lábánál. Meghívott mindőnket holnapra.

– Mindenkit?

– Csak a jó szomszédi viszony jegyében. Semmi több – erősködik. – És a gyerekei hasonló korúak, mint Lewis és Florence. Szerintem nem is lenne rossz. Azt mondta, sétálhatnánk egyet a tó mellett.

– Gyors munkát végzett, Ms. Nadia Stone – súgom a fülébe.

– Hagyd abba, Lucy – sziszegi vissza. De az arca színes és szende.

– Nekem is van egy jó hírem, amit szeretnék veletek megosztani – teszi hozzá Autumn. – Nadia és Miles már tudja, de tegnap felhívtak a Családkereső ügynökségtől. Willow nevelőanyja felvette velük a kapcsolatot. Willow szeretne velem találkozni az új évben.

– Ez fantasztikus! – ölelem meg Autumn-ot.

– Remélem. Még mindig alig tudom elhinni.

Ez a nehéz a karácsonyban, nem igaz? Van, akiknek ez az időszak a családról szól, a kibékülésről, az egységről és a boldogságról. Másoknak pedig a magány ideje ez – még egy csapat csodálatos barát között is akik bánják a múltat, és arra gondolnak, hogy mi történhetett volna másképp. Nálam van a telefonom; felhívhatnám egyszerűen az Imádottat, hogy boldog

karácsonyt kívánjak neki. Azt kéne tennem. De azt sem tudom, merre jár, és, ami még jobban aggaszt, még az is lehet, hogy nincs egyedül.

Amikor a szénhidrátszintünket is a megfelelő szintre emeltük a reggelit megkoronázó hatalmas adag lekváros pirítóssal, mindannyian átmegyünk a nappaliba. A karácsonyfaizzók már fel vannak kapcsolva, és a tűz vidáman lobog a kandallóban. A fa alatt hatalmas kupac ajándék, köztük Marcus titokzatos doboza is, amit tegnap este elhelyeztem a többi mellett.

Annyi gyönyörűen becsomagolt dobozt látok, hogy nem is tudom elképzelni, hogy bírt Autumn és Miles mindent bepakolni maguk mellé a kocsiba. Autumn és Nadia felügyelete alatt Florence és Lewis már teljesen felpörgött, és viharos sebességgel tépik fel a csomagolópapírt az ajándékokról. Azt hiszem, később jobban tesszük, ha kivisszük őket játszani a hóba, hogy kirohangálják magukból a felesleges energiát. Egy frissítő séta meg egy kis hógolyózás sem rossz gondolat, és valamikor majd a karácsonyi vacsorát is el kell készíteni – ami egész évben a legkedvesebb étkezésem.

De előbb még fontos feladataink vannak. Mindannyian leülünk a kanapékra, és miközben Lana elégedetten szuszog a székében, Chantal és Jacob ünnepélyesen kiosztja mindenkinek a rengeteg ajándékot.

Jacob a kezembe ad egy ajándékot, és puszit nyom az arcomra.

– Boldog karácsonyt, Lucy.

Odahúzom magam mellé, és amíg senki nem figyel ránk, a fülébe súgom:

– Jó, hogy itt vagy, Jacob. Remélem, minden jól alakul majd neked és Chantalnak.

– Én is nagyon remélem.

– Ránk fér már egy hepiend.

– Meglehetősen kacskaringós úton érkeztünk el idáig, úgy tűnik – mondja. – Miért van az, hogy mindannyian ennyire túlbonyolítjuk az életünket, Lucy?

– Néha a legjobb szándékunk ellenére így sikerül. Elég, ha az én helyzetemre gondolunk. Bármit próbálok tenni, még ha a legjobb akarattal is, végül teljes katasztrófa lesz belőle. Nálam nagyobb szakértőt nem találsz ebben a témában.

– És ha már itt tartunk, nincs itt az Imádott? – kérdezi.

– Szakítottunk – mondom. – Sajnos.

– Pedig azt hittem, hogy ezúttal megtaláltad az igazit, Lucy.

– Igen – értek egyet. – Én is azt hittem.

– Jacob – szól oda Chantal. – Add oda ezt Lucynak.

Kezembe adja a Marcustól kapott dobozt.

– Ez tudod-kitől van – osztom meg vele a titkot. – Chantal meg fog ölni, ha megtudja.

Chantal lehuppan mellém.

– Ida mit tudok meg?

Jajj!

– Ezt Marcustól kaptam. – Megmutatom neki a csinos dobozt.

Chantal bosszúsan csóválja a fejét.

– Biztos megint valami nevetségesen drága és extravagáns dolog lesz. Inkább felvágás, mint ajándék.

– Nincs kivel vetélkednie – hívom fel a figyelmét. – Az Imádott nincs itt.

– Bocs, ezt nem kellett volna mondanom. Ez is csak egy ajándék, és bár Marcustól érkezett, biztos vagyok benne, hogy jó szándék vezette.

– Valószínűleg először közelebb jártál az igazsághoz – vallom be.

– Akkor jobb, ha kibontod.

Az utasításnak megfelelően cselekszem, és óvatosan kibontom a pazar masnit. Ahogy Chantal megfogalmazta, én is fogadni mernék, hogy megint gyémántok vagy valami más pazarló dolog lesz benne. Az Marcus stílusa.

Amikor felemelem a doboz tetejét, és belepillantok, egy fényes sötét csokoládéból készült vaskos kulcsot látok.

Chantal tanácstalanul ráncolja az orrát.

– Biztos valami rejtjeles üzenet.

– Van mellette egy kártya is. – Kiveszem a kulcsot, és kihúzom a kis kártyát, ami alatta volt. Egy papír rénszarvas vigyorog rám. Kinyitom, és hangosan olvasom.

Drága Lucym. Ez nem a szívemhez vezető kulcs – az már eddig is a tiéd volt.

– Mindjárt elhányom magam – közli Chantal.

Egyetértésem jeléül felakad a szemem, és folytatom.

Mondtam, hogy szeretném bebizonyítani, mennyire

szeretlek, és csak abban bízom, hogy ettől ráébredsz, milyen őszinték az érzéseim. Ez a Csokoládé Mennyország kulcsa. Megvettem neked.

Felnézek Chantalra és Jacobra, akiknek tátva maradt a szája.

Az én szám úgy kiszáradt, mint a sivatag. Azt mondta, hogy majd valamivel bebizonyítja, hogy szeret. Gondolom, ez az. Jaj, Marcus. Hosszú és döbbent sóhaj tör fel belőlem.

– Ezt nem hiszem el.

Chantal a fejét rázza.

– Én sem.

Most már remeg a kezem. Megmarkolom a kártyát, és tovább olvasok.

Szeretném, ha a tied lenne, és sajátodként vezetnéd tovább. Minden kötöttség nélkül.

De Marcusszal biztosan lesznek kötöttségek, ezzel tökéletesen tisztában vagyok.

Legyen nagyon boldog a karácsonyod, legkedvesebb drágaságom. Annyira szeretlek, mint mindig. Marcus. – A lap alján egy csomó csók.

Magasra emelem a csokoládékulcsot, és képtelen vagyok megszólalni. Marcus megvette a Csokoládé Mennyországot. Nem tudom, hogy az örömtől vagy a megrendüléstől sírjak-e inkább.

Mindnyájan csak ülünk, és szó nélkül meredünk a kezemben levő kulcsra.

– Azta… – szólal meg végül Chantal. – Ez most tényleg igaz?

– Hát persze, hogy az. – Legszívesebben jó erősen beleverném a fejemet az igen dekoratív kávézóasztalba, de aztán a gyertyákra és a szarvasokra gondolok. – Mit csináljak? Mit *tudok* csinálni?

– Lehet, hogy nem olyan rossz dolog ez – mondja Jacob, aki próbál optimistának tűnni. – Meg kell hagyni, Marcus ért a látványos gesztusokhoz.

– Ki van zárva, hogy tokkal és vonóval átadná az üzletet. Annál sokkal jobban ismerem Marcust. Az alkalmazottja leszek, a *rabszolgája.* – Elszorul a szívem. – Ő lesz a főnököm. Mindennap találkoznom kell vele, beszámolni neki. Szíve szerint majd mindenbe beleárthatja magát. Biztos, hogy lesznek kötöttségek. – Méghozzá olyan sok, amennyiről csak Marcus úgy érzi, hogy még megúszhatja.

– Meg tudnám ölni Clive-ot – mondja Chantal. – Mi a fenét képzelt?

Clive felnéz az ajándékbontogatásból, hirtelen észreveszi a panaszkodásunkat, és ránk vigyorog.

– Mit tettem?

– Eladtad a Csokoládé Mennyországot Marcusnak – jajveszékelek. – Hogy voltál képes erre, Clive? A világon mindenki közül pont Marcust kellett választanod?

A vér kifut Clive arcából.

– Marcus? De hát nem őt választottuk. Egy befektetési társaságnak adtuk el. Biztosítottak bennünket arról, hogy pontosan úgy szeretnék tovább üzemeltetni a boltot, ahogy eddig volt. Hihetetlen jó ajánlat volt, és azt gondoltam, hogy a Csokoládé Mennyország biztos kezekben lesz. Ahogy mondtam is neked. Téged javasoltunk üzletvezetőnek, és úgy tűnt, nagyon örülnek neki. Úgy tűnt, ők is azt szeretnék, hogy zökkenőmentesen menjen tovább az üzlet.

– Találkoztál valamikor ezzel a céggel?

– Nem – ismeri be Clive. – Az egészet az ügynökön keresztül intéztük. Nagyon jó ajánlásaik voltak.

– És mi volt a cég neve?

– Canning Befektetés – mondja Clive.

– Marcus Canning – közlöm vele. – Nyavalyás Marcus nyavalyás Canning nyavalyás Befektetései.

– O. – Clive és Tristan aggódó pillantást vált. – Fel se merült bennünk, hogy Marcus lehet a dologban. Miből gondolhattuk volna?

– Bárcsak elfogadtátok volna Autumn ajánlatát. Tudjátok, hogy milyen szívesen vittük volna tovább az üzletet.

– Nagyon sajnálom, Lucy. – Clive láthatóan kétségbe van esve az események ilyetén alakulásán. – Tegnap indulás előtt írtuk alá a szerződést. Azt hiszem, most már végleg elköteleztük magunkat.

– Miért nem beszéltetek velünk? Vagy adhattatok volna egy kis időt. Autumn talán tudott volna még pénzt szerezni, és a Csokoládé Mennyország öröksége változatlanul ment volna tovább. Ki tudja, most mi lesz?

Clive teljesen odavan.

– De nem lehetséges, hogy mégis te vezesd az üzletet Marcusnak?

– Nem. – Szomorúan megrázom a fejem. – Soha. – Ahogy ismerem Marcust, úgy csavarna a kisujja köré, míg a végén már azt se tudnám, hány óra.

Most Autumn és Nadia is odajön.

– Mi a baj?

– Marcus megvette a Csokoládé Mennyországot – közlöm velük köntörfalazás nélkül. – Ezt kaptam tőle. – Megmutatom nekik a csokoládékulcsot, és odaadom Marcus levelét, hogy ők is el tudják olvasni.

Átfutják, és kiül arcukra az aggodalom.

– Tudjuk, hogy milyen sokat jelent számodra a Csokoládé Mennyország – mondja Nadia. – Gondold át alaposan, Lucy. Ne hamarkodd el a döntést, ne mondj rögtön nemet.

– Az új évben lehet, hogy máshogy érzel majd – veti fel Autumn.

– Nem fogok – fogadkozom. – Marcus csak azért csinálta, hogy újra a hatalmába kerítsen. Teljesen tönkretett.

– Akkor nincs mit tenni. – Chantal átnyújt egy csokoládérénszarvast.

De az a helyzet, hogy még csokit enni sincs kedvem. Teljesen elment tőle a gusztusom. Ennyire rossz a helyzet.

Amikor kicsomagoltuk az összes ajándékot, sikerül elvonszolni magunkat a lobogó tűz melegétől, és elindulunk ki a hóba. A nap ragyogóan süt, jó hideg van, és néhány tétova hópihe szállingózik. Pontosan ilyennek kell lennie a karácsonynak.

Magunkra húzzuk az összes meleg ruhát, amit hoztunk, és leballagunk a tóhoz a csípős levegőben. A hóval borított part mentén sétálva Jacob vezetésével lapos kavicsokat dobálunk a palaszürke vízbe. Mindannyian kipróbáljuk a kacsázást, és nézzük, ahogy a tó felszínén pattognak és ugrálnak a kavicsok. Aztán megcsodáljuk a körülöttünk magasodó fenséges hegycsúcsokat a szürkésfehér ég alatt, ami újabb havazást ígér. Megmutatom Lewisnak és Florence-nak, akik mindketten színes gumicsizmában vannak, hogyan kell rátaposni a befagyott pocsolyákra, hogy a talpunk alatt recsegve-ropogva összetörjenek, mindannyiunk legnagyobb megelégedésére.

A körülöttem levő táj szépsége csaknem feledteti, hogy elveszítettem a szerelmemet, sőt a Marcusszal és a Csokoládé Mennyországgal kapcsolatos dilemmát is. Csaknem. Ezek után visszamegyünk a ház kertjébe, és hóembert építünk Jacob és Miles projektvezetésével, akik nyilvánvalóan mindketten diplomás hóemberépítők. De meg kell állapítanom, amikor elkészülünk, hogy remek példány lett. Chantal talál a zöldségkészletünkben egy rövid, vaskos répát az orrának, és

fekete kövekből csinálunk neki szemet. Clive átnyújtja a rózsaszín kasmírsálját, hogy egy leheletnyi Islingtont is adjunk az alkotásnak, és Miles felajánlja a sísapkáját. Amikor aztán elfáradtunk, és teljesen átázott a kesztyűnk, újra bemegyünk a házba. Kiárad felénk az Aga sütőben készülő pulyka illata, és ettől rögtön rájövünk, hogy milyen rég volt már a reggeli.

Egy évszázadba telik, mire lehámozzuk magunkról a kinti ruháinkat, és felakasztjuk őket a mosókonyhában, ahol a bojler ontja a meleget. Mindenkinek vizes vagy kócos a haja a sapkától. Arcunk pirospozsgás, és kicsípte a hideg. Miután levetkőztünk, zokniban császkálunk a konyhában, és odahúzódunk a tűzhely közelébe, miközben Chantal forrócsokit készít a gyerekeknek, és forralt bort a felnőtteknek.

Csodálatos nap volt, és a szomorúságom meg a szívemben tátongó űr, az Imádott hűlt helye ellenére őszintén jól éreztem magam. Nehéz volna nem beleszeretni ebbe a helybe.

Valaki Michael Bubiét tesz fel az iPodra, és ő egymás után dalolja a karácsonyi nótákat, mi pedig vele éneklünk. Miután ő is elfogyasztott egy-két pohár bort erősítés gyanánt, Chantal nekilát, hogy elkészítse a karácsonyi vacsorát. Mindannyian igyekszünk valamiben segíteni. Clive-ra és Tristanre bízzuk az előételeket – sonkás zöldborsóleves lesz vagy füstölt lazacos blini. Én krumplit és sárgarépát hámozok. Jacob felel a kelbimbóért. Miles, Lewis és Florence aktív segítségével, megterít mindannyiunknak a nagy parasztkonyhai ebédlőasztalon. Vidám beszélgetéssel és nevetéssel remekül telik az idő.

Még mindig nagy a nyüzsgés, amikor a bejárati ajtón kopognak, és mindannyian összerezzenünk.

– Nem hallottam, hogy autó jött volna – mondja Chantal. — Senki mást nem vártunk már, ugye?

– Lehet, hogy James gazda az – tréfálkozik Autumn.

– Nagyon remélem, hogy nem Marcus. – Megtörlöm a kezem egy konyharuhában. Eszembe jut, hogy kicsúszott a számon, hogy Keswick mellett leszünk. Korábbi rosszkedvem ellenére sikerült a gondjaimat egy kicsit háttérbe szorítanom – amiben komoly segítségemre volt három pohárnyi forralt bor is. – Jellemző lenne rá, hogy ide is kövessen. – Valószínűleg egy bokor mögött bujkál, és csak erre a pillanatra vár.

– Maradj csak – mondja Chantal. – Majd én ajtót nyitok.

– Inkább én. Ha Marcus az, és *nagyon* erős a gyanúm, hogy ő lesz, akkor nekem kell vele szembenéznem.

Így aztán mély levegőt veszek, felövezem derekamat – bár nem tudom pontosan, hogy ezalatt valójában mit kell érteni – és elszántan az ajtóhoz vonulok.

Amikor lendülettel feltépem az ajtót, a szél kisebb hóvihart fúj be. Most már elég rendesen esik, és a levegőben kövér, csipkés pelyhek kavarognak. Úgy érzem magam, mintha egy hógömb belsejében állnék.

Az ajtó előtt ott áll egy férfi élénkpiros, műszőrme szegélyes Mikulás-ruhában. Göndör szakálla a derekáig ér. De a jelmez ellenére bárhol megismerném. Egyébként is ott áll az autója a feljárón. Ami szintén eltéveszthetetlen.

– Helló, kicsi lány – mondja halkan a szakálla mögül. – Eljöttem, hogy hozzak neked egy karácsonyi ajándékot.

Arra gondolok, hogy lazán kéne vennem a dolgot, szemem se rebbenjen. De képtelen vagyok rá. Ehelyett a karjába vetem magam.

– Köszönöm – mondom. – Nagyon-nagyon köszönöm.

– Még nem is tudod, hogy mi az – mondja az Imádott.

– Nem érdekel. – Most már zokogok. – Itt vagy, és csak ez számít.

– Ne sírj – mondja, és fekete kesztyűs hüvelykujjával letöröl egy könnycseppet.

– De muszáj. Olyan boldog vagyok.

– Most már tényleg lehetsz, Gyönyörűségem. Elég hideg van idekint, és beereszted az összes havat az előszobába.

Vonakodva lefejtem karomat a nyakából, és belép az előtérbe, ahol lerázza a havat a sapkájáról és a szakálláról.

– Egyáltalán honnan tudtad, hogy hol vagyok?

Az Imádott felsóhajt.

– Megkerestem Marcust. Tudtam, hogy ha bárki tudni fogja, az ő lesz. És valóban, valahogy sikerült kiderítenie. Meg kellett fenyegetnem, hogy ki tudjam szedni belőle a részleteket.

Ó, Marcus. Micsoda egy alak! Feltehetően még a titkosszolgálatnál is vannak összeköttetései, és ebben a pillanatban is biztos rám van állítva egy drón, ami minden mozdulatomat követi. Meg se merem említeni az Imádottnak a Csokoládé Mennyországgal kapcsolatos legfrissebb hírt. Azt majd egy másik napra kell tartogatnunk.

– Bocsánat, hogy úgy elrohantam – mondja az Imádott. – Nem tudom, mi ütött belém. Vissza akartam jönni, de az ostoba büszkeségem nem engedett. Cserben hagytalak, és nem csodálom, hogy nem is próbáltál keresni.

– De igen – mondom. – Állandóan hívtalak.

Az Imádott zavartan néz.

– Engem nem.

Megnézem a telefonomat.

– Több száz hívás, mind sikertelen. Ugyanannyi SMS, de egyikre sem érkezett válasz.

Az Imádott elveszi a telefonomat, és a kijelzőre néz.

– Ez nem az én számom.

Kiveszem gyorsan a kezéből.

– Az hogy lehet? – Az összes hívásom az apámhoz ment. Nem csoda, hogy az Imádott nem válaszolt. Jó ég!

Most, hogy belegondolok, rémlik, hogy az apám küldött egy meglehetősen mérges üzenetet valamiről, de nyomorúságos lelkiállapotomban valójában el se olvastam rendesen. Jaj.

– Amikor tegnap felhívtál… az az egy véletlenül *tényleg* az én számom volt, akkor rájöttem, hogy talán mégis van esélyem.

– Elmentem, hogy lássalak, és olyan jól szórakoztál a kocsmában valaki mással, hogy azt hittem, már mindennek vége.

– Amikor megláttalak, utánad mentem – mondja. – Rohantam végig az úton, de amikor lementél a metróba, már nem találtalak meg. Aztán arra gondoltam, hogy biztos azt hiszed majd, hogy olyan vagyok, mint Marcus, és azok után már nem akarsz tőlem semmit. – Az Imádottnak erre sikerül elmosolyodnia. – Marcusból egy is bőven elég az életedben.

– Ó, istenem! Milyen szamarak voltunk.

– De ez már mind a múlté.

– Minden az én hibám – mondom. – Az egész. Mindig minden az én hibám. Tudom, hogy ostoba vagyok és idegesítő, de annyira szeretlek.

Ujjával felemeli az államat, és megcsókol. A műszakáll csiklandozza az ajkamat.

– Én is szeretlek, Gyönyörűségem. Akármilyen kelekótya marhaságokat csinálsz, én ebben már örökre benne vagyok. Ha hagyod, hogy visszajöjjek.

Túlárad bennem a szerelem, amit ez iránt a fickó iránt érzek.

– Soha nem is mentél el – közlöm vele. – Számomra nem.

– Ó, Lucy – mondja, és rám mosolyog. – Annyira hiányoztál.

– Gyere be. Gyere be. – A konyha felé húzom. – A többieknek tátva marad majd a szája.

Fejével az alacsony gerendákat súrolva, az Imádott óvatosan belép az ajtón, és megáll, miközben ruhájából csöpög a víz a kőpadlóra.

– Hahó, Mindenki. – Kicsit sután integet. – Boldog karácsonyt.

Barátaink azonnal felpattannak, és körbeveszik, hogy megöleljék.

– Nagyon örülünk, hogy itt vagy – mondja Chantal, mikor végre abbahagyják az ölelgetést, így is majd' halálra szorongatták. – Lucy kedvéért. Most viszont vedd le ezt az elbűvölő szerelést, és hadd adjak egy jól megérdemelt italt a kezedbe.

Kissé elfogódottan leveszi a fejéről a Mikulás-sapkát és a – szakállt.

– Előbb még van egy apróság, amit szeretnék elintézni, ha nem gond – mondja az Imádott. Azzal fél térdre ereszkedik előttem.

Érzem, hogy eláll a lélegzetem.

– Lucy Lombard – mondja ünnepélyesen. – Boldoggá tennél-e azzal, hogy a feleségem leszel?

– Igen – felelem. – Igen. Igen. Igen. Igen. Igen. Igen.

– Lucy, elakadt a lemezed – nevet Chantal, aztán azt mondja az Imádottnak: – Azt hiszem, ezt bátran veheted igennek.

Az Imádott benyúl a Mikulás ruhája mélyére, és kihúz egy gyűrűs dobozt. Felnyitja a fedelét, és a dobozban egy gyönyörű princess csiszolású gyémántgyűrű van.

– Ez egy új darab – közli óvatosan.

A másik soha nem került napvilágra. Az is lehet, hogy örökre beágyazódott az emésztőrendszerembe, vagy az is előfordulhat, hogy London csatornáiban lubickolva úton van a tenger felé. Gyanítom, hogy sose fogjuk megtudni. De egy vadonatúj gyűrű vadonatúj kezdetet is jelent.

Az Imádott fogja a gyűrűt, és az ujjamra húzza. Tökéletesen passzol, ami szerintem csakis jó ómen lehet.

Ami pedig még ennél is jobb, nem nyelem le, nem ejtem le, nem lépek rá, vagy töröm össze más úton-módon sem.

Mindenki tapsol, és sorra gratulálnak nekünk. Az Imádott feláll, és a pasik sorban megveregetik a vállát, a Csokiimádók Klubjának tagjai pedig elborítanak engem puszival.

– Házasodjunk össze, amilyen hamar csak lehet – mondja nekem halkan, amikor végre befejeződik körülöttünk a felhajtás.

– Annak én is örülnék. – Újra a karjába fészkelődöm. Itt van az én helyem. Mr. Aiden „Imádott" Holby és én, örökre együtt. Ezúttal mindenki felteheti az utolsó fityingjét is, hogy olyan hamar oltár elé hurcolom, amilyen gyorsan csak tudom, mielőtt még valami marhasággal elbaltáznám a dolgot. – Annak én is nagyon örülnék.

Végigtekintek a legjobb barátnőimen, a Csokiimádók Klubján, és szemem könnybe lábad. Korábban olyan érzésem volt, mintha lassan kezdenének eltávolodni tőlem, és hogy minden meg fog változni, de nem igaz. Még mindig nagyon is itt vannak mellettem, és tudom, hogy bármi történjék is az életünkben, a barátságunk örökre megmarad. Ez a karácsony újra összehozott bennünket. Chantal, Nadia és Autumn mindig is részei lesznek az életemnek. Nem tudom, hogy mi lesz a Csokoládé Mennyországgal, de jelen pillanatban túl boldog vagyok, túlságosan is eláraszt az öröm ahhoz, hogy arra gondoljak, mit tartogat a jövő, de azt tudom, hogy boldog kis csokifüggő csapatunk fennmarad. Nem a hely a lényeg, ahol találkozunk, vagy az, amit mindannyian szeretünk enni, hanem az a szeretet, ami összeköt bennünket, és ezen már semmi nem változtathat.

Chantal előszed néhány üveg pezsgőt, és hangos pukkanással kinyitja az elsőt. Clive segít neki poharakba tölteni. Amikor mindannyiunk kezében van már pohár, Chantal magasra emeli a sajátját, és köszöntőt mond:

– Lucyra és Aidenre!

– Lucyra és Aidenre! – visszhangozzák barátaink, és ragyogó mosollyal néznek ránk. Ettől újra elsírom magam, és az Imádott védelmezőén magához ölel.

– Lucyra és Aidenre – suttogom, és megcsodálom az új, csillogó jegygyűrűmet. – Ez nagyon jól hangzik.

Az Imádott újra megcsókol.

Kint tovább szakad a hó, de mi itt kényelmesen befészkeltük magunkat. Ez életem legeslegjobb karácsonya. Szerelmes vagyok, és engem is szeretnek. Mrs. Aiden Holby lesz belőlem hamarosan. Végre minden álmom valóra vált.

– Boldog karácsonyt, Gyönyörűségem – mondja az Imádott.

És számomra annyira, de annyira boldog ez a karácsony, hogy úgy érzem, mindjárt szétfeszít a boldogság.

Köszönetnyilvánítás

Hála és köszönet a Matthews Csapat nagyra becsült vezérszurkolóinak. Nagyon köszönöm, hogy ilyen elkötelezett olvasók, eljöttek a rendezvényekre, reklámozták a könyveimet minden elképzelhető mértéken felül, annyiszor megnevettettek, és ami a legfontosabb: elfogadtak barátjuknak. Csodálatos érzés, hogy részei az életemnek.

Hurrá mindannyiuknak. Hajrá nekünk!

A Csokiimádók visszatérnek

A Csokiimádók sorozat első könyvének ötlete sok-sok holdtöltével ezelőtt jutott eszembe, akkori ügynökömmel és szerkesztőmmel elköltött hosszú és némi alkohollal öntözött ebéd után. Mindannyian masszívan csokis desszerteket rendeltünk, és ekkor tette ügynököm azt a hangzatos kijelentést, hogy minden olyan könyvet, amelynek a címében szerepel a csokoládé, törvényszerűen szétkapkodnak a vevők, mint a cukrot. Ezzel én sem tudtam vitába szállni.

Hazafelé, a Costa dél Keynes felé tartó vonaton elkezdett motoszkálni a fejemben ez a mondat. Akkor már egy ideje ötletet kerestem egy következő regényhez, amelyikben négy nő szerepelne, életük mindenféle küzdelmeivel. Mindig is szerettem azokat a tévéműsorokat, amelyek barátnők egy csoportjának a belső dinamikájával játszanak, mint amilyen a *Szex és New York* vagy a *Született feleségek*, és nagyon szerettem volna írni valami olyasmit, ami hasonló felállással dolgozik. Mire leszálltam a vonatról, *A Csokiimádók Klubja* félig már meg is volt írva a fejemben.

Szerencsére a szerkesztőmnek is tetszett az ötlet. Ó, milyen jól szórakoztam azokkal a csajokkal! Már azelőtt is nagy rajongója voltam a csokoládénak, hogy elkezdtem volna a könyvet, de ez a

vállalkozás egészen új szintre emelte a csokiimádatomat. Hihetetlen élmény volt a könyv megírásához szükséges kutatómunka, és a végére teljesen elszabadult a bennem rejtőző csokoholista. Rengeteget tanultam is közben a csokoládéról, meg arról, hogy miként kell a különlegesebb csokoládés dolgokat értékelni az életben.

Főszereplőm, Lucy Lombard, azt hiszem, igen erősen rám hasonlít, én pedig mindig is nagyra értékeltem a barátnőimet, és egy olyan csapatra vágytam, akik olyan szorosan összetartoznak, mint a Csokiimádók Klubjának tagjai. Az is tetszik bennük, hogy mindannyian nagyon különböző nők, akiket csak a csokoládé iránti szeretetük köt össze, de néha a legkülönbözőbb emberekből lesznek a legjobb barátok.

Vannak szereplők, akik velünk maradnak jóval azután is, hogy befejeztünk egy könyvet, és amikor *A Csokiimádók Klubja* végére értem, rájöttem, hogy még messze nem végeztem a hölgyekkel. Akárhogy is próbáltam, nem tudtam kitörölni őket a fejemből. A történetük tovább folytatódott még éjszakánként is, amíg én aludtam!

Így aztán megírtam *A Csokiimádók diétáját*, mely tele van még sok pompás csokoládéval és rengeteg bonyodalommal – utóbbiak nagyrészt Lucynak köszönhetőek. Imádom, ahogy ezek a csajok kapcsolatban vannak egymással. Buliznak együtt, vannak közös kalandjaik, megosztják egymással a gondjaikat, és soha nem ítélkeznek egymás fölött. Fiát nem volna jó, ha mindnyájunknak lennének ilyen barátai, akik támogatnának bennünket az életben?

Minden könyvem közül ezek lettek a legnépszerűbbek szerte a világon. Úgy tűnik, hogy a nők minden országban szeretik a csokoládét – és persze a jó romantikus történeteket is. Mivel mindig kellett, hogy legyen a kezem ügyében egy tábla csokoládé, a könyvek írása közben én is felszedtem vagy hat

kilót, azóta sem igazán sikerült lefogynom. A művészetért szenvedni kell! Kénytelen leszek írni egy könyvet egy személyi edzőről, vagy egy wellnessfürdőről – esetleg mindkettőről -, az alakom visszatérjen korábbi csúcsforiftájába. Khm.

Eltelt néhány év, és én számos egyéb könyvet írtam. Szinte mindennap kaptam egy-egy e-mailt olvasóktól, akik szerettek volna még többet hallani a csajokról, de nekem sok más történet is volt a tarsolyomban, melyeket szerettem volna elmondani. Aztán kiadót váltottam, és úgy tűnt, hogy a Csokiimádók Klubja is már a múlté. De teljes mértékben soha nem mondtam le róluk.

Aztán eljöttek a közösségi média örömei, és egy napon az egyik olvasóm azt a tweetet küldte, hogy „írjál még a Csokiimádók Klubjáról!" Én retweeteltem az üzenetet szerkesztőmnek, Cathnek, ő pedig így válaszolt: „Én benne vagyok! Hurrá!"

A jelek szerint most elérkezett a megfelelő pillanat. Az utóbbi időben évi két könyvet írok – egy nyárit meg egy jó kis ünneplős karácsonyit. Ezek után teljesen természetesnek éreztem, hogy a csajok is kapjanak egy ízletes csokis kalandot karácsonyra.

Ezért aztán megírtam ezt a könyvet, *A Csokiimádók karácsonyát*, és fantasztikus volt újra együtt élni velük, mintha csak régi barátokat látogattam volna meg. Ráadásul ennek köszönhetően újult erővel és lelkesedéssel láthattam neki a csokoládé témájú kutatásaimnak. Igen! És van-e jobb időszak a csokis finomságokra, mint a karácsony? A könyv egy részét pedig egyik legkedvesebb vidékemre helyeztem. Lelki otthonom a cumbriai Keswick. Egyszerűen imádok ott lenni. Hosszú idő telt el *A Csokiimádók diétája* óta, de úgy döntöttem, ott folytatom a történetet, ahol abbahagytam, és azon nyomban visszatérek a csajokhoz. Szerintem az olvasóim soha nem bocsátották volna meg, ha kihagyok egy szakaszt az életükből.

A nyomtató tintája meg se száradt még *A Csokiimádók karácsonyán,* de már tudtam, hogy a hölgyeknek még mindig van mondanivalójuk, így aztán rögtön folytattam is A *Csokiimádók esküvőjével,* ami jövő tavasszal érkezik a könyvesboltokba.

Azt hiszem, a másik csodás dolog ezekkel a csajokkal kapcsolatban, hogy én is rengeteg új barátra találtam a mindennemű csokoládés dolgok iránti kölcsönös szeretetünk következtében. A Csokoládé Extázis Túráknál dolgozó Jennifer Earle-t akkor ismertem meg, amikor elolvasta *A Csokiimádók Klubját,* és meghívott egy túrára. Most már én is teljesen rákattantam a témára. Ha még nem jártak ilyenen, mindenképpen írják fel a bakancslistájukra. Többször részt vettem csokoládé hétvégéken is Mickletonban, a Three Ways House Hotel Pudding Klubjának csodás népével, és a közelmúltban egy olvasói kirándulást is szerveztünk oda hetvenöt olvasóval, akik az évek során kedves barátaim lettek.

Így aztán lehet, hogy a csokoládé – csakúgy, mint a szerelem – szintén univerzális nyelv. Azt hiszem, *A Csokiimádók esküvője* után már tényleg végeztem a Csokiimádó csajokkal. Az ő történetüknek vége. Ilyenek a híres utolsó szavak. Legalábbis azt hiszem. De olyan belevaló és vicces karakterek, hogy valójában soha nem lehetek ebben egészen biztos…